PARTEA A DOUA A TRILOGIEI "SÂNGE SATANIC"

CRISTINA NEMEROVSCHI

ANI CU ALCOOL ȘI SEX

roman

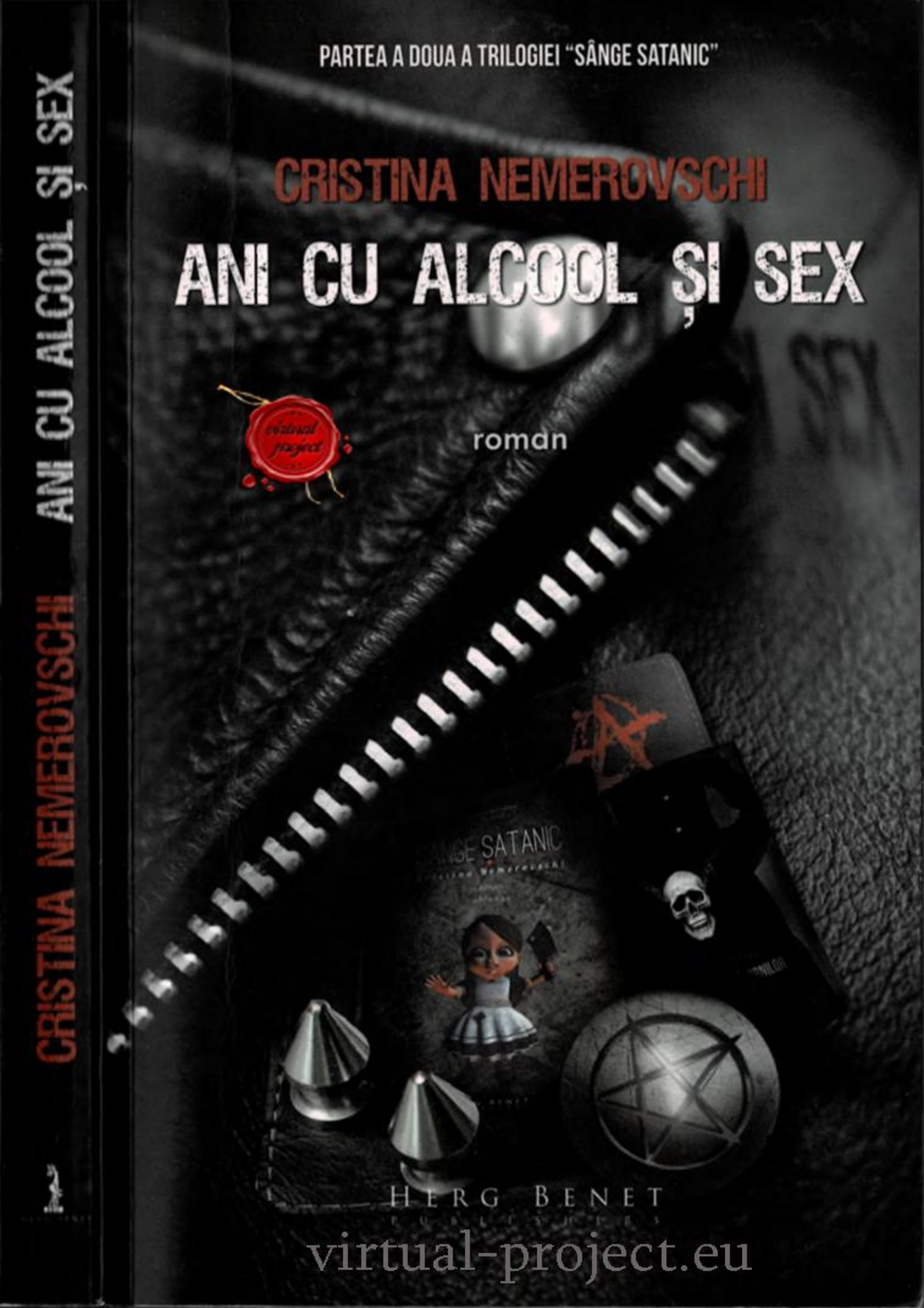

HERG BENET

virtual-project.eu

CRISTINA NEMEROVSCHI ANI CU ALCOOL ȘI SEX

Cristina Nemerovschi

Ani cu alcool și sex

roman
ediția a 2-a

– 2014 –

Supranumită de critici „rebela literaturii române de azi”, licențiată în filosofie, cu un master despre L. Wittgenstein, Cristina Nemerovschi a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic.* Cartea a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public, fiind reeditată doar câteva luni mai târziu. În numai un an, *Sânge satanic* s-a impus ca un adevărat fenomen social, consacrând un nou stil în literatura tânără și inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. Romanul a primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul *Tiuk!* pentru debut, cu titlul *Cartea anului 2011,* nominalizare la titlul *Cartea anului 2010,* ales printre finaliștii *Premiers Romans En Lecture.*

Al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, *Pervertirea,* a apărut în 2012 la editura Herg Benet. Cartea a fost supusă controverselor încă din primele luni, câteva lecturi publice fiind întrerupte, temele romanului fiind considerate „imorale, violente și indecente”. A fost reeditată în 2013 și 2014, conținând fragmente inedite *(Jurnalul Amaliei).*

Ani cu alcool și sex este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovschi, o continuare la *Sânge satanic.* În 2013, în colecția Cărțile Arven a editurii Herg Benet, apare *nymphette_dark99',* cartea este reeditată doar câteva luni mai târziu. În același an apare și cea de-a treia ediție a romanului *Sânge satanic.* În noiembrie 2013, Cristina Nemerovschi publică la Herg Benet un volum compus din discuțiile avute cu cititorii săi, intitulat *Ce facem cu România? – Cititorii în dialog cu Cristina Nemerovschi. În* 2014 apare partea finală a trilogiei *Sânge satanic, Rezervația unicornilor,* carte urmată de romanul pamflet *Cum a ars-o Anghelescu o lună ca scriitor de succes,* ambele publicate tot la editura Herg Benet.

Proza Cristinei Nemerovschi a fost inclusă în mai multe antologii, atât din România, cât și internaționale.

2002

better to burn out
than fade away
.....
once you're gone,
you can never come
(Neil Young)

1. Străzi

In a hundred years, no one will remember who we were.
(Imaginary Heroes)

De patru ore plouă ca dracu'.

De patru ore mă plimb prin ploaie. Din pleată îmi curge o apă când albăstrie, când roșiatică, ploaie amestecată cu vopseaua de păr de pe șuvița albastră pe care mi-am făcut-o într-o seară, parcă nu demult. Roșiatică, pentru că din mănușa de piele ruptă, pe care mi-o trec prin păr, încă îmi mai picură sânge.

La început, căutam o bodegă care să fie încă deschisă. După un timp, am uitat de ce umblu prin ploaie și am continuat pur și simplu să merg, cu țigara aprinsă, care se stingea uneori, mai ales atunci când picăturile aterizau pe vârful ei. M-am oprit la un butic și mi-am luat o votcă la 25 de mii. După toate berile alea, am dat pe gât jumătate de sticlă cu senzația că beau apă chioară, care îmi alunecă lejer pe gât, fără să-mi ardă nimic. Oricum, nu știu dacă mai e ceva de ars în mine.

Mă bătusem într-un bar, mai mult ca sigur, dar nu mai știu unde și cu cine. Mi se întâmpla tot mai des. Mă simțeam treaz, cât se poate de treaz, iar apoi, dintr-odată, cădeam într-un hău ca într-un somn adânc, negru, fără vise. În somnul ăsta mi se întâmplau tot felul de lucruri, cu care trebuia să mă descurc la trezire, cu lucrurile și cu oamenii care le provocau, fără să știu exact cum s-a ajuns în situațiile alea. Așa și acum. Țineam vag minte că bărbatul care mă atacase fusese rănit grav. Din mănușă îmi tot curgea sânge, mult sânge, sânge dens, sânge cu un miros înțepător. Probabil o meritase.

În seara asta aș avea o mie de locuri în care să merg. O mie de oameni care mă așteaptă, pe care i-aș putea face fericiți doar prin simpla mea prezență în preajma lor. Și totuși, deși am o mie de locuri în care aș putea să merg, simt că nu am niciunul în care să fiu. Există, în ultimul timp, un singur loc unde mă simt cu adevărat acasă.

E vineri și orașul s-a culcat de ceva vreme. Îl vedeai treptat cum se retrage în cochilie, Ovidiu, melc obosit și bătrân, parcă rușinat de toate nebuniile și murdăriile pe care fusese silit să le facă peste zi. Nu, nu le făcuse el, asta era scuza lui de fiecare dată. Le făcuseră cei care îi populau antenele, vasele de sânge, pielea umedă și lipicioasă. El doar le tolerase faptele, îi adăpostise indiferent și îi asistase atunci când îi ceruseră ajutorul. Uneori, și-ar fi dorit cu disperare să se scuture de ei, să se elibereze, să fie iar ca la început, doar el pe lume, singur și atotputernic, să fie stăpân pe existența lui. Să se simtă ușor, liber. La ce bun să-i poarte oricum, viermi lipsiți de valoare, incapabili să creeze chiar și cel mai simplu obiect, creaturi terminate, muribunde, a căror agonie începe din momentul în care se nasc? Oare ce ființă atât de sadică le-a creat în felul ăsta? De ce să dai naștere unui animal deja pe moarte? Care e diferența între o ființă născută moartă și una pe moarte, care agonizează 80 de ani? Niciuna. Doar suferința. Dar suferința asta nu înseamnă nimic. Din moment ce ei nu pleacă din lumea asta spre o alta, unde ar putea folosi ce au învățat în agonia de aici, suferința piere și ea odată cu ei. Pleacă goi și neștiutori, la fel de goi și neștiutori cum erau când au venit. Iar el ce câștig poate avea din îngreunarea asta, sufocarea asta? De ce să nu-i lepede odată pentru totdeauna, să nu fie el milostivul multașteptat care se îndură de oameni?

Votca se termină. Arunc sticla într-o gură de canal deschisă. Mă opresc și mă oglindesc într-o

băltoacă, pe la Armenească. O umbră înaltă, subțire, întunecată. Cu părul lung, bocanci și un început de barbă. O siluetă aproape la fel ca oricare alta. Și totuși, în nopți cu ploaie și votcă mă simt singura ființă care a existat vreodată pe lume cu adevărat, singurul care știe cu ce scop a fost adus aici și care e menirea mea.

Locul ăla, singurul în care mă simt acasă, e mintea mea.

Ajung la Pache. Sunt bălți pe aici, bălți multe, ca într-o noapte de Vamă în care a plouat atât de mult încât am simțit că ne vom îneca cu toții până dimineața. Ar fi fost firesc să ne înecăm cu toții atunci, și nu neapărat din pricina ploii, ci pentru că, intr-un fel, terminasem tot ce aveam de făcut pe lume.

Dintr-o scară de bloc apare o țigăncușă mică, de vreo 15 ani, îmi cere un foc. Scot bricheta, încerc să-i aprind țigara, e udă. Vrea să încerce și ea, îi țin palmele căuș ca s-o aprindă, nu reușește. Renunțăm. Plec mai departe, observ că s-a luat după mine. Vreau să o înjur, să-i zic să se ducă dracu' și să mă lase în pace, văd că s-a oprit și mă privește atent. Mă întreabă dacă vreau să ne futem. Tare, n-ai deloc o părere proastă despre tine, îmi placi, mă gândesc. Dar de ce morții mă-tii să te fut pe tine, când pot oricum să am orice pizdă de pe lume? Vede că nu-i răspund. „Măcar o muie. Îs bună", îmi zice și mă apucă de mână. Ezit între a-i da o palmă peste moaca ei dulcică, pătată pe bărbie de ceva ce aduce a ciocolată, ca să o amețesc puțin și să câștig astfel timp pentru a mă face pierdut în ploaie, și, pe de altă parte, a merge cu ea acolo unde mă va duce. Pierd momentul firesc pentru prima variantă, îmi rămâne a doua. Așa e cu momentele astea. Uneori, dacă eziți puțin, le-ai pierdut pentru totdeauna.

Înaintăm ținându-ne de mână pe o străduță împuțită de pe lângă Pache, aproape de

Resurrection. Acu' două nopți am băut aici. Câțiva câini ne latră. Ploaia a scos la suprafață mirosul de gunoaie de prin curți, varză murată stricată, fructe fermentate și cartofi putrezi. Se oprește în dreptul unei curți cu un gard de lemn, un pic căzut într-o parte, împinge poarta și mă trage înăuntru. În curtea cocioabei miroase la fel ca pe stradă, de parcă aici s-a concentrat întreaga putoare din București, aici se află chiar mama putrezită a melcului care ne poartă în spate cu atâta greață și, uneori, indiferență. Cât de mare tre' să fie mama lui Ovidiu, îmi spun. Mare și grasă. Și sictirită.

Observ în mijlocul curții o movilă uriașă de gunoi, sticle de toate felurile, cârpe împuțite, niște oase de porc și ceapă plouată.

„Pute, să intrăm în casă", îmi șoptește fata, strângându-mi mâna. Din nou ezit. Pe de o parte m-aș întoarce și aș lua-o la sănătoasa, pe de altă parte mă excită puțin mirosul ăsta, mizeria, mi se pare că ar fi o experiență mișto futaiul printre gunoaie, cu o pizdă al cărei miros strigă din fundul rărunchilor doar decădere, înjosire, boală, violență, moarte. La sănătoasa o pot lua oricând. Îmi smulg mâna dintr-a ei, o apuc de ceafa și o împing până în dreptul mormanului de gunoi. O lipesc cu spatele de zidul casei, îi desfac bluza dintr-o smucitură. Îmi șoptește că da, mă vrea, „bagă-mi mâna sub fustă, să vezi, n-am chiloți". Nu mă interesează deocamdată pizda, îi trag brutal în jos sutienul, dezvelindu-i țâțele. Nu prea are țâțe, poate m-am înșelat în privința vârstei, la țigănci nu poți fi sigur niciodată. Are însă sfârcuri. Mari, ridicate, ascuțite, dure la atingere, ca ale cățelelor care alăptează. Îi strâng sfârcurile cu putere între degete, le răsucesc și ele se întăresc și mai mult, devin aproape negre. Mă aplec și o mușc tare. Țipă. Simt în gură un gust vag de sânge. Chestia asta mă excită. O trag înspre mine și pe urmă o împing cu fața spre delușorul de gunoi, care parcă pute din ce în ce mai puternic. Se smucește, nu vrea la gunoi, opune rezistență, o

apuc de un braț pe care i-l sucesc la spate și mă împing în ea până ce se prăbușește pe cojile de cartofi, sticle și cepele ude. Acum îi ridic fusta peste șolduri și da, nu mințea, chiar nu are chiloți. Are fundul mic și negricios, îi desfac bucile și-i caut pizda. E strâmtă și prea puțin udă, scuip, scuipatul i se prelinge printre buci. Îi bag două degete umede înăuntru. Le mișc din ce în ce mai repede, le bag mai adânc. Țipă din nou, îi ard ușurel o palmă, îi zic să tacă, în pula mea, n-am chef de discuții cu țiganii că le fut marfa gratis. Îmi desfac cureaua și nasturii de la blugi și intru în ea brutal, pe nepregătite. E superstrâmtă.

Începe să gâfâie, să producă niște sunete ciudate, mi-o scot și îi ard câteva dosuri de palmă peste fund, țipă, probabil de plăcere, i-o bag din nou. Încearcă să se țină de mine ca să nu cadă de tot în gunoi, o îmbrâncesc și intră cu fața direct în cartofii putreziți, ne afundăm cu fiecare mișcare tot mai adânc în putoarea împrăștiată în curte, în care observ și câteva cratițe pe jumătate arse, inutilizabile, și câteva tampoane folosite.

S-a mai lărgit, intru prea ușor. O scot și i-o fixez între buci, de data asta n-o mai las să țipe, îi pun o mână la gură și o pătrund, are fundul prea strâmt, mă doare puțin, dar n-am de gând să mă opresc.

A început să-mi placă la nebunie mirosul care se ridică din gunoiul în care stă îngropată țiganca. Am reușit să nu mă murdăresc prea tare, mă sprijin pe corpul ei micuț, care acum tremură și scâncește. Simt că mai am puțin, o mușc tare de un umăr. E slabă și catifelată, îi simt oasele ascuțite, nedezvoltate, prin piele și simt din nou gust de sânge în gură. O apăs și mai mult în delușorul de gunoi și îmi dau drumul în fundul ei chiar în clipa în care, din vârful mormanului, o lovesc în cap câteva doze goale de bere și un mâner ruginit de fier de călcat. Scâncește iarăși. Mă închei la blugi, mă ridic.

Mă îndrept spre poartă.

Iese din mormanul de gunoi și vine după mine plângând, îmi zice să mai stau, încearcă să mă apuce din nou de mână, dar mă feresc de atingerea ei.

„Zi-mi pe unde stai... Sau dacă mai treci pe aici...”

Ridic mâna să o lovesc, de data asta trebuie să fac un gest mai brutal ca să pot să o las în urmă, ca pe un cățel de care vrei să scapi, să nu se țină după tine până acasă, nu pentru că nu îți plac animalele, ci pentru că lui i-ar fi mai bine departe de tine. Un simplu „marș” nu cred că ar merge. Mâna mea se oprește la jumătate. Are ochii negri, un chip drăguț și inocent și nu mai arată de 15 ani, ci de cel mult 12. Mă aplec și îi dau șuvițele negre și ude la o parte, degetele mele coboară de pe frunte pe obraji, îi mângâi buzele pline și aspre. Fără să știu de ce, buzele mele le ating pe ale ei, îmi bag încet limba printre ele, iar gustul ei e cumva exact opusul mirosului de gunoi, toate fructele și florile s-au dizolvat în scuipatul țigăncii. După vreo zece minute în care uit unde sunt, în care plutesc în starea asta ciudată, de parcă aș fi alunecat cumva de pe spinarea melcului obosit care ne duce pe toți, ca și cum aș fi într-o apă rece și curată prin care plutesc fără efort și care se varsă în gura ei, prinde corp și contur în limba ei moale și mică, mă desprind de ea și mă îndrept hotărât spre poartă. O deschid cu ușurință și sunt din nou în stradă.

În casa curvei s-a aprins deja o lumină.

Am plecat fix la timp.

Pizdele vor mereu să fie futute de bărbații care le disprețuiesc. Chiar și la 15 ani. Și la 12. M-am obișnuit deja cu asta, nu mai caut răspunsuri sau explicații.

În stradă s-a schimbat totul, nu mai plouă, nu mai miroase a nimic. Aerul e impersonal, nici dens, dar nici ușor, nu e frig, nu e cald, e liniște. Cum să

poți simți ceva într-o noapte atât de moartă, de amorțită? Cum naiba poți să te vezi cu oameni într-o astfel de noapte? Cum să suporți să stați așa, cadavru lângă cadavru, și să aștepți lumina zilei care vine, a dimineții făcute pentru oameni normali, pentru oameni fără angoase și nebunie? Cum să supraviețuiești lângă durerea celui de alături de tine, mort în aceeași zi, cu sufletul închis într-o cutie de lemn, bine ferecată? Prin case nu se văd deloc lumini, viermii dorm, viermii visează. Poate că dacă aș rămâne singura ființă pe lume n-aș mai putea simți niciodată nimic, poate că ceea ce simțim e doar o reacție la sentimentele lor, poate că există o sumă a tuturor chestiilor care sunt simțite într-un anumit moment. Dacă ei ar dispărea, eu aș fi condamnat să nu mai simt nimic, pentru că, simțind, aș strica echilibrul, aș da foc lumii, aș înclina-o prea mult într-o parte și cadavrele s-ar scurge unul după altul în mare. Poate că trebuie, chiar dacă ne e silă, să conservăm viermii, să-i păstrăm pentru echilibru, să nu-l eliberăm pe Ovidiu niciodată.

Merg prin băltoace, ajung aproape de casă. S-a uscat bricheta, îmi aprind o țigară. Trag un fum și simt din nou în gură gustul țigăncii, de data asta un amestec între putoarea din mormanul de gunoi și aroma salivei ei. În rest e liniște și mă simt ca într-un glob uriaș care plutește peste un cimitir inundat, în care vezi cadavrele ciopârțite sub pământul transparent. Se încăpățânează să rămână acolo, de parcă ar mai putea fi ceva după asta, pentru ele. Bieți imbecili, nici după moarte nu înțeleg ce e lumea, de unde vine ea și spre ce se îndreaptă.

Melcul Ovidiu a adormit, în sfârșit.

Poate că am să intru în casă și am să mă culc și eu. Poate că am să mai beau. Poate că am să aștept dimineața.

E 9 mai 2002.

Mâine împlinesc 18 ani.

2. Carnaval și eroi

> *„...așa că nu vreau prea multă descriere, doar povestea, firul principal, fără fasoane, factual: cine, ce, unde, când și nu uitați „de ce”-ul, deși, după cum arată fețele voastre jalnice, am impresia foarte clară că la «de ce» nu se va găsi un răspuns... acum, ce mama dracului, care-i* ***povestea****?”*
> (Bret Easton Ellis*, Glamorama)*

Pe Machi l-am cunoscut la începutul verii în care am împlinit 18 ani. Se făcuse dimineață, era vreo 8-9, poate 10, și toată lumea cunoscută plecase acasă. Nu doar lumea cunoscută, de fapt, ci toți cei cu care aș fi putut bea. Îmi era o combinație de rău cu somn și cu ceva depresie ca bonus, așa că mă așezasem pe o piatră, care abia acum începea să se încălzească în soare, pentru a mă hotărî ce urma să fac în continuare: mai beau sau mă bag la dormit pe undeva. Fiind în centru, lângă Expirat, cel mai apropiat loc în care puteam dormi era casa lui Sab, pe la Cișmigiu. Însă nu prea aveam chef să dau ochii cu ea. Patru nopți la rând o arsesem pe banii ei, și îi promisesem că îi dau înapoi, fiind bani pe care-i șterpelise de la ai ei. Trebuia să-i pună la loc până să se prindă babacii. Firește că nu i-am dat. N., cu care mi-o trăgeam în săptămână aia în schimbul a diverse beneficii, plecase la mare, în Costinești, și mă lăsase pe uscat. Din altă parte era prea complicat să fac rost și, oricum, Sab nu era chiar intr-atât de importantă încât să mă agit prea tare.

Machi, cu o pătură de iarnă pe el, răspândind un miros puternic, care ți-ar fi fost cel mai bun aliat în cazul în care ai fi vrut să scapi de o pizdă nepoftită ce se ținea după tine – dar, din fericire, sau din nefericire, la mine în dimineața aia nu era

cazul, toate gagicile se tiraseră pe la 4-5 spre homițele lor – Machi era desculț, iar în cap avea ceva ce fusese, probabil, o rasta nereușită, făcută de un amator. Poate și beat. Se apropiase de mine și-mi ceruse un foc. Dracu', care se lipise de mine ceva de speriat în ultima vreme și mă băgase numai în belele, m-a pus să scot bricheta și să-i aprind țigara fără filtru, probabil culeasă de pe jos, fiindcă nu era într-o stare prea bună: murdară la un capăt, storcită la celălalt. Încă mă gândesc oare ce s-ar fi întâmplat dacă, în dimineața aia, m-aș fi făcut că nu-l aud când mi-a cerut foc – cu cine aș fi umblat după mine, ca o umbră, toată vara lui 2002 și o parte din următoarea? Cine m-ar fi târât prin cele mai nebune și mai ascunse locuri, case părăsite, ruine pline de șobolani, poduri uitate în care puteai visa așa cum n-o puteai face nicăieri altundeva? Cine ar fi făcut mai palpitante nopțile din Vamă? Mai ales, ce s-ar fi ales de Elavaca? Poate că, fără să-l cunosc pe Machi, aș fi avut o vară seacă, plictisitoare. Poate că Machi a apărut la timp, ca să mă ajute să rămân eu, acel eu adevărat, care nu se lasă futut în cur de societate, nu își lasă creierii supți și distruși fără să opună toată rezistența din lume. Poate că prima vară cu Machi a fost punctul meu de cotitură. Machi mi-a confirmat ce știam: că sunt așa cum trebuie, sunt ceea ce trebuie, sunt exact antidotul la lumea asta plină de căcat, de minciună, de ipocrizie și ifose. Pe cine aveam, în jurul meu, în afară de el? Prieteni de-o noapte. Oameni pe care nici nu-i poți privi în ochi când ești treaz.

Poate că nimic din ce avea să vină nu s-ar fi întâmplat... dar apoi îmi spun că, mai mult ca sigur, asta e doar o încurajare pentru Iași. Nimic nu există în afara noastră. Nimeni nu ia deciziile în locul nostru, așadar e o imbecilitate să dai vina pe alții pentru ce ți se întâmplă – pe Dumnezeu, soartă, guvern, pizde.

Machi a tras din țigara proaspăt aprinsă și m-a privit aproape patern, atent, foarte atent, cu un aer de ușoară compătimire. Nimeni nu mă mai privise de mult timp așa. Uitasem că există pe lume și priviri de genul celei pe care mi-o arunca acum cerșetorul. Îmi aducea aminte de cineva pe care – cred! – îl cunoscusem în copilăria mea într-o bodegă, un bătrân senil și original, care îmi spusese, pe atunci, tot felul de lucruri importante, de concluzii despre viață, dar, cum eu nu-mi dădusem seama pe moment că sunt importante, le uitasem, firește. Apoi, când le aflasem la rândul meu, pe cont propriu, îmi amintisem și de el și începusem să-l prețuiesc în absență. Dar, spre deosebire de acel înțelept pierdut al copilăriei mele, Machi nu era chiar bătrân. Avea undeva pe la vreo 40 de ani – chestie de care mi-am dat seama abia după ce l-am văzut îmbăiat, pieptănat, ras, îmbrăcat în haine de stradă, bocanci și chiar o vestă nazi, cu steagul Germaniei pe piept. Așa, sub înfățișarea de aurolac, i-ai fi dat cu 10 ani mai mult, asta dacă ai fi reușit să-l privești fără greață suficient de mult încât să-i evaluezi vârsta.

„Aștepți pe cineva?”, m-a întrebat în dimineața aia Machi, cu o voce gâjâită.

Probabil consuma cantități semnificative de alcool, ca și mine. Dar eu eram privilegiat. Mai aveam timp. Mult timp. Timp să fac tot ce-mi trece prin minte, fără să primesc încă nota de plată pentru îndrăznelile și aroganțele mele.

„Nu chiar”, i-am răspuns, și mi-am dat părul de pe față ca să-l pot privi ca lumea.

Într-un fel, nu așteptam pe nimeni, și totuși așteptam ceva. Să-mi regăsesc puterile pentru a mă ridica de pe piatra aia, care începea să fie încălzită de soare, și să mă apuc de o nouă zi. Așteptam motivația. Diminețile, eram foarte vulnerabil. Erau cam singurele momente în care puteam fi prins pe picior greșit. Poate fiindcă diminețile eram mai degrabă treaz, deși nu în totalitate.

De aici însă mi s-a tras totul sau, cel puțin, de aici mi s-a tras Machi.

Nu doar că răspunsesem la invitația lui de a-i oferi un foc, dar făcusem și ceva ce nu mai putea fi luat nicicum înapoi – îi vorbisem. Pesemne că asta i se întâmpla destul de rar. A părut întâi mirat, apoi chipul a început să i se întindă într-un zâmbet.

„Păi, dacă n-ai nimic mai bun de făcut, hai cu mine!", a propus. „Merg să mă schimb și pe urmă te invit să luăm masa în oraș. Fac cinste!"

Era o propunere relativ decentă, poate cea mai decentă pe care o primisem săptămâna aia, așa că, bineînțeles, am zis „ok".

Machi locuia într-un apartament cu trei camere, excelent mobilat și aranjat, pe la Vasile Pârvan. Până și holul în care m-am oprit să beau o bere, din frigiderul lui Machi, care, după câte se pare, găzduia peste 15 sortimente de licoare cu malț și hamei, era luxos, tapetat cu oglinzi pe toată întinderea pereților. Un hol porno. Mi-am contemplat moaca ușor obosită, cât timp l-am așteptat să își schimbe înfățișarea de cerșetor respingător și împuțit cu cea a unui tânăr respectabil. Ba chiar de bani gata, ar fi spus unii mai cârcotași, fiindcă Machi se înțolise după cea mai nouă și de fițe modă. Avea chiar și o pălăriuță ușor feminină, chestie care, în scurt timp, avea să fie un element inclus în vestimentația celor care frecventau bodegile din centru. Fosta rasta nereușită dispăruse, dovedindu-se a fi o perucă prăfuită. Părul lui era șaten deschis, relativ scurt, până la baza maxilarului, pieptănat într-o parte. Din cele câteva replici pe care le-am schimbat cu el, în timp ce-și făcea ultimele retușuri la look-ul chiar trendy, m-am lămurit că, de fapt, Machi era un tip cool, care ar fi putut avea în preajmă pe oricine și-ar fi dorit. Doar că nu-și prea dorea pe nimeni.

Pătura și hainele jegoase le-a depozitat într-o ladă, pe care, din pricina mirosului, o ținea pe balcon.

S-a ținut de cuvânt și m-a invitat, așa cum promisese, la o masă în oraș. Singura chestie era că n-aveam poftă să halesc nimic. Între timp însă îmi revenise cheful de băut, așa că am acceptat invitația, hotărât să nu-l las pe Machi să se evapore până ce nu avea să-mi satisfacă total pofta de bere.

Ne-am urcat într-un taxi și i-am cerut omului să ne lase pe la Rosetti. Între timp m-a sunat A. pe mobil. Într-o criză de scârbă, în special față de pizdetul care se insinua agresiv și competitiv în viața mea, aruncasem mobilul cu numărul pe care-l știau cei mai mulți dintre amici. Făcuse o băiță în Dâmbovița și cred că nimeni nu se învrednicise să-l pescuiască. Ăsta pe care-l aveam acum mi-l făcuse cadou Elavaca, cu un nou număr pe care, credea proasta, nu-l cunoaște și nu-l folosește decât ea. Firește, îl știau și A., și Sab, și S., și vreo patru colege de clasă care mă semnau prezent la ore atunci când nu se striga catalogul, în frunte cu Lore, și doi colegi simpatici cu care mă mai rupeam din când în când, și tipul interesant cu care băusem până dimineața în noaptea de dinaintea ăsteia care tocmai trecuse.

A. m-a sunat să-mi zică să ne vedem să bem. Ajunsese pe acasă, făcuse un duș, băgase ceva haleală și constatase că nu-i e somn și că ar mai avea chef de niște berică. Zice:

„Hai și tu aici, unde sunt eu! E ieftin, e muzică marfă, ușurică, așa, ca de dimineață, cu Metallica, Maiden, Manowar, Megadeth, Cannibal Corpse, din astea."

„Na că vin", zic. „Da' unde ești, mai exact?"

"În bodega asta de care-ți zic, ești surd?"

„Aud, bre. Da' unde vine bodega mai exact?"

„Ia, pe aici... Pula mea, nu știu cum îi zice la stradă. Cred că undeva pe Calea Moșilor. Știi tu,

pân' zona aia cu case vechi. Ia și tu un taxi, știu ăia, te duc la sigur."

„Da' numele crâșmei nu-l știi?", îl mai întreb o dată pe A.

„Nu, bă, de un' să-l știu... N-auzișI că n-am mai fost pe aici? Azi am descoperit-o... mă oprisem să-mi iau țigări de la benzinărie..."

A. se aude slab, de parcă ar glăsui dintr-o pivniță unde mai scapă semnalul. Machi îmi face semn că am ajuns, tre' să ne dăm jos.

„Ne-am răzgândit", le zic în același timp și lui Machi și taximetristului. „Mergem pe Calea Moșilor."

Machi strâmbă puțin din năsucul lui în vânt, foarte feminin, pe care acum observ că a presărat și puțină pudră. Curat fițos de bani gata, mă gândesc, și totuși nu mă pot opri să-l admir. Am senzația aia tâmpită și nerealistă că îl cunosc bine, deși abia în dimineața asta, în urmă cu vreo câteva ore, l-am întâlnit. Probabil e din cauză că a avut tupeul să-și dea jos, în fața mea, o personalitate și să îmbrace o alta, complet diferită. Când vezi un om îmbrăcat în cerșetor cu rasta nereușită, și apoi îl vezi la scurt timp îmbrăcat într-un macho de fițe, nu ai cum să nu crezi că-l cunoști. Majoritatea oamenilor nu-și schimbă masca în miezul zilei. Așteaptă seara un moment intim și și-o scot în fața oglinzii, înainte de somn, când sunt convinși că nu-i vede nimeni. Ca să ți-o schimbi în plină zi, ai nevoie de curaj. N-ai cum să fii o persoană banală dacă te joci atât de nonșalant cu măștile tale.

Între timp, pe mobilul secret mă sună și Elavaca. O ignor.

„Bă!", strig la A., încercând să-l readuc puțin cu picioarele pe pământ. Deși să trezești o urmă de conștiință în A. e unul dintre cele mai complicate lucruri din lume. "În ce parte pe Moșilor ești? Eu tocmai ajung la Armenească cu taxiu'. Zi!"

„Păi, pula mea, nu știu... Faza e că, atunci când am plecat de acasă, cred că eram cam beat...

Adică sincer nu mai știu clar pe ce drum am venit.”

Machi mă privește amuzat. Își mușcă buza de jos. Acum pare cu vreo 10 ani mai tânăr față de cum l-am bănuit când l-am văzut prima dată. Îi explic prin câteva semne că A. e amicul meu de o grămadă de vreme. „Ok”, spun buzele lui cărnoase și lucioase, în șoaptă.

„Păi fii, bre, atent. Faci exact cum îți spun. Ai bere în labă?”, zic.

„Da, bă. Firește că am.”

„Păi fii anten... Iei laba de pe bere. Done?”

„Done, pula mea...”

„Te ridici.”

„Dă-te-n căcat”, se burzuluiește A. „De ce pula mea să mă ridic?”

„Bre, nu mai comenta. Faci cum îți zic, altfel nu avem cum să ne găsim, mă rog, să te găsesc eu.”

“Adică dacă stau pe scaun, tu nu mă gă...”

„Taci, în pula mea. Acu te ridici. Done?”

„Done, pula mea...”

„Te duci la bar.”

„Ce pula mea să fac la bar, n-am terminat berea...”

„Te duci spre bar și aștepți să-ți dau următoarea comandă.”

„M-am dus, am ajuns, dă-te-n pula mea... Nu poți să vii aci și gata, mă tot plimbi pe drumuri. Ia uite cum mi se încălzește berea acolo pe masă, sărăcuța, ‘te-n gură.”

„Acu faci așa: te uiți după un barman sau o barmaniță, ce ai tu acolo. Done?”

„Păi nu e nimeni...”

„N-are a face. O să fie. Aștepți. Fii anten că-ți dau mai multe indicații deodată, că tre’ să închid, mă sună capra aia de Elavaca. Așa. Când vine barmanul, îl întrebi: fii amabil, ce adresă e aici la voi? Îi ceri un pix și o foaie și notezi ce-ți zice ăla. Vezi să-ți dea numărul. În caz că n-are foaie, notezi

pe labă. După aia îmi dai bip și te sun să-mi zici strada și numărul. Ai înțeles până aci?”

„...”

„După ce ai notat, te întorci la masă și îți bei berea. Zi, bre, ai înțeles? Ia repetă ce tre’ să faci.”

„Îmi beau berea...”

„Dă-te-n pula mea, hai că închid, te sun eu. Vezi dacă poți să afli unde ești.”

Închid. Machi și-a pus un braț pe spatele meu, dar poate să fie din cauză că taxiul și taximetristul prost au luat o curbă aiurea.

„Știți vreo benzinărie pe Moșilor și, lângă ea, o terasă?”, îl întreb.

„Nu, da’ căutăm, patroane”, zice el.

Sună iar Elavaca. Răspund.

„Bună”, zic.

„Bună dimineața, iubitule! Ce faci??! Ai dormit bine?!”, râgâie ea pițigăiat în telefon.

Nu știu de ce, asta cu „bună dimineața, iubitule” îmi aduce aminte de Loredana Groza. Dar Elavaca nu-i așa sexy. Mereu mi s-a părut că Loredana e cumva sexy, în a twisted, nonmainstream way.

„Da, excelent am dormit. Sunt încă în pat”, îi răspund.

Recent am descoperit strategia asta de succes cu pizdele. Pentru că nu le poți minți la nimereală, fiindcă te încurci, te complici, îți trebuie memorie de elefant, iar să le spui adevărul nici nu intră în discuție, le spui de fiecare dată exact inversul a ceea ce ți-ai spune ție, când ești sincer. Când te dezgustă mai mult, le spui că sunt mișto și că le iubești. Când fuți pe alta, le dai telefon înainte să-ți dai drumul și le mărturisești că te simți singur și ai chef de o mică giugiuleală.

„Super! Mi-era frică că iar ai stat prin oraș până dimineața!!!”

„Nu, nici vorbă... Eram rupt de oboseală. Și acu’ iar mă bag la somn. Sincer, mă bate gândul să nu mai beau o perioadă. Mi s-a luat.”

„Nici nu știi cât mă bucur!!! Am vrut să-ți sugerez faza asta, să o lași mai moale, dar mi-era că te supicești.”

„De ce să mă supăr? Niciodată nu mă supăr când cineva îmi zice să nu mai beau.”

Cum ziceam, e perfectă strategia asta, merge ca unsă. Machi râde zgomotos.

„Atunci ieșim diseară la o limonadă din aia bună, cu mentă și înghețată? Ies cu fetele și speram să vii și tu. Poate mă ajuți să-mi cumpăr și niște sandale mișto!”

„Sigur”, zic. “Îmi place să aleg sandale.”

Aici poate am exagerat puțin. Elavaca a tăcut brusc, bănuitoare. Ca să evit alte neplăceri, îi zic pa și închid. Mă înțelege. Doar mi-era un somn...

„Fac aici la dreapta, aci era o benzinărie mai demult”, zice taximetristul.

Îl sun din nou pe A.

„Ai aflat, bre?”

„Ce”, zice el, cu o voce și mai lipsită de vlagă decât în prima noastră discuție.

„Numărul. Unde e bodega.”

„Da, bă. Adică nu. Stai să vezi: am așteptat ce-am așteptat, că nu venea barmanul... După aia a venit și, când l-am văzut – între timp mă pusesem din nou la masă, se încălzea berea, pula mea – i-am mai cerut o bere, că asta era pe sfârșite. Așa, și să vezi – ți-am luat și ție bere. Acu’ hai mai repede, că dacă nu ajungi în zece minute, ți-o beau eu.”

„Aș ajunge, dacă aș ști unde, pula mea. Whatever, hai că mă descurc eu, pa”, îi zic.

Taximetristul a intrat pe o străduță îngustă, din Moșilor, unde credea el că e benzinăria.

„Ia uite... nenorociții!... A mutat-o!”

„Ce anume?”, zic eu.

„Benzinăria! Acilea era, și acu’ nu mai e...” zice taximetristul.

Machi și-a aprins o țigară și a deschis geamul mașinii. Parcă am și eu poftă de una.

„O fi pe vreo altă stradă?”, îl întreb eu, dar pe un ton deloc convingător.

„Irelevant!”, face și Machi.

„Ce?”, întreb eu.

„Ce-ce?”, zice Machi.

„Ce e irelevant?”

„Păi benzinăria”, zice Machi. „Noi căutăm bodegă, nu benzinărie.”

Mi-e ciudă uneori că A. e cam prost, dar, pe de altă parte, de multe ori mă gândesc că viața mea ar fi mai seacă fără el. M-aș plictisi. Îmi aduc dintr-odată aminte că în seara asta trebuia să fiu în Vamă. Sab o să mă aștepte în gară, pe la ora 8, diseară. Cu cortul and shit. Cu tot ce trebuie. Pula mea, de l-aș găsi pe A. mai repede, să bem o bere.

„Știu”, zice și taximetristul, „dar benzinăria era așa, cum să zic io, de reper.”

„Reper... Irelevant! Ori e, ori nu e”, spune Machi, pe un ton de filosof sictirit.

Taximetristul nostru a întâlnit un alt taximetrist. Coboară geamul. Îl întreabă dacă știe o bodegă prin zonă, cu muzică rock, lângă o benzinărie. Ăla îl îndreaptă spre Armenească.

Pornim din nou pe Moșilor, taximetristul s-a ambiționat și ne jură că va găsi cârciuma cu amicul nostru în ea, fie ce-o fi.

„Să nu-mi zici mie cuțu de n-o găsesc!”, promite el, în timp ce Machi îl privește cu aerul că i-ar spune „lucrurile astea nu-s câtuși de puțin relevante”.

Aproape de Eminescu, la stop, o țigancă sexoasă, îmbrăcată în mov, cu o bentiță galbenă pe cap. Taximetristul o întreabă dacă știe o bodegă prin zonă, lângă o benzinărie, țiganca îi arată degetul mijlociu. Pesemne are alergie la taximetriști.

Sună A.

„Bă, pula mea, să vezi ce s-a întâmplat... First, vezi că ți-am băut berea. Da’ nu face nimic, tocmai am mai comandat un rând. Cerui 4, am zis că na,

mai bine mai multe decât mai puține. După asta, am vorbit iar cu barmanul, l-am întrebat de adresă. Auzi, da' tu pe unde ești, mai durează până vii?"

„Pula mea", zic, "Încă nu găsim strada, bodega, nimic..."

„Păi cred că ați luat-o puțin greșit... Am vorbit și cu barmanul. Auzi, bre?"

„Da, zi", fac eu.

„Vezi că e în Berceni bodega, bă. Așa mi-a zis omu'. Pula mea, m-a derutat un rond cu flori, cu lalele, maci, semăna cu ăla de pe Moșilor. Hai odată, vii? Ce pula mea îți ia atât?"

3. Șapte ani, a zis el din oglindă

la oglindă nu mai stau nu aud în ea nimic în nimicul mut doar umbre prind ce-n surzimea lor mă mint
(Alternosfera*, Drumuri de noroi)*

Jointul e pe sfârșite. Dark Funeral se prelinge din căști cu consistența aţâţătoare a unei înghețate topite, curgând dintr-un recipient imens pe covor, pe fețele de pernă, pe pielea ta supraîncălzită de soare, năclăindu-ți părul și aducându-ți vag și trist aminte de când erai mic, mic, vulnerabil, inocent și idiot. Când nu puteai trăi așa cum simțeai tu, când alții stabileau lucrurile importante în locul tău. Din pat îmi pot vedea perfect reflexia pe luciul întins al oglinzii, cu doar câteva pete de murdărie. Aici, cineva și-a lipit cândva o gumă de mestecat roz. Mă ridic și mă apropii de ea, de oglindă. Acum sunt un eu vertical, cu un eu identic față în față, o clonă reușită care îmi zâmbește de dincolo. Din spatele celuilalt eu, apar pe neașteptate două coarne, pe urmă o bărbiță ascuțită de țap. Nu pot decât să presupun că și în realitate din spatele meu se ridică un țap, un animal zâmbitor, voios. Exact ce îmi putea aduce mișto ziua asta. Îi fac un semn înclinându-mi capul și îi întind ce a mai rămas din joint. Trage un fum și mă privește binedispus.

Ăsta e Marius, amicul meu, și mi-a cam lipsit.

Plec din fața oglinzii, dau muzica mai tare, mă trântesc pe pat și începem să discutăm una alta. Spre surprinderea mea, nu iese din oglindă. Fumează de acolo restul de joint și îmi vorbește. Spune că mi-a văzut o parte din viitor. Că vor veni vremuri tulburi, în care mă voi pierde și mă voi regăsi. Asta am făcut dintotdeauna, îmi vine să-i zic, spune-mi ceva ce nu știu. Că peste un timp

nimic nu va mai fi cum e acum și voi vrea să revin în trecut, să respir aerul de acum, să iau cu mine nebunia asta și libertatea asta și nepăsarea asta. Va începe să-mi pese, voi deveni un prost?, îl întreb în minte. Înclină capul condescendent, în semn de „tu ai spus-o”. Nu-l cred, în fond nu oricine poate citi viitorul. Și țapii mai greșesc.

Termină jointul, îl întreb dacă-i place Limbonic Art, se pare că da. Îi pun să asculte ultimul album. Ne înțelegem de minune, în curând voi avea un țap satanist drept best friend și ucenic. Mă gândesc cât de bestial ar fi ca el să fie real, să-l pot lua la concerte cu mine. Aș fi cel mai trv, mai trv chiar decât sunt acum. Tre’ să-i dau și un nume, nu merge să-l strig „țap”. „Țap, adu și tu o bere!” De fapt, are nume, îl cheamă Marius. Poreclă i-ar trebui, nu nume.

E puțin fițos și afectat în gesturi, deci Marius e un nume chiar perfect.

Mă atrage înspre oglindă tristețea lui, disperarea lui chiar. Miroase a nefericire, am învățat foarte bine să recunosc mirosul nefericirii. Și la oameni, și la alte specii de animale. Lucrurile o vor lua razna în curând, nimic nu va mai fi la fel. „Trăiește acum”, îmi spune Marius. Păi asta și fac, îi răspund. În ce privește lucrurile care o vor lua razna, mă aștept și eu, nu sunt bou. Cât vom putea trăi așa, fericiți, fără să ne pese de ziua de mâine, să luăm tot ce putem mai bun din univers doar pentru noi... Egoismul ăsta extrem, dus mult dincolo de limite, care ne face atât de fericiți. Știu că voi plăti cândva pentru el. Știu că pentru orice chestie mișto plătești un preț, dar e adevărat în același timp că te poți eschiva. Poate când va veni ziua în care se încheie socotelile, în care primești nota de plată, voi fi plecat de mult. Trebuie doar să-mi iau avânt, un mic efort, și gata. I-o tragi universului big time. Te alegi doar cu fericirea, durerea s-o simtă alții în locul tău.

Țapul dă însă din cap în semn de neîncredere. „Zici tu asta azi, dar când va veni ceasul... Ai să fugi. Așa se întâmplă mereu. Toți fugiți.”

Caut prin buzunare, aprind alt joint.

„Problema ta”, îmi spune, „e că judeci viitorul prin ceea ce înțelegi din prezent, prin ceea ce știi azi. Dar viitorul nu va arăta deloc ca prezentul. Va fi ceva nemaiîntâlnit și pentru a-l pricepe va trebui să te schimbi, să nu mai fii tu.”

„La dracu’, dă-l în morții mă-sii de viitor”, îi zic, „ia și tu și trage”.

Trage și el. Camera se dilată și se restrânge, imaginea lui din oglindă se deformează, e când un țap țuguiat, cu coarnele până în tavan, când un țap bondoc, cu gușă. Mă pufnește râsul, dar nu se supără. E un amic ideal. Sper să mai treacă pe aici.

Pleacă, se estompează și mă gândesc din nou la ce am văzut în urmă cu două nopți. Pământul arăta plat, ca o carte deschisă, pe el stătea melcul Ovidiu, printre mulți alți melci. Sub pământ era o întindere imensă de apă, apă neagră, tulbure, rece. Oamenii nedoriți, expirați sau doar ghinioniști cădeau de pe spinarea melcilor direct în apă. Pluteau un timp, după care ajungeau într-un fel de tărâm al morților, un cimitir transparent, ca un lac înghețat, de deasupra căruia le puteai urmări mișcările. Dura ceva până mureau de tot. Mureau de fapt de mai multe ori.

Din când în când, se strica echilibrul și melcii greoi alunecau până la marginea pământului, de unde își rostogoleau de-a valma încărcătura de suflete, direct în apă. Rămâneau ușurați, pregătiți să se încarce din nou cu oameni, să-i care în spate pe alții, până ce și acestora le va veni ceasul să alunece lent în apă și să moară mai multe morți. Melcii nu cădeau niciodată. Erau acolo de la început și vor fi până la capăt, dacă va fi un capăt.

Mi se părea ciudat că nu există luptă. Odată căzuți, oamenii nu mai încercau să se ridice la loc.

Poate știau că nu are rost, poate că erau împăcați cu asta. Poate că apa neagră te făcea să uiți, îți reda liniștea, îți dăruia înțelegerea și așa știai că să lupți e o prostie. Aș fi vrut să ating apa, aveam nevoie de un pic din cunoașterea asta, dar știam că nu e încă timpul pentru mine.

Asta îmi spusese și țapul.

Avea dreptate. Lumea se schimba rapid în jurul meu. În ultimii doi ani se schimbaseră multe, dar încă nu îndeajuns încât să fiu nevoit să îmi alterez cu ceva felul în care trec prin lume. Dar eram tot mai des judecat pentru fericirea, inocența și nepăsarea mea. Vedeam că lucrurile merg negreșit spre mai rău, dar, pe de o parte, eram convins că nu le pot schimba, pe de alta, nu eram obișnuit să mă gândesc la mâine. Aveam diferite versiuni ale viitorului care îmi aduceau coșmaruri scurte nopțile. În cele mai multe din ele, specia umană își pierdea rațiunea, își pierdea reperele, toți deveneau zombies gata să te prindă și să te ucidă. Un lucru era cert, și asta nu era deloc o speculație, ci o simplă observație – nimeni nu mai știa pentru ce trăiește. Nu se mai făceau planuri pe termen lung. Oamenii se depersonalizau și nu mai erau în stare să-și proiecteze aspirații, scopuri, idealuri. Trăiau în concret și se luptau cu îndârjire pentru concret. Dacă ar fi văzut ce am văzut eu... că la final vor fi obligați să renunțe la tot ce au, să dea drumul ușor mâinii încleștate pe marginea pământului și să alunece în apă... Poate că și-ar fi schimbat prioritățile. Deși nu cred. Se nășteau așa, se nășteau lipsindu-le simțul înțelegerii, posibilitatea de a se cunoaște. Veneau pe lume orbi și la fel de orbi plecau, scufundându-se în apa neagră ce aducea uitarea.

Nu-mi era milă de ei. Ar fi trebuit?

Când am terminat jointul, țapul se întorsese, deși de astă dată reflexia lui era mult mai pală.

„Am să mă întorc peste șapte ani”, mi-a spus, în timp ce se estompa de tot. „Indiferent cine voi fi atunci, am să mă întorc la tine. Indiferent cine vei fi tu atunci, am să vin la tine. Voi semăna cu cel de acum, dar tu nu mă vei mai recunoaște.”

„Imposibil”, i-am spus. „Te voi recunoaște.”

„Iar faci asta. Iar gândești lucrurile din viitor cu înțelegerea ta din prezent. Nu mă vei recunoaște.”

„Tu vino”, i-am spus. „Vino și ai să vezi că am să te recunosc.”

4. O vacă zburătoare

„Wandering alone in the hall of damnation
Enlightened by the reflections of the moon
As voices of the night calls my name
I enter the halls of blasphemy”
(Dark Funeral*, The Secrets of the Black Arts)*

Pe Elavaca am cunoscut-o cu puțin timp înainte să-l cunosc pe Machi – într-o noapte în care mi-a căzut, în cel mai propriu mod cu putință, direct în cap.

Eram mahmur în ultimul hal și mă dregeam cu multe beri în Expirat, împreună cu Sab. Era seara folk, un bou cânta prost la chitară și aș fi vrut să plecăm din Expirat, să mergem în Fire sau în Club A, dar, tocmai atunci, Sab a observat două pizde bete criță care dădeau pe gât shot-uri.

„Hai să mai stăm, o să fie funny like hell. Ia uită-te la proastele alea două, ce haioase sunt. Acu’ imaginează-ți-le bete muci”, a zis ea. Așa că am mai stat.

Sab mi-a spus că strânge bani să meargă la Sziget, în vara asta.

„Cine vine?”, am întrebat-o.

„Nu știu încă, nu au anunțat line-up-ul”, a zis ea.

Mi s-a părut foarte ciudat să strângi bani ca să mergi la un fest unde nu știi încă line-up-ul, și i-am spus-o.

„Da, dar tu nu înțelegi... Eu vreau să merg pentru atmosferă, ca să cunosc oameni, să fumăm iarbă toată ziua și să facem chestii interesante, căcaturi pe care nu le faci în România, fiindcă n-ai cu cine.”

În fine, era cât pe ce să-i zic ceva cam dur, cum ar fi că vrea să meargă pentru atmosferă fiindcă e pizdă, iar chestia asta ar fi ofticat-o

mortal, căci Sab se considera orice altceva în afară de pizdă, când una dintre gagicile alea două bete s-a urcat pe masa noastră. Dădea din fund și din șolduri ca o apucată, și cu greu am rezistat impulsului de a-i sparge o sticlă în cap, ca s-o trezesc și, mai ales, ca să eliberez masa. Sab însă se distra, așa că am decis să fiu un amic altruist și să las beata să se mai spargă o vreme în figuri. Din păcate, n-a fost așa. A făcut o mișcare mai bruscă, sau cealaltă beată a îmbrâncit-o, probabil exersau un pogo feminin, și proasta mi-a căzut în cap. Am realizat prea târziu ce se întâmplă, și n-am avut cum s-o prind sau să-i parez cumva căzătura. M-am ales cu un cucui de toată frumusețea.

După aia, Sab a îmbrâncit-o. Cred că și-a zis că distracția s-a terminat. Ba nu, de fapt cealaltă beată, una cu părul scurt, îmbrăcată hippie, mi-a spus că beata blondă e înamorată de mine de ceva luni bune. Acum, pe cât de lame o să sune asta, mi-a plăcut ideea. Părea ciudat și exotic să am o pizdă nebună și îndrăgostită care să mă urmărească prin București. Mă rog, nu era ea chiar prima, mai fuseseră câteva, dar de fiecare dată mă amuza ideea de a avea o pizdă amorezată în secret. Cred că, de câteva ori, o mai văzusem prin cluburi, tot cu amica ei cu părul scurt. Asta cu părul scurt mi se părea mai interesantă. Blonda nu mi se părea nici urâtă, nici frumoasă. Avea sânii mari, picioarele groase, părul blond, de lungime medie. Uneori o văzusem purtând ochelari. Ce era cel mai deranjant la ea, ce o urâțea de fapt cel mai mult, era aerul că vrea să pară mereu așa cum ceilalți se așteaptă de la ea să fie. Se vedea că e extrem de atentă la cum arată în ochii oamenilor din jur. Chestia asta mă scârbea întotdeauna. Totuși, am plecat cu ele din club, spre disperarea lui Sab, care o tot hărțuia pe roșcata hippie, tunsă scurt. Pe aia o chema Teo, iar pe blondă, Ela. Imediat am poreclit-o. Ela era prea sec. Mi-era teamă că, dacă rămâne Ela numele ei, am să-l uit. I-am zis Elavaca. Avea ceva de vacă în

înfățișare, n-aș putea spune exact ce, poate ugerele, poate mirosul.

Elavaca era proastă. Aveam să stau un timp cu ea, iar prostia ei a fost o revelație pentru mine, un fel de revelație inversă. De multe ori, prostia în stare brută te pune pe gânduri. Dacă citești o carte excesiv de proastă, îți vin în minte o grămadă de reflecții despre cum ar trebui să fie o carte bună, despre cum să fie Cartea și, poate, dacă momentul e cel potrivit, te poți gândi chiar să o scrii tu. Uneori, îți e de folos.

Elavaca era, ca pizdă, la fel de nașpa cum e Tânăr și neliniștit ca serial și Andreea Bănică ca muzică. Sau și mai rău, da, în pula mea, mult mai rău. Era genul de gagică cu care nu merită să-ți pierzi vremea pentru beneficiile pe care le-ai putea obține de la ea. Deși ele nu erau puține. Totuși, orice ai fi obținut, știai de dinainte că nu are cum să merite. Elavaca era atât de nașpa și de seacă, încât te făcea pentru moment să crezi că e mai bine să muncești la program, ca sclavii, ca loserii, decât să o fuți pe ea pentru bani. Era genul de ființă care nu poate oferi nimănui nimic, nici măcar sieși. Tot ce era de știut despre Elavaca putea fi spus în două minute.

Era snoabă, era complet seacă, era frustrată, îi era rușine de ceea ce e ea, îi era frică că va fi rănită. Avea 23 de ani, dar nici tânără nu fusese mai interesantă.

Lucra în publicitate biata creatură și se balansa de pe un picior pe altul de plăcere la gândul că face ceva original, expresiv. Titlurile pe care le dădea reclamelor i se păreau artă adevărată. „Reclamele sunt poezia secolului nostru, a lumii moderne”, mi-a spus a doua oară când am băut împreună. Copsese mult replica asta. Biată ustensilă, cât de începătoare era și cât de mult timp ar avea nevoie doar ca să mijească puțin ochii. Pentru ca să poată distinge nuanțele de bază ale lumii, ar trebui să trăiască 30 de vieți. Dar nimeni

nu-i dă degeaba atâtea vieți unei proaste. Ființă umană nu avea să fie niciodată, nu avea cum. Ca să poți zări vag melcul, ar trebui să trăiești... nu știu, o infinitate de vieți, și nici așa nu există certitudine. Nu, pentru oamenii ca Elavaca nu existase niciodată vreo speranță.

Până acum, fusese cât de cât folosită pentru că avea vagin. Ca și suratele ei, inutilele care încarcă melcul degeaba. E drept, era cam scumpă și dificil de întreținut această parte a corpului ei, și uneori chiar mă depășea cu mult semnificația eforturilor ei. Să te trezești în fiecare dimineață pentru a mânca, fuma, merge la sală, la job, la socializat cu colegii, la bere seara, în cadă, pe canapea și apoi în pat doar pentru ca pizda ta să se simtă bine și să mai reziste încă o zi, să îți aducă lucrurile pe care ți le dorești... Și să ți le dorești tot pentru a-ți răsfăța pizda. Muncești ca să ai bani de haine frumoase, cu care să-ți flatezi pizda, decorând-o cât mai frumos, atât pe ea cât și zonele învecinate. Te aranjezi ca să fii cât mai frumoasă și cineva să-ți vrea pizda. Te plimbi prin locurile prin care te plimbi, pentru ca cineva să te remarce și să-ți folosească pizda... Din punctul meu de vedere, eforturile astea nu se justificau. Erau exagerate. Iar sexul era de cele mai multe ori banal, identic cu fiecare. Mă întrebam, dacă unele gagici s-ar naște fără această parte anatomică care le justifică existența, oare nu ar fi înecate de mici, asemeni cățeilor nedoriți? Doar organul ăsta le justifica cât de cât rostul pe lume. Dar nu tuturor, asta e cert.

Elavaca făcea parte din categoria gagicilor la care pizda nu e atât de reușită încât ele să merite să existe. Și totuși, acel cineva pervers care o pusese în spinarea melcului avusese un simț al ironiei și o lăsase în viață. Era o glumă, Elavaca. Partea naspa e că nu întotdeauna avem simțul umorului. Dacă un bufon nu ar avea conștiința că este bufon și s-ar lua tot timpul în serios, s-ar crede mai mult decât un bufon, s-ar crede însuși împăratul, nu ne-am plictisi

oare de el? Dacă s-ar opri din giumbușlucuri și ne-ar cere să-l tratăm ca pe egalul nostru, l-am mai tolera? Așa făcea și Elavaca. Insista să se creadă mai mult decât o justificare pentru pizdă, mai mult decât un suport al unui organ trebuincios unora dintre noi.

În perioada aia, cum ziceam, în viața mea a intrat Machi. Machi cerșetorul, Machi care frecventa numai localuri de fițe și se îmbrăca după ultima modă, Machi care era atras de mine, deși încă nu mi-o mărturisise.

De la început, Machi a avut o fobie uriașă față de Elavaca, fobie pe care nu și-a ascuns-o câtuși de puțin. Îmi spunea mereu că singurul merit al Elavacii, singurul ei rost, rațiunea pentru care ne-a apărut în cale ar fi să o facem să se sinucidă.

Machi îi zicea inițiere. Acțiune.

S-o omorâm pe Elavaca, zicea. S-o facem să se sinucidă. Să vedem dacă teoriile noastre pot fi aplicate în practică. Să vedem dacă ne putem juca, după bunul nostru plac, cu insectele care se cred oameni.

Mda, cam începusem să vorbesc mult cu Machi.

Ne întrebam pe atunci oare ce e mai greu de suportat pentru proști: ca ei să nu fie oameni, ci doar insecte, iar noi să fim singurii oameni, sau ca ei să fie oameni, standardele umane să fie atât de jalnice și noi să fim, de fapt, supraoameni?

Machi spunea: dacă n-o faci pe Elavaca să se sinucidă din dragoste, înseamnă că nu ești atât de puternic, înseamnă că nu ești cea mai mișto ființă care a existat vreodată pe pământ.

Machi fusese primul care zisese chestia asta, cu „cea mai mișto ființă care a existat vreodată pe lume”. De la el, o furaseră mulți, iar, cu timpul, mi-o atribuiseră mie. Dar ea, inițial, a fost a lui Machi. Mi-a scris o povestire, care avea ca motto – „Lui M., cea mai mișto ființă care s-a născut vreodată pe lume”.

Evident, personajul principal din povestirea lui Machi – un alter-ego al meu – făcea și o crimă sau chiar, dacă îmi amintesc eu bine, mai multe. Așa se și încheia povestirea: „cea mai mișto ființă din lume are datoria morală de a fi aptă de crimă”.

Totuși, nu-mi trecuse niciun moment prin cap să-l iau în serios. Nu aveam de gând să o fac pe Elavaca să se sinucidă, îmi ajungea să mă distrez pe seama ei și, of course, pe banii ei, de care chiar aveam nevoie. În afară de asta, în unele dimineți, chiar simțeam ceva pentru ea, o combinație de milă, repulsie și atașament.

Diminețile oricum erau diferite, dimineți mahmure în care nu gândești limpede și ți se pare că orice ființă umană îți este egală ție, merită ceea ce meriți tu, gândește și suferă așa cum gândești și suferi tu. Mda, știu, alcoolul te zăpăcea uneori. Mă gândeam, în unele dimineți, că ar trebui să mă rezum doar la droguri o perioadă.

„La naiba”, argumenta Machi, „cine a zis că nu te poți distra un pic în timpul ăsta? Hai să n-o luăm chiar așa în tragic. E vorba doar de moarte, de sinucidere, de nimic altceva.”

La scurt timp după ce am început să ies cu Ela – oarecum impropriu spus să ies cu ea, mai degrabă ne întâlneam pur și simplu prin baruri, ca din întâmplare, deși prietenele ei îmi spuneau că ea vine doar pentru a mă găsi pe mine – mi-am dat seama că Sab e geloasă pe ea. Sab nu însemna mare lucru pentru mine. Totuși, o toleram în preajma mea pentru că mi se părea mai puțin proastă decât pizdușele de vârsta ei. Ieșeam cu ea prin cluburi, o luam adesea prin peregrinările mele. Îmi plăcea foarte mult că știa să tacă. Practic, cred că era prima gagică pe care o vedeam și tăcând. E drept, uneori mă enerva destul de mult că se ține cu atâta îndârjire după mine, mai ales că știam sau îmi imaginam cam ce ar vrea de la mine. Îmi

redeștepta amintirile din noaptea în care futusem o țigancă infantă într-o curte plină de gunoi. Era însă fascinant să o vezi pe Sab de fiecare dată după ce îi aruncam câteva cuvinte urâte – devenea tăcută, nu ținea deloc să îmi dea replica, să aibă ultimul cuvânt. O altă trăsătură destul de nefeminină, care îmi plăcea. Continua să mă privească, zâmbind, cu mintea undeva departe. Erau clipele în care Sab îmi plăcea cel mai mult.

În plus, uneori mă gândeam că am nevoie de ea – îmi trebuia un om mediocru în ochii căruia să admir tot ceea ce sunt. Mintea mea nu era de ajuns, oglinda ei putea fi înșelătoare; aveam nevoie și de un om normal, de un exemplar banal, cu criteriile lui de sclav, care să mă obiectiveze. O ființă cât de cât reușită, în comparație cu care însă eu să apar ca venit dintr-o altă lume, o lume în care perfecțiunea înseamnă cu totul altceva.

Cred că asta a fost și Elavaca, până la urmă, doar că pe ea am ținut-o în principal pentru contrast.

5. București Nord

— Have you had any drugs in the last 24 hours?
— No. Well... I guess I snorted some coke and smoked some pot but uh, you know, that was just to make the ecstasy last longer.
(Prozac Nation)

Sab ajunsese în gară de vreo două ore. Băgase în ea 5 porții mari de cartofi prăjiți de la Mec, cu maioneză, și multă cola. Habar n-aveam cum putea să bage atâta în ea. Mereu avea poftă de mâncare, și când era beată, și când era mahmură. Lângă cineva care bagă atât în el te simți puțin bolnav, tu care mănânci uneori și o dată la 3 zile. Te simți foarte lipsit de voința de a trăi. De instinctul de supraviețuire. Mă simțeam și puțin vinovat uneori. Oamenii se uitau la mine cu milă că nu mănânc. Era însă mult prea complicat să le explic greața mea profundă față de tot, greața mea existențială, așa că le făceam doar un semn vag – nu mi-e poftă. Nici măcar nu mințeam. Așa era. Nu-mi era poftă. De nimic.

„M.!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”, țipă ea când mă vede. Își ia avânt de la o distantă serioasă și îmi sare în brațe. Mă dezechilibrează. Rucsacul ei uriaș, cu cadru de metal, mă pocnește în frunte. Reușesc s-o dau jos de pe mine. Râd. Ne pupăm pe obraz.

„Ce faci, zăpăcilă? Ai băgat în tine un sac de cartofi prăjiți?”

„Băgat. Ce-ți pasă ție?”

„Nu-mi pasă, ziceam doar. Ai luat bere?”

„Am luat 3 peturi, că de atât am avut mălai. Crezi că ne ajung?”

„Ne ajung”, îi zic. „Am și niște iarbă.”

„Sexy!”, zice ea.

Habar n-aveam de ce ne fixasem ca punct de întâlnire intrarea la casele de bilete. Noi nu ne

luam bilete niciodată. Mă rog, într-o vreme ne luam, dar numai până la prima stație, indiferent unde mergeam. Era perioada în care stăteau gabori pe peron, în capătul liniilor, și-ți cereau biletul.

Ne strecurăm prin spatele unei proaste care stătea să verifice biletele, între casă și trenuri. Ne facem că ne certăm. Nu regizăm nimic înainte, n-avem nevoie.

„Panaramă ordinară, cu ăla te fuți tu, fă?! Măcar dacă găseai pe cineva mai ok, mai respectabil. Jegul ăla manelist?!”

„Nu-i treaba ta! Tu n-ai văzut cât o are. E de două ori mai mare decât zmeurica ta!”, urlă și Sab.

„Curvă jegoasă! Să-ți dau muie și ție și manelistului tău!”, țip și eu, până ajungem în zona safe, dincolo de vaca verificatoare de bilete.

Râdem cu poftă. O pup pe Sab. Mi-e puțin dragă de fiecare dată când joacă teatru. E implicată, are o brumă de talent. I-am spus că ar avea ceva succes ca actriță. Mai am doi ani în care să o conving să dea la teatru.

„Zăpăcilă, dar despre altceva n-ai găsit de zis decât de zmeurică? Ce te iei de zmeurică? Vrei să ți-o arăt?”, glumesc eu.

„Da, dar când urcăm în tren.”

„Bine”, zic.

Chiar atunci îmi sună mobilul. E Machi.

„Vii la o bere la Motoare?”, întreabă.

„Veneam cu plăcere, dar uite că sunt în gară, mă tirez la mare, în Vamă...”

„Pfoai, excelent. Chiar așa, că-mi ziseseși. Bună treabă. Ceas veni și eu...”

„Păi ce te ține? Hai cu noi.”

„Care noi? Nu-mi zice că ești cu ruptul ăla teribil, că-mi bag pula, mă lepăd de mare și distracție și tot...”

„Nu, nu-s cu A.”, zic eu și râd.

A. făcuse numai boacăne când l-am găsit până la urmă la terasa din Berceni. Nici nu era de mirare. Reușisem să găsim bodega abia spre după-

amiază. Ne înjurase taximetristul, îl băgasem pe toate străduțele posibile. A. ne dădea cele mai tembele indicații la telefon. Ne punea să mergem zece minute până în capătul unei străzi, după care ne punea să ne întoarcem și să intrăm pe alta paralelă. Mă rog, și nu era de mirare că făcuse numai belele, din moment ce tot turnase beri în el până să ajungem. Machi se așezase lângă el, ceruse un whiskey, iar A. nu numai că i-l vărsase, dar îi umpluse costumul fancy cu înghețată de vișine, pe care dracu' știe de ce o comandase, după atâta bere. Oricum, de mâncat n-o mâncase. Ziceai că special ceruse înghețată vișinie, ca să meargă la fix cu pantalonii culoarea oului de rață pe care-i îmbrăcase Machi. După aia mai și făcuse glume, se distrase grozav pe marginea peripeției ăsteia. Tot zbiera că ar fi trebuit să comande de fistic, să meargă cu pantalonii.

„Sunt cu o gagicuță", îi zic lui Machi.

„O, mișto", face el. „Bunuță, bunuță?"

„Medie", zic eu.

„No că vin, nu tre' să zici de 2 ori. Auzi, da tu când ai trenul? Crezi că mai ajung și eu?"

„Bre, sincer nu cred că-l mai prindem dacă te așteptăm. Da' chiar nu-i bai. Te așteptăm în gară, bem ceva și după aia ieșim la autostop, că alt tren nu mai e până dimineața."

„Bine, da' vezi să nu se supere pe mine pizdulicea că pierdeți trenul.

„Cine, Sab? Nu, nu e genul botoasă."

„Bine, hai că am fugit! Te sun când sunt acolo."

O pun și pe Sab în temă. Vine unu' cu noi, e haios, o să-ți placă, e de gașcă, are bani.

„Dar nu-i corect! Te fut în gură!", sare ea.

„Nu fi isterică", zic. „Așteaptă să-l vezi, să mor eu de nu-i simpatic."

„O fi, mi se rupe de el, nu asta-i faza."

„Dar care", zic.

„Zmeurica!!! Ce ai promis tu? Că-mi arăți zmeurica în tren! Acu' n-o să mi-o mai arăți, dacă mergem cu stopul!"

„Da' ce-i cu atâta curiozitate pe tine? Ai mai văzut-o o dată. Când ne-am rupt la cheful lu'..."

„Ce dacă, vreau s-o mai văd! Mi-ai promis!!! Acu' nu mai mi-o arăți din cauza boului ăla..."

„Ba ți-o arăt. Dacă vrei, ți-o arăt acum, până vine Machi."

„Unde, aici??!", zice ea.

„Păi nu chiar aici...Nu știu. Na, în budă la Mec."

„Beton!", zice. „Hai!!!"

Intrăm la Mec. Vânzătoarea îi face semne prietenoase lui Sab. La câți cartofi prăjiți și cole a halit...

Dăm să intrăm în budă, nu găsim buda. Sab își aduce aminte că la Mec-uri buda e cu bon, nu poate intra oricine. „Hai la Spring", zice.

Până în Spring găsim un fast-food cu sandvișuri, are ăla budă. Intrăm. Mă simt aiurea, vreau să-i arăt pula mai repede și gata. Nu mi-am mai arătat-o unei gagici pe care să n-o fut pe urmă. Sau înainte. Și pe Sab în mod clar n-am s-o fut. Nici nu-i timp, Machi ajunge repede la gară.

„La bărbați sau la femei?", o întreb.

„Hai la bărbați", zice. „Să nu vină vreo mamaie creață, bigudioasă, să zică că n-ai ce căuta la dame.

„Așa e", zic. Bărbații nu se supără niciodată când intră o păsărică în buda lor.

Intrăm în budă amândoi, trag zăvorul. Mă pufnește râsul.

„Hai, mă! Mi-ai promis."

„Știu", zic. „Dar nu-i fun tot rahatul?"

„Ba da, dar ce vrei acum... A fost ideea ta!"

Îmi desfac fermoarul, mi-o scot. Sab se uită destul de timidă.

„Tu chiloți nu porți?", mă întreabă.

„Vara, nu", zic.

„Marfă!”

E foarte tâmpită faza asta, dar mereu când o pizdă se uită la pula ta, începe vag să ți se scoale. Și mie, acum. Habar n-am dacă Sab observă chestia asta, n-am idee care e imaginea ei de pulă perfectă.

„Gata?”, zic. „A fost de ajuns, te-ai lămurit?”

„Nu”, zice Sab.

Buda e foarte strâmtă, nespațioasă, dar observ rapid, în special după privirea ei, că se apropie mult de mine. Ochii femelei în călduri au o strălucire aparte. Are degetele reci și moi atunci când mi-o cuprinde, undeva destul de aproape de coaie. E cam aiurea să ți-o frece o tipă fără ca tu să fii beat sau măcar puțin amețit. Sab se ridică pe vârfuri, își apropie fața de a mea, fața ei mirosind a cartofi prăjiți de la Mec, și mă tem că va încerca să mă sărute sau ceva pe acolo. Aș vrea să o împing într-o parte, dar, în același timp, mă gândesc că ăsta ar putea fi singurul sărut pe care-l vom avea împreună, vreodată. De ce să renunț la o experiență care nu se va mai petrece niciodată în afara momentului ăstuia? Habar n-am dacă Sab a vrut să mă sărute, fiindcă, înainte ca buzele ei să ia o direcție ceva mai precisă, care să spulbere orice îndoială, am cuprins-o în brațe, am ridicat-o în dreptul meu și i-am prins buzele într-o mușcătură plină de furie. Numai că nu era furie, era doar disperarea mea de a scoate din momentul ăsta care nu avea să mai fie vreodată tot ce se putea lua din el. Sărutul meu cu Sab avea să fie mereu marcat de mirosul care se ridica din vasul veceului, de musca zbârnâitoare care se mișca deasupra capetelor noastre, de tusea omului de la pișoarul de pe hol. Avea să fie pentru totdeauna întregit de mirosul de cartofi prăjiți de la Mec și de gustul de maioneză pe care-l avea limba lui Sab, care acum se împletea, docilă, dar și nerăbdătoare, cu a mea și cu piercing-ul rotund pus recent în ea. Și era bine că era așa. Era bine că existau detaliile astea. Ele

aveau să mă ajute să-mi amintesc. Oamenii, de multe ori, sunt prea ușor de uitat. Detaliile din jur ne ajută cât de cât să le reținem gustul, mirosul, ceea ce-i definește ca ființe.

Sună telefonul, mi se diminuează senzațiile, erecția își mai pierde din îndârjire. M-am gândit des în ultima vreme că voi ajunge într-un punct când n-o să mi se mai scoale. De fapt, cu Elavaca mi-era din ce în ce mai greu să mi-o scol. Mă gândeam atunci la V., un tip simpatic de la noi din liceu care, culmea, era coleg de clasă cu Sab. Tot într-a 10-a. Ultima oară când i-am tras-o Elavacii, înainte să vin încoace, mi-a trecut prin minte chiar și moaca lui Machi, dar apoi, în loc să termin sau ceva de genul, mai degrabă m-am pierdut în reverii și n-am reușit prea bine s-o satisfac pe Elavaca. Dar Elavaca era satisfăcubilă ușor prin diferite alte mijloace. De pildă, să iasă la o adunare de pizde imbecile pe care le cunoștea și să se țină de mână cu mine. Nu mă deranja, ba chiar îmi plăcea, să fiu trofeul unei pizde. Mă excita.

La telefon văd că e Machi. Sab are încă degetele încolăcite pe pula mea și mă privește ca și cum m-ar amenința cu ceva teribil de atroce în cazul în care aș decide să răspund. Îi dau ocupat lui Machi. O văd pe Sab că se lasă în genunchi și vizualizez în momentul ăla cam ce anume o să facă, am și o vagă senzație a buzelor ei pe pielea mea înainte ca ea propriu-zis să fi apucat să mă atingă, dar parcă am paralizat. Știu că nu-i pot interzice să mi-o sugă, pentru că asta ar pune definitiv capăt relației dintre noi. S-ar simți groaznic de ofensată de refuzul meu – așa face orice femelă. Cum, nu-s bună nici măcar să-ți sug pula? Și nu vreau să se simtă așa. Mă simt bine cu Sab în cea mai mare parte a timpului. Cu puștoaica asta cu freză punk, care știe să tacă, măcar din când în când.

Machi a sunat din nou după numai câteva minute – probabil era ceva urgent, mai mult ca

sigur că ajunsese și ne căuta prin gară, dar eu deja mă simțeam ok și începeam să regret că nu voi fi singur cu Sab, mai ales pe drum, sau mai ales în tren, unde am fi putut petrece destul timp în budă, mda, și începusem să am o poftă nebună s-o fut, cred că se trăgea de la freza ei punk care se mișca sub mine – și nu știu cum dracu' am reușit, dar am ejaculat fix pe fruntea gagicii. Acolo unde îi începea creasta. Două dâre i s-au prelins de-a lungul nasului, contopindu-se, la un moment dat; e drept, Sab avea nasul mai degrabă cârn. I-am răspuns lui Machi la apel.

„Sunt aici, unde pula mea ești cu femeia aia?"

„La un fast food sunt, ne-am dus că voiam să..."

„Irelevant! Am ajuns. Sunt la Mersul trenurilor..."

„Okidoki, venim în 2", zic și încerc să mi-o bag în timpul ăsta la loc în pantaloni, dar Sab încă își mai ține o mână pe pula mea. Habar n-am ce naiba așteaptă. Pofta aia nebună de-a o fute s-a evaporat total. Pfui, ce bine că nu mergem singuri până la mare, atâtea ore...

Ies pe peronul principal, îl văd pe Machi. Mă pufnește un râs isteric. Machi poartă pantaloni verde crud, cu dungulițe frez, verticale. Bocancii lui sunt, ei bine, galbeni ca lămâia, cu șireturi portocalii și cu boturile foarte ridicate. Are o vestă gri, de care este agățat un ceas cu lanț, din ăla de pe vremuri, foarte mișto de altfel. De fapt, Machi în sine este o apariție, iar lucrul ăsta n-are cum să nu mă încânte.

Sab, care a întârziat la baie ca să-și șteargă sperma de pe frunte, apare și rămâne cu gura căscată văzându-l pe personajul de lângă mine. Se apropie și îi întinde mâna.

„Tu ești tipu'? Sabina, îmi pare bine."

„Sărut-mâinile, domnișoara Sabina!", îi zice Machi și abia acum observăm, atât eu cât și Sab, că

pe capul lui stă o mini-pălărioară, pe care și-o ridică o secundă, pentru a adăuga curtoazie salutului, oricum mult prea elegant pentru gusturile unei fete de 16 ani, care tocmai a fost spermată pe frunte în buda unui fast-food.

„A plecat trenul?”, întreabă Machi.

Habar n-am, îmi vine să zic, tocmai i-am dat muie lu’ asta mică, am uitat complet de tren... Mă uit pe afișaj, nu mai e tren, deci se pare că a plecat.

“Aoleu, dar ce picați din lună sunteți. Ce-ați făcut până acum?”, întreabă Machi.

„Mai e de dimineață unu’”, zic. „Putem să mergem în oraș să bem, și revenim în vreo 8-9 ore. Sau ieșim la stop?”

„Tu cum preferi?”, mă întreabă Machi, și ochii lui au ceva din strălucirea pe care o aveau ai lui Sab mai devreme, în budă.

„Mi-e indiferent... De băut parcă aș bea oricum, așa că tot aia e... Fie că beau într-o bodegă, fie că beau într-un tir. Cu stopu’ eu zic că ajungem mai repede. Până mâine la prânz cel târziu suntem în Vamă. Cu trenu’, ajungem mai pe după-amiază.”

„Irelevant atunci, bun, hai cu autostopul”, zice Machi.

Cumva, îmi pare rău de gară, că plecăm de aici. De gară și de Sab. De orele pe care le-aș fi petrecut cu Sab în gară, și pe urmă în tren, și toată chestia asta. Ceva ce n-o să se mai întâmple niciodată. Chiar dacă eu, peste fix o săptămână, voi pleca din nou cu Sab în Vamă, cu același tren cu care trebuia să plecăm astăzi, nu va mai fi la fel. Noi nu vom mai fi la fel. Ceva rămâne acum, aici, în gară, pentru totdeauna.

*

I've been tasting roads my whole life. This road will never end. It probably goes all around the world.
(My Own Private Idaho)

„’Ai de pula mea”, îi zic lui Machi, „trebuie să ajungem în partea ailaltă a orașului ca să ieșim la stop.”

„Irelevant”, zice Machi.

„Irelevant o pulă”, îi zic, „hai să bem ceva și mergem mai spre seară”.

Sab pare de acord, probabil vrea să-l studieze mai îndeaproape pe ciudatul personaj pe care l-am adus în gașcă, pentru plecarea asta.

Propun o bodegă, mai pe la Basarab. Sab o știe, îi place, scoate un mic chițăit fericit. Ce a fost fain, la felația de mai devreme zic, e că nu i-am simțit deloc dinții. Și avea gura foarte umedă, umedă și moale. Chiar a fost ok.

„Trei Noroc la halbă”, zic eu ospătăriței. Abia când vine cu berea, observ că e superbună. Belea. Genul ăla de pizdă care împrăștie un miros cald în jurul ei, genul de femeie care se fute mult. E minionă, blondă și bronzată. Poartă o rochiță foarte scurtă, roșie. Pare tânără, pe la 30 de ani. Sab observă că ospătărița se uită ceva mai mult la mine, în timp ce ne așază halbele pe căcaturi din alea rotunde de carton, așa că începe să mă mângâie pe mână. Luare în posesiune, marcare a teritoriului, așa îi zic ele. Mă deranjează, îmi smucesc mâna de sub a ei. Chelnerița s-a cărat. Bem berea. E bună. N-apucăm să schimbăm două-trei vorbe, că o terminăm. Pula mea, e și cam cald.

„Tu dai Bac-ul anul ăsta? Acu’, săptămâna viitoare?”, mă întreabă Machi.

I-aș răspunde, cu ticul lui ăla simpatic, „irelevant”. Chiar, de ce ar fi relevant Bac-ul meu? Machi vrea să stea cu mine fiindcă sunt altfel, și vrea să fie pe lângă mine pentru că-l excit, într-un anume fel poate mai ciudat. Cât de tare se prostesc oamenii după o anumită vârstă, îmi vine iar în minte. Cât de adânc se scufundă în tot soiul de minciuni, cât de mult le place să uite cine sunt cu adevărat după ce trec de 20, 25 de ani... Machi nu-i chiar așa, e chiar fain, și totuși... Aș fi preferat să

aibă cu 10 mai puțin. O vreau pe chelneriță, o vreau neapărat, o vreau acum. Mă ridic și mă duc să mai cer bere.

Stă în spatele barului, se uită la TV. O telenovelă. Jeg. Păcat. Dar n-are a face, tot o vreau.

„Mai vrem și noi un rând. Pe ăla l-am ras, ne era sete."

„Nu trebuia să te ridici, veneam eu, îmi făceai tu un semn..."

„Nu-i problemă, îmi place să mă plimb înăuntru-afară. Lucrezi aici de mult?"

„Nu, de două săptămâni"

Faza e că-i genul ăla de pizdă mai secuț cumva. Pentru tipul ăsta de femelă nu poți avea o strategie fermă, te adaptezi din mers. În același timp, e genul pe care n-o vrăjești cu cuvinte, ci cu gesturi. N-aș ști să spun de unde am convingerea asta. E ceva ce simt. Adaptare. Evoluție. Pfai, și tot o vreau.

Deja reacționează la zâmbetul vag, reținut. Ce ciudat. Azi am oricum un alt ton față de cum aveam ieri. O fi de la felația lui Sab. Durează ceva până ni se desprind privirile și până ies la terasă.

Vine cu berea, bem și rândul ăsta.

„Ce facem, mergem?", întreabă Sab.

E deranjată probabil că am fost înăuntru și am flirtat cu chelnerița.

„Păi căcat... de abia mi-a venit cheful de bere", îi zic.

Am un feeling că nu-s chiar convingător, în timp ce blondina în rochie roșie, scurtă, se apleacă peste masa din față. Șterge berea împrăștiată pe acolo.

„Irelevant", face Machi.

Chiar că, mă gândesc.

Mai comandăm un rând și decidem ca după ăsta să plecăm.

Deja s-a făcut noapte. Dar e bine. Mi-e bine. Machi îmi dă un sentiment de nesiguranță, plăcut, pe care-l am de obicei când mă îmbăt cu oameni pe

care i-am cunoscut de puțin timp și despre care nu știu mare lucru. Nu-mi place să mă simt foarte safe alături de oameni, încep să mă plictisesc. Îmi place feelingul ăla pe care-l ai când te gândești că omul de lângă tine ți-ar putea tăia gâtul în somn. Te menține mai alert, mai treaz.

Bem și berile astea. Blonda se fâțâie pe lângă masa noastră, semn că zâmbetele detașate și vagi pe care i le-am aruncat când am fost înăuntru și-au făcut efectul. Sunt oarecum în încurcătură. Acum n-o pot fute, căci s-ar supăra Sab, s-ar enerva Machi, s-ar strica excursia la mare. Dacă îi cer numărul de telefon și amân chestia asta, nu prea văd rostul, fiindcă între timp îmi va trece. Rar de tot mi se întâmplă să-mi placă o pizdă de două ori la rând. Habar n-am ce dracu' să fac. Aș mai bea o bere. Dar Machi și Sab sunt hotărâți să ne cărăm, să ajungem mai repede la autostop.

„Luăm bere pe drum", îmi zice el.

Mă ridic și mă duc să mă piș. Revin. Sab și Machi au ieșit deja din terasă, mă așteaptă afară. Sab râde la o glumă a lui Machi, probabil ceva care se termină cu „Irelevant". Blonda șterge masa. Trec pe lângă ea, îi zic pa-pa.

„Poate mai treci pe aici", zice. „Săptămâna viitoare sunt dup-amiaza."

Îi zâmbesc, îi ating pielea catifelată de pe un braț și ies în stradă, să mergem odată în pula mea la mare.

6. Girls don’t like boys

I shall forever be
Draped in blasphemy
I am pure
I am victory
This is your last night
Tonight we kill you
(Urgehal, *Goatcraft Torment)*

Ne-a luat dracu’ până am ajuns la marginea Bucureștiului, la autostop. Mai întâi ne-am urcat într-un autobuz care se retrăgea. Îi propusesem lui Machi să luăm un taxi până la ieșirea din comuna Pantelimon, să nu ne mai căcăm pe noi atât. Dar Machi, habar n-am de ce, a refuzat. Așa că am luat autobuzul în retragere care, mizeria naibii, era să ne despartă, să plece doar cu Sab, care o zbughise rapid sus pe ușa din spate. Am alergat ca bezmeticii și i-am făcut semn să deschidă, să ne urcăm și noi. Mie mi-era cel mai tare de bani, care erau la Sab. Ca de obicei, eu mergeam cu mâna în cur, oricum aveam să agăț pe acolo, fie că voiam, fie că nu. Dar, neștiind dacă Machi are vreo para în buzunar, mă îngrijoram ca nu cumva, fără Sab, să rămânem pe sec tot drumul.

Am mers noi ce-am mers, Machi a spus niște bancuri răsuflate, Sab a încercat, cred, să mă sărute, dar m-am tras mai spre geam. La un moment dat am văzut că suntem într-un cartier necunoscut.

„Bre, unde are capătul autobuzul? Nu trebuie să ajungă în Romană?”, l-am întrebat pe Machi, dar Machi a ridicat din umeri.

„Depinde ce autobuz e”, a zis el.

„Chiar, nu ne-am uitat”, zic și eu.

„Nu scria nimic, m-am uitat eu. Doar R, că se retrage”, ne lămurește Sab.

Machi merge în față, îl întreabă ceva pe șofer prin geam, nu ajunge la nicio concluzie, se întoarce.

„Hai jos”, zice el.

Mai merge autobuzul ce mai merge, ajunge la un stop, ne deschide. Coborâm.

„Unde pula mea suntem?”, întreb.

Machi și Sab nu știu. Ne aprindem o țigară.

„Hai să-ntrebăm un om”, propune Sab.

„Pe cine”, zic, „sunt închise toate căcaturile pe aici...”

„Irelevant”, zice și Machi.

Chiar în momentul ăla, dintr-un bloc iese un om beat. Machi și Sab mă îmbrâncesc spre el.

“Întreabă-l tu!”, zice Sab.

„Da, întreabă-l”, face și Machi.

Îl întreb ce stradă este aici. Mă privește clătinându-se, parcă încercând să-și vină în fire.

„Nu-nu știu”, zice el. „Da’ mai încolo-șa, vreo 300 de metri, e Parcul Tineretului...”

Îi mulțumim omului beat și plecăm în direcția în care ne arătase el că ar fi Parcul Tineretului. Mergem, mergem, mergem... Găsim un chioșc deschis, luăm bere la pet. Întrebăm cât mai e până la Tineretului.

„A, patru stații decât”, ne zice doamna în capot care servea și urmărea TV-ul în micuțul chioșc.

Pornim. Îl înjurăm pe omul beat. Așa e, zice Sab, când ești beat sau drogat pierzi reperele de aproximare a distanțelor. Așa e, zic, și chiar mi se face dintr-odată poftă de o liniuță. N-am mai tras de aproape o săptămână. Mă deranjează că e și Sab cu noi, de la felația din budă n-o prea mai înghit. Mi-ar plăcea să fiu doar eu cu Machi. Am purta o discuție mai haioasă, mai spirituală, masculină. Sunt aproape sigur că Machi vrea să-l fut. Mi s-ar părea ceva interesant. Dacă nu era Sab acum cu noi, poate am fi dat o tură prin parc... sau am fi mers înapoi în centru, prin cluburi. E marfă să pleci

din club direct la mare. Ne-am fi pipăit și așa mai departe. Nu m-am mai lins cu un tip de bani gata. Nici cu un cerșetor. Nici cu un tip încălțat cu bocanci galbeni.

„Uite-l, morții mamei lui de parc!”, zice Sab.

Într-adevăr, iată parcul. Dar, ajunși acolo, ne dăm seama că n-am realizat nimic. Tot mai e de mers până la ieșirea din București...

„Machi, te fut în gură, hai să luăm un taxi și gata, cum a zis M.! Plătesc eu”, se oferă Sab. Mă amuză familiaritatea pe care o are deja cu el.

Machi pare să cântărească ideea, tot nu e foarte de acord. Până la urmă, acceptă.

Oprim un taxi. Îi zicem că vrem să mergem până în comuna Pantelimon.

„Decât până la Electroaparataj po’ să vă duc. Mai departe nu merg nici mort”, zice el. Un bătrânel simpatic, de altfel.

Machi nu vrea să se urce.

„Și de la Electroaparataj ce facem, cu ce mergem?”, face el.

„Irelevant”, îi zic eu, și mă pufnește râsul. Mereu mă amuză când mă molipsesc cu expresiile altora. „E aproape de acolo, o luăm la picior”, zic.

„Cum zici tu”, acceptă el în final, și dă să se urce în față. Sab îl mârâie ca o cățea căreia îi tragi la o parte castronul cu mâncare.

„Io stau în față”, zice ea.

Fain, mă gândesc. Nu aveam deloc chef să stea cu mine în spate, și să încerce iar porcoșenii, cum ar fi să mă sărute.

Machi mă înghesuie în spate. Are pielea caldă și miroase a parfum vag perceptibil. Pornim. Nici nu mergem vreo 3 minute, că Machi îmi dă de înțeles prin semne că ar avea chef să borască.

„Nu poți să mai ții?”, îl întreb.

Face semne că nu, în niciun caz.

Scot unu din peturile de bere, pe jumătate golite, vărs conținutul pe geam, din mers, și i-o întind pe urmă lui Machi.

„Vomită aici”, îi zic, în timp ce mă pufnește iar râsul.

„Ce căcat faceți acolo?”, ne întreabă Sab, din față, întrerupând brusc debate-ul cu șoferul, dacă florile agățate în ghiveci pe străzi sunt un lucru bun sau imbecil.

„I-e greață lu’ Machi”, zic.

„Aoleo... vreți să merg mai încet? Păi de ce n-ați zis așa... Gata, merg încet ca melcul”, se oferă taximetristul.

„Eh, nici ca melcul”, zic eu, chiar în timp ce Machi se în-convoaie ca și cum ar borî, numai că nu borăște.

„Gata, mi-a trecut”, zice.

Suntem pe la Unirii, încep să recunosc împrejurimile. Mai bine luam trenul. Acu’ stăteam liniștiți și beam, și când ne plictiseam de băut și conversat eram deja la mare.

Pe la Piața Alba-Iulia, taximetristul e cât pe ce să bușească alt taximetrist.

„Uuuuuuăăăă, nu căști ochii, dobitocule!!!”, îi zice al nostru ăluia. Ăla nu răspunde, probabil e genul timid, cu proastă rezistență la conflicte.

„Bou’ dracu’!”, se bagă și asta mică în seamă. „Cască ochii, că mâine poimâine dai colțu’ în ritmu’ ăsta!”, îi strigă ea timidului, care s-a înroșit la față. Îmi imaginez mai mult, fiindcă nu pot să văd prea bine. S-a făcut noapte, în pula mea, și noi tot în București suntem.

Pornim din nou spre Electroaparataj.

„Auziți, dar mai departe de Electro de ce nu vreți să mergeți?”, risc eu și-l întreb pe taximetrist.

„A, nici pomeneală, nu merg. Păi știi dumneata ce-i acolo? Crimă curată, nebunie!”

„De ce, din cauza țiganilor, băieților de cartier?”, îmi dau și eu cu presupusul.

„Ce țigani, domnule, de unde... Ce băieți de cartier... Câini, domnule! Maidanezi din ăștia, futu-le mamele lor să le fut!”, se aprinde taximetristul.

Mă pufnește râsul. Mi-l imaginez pe bătrânelul corpolent dând la buci unei maidaneze.

„Păi și de ce vă e frică de ei?”, întreb.

„Vai de capul meu... Păi cum să nu-mi fie??! Dumneata știi ce face ăștia? Sare la roată, domnule!”

Sab e pe jos de râs.

„Sare, domnule, la roată, nu-i de glumă cu ăștia! Nu mai râde, duduie... Sare și bagă dinții în ea, mușcă din ea ca din covrig!”, ne colorează el și mai mult tabloul.

Machi râde și el. Sper să nu-i vină iar cheful de borât.

„Io nu mai merg pe la maidanezi nici mort. Dumneata știi câte cauciucuri mi-a prăpădit ăștia?”

„Nasol”, zic eu, ca să par politicos.

Mai avem puțin și ajungem. Oare cine naiba o trece noaptea cu mașina spre mare? Poate nu găsim pe nimeni să ne ia...

Ajungem, bătrânelul parchează, Sab se scotocește prin buzunare. Machi iese ca fulgerul din taxi și se oprește lângă boschetii din apropiere. Se aud zgomote de om cuprins de gheara nemiloasă a zeului vomei. Îl compătimesc. Probabil până mâine n-o să mai bea. Noroc că avem și joint-urile.

Sab l-a rezolvat pe moș. Înainte să plece, ne zice să fim atenți la maidanezi, să nu ne muște, că nu-i de glumă, „ăștia e turbați”.

Așteptăm să termine Machi, poștim o țigară. Machi termină și vine la noi.

„Vrei un fum?”, îl întreabă Sab.

Se uită urât la ea. Pe bocancii galbeni are dâre de vomă.

„Naspa”, zic. „Culoarea asta nu-i portativă.”

Se uită cam câș. Ne întreabă dacă avem careva vreun șervețel.

„N-am, coaie, ce-s răcită?”, zice Sab.

„Hai înspre autostop. Luăm pe drum de undeva șervețele”, le zic, și pornim.

Mergem de ni se acrește. Ne uităm după alt taxiu', nici pomeneală de așa ceva. Mergem, mergem. Plictiseală mare, mai ales că niciunu' din ei nu se grăbește să vorbească. De când a borât Machi, Sab îl privește cu silă și cred că e supărată că n-am plecat doar noi doi la mare. Mai ales că am și amânat plecarea cu patru zile. Îmi imaginez că suntem Greuceanu și cu acoliții lui, plecați să răpună zmeul. Mergem zi de vară până-n seară, mergem de ne lasă puterile, mai bem o gură de bere, și zmeul nicăieri. Colac peste pupăză, mă sună și Elavaca. Nu răspund. Ne rătăcim, pula mea. Și nici țipenie de om pe stradă. Îmi vine enervant de repetitiv în cap refrenul ăla de la Good Charlotte, Girls don't like boys/girls like cars and money. Cred că au dreptate. Sigur au dreptate.

Sab se așază pe o bordură, propune să ne odihnim. Mă așez lângă Machi, borâtura de pe bocancii lui galbeni pute în ultimul hal. Mă dau mai într-o parte.

„Auzi, pot să te întreb ceva?", face Sab către Machi.

Ce faze stupide, îmi zic. Eu i-aș fi futut una peste bot. Mai bine întrebi direct pe cineva ce vrei să-l întrebi, decât să-l întrebi mai înainte dacă poți să-l întrebi. Așa, el nu știe ce pula mea ai de gând să-l întrebi, în concluzie, cel mai probabil, o să fie de acord să-l întrebi ceea ce nu știe că o să-l întrebi.

„De ce-ți place ție M.?", lovește Sab.

"Ah... așa, pur și simplu. Mi se pare că avem destule în comun", răspunde Machi, puțin tulburat, râgâind o urmă de borâtură.

„Ba nu aveți chiar nimic în comun! Nimic, nimic!", decretează Sab, enervată.

De data asta chiar aș vrea să-i sparg botul. Dar am strica excursia la mare. Am fute câteva zile de pomană. În plus, pentru Machi nu știu dacă merită. Pula mea, abia l-am cunoscut.

„Bre, lume, hai să mergem. O să avem timp căcălău să tot rupem pisica în 1000 când ajungem.”

„Are dreptate”, zice Machi, ceva mai vioi.

Plecăm iar. Mergem drept în față, unde vedem cu ochii, și după toate aparențele nimerim drumul bun, fiindcă dă într-un câmp. Pe aici e. Mai e o grămadă de mers, la dracu’. Beau bere. Cere și Sab, mă fac că n-o aud. Să pună mâna să care rucsacul, dacă vrea să bea. Mă rog, nu că l-aș căra eu, îl cară Machi, dar oricum... Machi e achiziția mea, e al meu, n-are de ce să-i care ei berea.

Mergem iar ca Greuceanu, ca Făt-Frumosul pulii în căutarea zmeului, și zmeul se încăpățânează să se ascundă. Bine că măcar e mai răcoare decât ziua.

Ne rătăcim din nou. Pula oameni, o apucăm la plesneală, dar cred că nimerim și de data asta. Aproape ajunși la fabrica uriașă, vopsită în roșu, care ne spune că suntem la câțiva pași de locul unde se face autostopul spre mare, mă sună A.

„Ce faci, băiiii? Hai să bem.”

„Nu pot”, zic, „sunt în drum spre mare.”

„Ești în tren? 'Tu-ți morții tăi, de ce nu m-ai anunțat și pe mine, că veneam...”

„Nu în tren. Sunt în București... Am ieșit să facem stopu’ până-n Vamă.”

„Păi cu cine mai ești?”

„Cu Sab...”

„Bleah. Altcineva?”

„Cu Machi, bre.”

„Oooo, ce tare! Gata, să moară mama, vin!!!”

„Bre, n-ai cum. Suntem deja la ieșirea din București, am mers de ne-au sărit capacele, nu te mai așteptăm că se face mâine seară până ajungi tu.”

„Care, bă, în juma' de oră sunt acolo. Iau taxiu’ d-aici, din Militari și mă lasă direct acolo.”

„Nu te duce, bre. Îți spun eu.”

„Cum pula mea să nu mă ducă?!”

„Nu te duce. Pe noi ne-a lăsat în drum. Cică îi era frică de câini.”

„Ce, bă? De câini?”

„Da, bre.”

„Bă, tu nu mă fute la icre, spune-mi în față dacă n-ai chef să vin cu voi!”

„Bre, pe mine nu mă deranjează, doar că-ți spun eu sigur-sigur că nu te aduce până aici nici pula.”

„Las pe mine!”, zbiară A în telefon și închide.

Mergem, ajungem lângă un câmp unde am mai stat și altă dată la agățat mașini. Nu trece nici pula. Machi borăște iarăși, îi zic să stoarcă tot, să nu borască după aia și prin vreo mașină, că ne dau ăia jos și pula Vamă. Termin un pet și-l arunc în mijlocul străzii. Mă fut pe ecologiști. Lumea nu trebuie salvată, fiindcă e plină de proști. Mai bine să se ducă dracului cu totul. Eu n-o să fac niciodată copii.

Oprește o mașină. Un om, la vreo 40 de ani. Genul puțin poponar. Îl abordez eu, îl întreb dacă merge până-n Constanța. Da, zice, merge până-n Mangalia chiar, pfuai, ce noroc, mă gândesc, dar se întunecă la față când o vede pe Sab, din nu se știe ce motive nu-i place prezența ei. Trântește portiera, se tirează. Îl înjurăm, Machi e deprimat, vomită iar.

„Curistul dracu’!”, zice Sab. „Are alergie la păsărici, să-l fut în gură de labagiu!”, comentează.

Poate, cine știe, mă gândesc. Niciodată nu poți ști ce-i în mintea unui om pe care de-abia l-ai oprit ca să te ia cu mașina și să te ducă la mare. Poate i-a amintit Sab de cineva și i-a tăiat cheful. De o fostă iubită care l-a înșelat, a fugit cu cel mai bun prieten al lui... De fii-sa care a murit după o supradoză de heroină...

Mai stăm, mai fumăm o țigară. Vine un tir. Am stabilit dinainte ca la tiruri, la Dacii, la Oltcit sau la căruțe și la diferiți alți țărani să o scoatem pe Sab în față. Așadar, Sab îl întreabă pe tirist dacă ne ia până-n Constanța. Ăla zice că da, zâmbește

prietenos când mă vede pe mine, dar face vreo 20 de riduri pe frunte când îl vede pe Machi, cu bocancii lui galbeni. Zice că-i pare rău și se tirează.

„Homofobu dreacu'!", zice Machi, cu năduf.

Așteptăm. Sună Elavaca, îi dau cu ocupat. Ce vită, mă gândesc, mă sună așa în toiul nopții, de parcă dacă ne-am futut de 10-15 ori sunt proprietatea ei. Mai fumez o țigară, desfac ultimul pet de bere. Îi dau și lui Sab o gură, să nu zică chiar că-s calic. Sună A.

„Bă, unde sunteți, bă? Acu' ajung, sunt pe drum!"

„Bine, bre, te așteptăm!", zic.

Norocos, poate a prins un taxi cu un șofer neînfricat, care nu se sperie de maidanezi. Or mai fi și din ăștia.

Sab vrea să continue discuția cu Machi. Îi zice că, din punctul ei de vedere, care mă cunoaște bine, de doi ani de când a intrat la liceu, noi doi, eu și Machi, nu semănăm. Machi, săracul, care abia și-a mai revenit, nu-i răspunde. Asta-i partea nașpa cu pizdele. Niciodată nu se prind când e momentul pentru discuții serioase și când nu. Nici nu se prind când un subiect a murit de moarte bună și nu mai merge resuscitat.

Vine o mașină fițoasă, turtită, mare și albastră. Fac un semn discret, cu degetul mare. Îmi dau părul pe spate, cu un gest vag studiat. De fapt, nu l-am studiat cu adevărat niciodată. Dar e ca atunci când o întâmplare haioasă, pe care ai trăit-o tu, stârnește hohote de râs de fiecare dată când o povestești, indiferent de context. Ajungi să o povestești tot mai des. Unii ar numi-o studiată. De fiecare dată când îmi dau părul pe spate, pizdele fac ceva. Ceva bun.

Evident, mașina, condusă de o pizdă tinerică, oprește la câțiva metri de mine. Nu mai vreau să fim refuzați din nou, așa că intru direct și mă așez pe locul din față. Îi explic, "În Vamă", și-i spun că mai sunt cu doi amici, care tocmai aleargă și ei

spre mașină. Pizdușul roșcat zice ok, și pare de altfel relativ simpatică. Sab și Machi se urcă în spate, ambii nemulțumiți, căci fiecare din ei ar fi vrut să împartă cu mine bancheta din spate.

Plecăm, în sfârșit, spre Vama Veche. Iupi.

7. Scânteiază, doar pentru o vreme

Îmi plăcuse mereu să mă admir gol, adevărat și (im)perfect.
(Cristina Nemerovschi, *Pervertirea)*

Roșcățica îmi spune că e studentă la ASE și mă întreabă dacă sunt la facultă.

„Nu”, zic, „sunt a 12-a.”

„Oai, ce fain! Ce mi-ar mai plăcea și mie să mai fiu la liceu... Facultatea e mai nasoală. Relațiile între colegi sunt mai nesincere, e mai mult de muncit pentru examene... În plus, eu am și job și e rupere cu ambele pe cap.”

Dracu’ știe, mă gândesc, așa o fi. Sincer, nu m-am întrebat încă ce voi face la toamnă. Perspectiva care mă tentează cel mai mult e de a nu face nimic. Să plec vreo jumate de an pe munte, singur, să stau cu ciobanii. Sau cu vreun călugăr nebun. Să facem ceai din tot felul de ierburi, pe care să-l alternăm cu rachiu. Sau, poate, să plec din țară, o perioadă mai lungă. Sau să mă mut definitiv în alt oraș. Mă tem că am detectat chestii naspa la București. Parcă văd că, în numai câțiva ani, va începe să sugă rău, mai rău ca niciodată.

“Apropo, eu sunt M.”, îi spun roșcatei.

“Îmi pare bine. Milena”, zice ea și îmi întinde mâna, încercând să evite, în același timp, o mâță storcită de șoferii de noapte în mijlocul șoselei.

„Interesant nume”, zic eu.

„Mda. Petele maică-mii. Când te gândești că pe vremea când m-am născut nici nu existau telenovelele!”

E bine cât de cât că are simțul umorului, călătoria de vreo 3 ore nu va fi deci un calvar. Puteam să dau peste o pizdă asemănătoare

Elavacii, și atunci ar fi fost cu adevărat nașpa. Poate am fi făcut crimă.

Când aveam 14 ani, într-o vară, am plecat de nebun prin România. Acasă era plictiseală, era prostie, nebunie, aerul era îmbâcsit cu mirosul ăla al lipsei de libertate. Pe maică-mea n-o mai puteam privi, căci, de fiecare dată când mă uitam la ea, mi-o imaginam întinsă pe masă, țeapănă, cu capul desprins de corp. Imaginea asta era mișto, iar trezirea însemna revenirea la realitatea în care ea era cât de vie posibil, cu un batic împuțit pe cap, în zilele cu arșiță, trebăluind prin bucătărie cu o cârpă fără culoare în mână, spălând rufele în baie, dând cu aspiratorul și bombănind vrute și nevrute. Începuse să înjure mult, să înjure din orice. Indiferent ce vedea la televizor, înjura. Orice politician era prost, corupt, orice muiere era curvă, rapandulă, panaramă. Nu zic că nu avea dreptate. Dar, dacă vezi că te enervezi când te uiti la televizor și continui s-o faci, atunci înseamnă că ești prost. Că ești incapabil să prețuiești puținul timp pe care-l ai de petrecut aici, pe lume. Că îți bagi pula cu nepăsare în viața ta. Aveam pe atunci un chef complet deplasat și inexplicabil de a trăi. Mult, orice, oricum, cu oricine. Mă gândeam, în nopțile în care tensiunea mea creștea la cote incredibile, și imaginația mea o lua pur și simplu razna, nopți în care colindam prin cele mai atroce și colorate locuri, universuri în care întâlneam animale care nu au existat vreodată pe lume și nici nu vor exista până la sfârșitul timpului, ființe pe care nimeni în afara mea nu le va cunoaște vreodată, mă gândeam că nu a fost pe lume niciodată un om atât de îndrăgostit de trăire, de senzații, de idei.

Am plecat pur și simplu de acasă, într-o dimineață de iunie. Băusem cu câțiva amici în cimitir până la ivitul zorilor. Luasem oricum hotărârea ca, într-o dimineață când aveam să mă

trezesc binedispus, cu o doză mică de mahmureală (și, pe atunci, mahmurelile erau atât de blânde...), să-mi iau două tricouri și o pereche de blugi, ceva mărunțiș din geanta maică-mii pentru țigări, și să mă fac nevăzut o vreme. Venise vara și nimic din ce avea să-mi ofere Bucureștiul nu mă tenta prea mult. Cu atât mai puțin, din ce aveau să-mi ofere oamenii lui. Îmi plăcea o gagică, dar nu suficient încât să-i propun să vină cu mine. Dacă avea să-mi mai placă și în toamnă, bine, o să ne-o tragem poate, dacă nu, nu.

Am ieșit la autostop, ca acum. Eram hotărât să merg acolo unde va avea drum șoferul care va opri primul să mă întrebe de sănătate și destinație. Și chiar așa am făcut.

„Și unde vrei să dai la facultate?”, mă trezește Milena din reveria nostalgică.

Într-un fel, cred că cel mai mult și mai mult mi-e dor nu de sentimentele de acum patru ani, ci de moaca mea și de întregul meu look de atunci. Eram mai blond, cu șuvițe blond-pai, fără să mă fi vopsit vreodată. Și aveam altă moacă, deși, mă rog, pizdelor le place mai mult cea de acum, dar pizdele oricum nu se pun. Decor de carton, rapid degradabil. Chiar meditam de curând... nu a existat niciodată o femeie de la care să fi învățat ceva, să-mi fi produs o revelație. Toate cărțile scrise de gagici mi-au părut apă de ploaie. Metalul cu voce feminină mi se pare labă. Filosoafe nu au existat câtuși de puțin, indiferent ce spune istoria culturii. Aia ce scriu pizdele nu e filosofie, sunt reflecții despre filosofie. Labă, adică. Femeia nu poate gândi autentic. Ok, zic ăia lame, care sunt anti-misoginism, dar rostul femeii pe lume nu e să gândească, e să simtă. Ea nu trebuie să conceapă sisteme filosofice originale, ci trebuie să nască pui vii și să-i hrănească cu lapte, pardon, copii sănătoși și să-i îngrijească cu multă iubire. Dacă teoria nu-i chiar greșită, practica o contrazice. Mă tem că

femeia nu e în stare nici de simțire autentică. Sau, ca să fiu corect până la capăt, nu mai e în stare.

„Nu știu”, zic. „Habar n-am dacă dau undeva. Anul ăsta, cel puțin.”

„Eh, mai ai timp. Poți să te hotărăști după Bac. Și eu, pe vremea asta, în mai, mă gândeam că o să dau la Științe Politice, la SNSPA, și după aia am cotit-o spre ASE. În fine, și ai mei m-au futut la creieri. Că economist e o profesie mai sigură, că mai bine fac Științe Politice ca a doua facultate, bla, bla.”

„Și în ce an ești?”, o întreb, mai mult ca să nu tac.

„În 2. De ce, par mai bătrână?”, zice, și aruncă apoi un râs puțin isteric.

Mă abțin să-i răspund cu altceva decât un zâmbet, menit s-o liniștească. „Nu, nu cred că ești bătrână, cam 24-25 ți-am dat”. Cât are și Elavaca.

Nu-i bine să tulburi pizdele cât sunt la volan. Sunt foarte emotive, și chestia asta, adunată cu teribilul lor antitalent la condus, te poate face să sfârșești în șanț. Și, nu de alta, mi-ar părea rău mai ales de Sab. 16 ani și aproape virgină.

Sab a intrat la liceu când eu intrasem într-a 11-a. A fost așa, ca o gură de aer proaspăt, un pet nou, ceva micuț, colorat și pufos. Majoritatea pizdelor fuseseră încercate măcar o dată, și acum eram în faza de silă totală față de prostie, de fițe, de imbecilități feminine. Niciuna nu era îndeajuns de frumoasă ca să trec peste tot căcatul din capul și sufletul ei, cum s-ar zice, să mă țin de nas când o fut. Era ciudat. Într-a 9-a, majoritatea erau simple, drăguțe, fără așteptări mari, deschise la provocări, cu o pasiune fără ascunzișuri față de viitor, față de diferite experiențe, chiar și ieșite din comun. Apoi le vedeai cum, dintr-odată, după 16 ani, o luau pur și simplu razna. Se transformau. Aveau impresia, tam-nesam, ca la un semn, că li se cuvin lucruri. Trebuia să le iei cadouri, trebuie să le duci în locuri

„romantice”, să le plătești consumația, să nu cumva să uiți să le spui la mulți ani, să le fuți în așa fel încât să nu pară că le folosești. Firește, pretențiile astea nu mi se aplicau și mie. Dar era îndeajuns să le văd aplicându-le altor tipi, ca să mă apuce sila și să-mi treacă, în preajma gagicilor respective, erecția. Cel puțin, atunci când trebuia să le fut a treia sau a patra oară.

Iar Sab fusese altfel, în ăștia doi ani în care o avusesem în preajmă. Ajunsese și ea la vârsta AIA, dar nu dădea semne că avea să se schimbe. Singura problemă era că nu mă atrăgea fizic aproape deloc. O văzusem goală la 4-5 luni de când ne cunoscusem, când dădusem un chef la A. și ea rămăsese să doarmă la noi, apoi ne trezisem și făcusem baie împreună. Ăla a fost momentul mișto al lui Sab. Avea sâni mici, foarte mici, abdomenul supt și picioarele nu foarte lungi, dar subțiri, cu mușchii ușor conturați. Îi dădusem cu gel de duș peste tot, pe spate, pe sâni, pe fund, pe pubisul epilat complet. Îmi plăcea locul în care spatele ei se prelungea vag spre fund, cu două gropițe nu foarte vizibile. Cam atât a fost atunci, am făcut baie împreună și ne-am prostit, ne-am jucat și am râs. Spunea că visul ei fusese să-mi pieptene părul lung, de când mă văzuse, așa că am acceptat. Se pricepea destul de bine și la masaj. Nici nu era de mirare. Mama ei, o pizdă încă bunoacă, la vreo 38 de ani, se angajase la un salon turcesc de masaj erotic. Sab șterpelise într-o zi un cupon de la maică-sa, și încercase să mă convingă să merg la masajul maică-sii, dar eu, uitând că era ziua lui A. și neapucând să-i iau un cadou, am pasat cuponul amicului meu. A. îmi spusese că a fost „de vis”. Habar n-am dacă-l lucrase mama lui Sab sau altă gagică.

După aproape doi ani de când umblam împreună, am fost la un pas de a-i da limbi, într-o noapte la mare. Pe atunci, îi știam deja corpul pe dinafară și tot nu mă atrăgea, câtuși de puțin. Dar

fusese foarte drăguță cu mine o săptămână întreagă, așa că am simțit nevoia să o ling. Nu vedeam ce altceva i-aș fi putut face, ca să mă revanșez. Dar nu s-a mai întâmplat, fiindcă ne-a strigat cineva de pe plajă și ne-a chemat să bem.

Sab nu fusese niciodată iubita mea oficială – de fapt, cred că fusese, vreo patru zile, la începutul clasei a 10-a, la ea, și a 12-a, la mine, adică toamna trecută. Dar, oricum, de când terminasem clasa a 9-a nu mai avusesem iubită oficială. Era bine așa, dar și cu iubită oficială era haios, pentru că atrăgeai și mai mult pizdele. Visul secret al oricărei pizde e să fure iubitul altei pizde.

Mă întrerupe iar Lunar Aurora, soneria de la mobil. De data asta, nu-i Elavaca. E A., băga-mi-aș pula!

Mă întorc cu o față foarte amuzată spre Machi și zbierăm amândoi într-o voce:

„Pula mea, l-am uitat pe A.!”

Milena se interesează cine anume e A.

„Un amic cam dus de-al lui”, o lămurește Machi.

„Interesant”, zice roșcata.

Răspund.

„Ce faci, bre, unde ești?”

„Aici, la ieșirea spre autostop, acușica tocma’ ce m-a lăsat taxiul. Voi unde pula mea sunteți, că nu vă văd nici mort!”

„Păi nu ne vezi, bre, fiindcă nu mai suntem acolo... Ne-a luat cineva spre mare.”

„Dă-te-n pula mea, faci mișto de mine?!”

„Nu, bre. Vorbesc serios. Într-un – ce-i ăsta?” „Ferrari”, zice Milena, „un Ferrari albastru suntem. Ne duce direct în Vamă.”

„Ai să-mi bag... Și ați ajuns deja departe? Nu puteți întoarce?”

„Nu, bre... Chiar nu se poate. Și nici nu mai e loc, e plină.”

„Bă, tu sigur-sigur nu faci mișto de mine? Bă, M., bă, tu te-ai ascuns pe aci pe undeva prin boscheți și îți bați pula de fratele tău, de tovarășul tău, mânca-mi-ai coaiele...”

Mai pălăvrăgesc puțin cu el și-i închid.

Zicea A.:

„Păi și acu’ eu ce pula mea fac, cum ajung? Nu-i picior de mașină pe aici.”

„Du-te și tu înapoi în oraș și ia trenul. Vezi că e unu’ acu’ de dimineață. Până pe la 4-5 ești în Vamă.”

„Păi cum pula mea, bă, ajung eu înapoi în oraș?”, zice A. „Iei taxiul”, zic.

„Săracu’ A.”, zice Machi râzând. „Chiar mi-e milă de el. A bătut atâta drum. Îmi pare rău că nu l-am așteptat.”

„Io l-aș fi așteptat”, zic, „dacă nu uitam de el...”

„Asta așa-i”, zice și Machi. „Când uiți, uiți, ce să-i faci?...”

Revin la amintirile mele. Toată nebunia aia luminoasă și caldă. La 14 ani aveam pielea foarte fierbinte, indiferent că era vară sau iarnă. Iarna puteam lejer să ies din casă într-un tricou cu Burzum, blugi negri tăiați și bocancii de armată pe care-i purtam și vara. Vara puteam dormi săptămâni întregi pe plajă, indiferent că era ploaie, furtună sau uragan. Într-o dimineață de vară, pe drumul spre casă, m-am cuibărit într-o băltoacă și am dormit acolo ore bune. Am visat că eram la mare și înotam. N-am pățit nimic după întâmplarea asta, n-am răcit, doar că am început să-l întâlnesc de atunci pe Marius, țapul simpatic și metalist.

Nu era doar fierbinte pielea mea, ci avea și o strălucire care îi înnebunea pe oameni, cel puțin așa îmi spuneau toți cei care mă iubeau în perioada aia. „Scânteiază în noapte de parcă ar fi poleită cu diamante”, mi-a spus Georgiana, tipa cu care mi-

am tras-o pentru prima dată. Toți credeau că era vorba de un fenomen fizic, că îmi prisosește o anumită substanță sau îmi lipsește o alta, una care îi face pe ei să arate terni și neatractivi. Dar eu știam că nu-i vorba de asta. Îmi strălucea mat pielea așa cum le strălucește oamenilor care încep să cunoască lumea în care trăiesc. Oameni care încep într-o zi să descopere și să înțeleagă și, înțelegând, ajung să-și iubească propria ființă peste măsură. Pielea mea era pielea unui narcisist, și era făcută în așa fel încât să fie iubită de toți cei care o privesc.

Pielea era principalul responsabil pentru stările intense și ciudate, pe atunci. Acum știu asta, mai clar decât multe alte chestii pe care le-am înțeles în anii ăștia. Pielea mea se trezea dimineața, odată cu soarele, și mă făcea să ies sub cerul fără pic de nori și să trăiesc la intensitatea și nebunia pe care mi-o arunca în sânge. Pielea îmi cerea, imperios, să particip la tot ce-mi iese în cale, să nu mă sustrag niciunei provocări. Tot ea îmi aducea viziunile liniștitoare sau angoasante, viziunile foarte personale, la care nu aș fi renunțat pentru nimic. Viața fără ele, viața în care depinzi doar de oameni și nu exclusiv de mintea ta, de nebunia din interiorul tău, mi s-ar fi părut seacă, plictisitoare, lipsită de provocări. Oamenii erau unelte de distracție, lopățica și găletușa puiului de om. Dar ei nu te puteau ajuta niciodată să înțelegi.

În dimineața aia mi-am luat trei tricouri – două cu Burzum și unul cu Immortal –, o pereche de schimb de blugi tăiați în peste 20 de locuri, și trei pachete de țigări pe care cotoroanța le ascunsese în fundul sertarului în care-și ținea fardurile. Fuma și bea pe ascuns, cât eu eram la școală. Chiar și când eram plecat la școală sau la băute, puteam simți ce face maică-mea în timpul ăsta. Știam mereu când are un amant nou, știam când vine acasă beată, deși se prefăcea destul de bine. În orice caz, mult mai bine ca mine. Știam

când fuma, deși aerisea ore bune după sacrilegiul ăsta – susținea, ipocrită, că se lăsase de fumat în urmă cu 15 ani, cu puțin timp înainte să rămână însărcinată cu mine. Știam și când se masturba, știam când mânca prea mult și apoi se chinuia din greu să vomite, fiindcă nu reușea niciodată să vomite ușor, dintr-o singură mișcare, așa cum vomitam eu când îmi era rău de la mult prea multă băutură. Știam toate lucrurile astea despre maică-mea, fiindcă își schimba mirosul. De fiecare dată. E foarte interesant un om cu remușcări, un om care se căiește atunci când crede cu tărie că a înfăptuit un păcat. Are un miros aparte, care, în orice circumstanțe, îl dă de gol în fața unui nas rafinat, obișnuit cu „păcatele" și ipocriziile omenirii. Maică-mea nu era din cale-afară de religioasă, dar mereu avea senzația aia absurdă că a greșit cu ceva în fața mea, că nu mi-a fost un model de moralitate, așa cum aș fi meritat. Prostii cât roata carului, dar asta era mama.

Am plecat cu un sentiment de ușurare, de eliberare. Mă bucuram că nu aveam s-o mai văd câteva luni, sau poate chiar mai mult, în funcție de cât de reușit avea să fie vagabondajul meu solitar. Nu excludeam nici posibilitatea de-a nu mă mai întoarce niciodată. Aveam acel feeling superîncrezător că, indiferent în ce oraș sau țară voi trăi, în mijlocul indiferent căror oameni, ființa mea nu se va altera câtuși de puțin. Eu eram mult prea definit și mult prea perfect. Nimeni nu putea să mă influențeze, să mă schimbe.

Era devreme și, ca și acum, nu prea treceau mașini care să te ia să te ducă unde aveau ele chef. Am așteptat ceva, fumând aproape o treime din rezerva mea de tutun. Bani nu-mi luasem, fiindcă cotoroanța era plecată cu geantă cu tot și, din nefericire, nu fusesem prevăzător să pun deoparte niște provizii cu câteva zile înainte, când geanta ei îmi fusese la îndemână.

A oprit după vreo 40 de minute un tir. Mergea în Ploiești. Ploiești să fie, am zis, și am urcat lângă șoferul de tir, cu tot cu pielea mea fierbinte și luminoasă, cu narcisismul și mizantropia care abia începea să se nască. Nu știam că avea să îmi mănânce, încet-încet, toate rămășițele de umanitate pe care le mai aveam în interiorul meu, să-mi devină cel mai important și mai drag adevăr dintre toate.

„Dacă vrei neapărat, ne putem întoarce să-l luăm pe amicul tău", îmi spune Milena, acum, în mașina care aleargă spre Vamă. „Dacă e important pentru tine."

*

> *Atunci când îmi plac enorm unii oameni, nu le spun numele altora. E ca și cum aș renunța la o parte din ei.*
> (Oscar Wilde*, Portretul lui Dorian Gray)*

„Nu", îi spun Milenei, „se descurcă el. E cam enervant, nu cred că l-ai vrea ca partener de drum până-n Vamă."

Tipa răsuflă ușurată.

E undeva între sexy și banală. Slabă, cu pielea albă și vag pistruiată, ochi albaștri, sâni rotunzi, medii, picioare lucrate la sală. Părul îi trece puțin de umeri. De ce banală? Fiindcă nu are un punct al întregului ei aspect care să-mi capteze obsesiv privirea. Nu mă atrag cu adevărat decât femeile din care îmi rămâne un element în minte, și trebuie apoi neapărat să le văd din nou pentru a verifica dacă elementul respectiv mai e acolo, dacă s-a schimbat, dacă a fost doar în imaginația mea. La tipa cu care mi-am tras-o a doua oară, o tipă căsătorită, pe la vreo 33 de ani, mă obsedau buzele. Nu într-un mod erotic, ci la modul ăla bolnav, în care mai degrabă ai vrea să-i tai buzele cu un

cutter, să le pui într-un borcan cu gheață și să te plimbi cu ele prin lume, ca și cum ar fi un fel de talisman. Erau mari, cărnoase. Nu se ruja niciodată. Erau brăzdate de riduri ce mă făceau să mă gândesc la pielea de șopârlă. Uneori, pielea i se descuama puțin, adunându-se într-o dungă în mijlocul buzei de jos. Săruta foarte pasional, implicând toată esența acelor buze, toată ființa lor. La tipa cu care am fost la începutul clasei a 9-a, iubita mea oficială și virgină, mă obsedau urechile. Lobii lor erau mari și incredibil de subțiri. Când stătea la soare, erau de-a dreptul transparenți. Mă duceau cu gândul la chipsuri cu foarte multă sare. Îmi plăcea să-i am prin preajmă atunci când beam bere. Cred că de asta și fusesem cu ea, în ciuda faptului că era virgină. Detestam virginele. Mi se păreau fițoase, închipuite. Ideea de a face sex cu o virgină mi se părea mai puțin atrăgătoare decât cea de a o face, să zicem, cu un melc. Și totuși am stat cu ea câteva luni bune, pentru urechile alea care se terminau la baza lor cu niște chipsuri cu multă sare.

Milena, totuși, ar putea fi o gagică relativ ok atunci când se îmbată. E genul care spune – merg în Vamă, deci e musai să mă distrez. Fumez un joint, beau până borăsc, mi-o trag cu mai mulți tipi, poate și cu o tipă. Teoretic, mi-e silă de oamenii care se distrează numai cu anumite ocazii. Cred că trebuie să exploatăm total fiecare secundă a fiecărei zile din viața noastră, să ne distrăm, să ne rupem și așa mai departe. Practic, cu toate astea, și ei pot fi adesea simpatici.

Milena a pus o frână bruscă, în spatele unui camion, în apropiere de Lehliu, și fusta lungă și despicată într-o parte i-a dezvelit genunchiul. Genunchiul Milenei, hm... uite, aici ar putea fi un început de potențială obsesie. Avea genunchi simpatici. Îmi aminteau de pomi fructiferi de curând plantați, atunci când dau primele lor fructe. Duritatea, tinerețea și mândria aia firească a pomului.

Iar Sab, chiar dacă nu-mi plăcea Sab ca pizdă, Sab avea părul. Când o cunoscusem, era tunsă băiețește. Îi scotea în evidență fața de copil bosumflat și puțin inocent. După ce-i mai crescuse părul, Sab se răsese pe lateral, lăsându-și o creastă punkistă, care îi creștea de la lună la lună. Învestea în ea mulți bani: geluri, fixative, spumă, diferite sprayuri colorate – fiindcă Sab se plictisea repede, iar creasta era cobaiul pe care stăpâna experimenta diferite ieșiri din criză. Creasta lui Sab fusese pe rând șatenă, castanie, neagră, blondă, roșcată, roșie, roz, bleu, verde deschis, verde închis, sfârșind, în prezent, într-un mov cam spălăcit. Nu pot spune ce anume mă atrăgea la creasta asta. Dar, în definitiv, nu era același gen de atracție cum avusesem pentru urechile virginei. Pur și simplu mă bucuram când vedeam creasta. Era o notă de culoare într-un peisaj ce devenea cam anost. De multe ori, eram plictisit și scârbit de tot din jur și mergeam la liceu numai ca să văd creasta, ca să beau o bere sau două cu ea.

Milena îmi oferă o țigară din pachetul ei cu mentolate. Refuz, îmi aprind un Marlboro roșu. Văzând că am refuzat-o, îmi oferă o bomboană. Accept. Profit de un moment de ușoară neatenție a șoferiței și îi strecor bomboana lui Sab, în spate. Nu știu de ce, am senzația că mâna care o apucă e de fapt a lui Machi.

„Stai mult în Vamă?”, o întreb pe Milena, ca să mai umplu timpul.

Sau poate nu numai de asta. Poate e bogată. Poate ne vedem pe acolo. Poate face cinste. Poate ne futem.

„Doar până duminică, din păcate. Luni tre’ să fiu la facultă. Mă întâlnesc cu iubitul meu în Vamă, el a plecat de ieri.”

„Cu trenul?”, întreb eu, naiv.

„Nu-nu... Cu mașina lui. Un 4X4.”

Marfă, mă gândesc. Are gagiu cu bani. E bine. Pizdele care au masculi cu bani în general sunt

deschise la tot felul de idei năstrușnice. Nu-s frustrate. Sunt mai degrabă în căutare de distracție, nu să-și păstreze principiile.

„Tare”, zic eu. „Poate ieșim la o bere diseară.”

„Sigur, cu plăcere!”, zice.

Îmi vine să-l sun pe A., m-a apucat mila de el. Săracu’, ăsta are oroare să bea singur. Se deprimă ușor. Singur pe tren, până-n Mangalia... Să nu se sinucidă, în pula mea.

„Pfuai, m-am plictisit”, zice Sab, din spate. „Mai e bere?”

„Este”, zic, „dar e în rucsac, în portbagaj.”

„Băi, oprim dacă aveți nevoie să luați ceva din portbagaj, nu-i mare chestie”, zice Milena. Mă gândesc – oare dacă aș fute-o, mi-ar da voie să-i zic Mili?

Îi fac semne crestei lui Sab să stea flexată, nu crapă două ore fără alcoale. Să pună mâna să-l feleze pe Machi, dacă se plictisește. Mă rog, probabil Machi ar refuza. E timid.

În apropiere de Fetești, lângă niște copaci, popas. Milena fuge în pădure. Mă gândesc dacă nu cumva asta o fi fost o invitație, poate vrea s-o urmez. Deși nu cred. Ar fi prea pe față. Să lăsăm oamenii ăștia doi să aștepte lângă mașină ca niște caraghioși?

Se întoarce. Urcăm. Observ în fața noastră, la vreo 30 de copaci mai încolo, o tipă mișto în blugi albaștri, cu o pălărie neagră pe cap, stil cowboy. Pare că face autostopul. Trecem pe lângă ea, face într-adevăr stopul, dar, surpriză, pare a fi mai degrabă un el decât o ea. Remarcă și Milena faza, zâmbește, oprește. Tipul/tipa fuge după mașină. Ne ajunge. Se urcă în spate. Se opintește să se urce, nu reușește. Machi ocupă cam mult loc.

„Mă dau eu jos, te urci tu, și pe urmă mă pun la tine în brațe. Crezi că e ok?”, întreabă Sab pe nou-venit(ă).

„Mai mult decât ok”, zice el și zâmbește, și da, e un el, e un el al dracului de mișto. Deja simt

furnicături.

„Eu sunt Cofrag”, ne anunță.

Eu sunt primul căruia îi întinde mâna.

„Cofrag?”, repetă Sab ca proasta. „E nume adevărat?”

Căcat, ce rușine mi-e uneori de pizdele pe care le port cu mine. Tot ce pot să sper e ca tipii în fața cărora respectivele mă fac de râs să fie și ei, la rândul lor, misogini ca mine. Să pornească de la premisa că o pizdă inteligentă e un oximoron.

„E poreclă. Dar nu mă întreba de la ce vine, am uitat până și eu. O am de mult.”

E superatrăgător, fuckable, very fuckable, și incredibil de amabil. Îl observ în oglinda Milenei. Are părul lung, aproape la fel de lung ca al meu. Puțin mai deschis la culoare, un blond de culoarea nisipului în zile cu mult soare. Are buzele pline, bărbia proeminentă. Pare ușor bronzat. Nici nu-i de mirare. Sunt convins că n-a stat prea mult să facă autostopul și, cu siguranță, reacția Milenei la vederea lui nu-i deloc o excepție. Trebuie să-i fie simplu să călătorească până la mare și înapoi. La gât poartă un colier făcut din pietre găurite și scoici. Pare handmade. Are multe-multe brățări pe mâini. Ceva mai pașnice decât ale mele, mai colorate, mai fără țepi. Cu toate astea, neîndoielnic, semănăm.

„Cu cortul mergeți?”, ne întreabă Cofrag.

Fix în momentul ăsta îmi dau seama că am uitat să iau cortul. Mă răstesc la Sab. Sab, ca scoasă din minți – dracu’ știe de ce, probabil tocmai și-a amintit că zilele astea o să-i vină ciclul – urlă la mine. Că era treaba mea, doar e cortul meu. Da, făi zăpăcito, zic, da’ trebuia în pula mea când m-ai sunat să mă-ntrebi toate retărzeniile de pe lume să zici și: bă, pulă, nu uita și tu cortul. Atât. Na, că-l uitai.

„Nu vă certați dintr-un fleac, e păcat, stricăm atmosfera”, zice Cofrag. „Uite, eu zic că încăpeți și

voi la mine. E de 4 persoane, e d-ăla uriaș. Am dormit și 12 în el!”

Pfuai, belea, mă gândesc. Bine că am uitat, în pula mea, cortul.

„Și nici n-o să fim multe persoane. Mai e prietena mea, care vine în seara asta, și mai e sor-mea cu o amică de-a ei. Doar noi 4. Plus voi 3, doar 7 persoane. Ce mai, boierie!”

Și eu, și Sab, ba poate chiar și Machi, ne dezumflăm un pic la auzul cuvântului „prietenă”. Ei, dar lasă, nu-i nimic, îmi zic. Căcat, e Vamă, multe se pot întâmpla.

„De fapt, noi suntem 4, îl mai avem pe un prost care o să ajungă cu trenul”, trântește Sab.

Stă cu fundul ei jegos pe cracii perfecți ai lui Cofrag, îmbrăcați într-o pereche de jeanși albastru deschis, cu foarte multe tăieturi, prin care i se vede pielea bronzată. Eu am mai multe tăieturi, și pielea mai puțin bronzată, dar, nu știu cum naiba, privindu-l în oglindă, mă gândesc iar că semănăm. Cred că ar fi o experiență memorabilă să facem sex. Ar fi ca și cum m-aș fute pe mine. Ar fi ceva ce nu-ți iese în cale în fiecare moment. Dar multe se pot întâmpla, cuget în continuare. De pildă, ar putea fi prost. Dacă ar fi prost, mi-ar fi greață să o fac cu el. Parcă m-aș fute pe mine în varianta retardată, bleah. Când o pizdă e proastă, mai merge s-o fuți, cu un tip e altfel...

Dar hai să privim partea bună, îmi zic. E sexy și nu pare să fie, neapărat, prost.

„Bre, îți e bine acolo? Ce pula mea ai amuțit?”, îl întreb pe Machi.

Dar Machi nici măcar nu catadicsește să-mi răspundă. Pare foarte intimidat de noua noastră achiziție. Probabil se gândește la ce mă gândesc și eu – ar fi fost tare să plecăm doar noi doi, fără Sab. Am fi făcut o orgie gay pe plajă.

Ar putea fi homofob, îmi dă târcoale un gând, ca un țânțar enervant. Nici nu mă obosesc să-i dau atenție gândului. Așa cum pot avea orice pizdă îmi

doresc, dacă îmi dau silința îndeajuns de mult, la fel pot avea și orice tip din lume, oricât de negay ar fi el. Și apoi, tipul ăsta chiar pare deștept și open-minded. N-are cum să fie 100% straight. Numai boii de la țară sunt hetero convinși.

Mai schimbăm câte o vorbă, una, alta. Aflu că e anul I la Litere. Are 19, e cu un an mai mare ca mine. Îi zic că probabil o să dau la Filosofie, sau poate nicăieri, zice că Filosofia e bestială, dar mă pot oricând răzgândi și să dau la Litere, să fim colegi, îmi zâmbește mișto, dezvelindu-și buzele pline și arătându-mi dinții albi și, la dracu', chiar seamănă un pic cu mine.

*

> *Noi n-am cerut să avem de toate și nici să fim perfecți. Ne doare în pulă dacă mâine n-o să mai fim perfecți sau dacă n-o să mai fim deloc, for what matters.*
> (Cristina Nemerovschi*, Pervertirea)*

Bucuria ne este întreruptă mai repede decât ne-am fi așteptat, și într-un mod cu totul și cu totul SF. Era prea frumos să fi prins noi mașină până-n Vamă. Dacă stau să mă gândesc, nu mi s-a întâmplat niciodată. Mereu a trebuit să schimb. Dar, într-un fel, e mult mai bine să schimbi. Dai de toate tipologiile umane. Așa, cu ocazie directă, poate să fie boring și sec.

Îi sună Milenei mobilul.

„E iubitul meu", ne zice ea, pe un ton nu neapărat entuziasmat, ci mai degrabă unul de avertizare, gen „să nu urlați vreo porcărie".

„Da, iubi! Bine, ce să fac, uite pe drum, am trecut de Fetești. Da, da, ajung. Da, cu Ferrari-ul sunt... a, nu, e la revizie Toyota. Cuuuuum?!! Nu pot să cred! Și ești bine? La spi-iitaaaal?! Vai de capul meu! Dar cum căcat s-a întâmplat asta? Incredibil! Și-a fugit?! Doamne-ferește, te calcă pe

stradă, în plină zi!!!! Ce idiot. Și oamenii ce au zis? Cum nimic? Și nu i-ați notat numărul?! Auzi... da' tu ce făceai acolo? Tu, zic, ce căutai în 2 Mai? Erai beat? Aha. Nu, nu urlu, doar constatam... Păi hai că atunci nu mă mai duc în Vamă. Eh, căcat, nu. Lasă, vin la spital. Zi-mi adresa. Așa... Bine, hai că ajung cât pot de repede. Și eu! Mult de tot!!!"

Naspa, zic. It stinks. Milena e cam proastă, pare-se. Sau, mai știi, poate o judec greșit. În definitiv, și oamenii cu bani mai merită din când în când să fie iubiți.

„N-o să-ți vină să crezi", mi se adresează mie. „Iubitul meu e la spital, în Constanța. A dat un bou cu mașina peste el. Cică ieșea dintr-un restaurant din 2 Mai, mâncase o ciorbă de pește, și ăla venea în viteză din Vamă și l-a călcat. L-a târât vreo 5 metri... Are o mână ruptă și niște oase fisurate. Dacă-ți vine să crezi..."

„Ce aiurea", zic eu.

Din spate se aud suspine, ca la cinematograf, când moare personajul principal.

„În condițiile astea, trebuie să mă scuzați. Adică, înțelegeți... Nu mai ajung direct în Vamă. Nu cred că mai ajung azi. La naiba, cine știe dacă mai ajung.

Mai are puțin și izbucnește în plâns.

„Da, stai liniștită. Normal că înțelegem. Ne lași și pe noi în Constanța, prin oraș și ne descurcăm."

„Nu, nu, vă duc până la ieșirea din Constanța. De acolo prindeți sigur ceva până-n Mangalia."

„Ok", zic.

Mai mergem, ne apropiem de Constanța, boul călcat de mașină în 2 Mai o sună din nou.

„Operațieeee?! Vai de capul meu! Așa de grav este? Fac tot posibilul, acum ajung, gata, bag viteză, mă cac în el de radar.

Zis și făcut, ajungem rapid în Constanța. Din păcate, Milena se grăbește, așa că nu mai ne duce până la ieșirea spre Mangalia.

„Sper să se facă bine. Iubitul tău... Poate ne vedem altă dată prin Vamă.”

„Sigur, mi-ar face plăcere! Distracție plăcută, și-mi pare rău că vă las aici...”

Nu-ți face griji, îmi vine să-i zic. Am cunoscut pe cineva interesant. Nu mă deranjează s-o frec aiurea pe aici cu cineva nou... Fresh blood. Mereu când îmi place un tip realizez ce nașpa sunt pizdele, cât de neinteresante. La ele totul e vizibil din prima. Lipsă mister, lipsă personalitate, lipsă originalitate, lipsă provocare, lipsă atracție reală, lipsă tot... În plus, sexul între bărbați și femei e mainstream. E promovat peste tot. Deja, când te agață o pizdă, știi că sunt șanse foarte mari să vrea să i-o tragi. Pe când, dacă te agață un tip, poate să vrea multe alte lucruri de la tine – banii tăi, casa ta, bocancii sau femeia ta. Sau, pur și simplu, un tovarăș de băutură. Ca Machi. Sau poate vrea sex. Dar tocmai asta e interesant, că e treaba ta să afli ce vrea, ce așteaptă.

Milena se tirează spre spital. Noi suntem în fața Mec-ului cocoțat pe niște scări. Sab adulmecă pofticioasă, probabil stomacul ei salivează după câteva noi porții de cartofi prăjiți cu maioneză. Nu-i ziua ei norocoasă, însă. Cu toții vrem bere. Zărim o terasă retrasă, micuță, de cartier, într-o curte umbrită de nuci. Culmea, deschisă, deși ceasul e vreo 5 jumate dimineața. La o masă, câțiva bețivi simpatici, cu vreo 40 de sticle goale ca trofeu, între ei.

„Mamă, ce fain pare acolo”, zic eu, iar Machi, împreună cu Cofrag, mă aprobă entuziasmați.

Mergem la bere.

Mă așez între Cofrag și Machi. Sab se învârte în jurul mesei ca un câine în căutarea unui loc bun de caca. Probabil locul ideal pentru ea ar fi fost între mine și Cofrag, dar, ghinion. Cum ziceam, nu-i ziua ei norocoasă. Nici nu apuc bine să

comand Ciuc-ul la halbă, mult mai ieftin ca în București, că mă și sună Elavaca.

„Salut, Ela. N-ai somn?”

„Vai de mine, ce mă bucur că ai răspuns! Îmi făceam o mulțime de griji... Nu te-am auzit de ieri dup-amiază!”

„Uite”, zic, „am plecat la mare.”

„La mare???!”

„Da.”

“În Vamă?!”

„Da, în Vamă.”

„Păi... singur??!”

„Nu chiar. Cu niște amici.”

„Da’ de ce nu mi-ai zis și mie? Vedeam eu cum scăpăm de job și veneam cu tine, făceam pe dracu-n patru să nu te las singur.

„Lasă, altă dată. Oricum, aveam chef să fiu câteva zile singur.”

„Cum adică, singur? Ai zis că ești cu amicii!”

„Mda, mă rog. Pricepi tu.”

„Aha! Adică singur, fără mine!!! Dacă te-ai săturat de mine, să știi că poți să-mi spui direct, fără ocolișuri. Nu e prima dată când un tip își arogă dreptul idiot de a-mi frânge inima, așa că să știi că eu...”

„Auzi, ce-ar fi să mă suni la o oră mai normală, mai pe la 1-2 la prânz așa, ok? Vorbim atunci.”

„A, deci așa... mă pui pe jar și apoi îmi dai cu șutul. Să știi că eu...”

„Pa, vorbim”, îi zic, după care îi închid. Ce vacă.

Cofrag bea cu poftă din bere. Pe buzele pline, roz închis, îi rămân urme de spumă. Am chef să mușc din chestiile alea cu gust de bere.

„Probleme în cuplu?”, mă întreabă, râzând.

„Mda. Gagicile și fițele lor. Au impresia că dacă te-au lăsat să le fuți de câteva ori le permiți orice, inclusiv să te sune cu noaptea-n cap.”

„Eh, oricum. Nu-i ca și cum te-ar fi trezit din somn și te-ar fi prins în pijama!”

Râdem cu toții. Cofrag e simpatic. Îl întreb ce ascultă, zice că e fan Lake of Tears și Katatonia.

„Fain”, zic.

Sab vrea să-i dea să asculte Exploited, Cofrag zice că a ascultat mai demult, dar n-a fost excesiv de impresionat. Sab se simte jignită, își mută din nou atenția asupra mea. Îmi face ceea ce se cheamă ochi dulci. Dacă expresia asta ar trebui cumva figurată, dacă s-ar face un trailer ca să explice proștilor cum vine treaba cu expresia asta, în trailerul respectiv ar trebui pusă fața de acum a lui Sab, cu creasta mov cu tot. Mă privește fix, cu ochii măriți, cu o expresie blajină, cu sclerotica umezită, de te aștepți să lăcrimeze în orice clipă. O ignor. Beau din bere.

„Te simți bine?”, îl întreb pe Machi, care pare în continuare excesiv de tăcut și pierdut în spațiu. „Nu bei?”, îl chestionez din nou, văzând că halba lui are același nivel ca acum 10 minute, când a fost adusă pe masă.

„Mnu... Nu prea mi-e poftă”, zice.

Dau să-l sun pe A. Îmi dă ocupat.

„Nu răspunde A.”, îi zic lui Machi.

„Săracu de el”, zice Machi.

Ăstuia i-a trecut rapid furia împotriva lui A., după ce ne purtase atunci toată ziua prin oraș, cu taxiul, de ne venise rău. Probabil acceptase că așa era el. Cel puțin, zisese Machi, A. nu-i un tip plictisitor. La cât era de înțelegător, de rafinat, de înțelept și de amabil, Machi nu avea cum să fie altfel decât homosexual. Nu mă deranja câtuși de puțin chestia asta. Așteptam chiar cu nerăbdare momentul când avea să-mi facă avansuri. Habar n-aveam dacă urma să le accept sau nu, și tocmai indecizia și suspansul făceau lucrurile palpitante și interesante.

În ce-o privea pe Sab, era PA forever. Mă enervam când îmi aminteam felația din budă. Pe

genul ăsta de pizde nu are rost să le întinzi prea mult. Le lași să pună botul și te-ai ars, or să creadă că te pot lua în stăpânire. În plus, era urâțică. Acum, în lumina asta albă de dimineață, albă, mahmură și atât de promițătoare, Sab era urâtă. Nici măcar creasta ei nu mai prezenta vreun interes. Dacă o priveai dintre est, creasta ei bătea chiar puțin în roz. Nu puteam suferi culoarea asta.

Cofrag, pe de altă parte...

„Cum e sora ta, mai mică ca tine?”, îl întreb. Mi se pare bulangeală să continuăm să vorbim despre A., și să-l excludem pe Cofrag de la discuție.

„Elena, da, e mică, face 15 ani peste 2 luni. E a 8-a. Merge pentru prima dată în Vamă.”

„Tare”, zic.

Poate fi interesantă Elena.

„Seamănă cu tine?”, întreb și zâmbesc.

„Sor-mea? Nu, nici pomeneală. E superbă. A fost Miss de 3 ori în generală, a apărut și în 4 reclame, și într-un videoclip al unora... Semănăm doar la preferințe muzicale.”

„Cool”, zic.

Probabil vreo fițoșenie îngâmfată, mă gândesc.

O mai frecăm preț de două beri în bodega megamarfă, retro și ușor împuțită. Mi-am dat seama, în paranteză fie spus, că mirosul de pipi îmi face poftă de bere. Încă n-am găsit explicația. Cât terminăm și astea două rânduri, nu se întâmplă mare chestie. Sab se dă la Cofrag, fără succes. Elavaca mai sună o dată, îi dau ocupat. Machi se duce să borască, nu reușește.

În concluzie, plecăm.

Nici n-ajungem pe drumul spre ieșirea din oraș, că oprește un fel de cocalar, baștan, ceva foarte ciudat, gras și cu multe lanțuri de aur. Ne întreabă pe unde e scurtătura spre Neptun.

„Nu știm”, zice Sab. „Nu ne luați și pe noi până-n Vamă?”, întreabă pizda crestată.

Nu apuc să-i zic proastei că Neptun e mai înainte de Vamă, că ăla ne și face semn să urcăm.

„Belea”, zic.

Sab se urcă în față, lângă cocalar. Noi ne înghesuim toți trei în spate. Stau în mijloc. Pornim.

„Nu veniți și voi la Neptun? E mai frumos ca la Vama Veche. Ce să faci acolo, plictiseală mare...”, zice cocalarul.

Taci, îmi zic, te pomenești că-i place Sab.

„Nu”, zice Sab, “În Vamă vrem.”

„Bine, da’ io vă las la intrarea în Neptun!”, zice el.

Stau cu coapsa lipită de blugii albastru deschis ai lui Cofrag. E înghesuială mare, deși mașina cocalarului e spațioasă. Dar nu-i bai. E mișto. Și Machi e mișto, deși miroase puțin acru, a borâtură.

Oprește la o benzinărie.

„Ce sucuri beți? Hai, ziceți repede, că fac io cinste.”

Cerem trei cutii de Cola și una de Fanta. Ne aduce, plecăm din nou.

Sună telefonul, e A.

„Bre, ce faci? Ai prins trenu’?”

„Bă, ești tâmpit... Vai de coaiele mele ce-am pățit. Stai să-mi trag sufletul puțin, că de juma de oră alerg.”

„Da’ cum, ce-ai pățit?”

„Păi, să vezi. Cer eu comandă de taxi, ăia cică – nu livrăm taxi în zona respectivă, e pericol de câini maidanezi turbați. Eu o dau că nu-i așa, că am venit cu taxiul și nu-s câini agresivi, bla, bla. Aia nimic. M-am uitat după vreun taxi, nimic! Am vorbit cu un om care tocmai se urca în mașină, cică ducea copilul la spital. Al dreacu’... n-a vrut să mă ia. Pula mea. Dacă am văzut că nu-i roată de taxi în zonă, am luat-o la picior. Când să ajung pe la spital, pe la 23 August, zbang!, mă prinde o javră de picior.”

„Ce naşpa”, zic.

„Naşpa rău, să vezi a dreacu’ javră – nu doar că mă muşcă, na, acu’ m-a muşcat, m-a muşcat, n-o fi el nici primu’ nici ultimu’ care se înfruptă din mine, dar al dreacu’ retard a început şi să latre. Când mă uit, spre noi veneau în fugă încă vreo 10-12. Am rupt-o la fugă.”

„Şi-ai scăpat măcar?”

„Bă, de scăpat am scăpat... deh, m-au mai compostat vreo 3, dar am scăpat. Adică sunt alive and kickin’.”

„Bre, grozav. Mă bucur să aud. Păi, şi mai mergi la tren?”

„Păi, în pula mea, eu merg. Acu’ sunt pe la Electroaparataj şi-i plin de taxiuri. Da’ mă fut în ele, oricum s-a dat drumu’ la RATB. Voi pe unde sunteţi, aţi ajuns în Vamă?”

„Nu, acu’ ieşim din Constanţa.”

„Aha... Aţi schimbat, deci.”

„Mda... Poveste lungă, ţi-o zic când ne vedem. Păi, altfel, ce să mai zic, hai drum bun şi ne vedem când ajungi. Vezi că o să mi se ducă bateria. Ne găsim şi noi în capu’ plajei, la pescari, sau, dacă nu, la alimentara.”

„Ok, bă. Hai, pa!”

Îi spun tărăşenia pe scurt lui Machi, ne căcăm pe noi de râs.

„Ca să vezi, deci erau câini până la urmă, nu era paranoic moşu’!”, zice Machi. Cofrag se prinde şi el în discuţie, zice că A. pare un tip de gaşcă. Îi zic că da, sigur or să se înţeleagă bine.

În faţă e telenovelă. Cocalarului chiar îi place Creastă Mov, Sab. Îi pune o mână pe picior, Sab nu protestează. Asta i-ar mai lipsi, să protesteze. Unele sacrificii sunt binevenite, pentru bunăstarea găştii. În fond, eu n-am vrăjit-o pe Milena cât am stat în faţă? Sab îi povesteşte martalocului despre un fost iubit de-al ei, cocalarul e foarte încântat. Clar, s-a îndrăgostit jivina, s-a pricopsit Sab. Mâine poimâine îl vezi aducând-o cu maşina la liceu.

Ajungem la Neptun, ne dăm jos. Sab mai zăbovește nițel. Notează de zor ceva, probabil adresa boului, numărul de telefon, pula mea. Oricum, e bine de știut, poate dăm o fugă pe la el dacă rămânem pe uscat zilele astea...

Vine și Sab. N-o întreb nimic. Nu-mi place să mă mai uit la ea, mi-e ușor greață.

Aș vrea acum o pizdă nouă și mișto. Mică, maxim 15 ani, frumoasă, minionă, blondă sau roșcată, bine, hai și brunetă, dacă are părul lung și ondulat. Să fie proastă, dar fără fițe. Proastă din aia inocentă. Proastă care nu crede că i se cuvin lucruri. Una care crede că mai are multe de învățat. Vreau o pizdă lângă care să mă simt odihnit, să simt că nu e nicio grabă s-o fac să mă cunoască. Să nu simt niciun fel de presiune, ci doar un chef constant s-o fut și s-o țin cu mine când beau.

Cofrag mă cheamă ceva mai într-o parte. Aprinde un joint.

„M-am gândit să-l fumăm doar noi doi, n-ajunge pentru toată lumea. E singurul pe care-l am la mine. Mai am la Elena o pungă babană de iarbă.

„Cool", zic, și trag un fum. "Înseamnă că ai încredere în asta mică, dacă o lași cu iarba."

"În Elena?! Pfuu. Stai s-o cunoști. O să-ți placă de ea. E cea mai descurcăreață ființă pe care o știu... M-a scos din belele cu gaborii de vreo 30 de ori."

„Tare. Abia aștept", zic.

Pula, mă gândesc, dacă-mi place de ea? Mai bine nu, pentru toată lumea.

8. XII F

Went to school and I was very nervous No one knew me, no one knew me Hello teacher, tell me what's my lesson?
Look right through me, look right through me
(Gary Jules*, Mad World)*

Cu câteva zile înainte să mă tirez la mare cu Sab, am dat și pe la liceu.

Nu mai fusesem de două săptămâni. Nu doar fiindcă mă plictiseam la ore și fiindcă nu aveam nimic, absolut nimic de învățat de acolo. Nu doar fiindcă profii erau penali, retarzi și comuniști, lipsindu-le total simțul argumentului și, în 95 la sută din timp, chiar și cel al rațiunii. Nu doar pentru că toți din liceu erau proști, neinteresanți și previzibili. Cu lucrurile astea mă obișnuisem în cei patru ani, acu' pe terminate, în care o arsesem pe aici.

Dar acum era altceva. Era o tristețe acolo pe care n-o puteam suporta. Cu toții se pregăteau de Bac, unii mai conștiincioși învățau deja pentru facultate. Pizdele își aranjau rochiile pentru petrecerea de sfârșit de liceu, banchetul pulii. Băieții se gândeau la joburi de vară, un împrumut pentru o mașină, o vacanță mustind de sex interzis la mare.

Suna imbecil, dar mă durea, într-un fel pe care nu-l înțelegeam nici măcar eu, că n-o să-i mai văd pe niciunii din ei. Schimbările de orice fel îmi provocau melancolie, iar melancolia mă ducea, de multe ori, către depresie. Uneori nu mă ducea acolo, mă ducea spre un peisaj mai plăcut, mă arunca într-o stare de plutire în care îmi veneau mii de gânduri, în care aveam culori și imagini din viitor, un preview al timpului care se pregătea să

devină și el prezent, viziuni în care mă simțeam foarte mult eu.

De data asta însă, despărțirea de ei mă tripa nasol. Mă ducea cu gândul la trecerea timpului și uneori conștientizam cu o neplăcută familiaritate că voi muri foarte curând, prea curând. Poate era și faza că făcusem 18 ani, iar la 18 ani se spune că ți se întâmplă chestii ciudate, diferite de orice ai mai simțit până atunci, pula mea.

Băusem o săptămână și nu prea mâncasem nimic, așa că m-am oprit la chioșcul de vizavi de școală și mi-am luat un covrig. În timp ce vânzătoarea, care mă știa bine de o mie de ani, îmi dădea restul, am simțit mâini umede și reci acoperindu-mi ochii.

„Ghici!”, a zis o voce feminină.

Clar, o pizdă de la mine din clasă. Una pe care am futut-o, probabil. Doar 3 îmi rămăseseră, dar alea erau tocilare, nu s-ar fi jucat de-a pusul mâinilor peste ochii mei. Li s-ar fi părut un gest vulgar, superficial și indecent.

„Hai, măi! It’s me, Lore!”

Își ia mâinile de pe ochii mei și îmi răsare în față, cu moaca ei mereu fresh, pentru care prăpădea două ore și jumătate dimineața, în fața oglinzii. Loredana, cu care tot liceul avea fantezii erotice. Chiar și fetele. Chiar și profii. Când te gândești că era cam seacă și nesofisticată la pat...

„Bună, mă”, îi zic eu.

„Ai dat și tu pe la școală, în sfârșit! Cât pe ce să te uite omu’...”

„Hai că n-am lipsit chiar așa mult”.

Ne luăm de mână, îi dau și ei o bucată din covrigul meu. Nu o vrea, că își strică rujul.

„Ei, dacă e să compari cu anu’ trecut, când ai lipsit o lună jumate, mda, chiar că n-ai lipsit mult”, zice Loredana, râzând.

Un zâmbet cu dinți albi și gingii un pic prea dezvelite, un zâmbet după care moare tot liceul.

„Adevărul e că ai picat ca naiba. Avem mate!”, zice ea.”Azi ne încheie mediile, probabil o să te asculte, că n-ai decât o notă...”

Loredana e printre puținii din liceu care știu când se folosește „decât” și când „doar”. Chestia asta în general mă excită. Să fuți o proastă incultă, care nu gândește, limitată ca o pară plină de viermi, de obicei e un turn off pentru mine. Îmi place să fut și creiere, și imaginație, și... Mă rog, nu întotdeauna. Mai sunt situații în care e mai fun să fuți idioate total, handicapate penibile. Îți dă senzația că îți bagi pula în rasa feminină și îți iei, în felul ăsta, o imprecisă revanșă.

„M., coaie, ce faci, bă!?”, îmi zice un tip îmbrăcat în blugi largi, cu părul lung până la umeri, apropiindu-se de mine. E Bilă, colegul meu de bancă.

„Ai venit și tu, coaie, pe aici? Cum mai ești?”

Observă că mă țin cu Loredana de mână și se intimidează.

„Bine, ce pula mea să fac, am venit să halesc un covrig și să mai schimb o vorbă cu voi”, îi zic, fără să dau drumul mâinii reci a Loredanei.

Pornim spre gașca care se pregătește să stingă țigările și să intre la ore. Într-un colț îl văd pe V., dintr-a 10-a, care arată din ce în ce mai bine. Am auzit că a fost și el exmatriculat luna trecută, câteva zile. Droguri, probabil, sex sau absențe. Îmi face cu mâna.

Prin iarnă, aveam un coșmar imbecil. În el eram bătrân, mă rog, matur, aveam vreo 35 de ani. În coșmarul ăsta visam că am un coșmar, în care sunt din nou elev, sunt într-a doișpea, tre’ să termin liceul, dar nu am dat tot anul pe la câteva materii, printre care fizica și matematica. Coșmarul e hardcore rău, profa de mate e o imbecilă agresivă, vrea să mă înjunghie cu cuțitul de bucătărie etc. Culmea, când mă trezesc, în vis, îmi dau seama că, deși am 35 de ani, trebuie să mă întorc la liceu,

fiindcă, după atâția ani, încă nu mi-au încheiat mediile. Era o fază din aia pe care o amâni și speri că la un moment dat o să se rezolve de la sine, fiindcă ție ți-e prea silă sau prea greu să ai de-a face cu ea. Nu știu de ce mi-ar mai fi păsat în mod normal la vârsta aia de mediile din liceu, dă-l în pula mea, dar coșmarul avea regulile lui – în el era absolut vital să mă întorc și să-mi închei mediile, ca să pot termina liceul. Coșmarul ăsta avea și o versiune bestială – mă întorceam la liceu, și constatam că mediile mele fuseseră închise din oficiu, și tot din oficiu luasem și Bac-ul. Mă rog, versiunea asta apărea foarte, foarte rar, în general după ce fumam diferite chestii.

Clasa s-a schimbat de când n-am mai fost eu pe aici. Au vopsit-o în roz. Mă pufnește râsul.

„Mda” ‘, zice Loredana, „știu, e horror... Ne-au chemat într-un weekend să zugrăvim, cică muncă de echipă.

Mă așez în bancă, lângă Bilă. Loredana stă și ea tot în ultima, dar pe rândul din mijloc.

„Hai că, dacă e ceva, îți dau eu să copiezi. Numai, Doamne ferește, să nu te scoată la tablă”, zice ea.

Căcat, îmi zic, să mă scoată și la tablă, să-mi dea și 1, să nu intru în Bac, mă piș pe toate astea. Ce contează jegurile astea când tu ai avut tripuri strong din care ai înțeles că într-o zi o să mori? Și Loredana moare, și capra aia de Marilena care are 10 pe linie moare, și profa de mate moare. Și Bilă moare. De Bilă îmi era milă.

„Coaie, poate ieșim undeva, la bere, noi trei, eu, tu și Loredana... Poate îmi faci și mie lipeala, dacă nu cu ea, măcar cu Oana...”

„Bine”, zic eu, și mai vreau să completez că Oana are picioarele strâmbe și țâțele lăsate, să știe omul în ce se bagă, dar nu mai apuc, fiindcă intră profa.

Manoleasca.

„Bună ziuaaaa”, zice cu un aer de silă, vrând să ne asigure că nu este aici de plăcere, ci doar ca să-și facă datoria. Aș vrea să mă pice, dă-o-n pula mea, dar mai înainte de asta aș vrea să fac mișto de ea. Să-i arăt că e proastă, că matematica ei e doar un refugiu sub care își ascunde frustrările. Că nu gândește, că habar n-are care-s lucrurile cu adevărat importante pe lume. Cretina... habar n-are că într-o zi o să moară. O să crape așa, ca o vită care e convinsă că are toată viața înainte, că e nemuritoare, și că au dus-o în abator doar fiindcă e mai cald ca-n staul și nu plouă. Pentru confort, nu pentru tăiere.

„Ce avem aici? M., ne onorezi cu prezența! Asta e chiar un fapt demn de consemnat.”

Îi zâmbesc.

„Măcar acum, în al doișpelea ceas, ai găsit în conștiința ta un dram de responsabilitate. Foarte bine că ai venit, ai un 3 și, dacă nu apăreai, ți-l dublam și-ți încheiam media așa. Ne vedeam la vară.”

Ne vedeam, mă gândesc, aș fi fost bronzat după trei luni de Vamă și aș fi adus și un prezervativ. Găurit, poate. Deși e posibil s-o fi atins menopauza, de când n-am mai dat eu pe aici.

Apropo de ce ziceam mai devreme... Uneori, când sunt deprimat și nihilist, îmi place să fut proaste, îmi place să fut agramate, îmi place să-mi bag pula chiar și-n feministe.

„Am venit doar să mănânc un covrig”, zic eu oarecum în șoaptă. Tot rândul râde, Loredana bate din picioare, încântată.

„Poftim, ai spus ceva?”, întreabă Manoleasca.

„Nu, nimic”, zic.

„Ia, te rog, scoate o foaie de hârtie. Îți dau lucrare, ca să pot să-ți pun notă. Toți au deja trei note, tu n-ai decât una. Hai, hai, mai repede, o foaie de hârtie. Copiază enunțul de pe tablă.”

„Ce căcat, ce vacă”, zice Mirela, din banca a doua de la geam.

„Poftim?! Ioan Mirela, ai ceva de comentat? Ia scoate și tu, mă rog, o foaie de hârtie și copiază enunțul de pe tablă!”

Dezavantajul de a sta în primele bănci, mă gândesc. Profii aud mai ușor când îi înjuri.

„Dar bine, doamnă, eu am deja 4 note! Îmi iese media 8!”, exclamă Mirela, supărată.

„Nu-i nimic, nu-i nimic. Niciodată nu strică una în plus”, zice Manoleasca, cu un zâmbet pervers.

„Dar bine, doamnă, în mai puțin de o lună avem Bacul, și suntem clasă de uman, ar trebui s-o lăsăm mai ușor cu matematica.”

Manoleasca pufnește pe nas, jignită.

„Nefutută...”, comentează și Bilă.

„Așa, bine că mi-am amintit. Vasilescu Bogdan, și tu, te rog! Scoate o foaie, hai, că și așa cred că ai luat cam ușor doi de 5... Ia să vedem, dacă iei un 2, la toamnă ne vedem, băiete!”

Bilă scuipă pe culoarul dintre bănci.

„Mânca-mi-ai...”

Scoatem amândoi câte o foaie, copiem cu greu enunțul de pe tablă. Sunt acolo o grămadă de semne pe care nu le pricep, când dracu’ le-o fi predat pe astea... Bilă îmi dă un ghiont:

„Știi, coaie, să rezolvi?”

Ridic din umeri. Loredana îmi face semn – „stai liniștit, își scriu eu rezolvările pe o foaie”. Îi fac și eu semn lu’ Bilă – „stai liniștit, ne rezolvă ea”. Bilă privește la Loredana admirativ.

Ca să mă fac că sunt preocupat, mă apuc să desenez pe foaie. Îmi fuge din nou mintea la moarte, la întrebări din astea tâmpite, iar animalul care se conturează acolo iese psycho rău. Arată a drac, a dinozaur, a vulpe și a multe alte lucruri.

Ce rahat matematica asta, îmi spun. Un căcălău de semne pe care oricum toți o să le uităm. Or să le țină minte ăia care or să le folosească în meseria lor, atât. Cu ce ne ajută cifrele și semnele astea complicate pe noi, ceilalți? Cum te ajută un

căcat din ăla țuguiat, cu moț, care intră în ecuație, să nu mai mori sau, cel puțin, să nu-ți mai fie frică să mori? Ce face el pentru tine, atunci când înțelegi că o să mori? Stă acolo ca o balegă puturoasă, pe tablă, la căldurică, safe, îl doare-n cur de tine și de întrebările tale.

Într-un fel, seamănă cu Manoleasca. Ea se duce acasă, își încălzește mâncarea și se așază la telenovele. Din când în când, își notează un număr de telefon de pe ecran, de la teleshopping și mai comandă o tigaie, o saltea bună pentru poziția spatelui, o râzătoare performantă, o pijama în care transpiri și slăbești fără dietă. Crede că merită toate astea, tot confortul ăsta, fiindcă și-a dat silința la școală, a deschis mințile noilor generații. A deschis o pulă. Oamenii ăștia n-or să fie mai culți, mai inteligenți și mai altruiști doar pentru că știu să afle valoarea semnului ăla cu moț, din ecuație. Mda, matematica e bună pentru minte, dar mai întâi trebuie să ai minte. Și mai înainte de a avea minte, trebuie să ai o viață, o viață a ta și numai a ta, pe care s-o înțelegi. Înainte să ai matematica, trebuie să ai întrebări despre tine. Matematica e doar un moft, o chestie sofisticată, paralelă cu viața noastră de la 18 ani. Să fim serioși, mult mai util e pentru cineva ca Loredana, de pildă, să înțeleagă că e o ființă umană, cu drept la libertate, dreptul de a-și croi un drum în viață, al ei și doar al ei, decât să știe rahatul ăla de semn cu moț.

Ce căcat și faza asta cu colegii. Patru ani, și nu am apucat deloc să ne cunoaștem. Patru ani, zi de zi, și abia de am reușit să avem vreo 30-40 de discuții serioase, dar de fiecare dată am fost rupți de beți și n-a mai rămas nimic, dimineața. Cine sunt oamenii ăștia, ce vor, ce așteaptă? Ce am avut în comun, 4 ani? Doar pereții între care am fost închiși cu forța? Colțul din curte unde am fumat, în fiecare pauză? Cele două bodegi de lângă școală? Covrigii? Cățeaua maro care făta în fiecare toamnă? Profii? Băncile astea, pe care am lăsat

amintire și ălora mai mici toate logo-urile posibile de trupe metal, să asculte și ei niște muzică adevărată? Treptele alea dinspre sala de sport, unde mi-am tocit cel puțin 10 perechi de blugi? Sex-ul în budă sau în clasele de la etaj, seara târziu? Joint-urile fumate înainte de ultima oră, când aveam Dirigenție? Zăpada murdară, iarna? Toate astea de mai sus? Niciunul din ele? Altceva?

Termin animăluțul, a ieșit bestial. Îmi place. Aduce vag cu Marius. Mi-ar plăcea mult să iasă din foaie, să ciocnim o bere, să băgăm un joint, și s-o strângă de gât pe Manoleasca. În clipa morții, în ochii Manoleascăi să se oglindească semnul inutil cu moț, morții lui de semn...

„Hei”, mă atenționează Loredana.

Ridic ochii spre ea.

„Ia vezi”, și îmi arată, din priviri, un ghemotoc de hârtie la picioarele mele. Răspunsurile.

„Dă-l încoace, repede!”, se precipită Bilă.

„Taci, mă”, îi zic eu.

Ridic foaia, o despăturesc. Într-adevăr, rezolvările. Lore s-a mișcat repede. Îi place matematica, vrea să dea la ASE. Și eu probabil îi plac, dacă judec după inimioarele cu care și-a decorat hârtia infracțională.

„Ia uite, inimioare, coaie!”, zice și Bilă. „Pentru tine sunt, frate?”

„Taci, în pula mea”, zic eu.

Manoleasca deja ne-a aruncat vreo 3 priviri impacientate.

Dau să mă apuc de transcris, dar nu reușesc neam. Habar n-am, nu pot să descifrez toate semnele pulii. Îi pasez hârtia lui Bilă.

„Copiază tu, eu n-am chef.”

„Coaie, te-ai tâmpit? Te lasă asta pe vară, nu mai intri în Bac!”

„Mi se rupe.”

„Nu se poate, coaie, nu te las, dă că scriu eu pentru tine!”

„Alo, băieții, ce faceți acolo în spate, lucrare la comun? Ia, vă rog, unul din voi să poftească aici, la catedră.”

Fără să mai cer consimțământul lui Bilă, mă ridic și mă îndrept spre catedră. El măcar are o șansă la un 5, sau măcar un 4, îi iese și cu 4, dacă îi mai și șoptește Loredana...

Cretina de Manoleasca a fost neinspirată să mă invite la catedră. Gagicile nu mai sunt atente la ce scrie ea pe tablă. Îmi fac tot felul de semne, le fac și eu cu mâna, mă strâmb în spatele profei, se aud hohote de râs.

„Alo, să știi că nu te-am pus aici ca să te maimuțărești! Pune mâna și rezolvă enunțurile! Ia să văd cum merge.

Se apleacă peste umărul meu și, în loc să vadă semnele imbecile cu moț, vede animalul bestial care aduce puțin a Marius.

„Ce-i asta?!”, se scandalizează. „Tu îți bați joc?! Îți arde de desenat porcăriile astea?! Ai deja un 3! 3!!!”, urlă ea.

„Mai încet, doamnă”, se aude din spate, de la Bilă, „ne asurziți aicea... Nu ne putem concentra.”

„Știu că am 3”, îi răspund, cu calmul pe care nu l-am avut niciodată în cei 4 ani de liceu. Un calm cald, mângâietor, care mă face să mă simt apărat, calmul celui care cunoaște și înțelege și știe. Care poate face diferența între lucruri esențiale și căcaturi.

„Dar dumneavoastră”, îi spun, ridicându-mă de la catedră și apropiindu-mă de ea, privind-o de sus, cu 20 de centimetri mai sus, „dumneavoastră știți că până și puii de veveriță mor? Deși sunt simpatici, maronii-roșcați, așa cum vă plac dumneavoastră, și pufoși, și ei mor, la un moment dat? Fie că-s băieți, fie fete, sănătoși, bolnavi, slabi, grași, cu alb pe burtă, fără alb pe burtă, mor cu toții. Mor, fiindcă Dumnezeul pe care-l adorați

fără să vă puneți întrebări a decis că e de datoria lui să-și bage pula în ei. Ce face matematica dumneavoastră pentru puii de veveriță, doamnă? Când o să-mi arătați că face ceva pentru ei, o să rezolv enunțurile", îi spun, și-i arunc la picioare foaia pe care am desenat animalul reușit.

Apoi ies din clasă.

În urma mea, Manoleasca face un acces de furie, care se aude de pe hol, unde mă opresc câteva clipe ca să-mi aprind o țigară.

„Impertinentul, măgarul! O să ajungeți să muriți de foame cu literatura voastră, cu poezia, cu copilăriile astea! Adolescența nu e un scop în sine, e doar o perioadă de tranziție! Eu încerc să vă fac oameni! Da, da, asta face matematica, vă face oameni, ce știe el..."

Mai e un pic și se sună, abia aștept s-o văd pe Lore, să râdem de toată faza. Să-i mulțumesc pentru copiuță.

Măcar, drept consolare, vine filosofia, cu Vișinescu, dirigu'. Asta chiar mi-a lipsit... Ca recunoștință, o să scriu eu eseul Loredanei. O să-i dau și meditații pentru Bac, că vrea să-și aleagă Filosofia, dintre Socio-Umane. O să luăm niște beri și o să-i explic ce vrea Hegel cu spațiul și timpul. O să-mi placă.

*

Câte beri o să mai beau și cât timp o să mai stau
Ca să simt că m-am răcit
Nu mai pot, nu mai suport, nu mai vreau să mă întorc
Simt c-aici m-am poticnit
Seară, seară, seară,
Luna-a apărut
Mai comand o bere
Și o iau de la-nceput
(E.M.I.L., *Vara)*

După o săptămână, cât încă mai eram în Vamă cu nebunii, m-a sunat Loredana, în culmea fericirii.

„M., ești nebun?! Deci ești nebun de legat, n-am văzut așa ceva! Ai un noroc chior, deci chior, deci e fenomenal, fe-no-me-nal!”

„Hai zi, că m-ai făcut curios, a fost bun intro-ul.”

„Ai intrat în Bac, Doamne, nu pot să cred!!! Te-a trecut Manoleasca! Ți-a dat 7 la lucrarea aia, vorba vine lucrare, că dăduseși foaia goală, doar cu desenul pe ea! Ți-a ieșit 5, poți să crezi!?”

„Tare , zic.

„Ce tare, asta e tare?! Asta e genial, e mortal!!! Ai dat-o gata cu povestea aia cu puii de veveriță! Ce-i drept, și mie mai-mai că-mi dăduseră lacrimile... Să mor eu de nu-i trist că mor animalele...”

„Și oamenii”, zic eu.

„E, și oamenii, normal... da’ lasă asta, zi, nu te bucuri?! E incredibil! Nimeni nu credea că o să te treacă, știi ce javră e asta... Să mor eu, ai îmblânzit scorpia!”

„Mda”, zic.

Aveam bere și nu prea mă gândeam la școală, la Bac, toate astea mi se păreau dintr-o viață pe care o lăsasem în urmă. Mă gândeam la bruneta care dispăruse, la tufiș...

„Păi și, ce faci? Te pregătești de Bac, te-ai apucat de învățat?”

„Nu”, zic eu, „sunt în Vamă.”

„Ești nebun?! Păi mai e puțin de tot! În 3 zile tre’ să te înscrii... E adevărat că la Română n-ai probleme, nici la Istorie nu cred, hai, nici la Engleză, dar oricum...”

„Măi, Lore, sincer nu știu dacă vin în București. Să dau Bac-ul, adică. Nu văd ce rost are.”

„Te-ai tâmpit????!!!! Adică aia te trece, se întâmplă miracolul lumii, al doilea după învierea lui Iisus, scorpia te lovește cu un 7 – un 7!!! știi cât

de greu dă asta 7! – și tu vrei să-ți bagi picioarele???! Și de ce, mai ales că sunt materii ok la Bac, sunt astea care-ți plac, la care ești tare! Nu te las! Deci vin după tine în Vamă și te iau pe sus!”, mă amenință Lore.

Știu că vorbește serios. Cred că acum are ochii în lacrimi. Dar nu pot să fiu altfel, nu pot să fiu cum vrea ea. Niciodată n-am fi putut să fim cu adevărat împreună.

„Lore, nu cred că ți-am zis până acum, dar țin mult la tine. Sincer, mult de tot. Cred că e posibil să te iubesc.”

„Hai, mă, hai, mă, nu face din astea, te rog eu!!! Deci vino, trebuie să vii! Măcar pentru mine, te rog eu mult...”

„Bine, o să văd”, îi zic. „Trebuie să închid, știi...”

„Știu, dar, te rog, gândește-te bine. De fapt, nu mai gândi, și așa gândești prea mult și asta te bagă în belele. Pur și simplu urcă-te în seara asta în tren și vino! Gândește-te ce marfă va fi după ce luăm Bac-ul, câte chefuri dăm! Promit că dăm bairam la mine o săptămână întreagă!”

„Bine, Lore”, îi zic, „somn ușor. Poate o să vin. Vreau doar să te rog...”

„Zi-mi! Orice! Orice, ai auzit?”

„...să te rog să nu fii supărată pe mine. Pentru anii ăștia... că nu am fost așa cum ai fi vrut tu să fiu.”

“Aoleu, cât ai băut? Stai calm, cum adică n-ai fost? Ai fost întotdeauna perfect, știi asta...”

„Nu, n-am fost.”

„Ba da, ai fost! Termină cu rahatul ăsta! Nu mai cere de la tine imposibilul... Pentru toți ceilalți ești perfect, toți vor să fie cu tine, și vor să fie ca tine, toți vrem să fim în locul tău... Deja e insuportabil narcisismul ăsta camuflat sub falsă modestie...”

„Nu-i vorba de asta, Lore, nu înțelegi...”

„Nu contează acum! Deci, crede-mă, nu contează. Nu-ți mai pune întrebări aiurea. Din punctul meu de vedere, ai fost tot ce mi-am putut dori de la anii ăștia. Orice altă relație, cu oricine altcineva, m-ar fi plictisit teribil. Doar vino, vino la Bac, te rog mult! Fă-o pentru mine. Dacă crezi că îmi datorezi ceva, dă Bac-ul pentru mine."

„Știi, Lore, uneori nu înțeleg de ce mă iubesc oamenii. Uneori, mă gândesc că nu mă iubesc pe mine, ci o imagine falsă a mea..."

„Ba eu te iubesc pe tine! Să fii sigur de asta! Vii, da? Acum chiar mi s-a făcut un dor idiot de tine..."

„Hai în Vamă", îi zic.

„Tu chiar ești dus... N-auzi că eu învăț?! N-am gărgăuni în cap, ca alții... După Bac, vin cu tine cât vrei, dacă mai e valabilă invitația."

Nu-mi mai place conversația, vreau să închid. Loredana e din nou previzibilă, e o liceană și atât, aproape o amintire.

„Pa, Lore. Ne auzim."

„Te iubesc, M.", îmi spune ea. De data asta, sigur plânge.

O să plângă, pe urmă o să-și facă o cafea tare, fără zahăr, și o să învețe, eu o să beau multe beri și pe urmă o să dorm fără vise. O să-mi fie frig, spre dimineață.

9. Tufișul meu din Vama Veche

> *And I thought of all the grief and suffering and fucked up stuff in the world, and it made me want to escape. I wished with all my heart I've could just leave this world behind. Rise like two angels in the night and magically disappear.*
> (Mysterious Skin)

Cineva a pus bodega asta mișto, unde bagă de două ore nonstop Judas Priest, lângă un tufiș turbat. Nici n-am terminat de băut prima bere că tufișul turbat m-a acaparat complet, obligându-mă să-i tratez cu ignore pe Sab, Machi, Cofrag, Elena și amica Elenei, care stăteau și ei lângă mine, toți înghesuiți pe o bancă, ascultând din 20 în 20 de minute Breaking the Law. Nu-i vorbă, piesa mergea de minune. Nimeni nu s-ar fi plâns de chestia asta.

Dar tufișul turbat era pur și simplu mai marfă decât tot ce se petrecea în jurul meu. Imediat cum l-am observat, a și început să se manifeste – scuipa păsări. Vrăbii, porumbei, ciori, rândunele, ba chiar și un pescăruș vag șchiop. Îi scuipa în valuri, așa cum vomiți de la prea mult alcool.

O mică distragere de la tufișul turbat a reușit să mi-o provoace doar bătrânul meu amic A., care a ajuns și el, după lupte și peripeții, în Vamă. Avea un rucsac imens, din care nu se vedea însă vreun izopren sau sac de dormit, cort nici atât.

„Ce ai acolo?", l-am întrebat, după ce am dat noroc, încercând să-l trag într-o parte ca să nu-mi blocheze imaginea cu tufișul scuipător de păsări. Dar A. în general e groaznic de nemanevrabil. Așa că am continuat să privesc, printre extremitățile lui A., cum ies păsări în continuare.

„Glumești?", face A. „Ce pula mea să am, băutură."

„Ok, marfă”, zic, iar cei de la masă izbucnesc într-un fel de cor de aplauze, cum ar zice un prost. Îi fac cunoștință lui A. cu Cofrag, Elena și amica Elenei, pe care nici pula nu știe cum o cheamă, fiindcă e cam urâțică și, în afară de asta, e și timidă sau mută sau ceva, fiindcă nu vorbește deloc. Whatever, nici Elena nu prea vorbește, dar ea nici n-are nevoie.

A. începe să scoată tot soiul de sticle și sticluțe din magicul rucsac și să le așeze, ordonat, sub masa bodegii. Acu’ e ca și cum am avea un meniu deasupra și unu’ dedesubt. Bem din halbele de bere și în același timp dăm pe gât niște vin pe care A. l-a pescuit probabil din piață, de la țărani. E nașpa rău, plus că mie nu-mi place vinul, dar nu contează. Tot ce vreau e să mă fac muci. Ca tufișul. Probabil că dacă ești tufiș în Vamă, așa pățești până la urmă. O cam iei razna. Nici n-ai cum să pleci, așa cum mai fac uneori oamenii. Pleacă, se întorc, sau nu se mai întorc. Dacă ești tufiș, însă...

A. încearcă fără succes să se dea la Elena. N-are cum să-i iasă chestia asta. E foarte evident pe cine vrea Elena de la masa noastră.

Doar că eu momentan n-am chef. Dar, dacă aș fi Elena, nu m-aș prea îngrijora. În Vamă, zilele și nopțile sunt lungi, atât de lungi încât par că n-o să se mai termine, și tocmai de asta ai chef mereu să faci lucruri extreme, să te omori sau să fuți pe oricine îți iese în cale, pentru că ai senzația că viața ta se întinde atât cât ține noaptea sau ziua în care te-ai trezit. O noapte sau o zi în care treci de la un sentiment la altul, încât ți-ai putea face o istorie a tuturor sentimentelor pe care le-ai trăit vreodată. Viața oricui poate fi comparată cu o zi sau o noapte de Vamă. Bine, nu chiar a oricui. A Elavacii, de pildă, nu. Doar a oamenilor interesanți, probabil.

Acu’ tufișul a scuipat două păsări identice. Surori gemene, de bună seamă. S-au trezit aruncate afară, în pietrișul amestecat cu nisip, fără să știe cum s-ar mai putea întoarce acolo de unde au

plecat. Amețite de zarvă, de mirosul de alcool, sex și vomă. Până la urmă, pula mea, au zburat.

„La ce te uiți?”, mă întreabă Elena, care, cumva, și-a făcut loc între mine și frati-su. Sab o privește de parcă ar vrea s-o mestece și s-o înghită. This definitely will be fun, așa că îi răspund, punându-i o mână pe un umăr:

„Uite acolo. Vezi tufișul ăla? Să vezi cum scuipă păsări!”

„Ce face?!”, se sperie gagicuța.

„Uite-te doar.”

Elena, cu coapsa moale, fierbinte și bronzată lipită de blugii mei, se uită împreună cu mine la tufișul turbat care ne scuipă cu păsări.

„Hahaha, da!!! Ai dreptate! Ia uite!”, zice, tocmai când o rândunică a fost azvârlită în lumea noastră unde System of a Down își pun întrebări existențiale cu Chop Suey!.

Cofrag se uită și el.

„Haha! Ia uite, încă una.”

E mișto, îmi spun, să atragi oameni în tripul tău fără efort. Mi se par obositori și plictisitori oamenii neîncrezători, cam așa cum e A., pe care trebuie să-i iei într-un anumit fel ca să le impui viziunea ta. Să stai să le explici, să-i faci să înțeleagă, așa că până la urmă se duce tot farmecu’ tripului. Pula mea, dacă mă placi, simte ca mine, sau măcar încearcă, ori du-te-n căcat.

„Dar unde mi-e berea?”, întreabă dintr-odată Machi. El e prea bătrân ca să înțeleagă că un tufiș poate să scuipe păsări. Dar e simpatic. Și oamenii bătrâni, deși sunt mai proști ca noi, pot fi uneori simpatici. E haios să-i ai prin preajmă.

„Am băut-o io”, zice A. cu mândrie. „Stai că mai luăm un rând. Da-l plătești tu, pula mea, că eu am dat toți banii pe băutura asta”, și ne arată cu o înclinare a capului sticlele de sub masă și rucsacul.

Machi mai cere un rând, A. scoate și o votcă din rucsac, pe care nu-l mai numește deja rucsac, ci frigider.

„Hai, să trăim!”, zbiară el.

Gagica vine cu berile și observă băutura de sub masă.

„Aveți grijă, să nu vă vadă șefu că mă omoară!”

„Te apărăm noi!”, zbiară A.

E foarte bine dispus. Îmi spune pe scurt povestea, cum a ajuns în Vamă:

“Am mers pe jos de m-a luat amețeala, până acolo la Electroaparataj. M-au mușcat câinii, morții mă-sii. Am prăpădit și o grămadă de bani că mi-am luat până la Electroaparataj șase beri și o votcă, că mă plictiseam să merg așa de unu’ singur. N-ai idee ce depresie mă luase. Pula mea, votca mi-a prins bine, mi-a mai rămas și pe tren. Am așteptat primu’ tramvai, l-am luat, am zis să merg cu el până la Obor și de acolo să iau un 34 până la gară. O babă cretină s-a luat de mine aiurea în tramvai, că de ce dau cu sânge pe papornița ei. „Căcat”, zic, „mamaie, m-au mușcat niște câini maidanezi, ce pula mea vrei să fac acu’, să nu mai merg la mare?!” „Să te duci la spital!!!”, a urlat cotoroanța la mine. „Ce spital, mamaie, ești dusă”, i-am zis eu, „vrei să pierd trenul, și așa sunt în întârziere.” În fine, a dreacu’, a tot bodogănit ce-a bodogănit, până la urmă am coborât. Dar am aflat că 34 nu mai merge, cică se repară pe la gară pe acolo. Pula mea, speriat, mai era puțin până la tren, dracu’, să vezi că-l pierd, mi-am mai luat o bere, să mă gândesc. Cum beam eu bere așa, pe la Obor, văd un taxi, zic pula mea, hai să iau taxiul, măcar prind trenul. Dau banii de naș la taxiu și văd eu cum o rezolv cu nașu’, poate îi dau votca. Iau taxiul, mă duce ăla la gară. Bulangiu’, de altfel, tot strâmba din nas că put a alcool și zicea să nu borăsc în taxiu. I-am zis că, în pula mea, io niciodată nu vomit de la băutură, vomit numai dacă îs stricat la burtă. M-a lăsat, m-am dat jos, când să-i dau banii m-am ofticat. Mi s-a părut mie că-mi cere prea mult. I-am dat numa’ jumate’ și am luat-o la pas

spre gară. Ala, boul, m-a înjurat, dar n-a avut coaie să fugă după mine să mă bată. Mă așteptam. Am intrat în gară, m-a luat o leșinată de aia să mă întrebe dacă am bilet, dacă nu, să plătesc taxa de peron, numai taxa de peron n-aș fi plătit-o io acuma, aveam chef de o bere mai degrabă. M-am prefăcut beat, proasta s-a dus să cheme un gabor și eu am zbughit-o spre peron. Pula mea, la fix, tocmai era să plece trenu'. De abia am mai avut timp să-mi mai iau 5 beri de la butic. M-am suit. N-apuc nici să termin o bere, că vine nașu'. Că biletul, că alea-alea. Zic, „n-am bani de dat, ia o bere dacă vrei." Nașu' că nu, nu vrea bere, „o votcă", zic, atunci, nici votcă, el e stresat că-i vine supracontrol, „să vină", zic. „Păi te dă jos", zice. „N-are nimic", zic io, „mă așteptam". Niciodată n-am ajuns la Mangalia dintr-o singură bucată, mai mereu m-au dat. „Bine", zice el, „dar îți dă amendă." „Să-mi dea, d-aia nu mai pot eu, oricum n-am buletin, n-am domiciliu", zic. „Păi te duce la secție!", zice iar nașu'. Era d-ăsta îndărătnic, probabil credea că îl mint, că am bani și că nu vreau să-i dau. Ce-i drept, aveam ceva bani, da' erau de băutură. „Nu-i problemă", zic, „am mai fost și la secție." Vede el că n-o poate scoate la capăt cu mine, se tirează. Mai beau o bere, am chef să stau și io undeva cu picioarele întinse, după cât am umblat pe jos, plus că mă doare și mușcătura de la javra aia de maidanez. Intru într-un compartiment cu o țărancă și două fete. Probabil copilele ei. Una era sexoasă, să mor de mint. Blondă, cu țâțe mari. Era naspa că purta sandale și avea labe din alea de țărancă de la sapă, știi, genul ăla de labe cu unghii late, cu degete noduroase. Și picioare strâmbe. Da, pula mea, io am decis să mă uit mai mult la partea din sus. Cum m-am aruncat pe scaun, mi-am mai desfăcut o bere. Toate au început să se uite speriate la mine. Au întrerupt discuția, despre nu știu ce telenovelă. Ceva cu Gina Pistol. Asta e una de prin telenovele? Mă rog, pula

mea. Aia sexoasă se apleacă să ridice un căcat, cred că un pachet de biscuiți, de pe sertărașul ăla care stă acolo, deasupra coșului de gunoi, în compartiment, chiar în momentul în care eu îmi ridic cracul sfâșiat de maidanez, ca să-l țin cumva mai comod și să-mi opresc sângerarea. Pula mea, din greșeală, o lovesc cu bocancul în gât. Începe să țipe ca o cretină. Mă-sa o acompaniază. Aștept și io, ca omu', vreo 3-4 minute, să se calmeze, nimic, parcă urlă și mai abitir. N-am ce să fac, mă ridic și mă tirez. Intru în compartimentul de lângă. Acolo, șase moși și o babă discută politică și bășini sociale. Cam aglomerație, dar, pula mea, mă doare mușcătura. Mă așez și eu pe o papornițâ, moșu' proprietarul ei nici nu se gândește să o tragă mai spre el, să elibereze locu'. Discută despre Revoluție, dacă a fost sau n-a fost. Unu' din moși zice că e mâna rușilor, altu' sare că americanii. „Da' de unde", mă bag eu în seamă, gândindu-mă că dacă vorbesc îmi mai iau gândul de la mușcătură și durere, „a fost o lucrătură a finlandezilor."

„A finlandejilor?!", mă întreabă într-un glas doi moși, mirați nevoie mare. Unu din ei e boul care nu vrea să-și mute papornița. „Da, a finlandezilor", confirm eu. „Am văzut un documentar pe un post străin, MetalAss îi spune, îl știți?" „Nu, tată, p-ăsta nu-l știu", zice celălalt moș, mai îndepărtat. „E d-ăștia cu Europa Liberă, cred", zice. „Păi și cum, ce-a căutat finlandejii aici?", întreabă alt moș. „Eh", zic eu, „era vorba de niște carne de vacă stricată. Au fost nevoiți să facă o înscenare de revoluție, ca să-și vândă carnea." „Incredibil, domnule! Ca să vezi ce face societatea capitalistă din om! Să moară atâția oameni tineri pentru niște carne de vacă....", zice un bătrânel ceva mai scuturat decât ceilalți, cu o față de profesor. „Și a fost, domnule, până la urmă revoluție, deci? Dumneata ce crezi?", mă întreabă altul. „Păi n-a fost", zic eu. „Cum v-am zis, de la carnea de vacă stricată a pornit totul..." Pula mea,

replica asta generează un vacarm debil, sar unii peste alții, se întrerup, își împiedică vecinii de compartiment să vorbească. Nu știu cum dracu', mă doare rău mușcătura, îmi zvâcnește. Vorbăraia asta mă enervează. Mă ridic și ies, mă mut în compartimentul de lângă. Aici, o gașcă de ceva între maneliști și hip-hop-eri ascultă Paraziții. Belea, distracție, zic, și intru. Se întorc toți și se uită cumva cam urât la mine. Nu le-o plăcea Deicide de pe tricoul meu, cine știe. Unu' din ei observă mușcătura și mă întreabă ce-am pățit. Le explic că m-a mușcat un maidanez. „Da', bă, să tragă și to'arășu' ăsta", zice unu' din ei. „Nu vezi că-i zdrențe, vai de capul lui, l-a rupt câinele." Mi se întinde un joint, îl iau, firește, și trag. Uit să-l mai dau înapoi, mă simt bine. Încep să râd. Scot o bere, o împart cu tovarășii. Mă întreabă dacă îmi plac Paraziții. Le cer să o pună pe aia cu Dacă-aș fi președinte, o știi, aia de-ți place și ție. Încep să se certe, nu se știe unde e piesa, s-a pierdut. „Bă, tu ai uitat s-o tragi", îi zice unu' mai gras altuia mai firav așa, mi-e milă de ăla mai firavu', să nu-și ia bătaie. Dracu' m-a pus s-o cer pe asta. Mi-o aduc aminte și pe aia cu Te sparg la buci, o cer repede, să-l salvez pe ăla micu' de la bătaie. „Aaa, p-asta o avem sigureanu'!", zice grasu'. O pune. E marfă, cântă toți, de fapt urlă. Unu' își repede pumnu' în geam, se bulește. Râdem. Bine că mai e și altu' accidentat, nu doar io. Îi întreb unde merg, cică în Costinești. Mă invită cu ei. Le zic că nu pot, mă duc în Vamă. „Ce pula mea să faci acolo, la hipioți?", mă întreabă grasu'. Cred că e șefu' de gașcă. Le zic că mă văd în Vamă cu un tovarăș vechi, le zic câte ceva de tine. Unu mă întreabă dacă n-ai cumva o șuviță albastră, „ba da", zic. Cică te știe, ai futut-o pe fosta lui femeie. "Îmi pare rău", o dau eu, „mai face M. d-astea..., știi, bea cam mult." „N-are nimic, și-așa era o bagaboantă jegoasă", zice el. Urlăm în continuare refrenu' cu „Poți să fugi, poți să fugi/că oricum o-ncurci/te-

alerg, te prind, te sparg la buci", vine naşu'. Ăştia buluc pe naş, că să-i lase în pace, că nu mai au bani de dat, că, dacă nu se cară, îl aruncă din tren. Fac şi io pe hip-hoperu' şi-mi iau o moacă mai fioroasă. Al dreacu' naş, tot pe mine mă ia cu texte, că vine supracontrolul etc. Ăla grasu' scoate o bancnotă şi-i zice naşului – „Plătesc eu pentru tovarăşu' ăsta, da' numai dacă mă laşi să-ţi lipesc bancnota pe frunte şi să te plimbi aşa cu ea până în capu' celălalt al trenului. Dacă o dai jos, te sparg!" Naşu' acceptă, pleacă cu bancnota, io îi mulţumesc lu' grasu'. Cântăm Paraziţii în continuare, ăştia aprind alt joint. Mă trece căcarea. Plec la budă. Apropo, pe tine nu te trece diareea dacă fumezi multă iarbă, aşa, încontinuu? Nu? Ce fază, poate am eu ceva la stomac. În fine, pula mea. Intru în budă să mă cac. Mă cac io, când să mă şterg, văd că nu-i hârtie. Urăsc fazele astea. Mă aplec să mă uit în coş, poate o fi lăsat vreunu' un şomoiog mai mare, să-l folosesc şi io, da' nu era nici măcar coş de gunoi, pula mea. Mai şi voia căcănaru' să plătesc şpagă... Pentru un tren fără hârtie igienică şi coş de gunoi la budă. Plec aşa, cu nădragii în vine, intru în cealaltă budă, la intrarea în compartimentul următor. Norocu' meu, nu mă vede nimeni în pula goală. Acolo erau vreo două şerveţele, mă şterg. Rahat pe băţ, după ce mă şterg îmi vine să mă mai cac o dată, dar am epuizat şerveţelele. Mă hotărăsc să nu mă mai cac şi să ţin. Deschid uşa, desfac o bere, de-abia apuc să beau vreo jumătate, că poc!, iar naşul. De fapt, sunt 3, şi niciunul nu e ăla care plecase cu bancnota lipită pe frunte, începem iar plictiseala – unde mergeţi („la Vama Veche", zic), de ce nu v-aţi luat bilet („de-abia am prins trenu', şi oricum nu-mi iau din principiu'", zic), cum adică nu vă luaţi din principiu, sunteţi conştient de consecinţele gestului dumneavoastră (aici o bag pe aia a ta, cu „sunt anarhist", naşul evident nu înţelege care-i legătura şi trece mai departe), trebuie să achitaţi amenda („nu pot", zic, „ţin banii

pentru băutură”), cu ce scop mergeți la Vama Veche („să beau”, zic) și tot așa... „Coborâți la Fetești”, îmi zice unu’ mustăcios, „bine”, zic eu. Mai stau pe lângă budă, mă trece de vreo 4 ori căcarea, mă abțin, termin berea. La Fetești, revine nașul mustăcios și mă bate la cap să mă dau jos. Cică să zic mersi că nu mă duce la secție și că am scăpat fără amendă. Mă dau jos, sictirit.

În gară, căldură mare, de asta nu-mi place mie să merg la mare ziua. Noaptea e mai fun. Dau să te sun, nu răspunzi. Mă gândesc că te-ai îmbătat. Mă duc prin gară, mă uit pe acolo, văd că următorul tren spre Constanța e în trei ore jumate, mamă, la fix, îmi zic, cât să dau o tură prin orașul ăsta, mi-era dor de el. Nu l-am mai văzut de toamna trecută, când m-a dat nașul jos tot aici. Desfac ultima bere, beau din ea. Văd o covrigărie, mă duc să-mi iau un covrig. Miroase marfă a gogoși, îmi iau o gogoașă cu gem și un covrig. Un țigănuș trece în fugă pe lângă mine, harșt!, îmi șterpelește gogoașa din mână. Îl înjur. E drept, și vina mea, nu mă țineam de ea cu încredere, ci mai degrabă în dorul lelii. Bine că mi-a mai rămas măcar covrigu’. Mușc din el, e tare și fără gust. Cred și io că pustiu’ a luat gogoașa, aia era comestibilă. Arunc restul de covrig spre un câine, al dracu’, în loc să se bucure că-i vine mâncare moca la bot, mă mârâie. Poate e o zi în care energia dintre mine și maidanezi nu funcționează la parametri optimi, pula mea.

O iau așa la pas prin Fetești, să fut 3 ore jumate. Să văd ce mai găsesc interesant. Dau de o farmacie, zic, n-ar fi rău să-mi iau un pansament, ceva, un căcat, pentru mușcătura de câine. Dar acolo, belea, o paranoică. Tinerică, așa, valabilă, da’ ce folos – dusă rău cu pluta. „Vai de capul meu, v-a mușcat maidanezul nevaccinat, să vedeți că faceți rabie, mergeți repede-repede la doctor, este aici în spate un cabinet și vă poate face antirabicul chiar și fără programare”, „nu, mersi”, zic eu, „mă duc în Vamă, mă văd acolo cu amicul meu, lăsați

că nu turbez eu așa ușor”, „vai de mine”, face ea, „nu aveți de unde să știți, măcar sunteți conștient că virusul poate fi mortal?”, „eh, dă-l dracu’ de virus, dac-o fi să mor, mor și când trec strada sau când trag ceva pe nas”, face ochii mari, „vai, dar ce gândire superstițioasă, nu mă așteptam, la cineva așa tânăr ca dumneavoastră”, mai sporovăim noi ce sporovăim, îmi dă niște spirt și un bandaj. Îmi bibilesc rana și plec. Păcat de pizdele astea, pe bune... la ce le-o ajuta să fie pisăloage și prăpăstioase, pe bune de pricep. Mai merg așa pe stradă, văd un magazin cu suveniruri, intru să văd dacă au brichetă din aia de voiai tu să-ți iei. D-aia, bă, argintie așa, în relief, cu cap de mort, știi tu. Aveau una, da’ să-mi bag pula, era cam scumpă... 70 de mii. Mă uit, aveau și un inel cu un fel de dragon furios, da’ nu era d-ăla care se reglează la mărime, așa că am zis că mai bine nu ți-l iau, poate ți-e mare sau mic. L-ai fi vrut? Păi, pula mea, de unde să știu. Lasă, că țin minte magazinu’. Data viitoare când mă dă nașul jos... Mi se termină berea, mă opresc la un butic și mai fac alimentarea. Iau multă, cine știe ce mai pățesc până la Mangalia. Iau și un coniac, să nu vin în Vamă cu mâna la spate. Din votcă nu mai e decât jumate... Mai merg eu așa ce mai merg, mă dor iar picioarele – asta e faza naspa când pleci cu nașu’, tre’ să ai picioare bune la tăvăleală – se iau trei țigănci după mine, cică să-mi ghicească în palmă. Mă fofilez, dar una mai sprintenă mă înghesuie la semafor. Am de ales între a sări în fața mașinii sau a o asculta pe pirandă profețind. O aleg pe pirandă. Se obrăznicește, mă ia de mână, să-mi ghicească în palmă. Îmi zice c-o să dau de o mare iubire – o fi asta mică, Elena, mai știi? – dar că am niște necazuri în familie. Pula mea, d-ale țigăncilor. Se face verde la stop, mă tirez, țiganca după mine, că să-i plătesc ghicitul. Grăbesc pasul, nu poate ține ritmul, se oprește în mijlocul drumului și începe să mă blesteme. „Să n-ai parte de tot ce iubești pe

lume, de tot ce ți-e drag, să crape, să se usuce și să se umple de viermi!” Pula mea, mă gândesc, să vezi că mi se sparg sticlele de băutură din rucsac, mai știi, nebuna dracu’... Mai merg eu juma de stradă, nimic interesant, mă gândesc că mai am trei ore de frecat și n-ar fi rău să mănânc o ciorbă, mi-e cam foame. Văd o bodegă chiar aproape de gară, marfă, rustică așa, scrie Pizza pe ea, mă întorc, evit cu eleganță țigăncile blestemătoare de pe partea cealaltă și intru la restaurant. Marfă, frumos, miroase a ierburi aromate. Mă așez. Vine chelnerița, cer o bere. Am chef de Ursus, dar până la urmă îmi iau un Skol, să fac economie.”Aveți ciorbă?”, o întreb. „Sigur”, zice. „De perișoare, de văcuță sau de legume.” „De perișoare”, cer eu. Pleacă. Beau berea, cald, frumos, pe terasă, lângă mine un moș cântă la acordeon. Zici că ești într-o poveste, să-mi bag pula... Revine chelnerița. „Ne pare rău, tocmai s-au terminat perișoarele. Vă aduc de văcuță?” „Da”, zic, „aduceți văcuța. Și încă un Skol!” Vine berea, beau, frumos, soare, dau să te sun, ai telefonul închis. Pula mea, mă gândesc, ai ajuns, probabil, te-ai pus la iureș. Vine chelnerița. „Ne pare rău, s-a terminat și ciorba de văcuță. Va aduc de legume? Să știți că și aia e la fel cu cea de văcuță, că-s făcute împreună, doar că i-am scos carnea și am pus-o la rasol.” .Aduceți de legume”, zic. „Și un Skol!” Vine cu Skol-ul și cu ciorba. Mănânc. Mai beau încă o bere și mă apucă o lene de zici că acuși adorm acolo, pe masă. Și pe moșu’ cu acordeonu’ l-a apucat așa să cânte de inimă albastră, de jale. Intru în vorbă cu el, îl întreb dacă știe să cânte Dan Spătaru, Drumurile noastre. „Phai, boierule, ăsta era cântecu’ meu preferat!”, zice el și începe să cânte, da’ nu prea seamănă cu Drumurile, e un fel de remix. Îi dau totuși o jumate de pahar din berea mea, să-l omenesc, e foarte fericit. Verific rucsacul, să văd dacă băuturile sunt în regulă, după ce le-a blestemat jegoasa aia. Sunt ok. Vinul ăsta – îți place? – l-am luat de la mine de

acasă, îl adusese taică-miu să dea nu știu ce paranghelie în weekend. Am șutit și eu 4 sticle, își ia el altele... M-a toropit căldura ceva de speriat, îmi ridic rucsacul, mi-l pun în spate, achit nota, îmi iau la revedere de la moș și mă duc în gară, să beau o cafea. Ajung la butic, butic ca toate buticurile, cer o cafea, ăla e și el leșinat de căldură, îmi zice s-o plătesc și după aia să mi-o iau singur, din tonomat. Mă bag la tonomat, apăs „cafea", selectez „fără zahăr". Vine paharul, vine și lichidul. Îl ridic eu, văd că lichidul e foarte transparent așa. Gust – pula, ceai în toată regula. Îl întreb pe ăla de la chioșc ce-i asta, ceai sau cafea. „E cafea", zice el. „Dați-mi să văd!" Bagă botul și el, ia o gură – „cafea, domnule!" „Păi e transparent și are gust de ceai", zic eu."Are, are el, da-i cafea! Așa e ea, slabă... Mai luați-vă una. Nu, nu mi-o mai plătiți." Mă bag iar să apăs pe butoane, mă străfulgerează o idee genială, apăs pe „Ceai". Vine paharu', curge lichidul, scot eu jucăria, gust – cappuccino în toată regula. Ăsta e mai bun, beau și mă plimb cu el pe peron. Vad niște câini, îmi pare rău că n-am niște parizer, ceva, la mine. Una e o cățea cu pui, să vezi ce simpatici sunt. Mă bag sub bancă să mă joc cu ei, dar vaca mă mârâie. Plec. Nu mai vreau altercații cu maidanezii, mi-a ajuns episodu' de dimineață. Mai verific ce-mi face mușcătura. S-a umflat ca dracu'. Bandajul cred că mai rău mi-a făcut. Decid să-l mai las puțin, până pe la Constanța, și după aia să-l dau jos. Mă mai fâțâi pe acolo, beau apă de la o țâșnitoare, văd și o curvă cam strâmbă... Mulți maneliști, două babe... Vad o bodegă, în marginea gării. Mă apucă pofta să mai beau o bere. Intru, cer o bere. Mai e o oră până la tren. Nu se mai întâmplă nimic interesant, cu excepția unui om care vine să mă întrebe cu ce echipă de fotbal țin. Îi zic că țin cu Dinamo. Pleacă. Mai e un sfert de oră până la tren, mă duc pe peron. A dracu' pirandă care mi-a blestemat sticlele vine și ea în gară, fie să ghicească, fie să se

urce și ea în tren. S-o duce să ghicească turiștilor, pe litoral. Vine trenu', trage la botu' calului, mă urc, văd și nașu', pare de treabă. Îmi aprind o țigară. Lângă mine, hop și piranda cu blestemele, că să-i dau o țigară. Mă car, piranda după mine. Trec așa cu ea după fundul meu prin vreo 4 vagoane, dăm și de naș, dar nu mă întreabă de sănătate, poate din cauză că-i e greață de pirandă, nu vrea complicații cu ea. Văd un compartiment liber, cu un moș care bea dintr-un pet de bere. Dau bună ziua și intru. Țiganca se codește o vreme, după care pleacă. Răsuflu ușurat. Aici să vezi belea – moșu' e bestial. Ți-ar fi plăcut. De la bere, de la una alta, alea, alea, ajunge să-mi vorbească despre Cioran și Nietzsche. Zici că erai tu, doar că bătrân. Și discuția pornise de la un câine mort, călcat de tren, ceva de genu'. Belea moșu', mergem noi ce mergem, ajungem la Medgidia, se urcă două pițipoance în compartiment, eu cu moșu' începem să facem mișto de ele, pițipoancele se cară. Nașul se vântură pe culoar, îi zic la moșu' că n-am bani de naș și că poate mă dă jos și ăsta, moșu' zice că rezolvă el, că are niște bilete de la veterani și că o să spună că io sunt însoțitorul lui. Mai beau cu moșu', îmi vorbește de unu' cu nu știu ce teorii complicate de limbaj, pula mea, știi cum sunt io mai incult, nu prea pricep. Ajungem la Constanța, nașu' ne lasă în plata noastră, mă dau jos cu moșu', mă duc să mă uit când e tren până în Mangalia. E unu' abia peste 2 ore jumate. Întreb la casă, zic că de obicei e legătură, unde e legătura, aia zice că e, da a plecat, că noi am avut întârziere. Merg cu moșu' sus la nonstopul din gară, unde-i berea ieftină, să ne cinstim. Un câine intră cu noi și se pune sub masa noastră. Mă miroase la mușcătură care, căcat, s-a umflat cam buștean. Moșu' zice să pun mentă pe ea, „n-am", zic, „oare merge și niște marijuana?", „nu cred", zice moșu', „tre' să fie proaspătă, nu uscată". Deștept, al dracu', cum îți ziceam. Îi iau lu' moșu' o bere la halbă, el îmi ia

doi mici cu cartofi prăjiți. Mâncăm, vorbim, scot la un moment dat un joint, fumez, îi dau și lu moșu'. Trage moșu', mai vorbim, moșu' râde. Scoate o sfoară din paporniță, leagă câinele de gât, zice că-l luăm cu noi. Mă ia somnu' teribil, ațipesc cu capul pe masă. Mă scoală moșu', zice – „cred că ăla care tocmai a plecat era trenu' nostru", io înjur, bag pula în moș, câinele i s-a cocoțat pe genunchi. „Păi de ce nu m-ai trezit și mata?", întreb cam țâfnos moșu', „nu eram sigur că mergi la Mangalia, și n-am vrut să te trezesc degeaba, păreai obosit", zice el. Las dracu' moșu' cu tot Cioranul lui, ies să văd care-i treaba prin gară. Următorul tren – la dracu' în praznic, abia pe la 5 seara... Ies la microbuze, alea ciorchine, belea, plin de microbuze, da' scump ca dracu'. N-am ce face, mă sui, plătesc. Mergem noi ce mergem, ăsta are aer condiționat, merge și votca, belea, o sun pe-o parașută, vorbesc cu aia, mi se scoală puțin, marfă de marfă. La Eforie Nord, căcănarul de microbuz face pană. „Ce se întâmplă", zic io lu' muistu' care mi-a luat căcălău de bani pentru bilet. „Ia, așteptăm să ne tracteze." „Păi și mai mergeți la Mangalia?" „Nu mai mergem, da' așteptați aici să vină următoarea cursă", zice. „Da' dați-mi banii înapoi", zic eu, „sau măcar jumate". „Nu se poate", zice el, „că am bătut bon, da' o să vă echivaleze colegu'." „Păi și când vine?", întreb eu. „Nu știu, în funcție de câți pasageri se urcă din Constanța..." „Mă duc la autostop", zic, „dați-mi banii înapoi că nu mai aștept." Nu vrea, insist, vreau să-i sparg capu', îmi dă până la urmă 20.000. Îi iau, turbez de nervi, mă duc la autostop. Bate un soare de te căpiază. Mi-ar prinde bine o pălăriuță d-aia de pescar, d-aia de babă, știi? Pula mea. Nu oprește nici mamaia, stau, stau, stau... Îmi vine pe creier piesa aia de la Doors, Waiting for The Sun, am chef de tărzăneală, scot un joint, dau foc. Trece o pizdă, oprește, mă întreabă unde merg, cică nu mă poate duce decât până-n Costinești, nu vreau, zic, deși pizda era

fuckable. Motivul e că m-a luat o lene puternică și în același timp o depresie. Știi tu cum pățesc când stau prea mult singur. Termin jointul, văd trecând pe lângă mine cursa, adică următorul microbuz. De la o fereastră, în spate, la răcorică, îmi face cu mâna amical moșu' idiot din cauza căruia am pierdut trenul. La el în brațe, câinele legat cu sfoară de gât. Stau, stau, mai beau, mai stau, trece al treilea microbuz, ăia toți împănații care erau în drum cu mine acu' sunt pe la destinațiile lor, care la Mangalia, care în Vamă, care la Neptun, toți cu pula la soare și berea rece la bot. Io, în drum. Oprește unu' în sfârșit, cu motoru'. „Marfă", zic, „mergi în Vamă cumva?" „Chiar acolo", zice, "da' tre' să beau o bere în Mangalia cu un tovarăș, te deranjează o întârziere de o oră maxim? Dau eu o bere". Ce pula mea să mă mai deranjeze, nu mă deranjează. Îmi dă o cască, e cam mică. „Da", zice el, „e pentru fostul meu iubit, de comandă, avea capul mic. De fapt, nu numai capul." Marfă, mă gândesc, iacă e poponar, când ajungem în Vamă i-l pasez lu' Machi. Da, bă, ce te sclifosești, era valabil băiatul. Dacă-l văd, îl chem încoa'. Îmi pun eu casca, mă strânge, nu contează, pornim. Merge ăsta de zici că zboară. Mă apucă iar depresia, mă gândesc că de când m-am trezit după ce adormisem cu capu' pe masă nu am mai încercat să te sun. Trebuia să mai insist. Poftim acu', o să-mi frâng gâtu' pe motor și n-o să mai apuc să-ți spun niciodată tot ce-ai însemnat pentru mine. Da, bă, știu că nu-ți plac declarațiile astea, da' ce pula mea vrei să zic? La asta m-am gândit acolo, pe motor, când a luat poponărașul ăsta o curbă de era să intrăm fix sub un tir. Îmi părea rău și că nu ți-am luat brichetă d-aia, știi? Trebuia să caut și în Constanța, nu s-o frec cu moșu' la fast-food. Cine mi-ar fi găsit cadavrul, ți-ar fi zis de brichetă și atunci ai fi știut că ai însemnat ceva pentru mine. Eh, pula mea, până la urmă n-am murit. Da, bă, Machi, n-am murit, taci în pula mea și nu mă mai

întrerupe. Da, io am băut-o și pe a ta, pula mea. Îți iau alta imediat. Numai s-o plătești tu. Merg io cu poponărașu', ajungem în Mangalia, parcăm motoru' – apropo, e din ăla marfă, bă, M., d-ăla de era să-ți iei tu la second – lângă bodega aia de la gară, ne punem la masă. Îmi ia un Ciuc, rece, belea bere. Bem. Ăla de trebuia să se vadă cu poponărașu' nu răspunde la telefon. Terminăm Ciuc-urile, mai luăm un rând. Ăsta îmi spune că-l cheamă Sebi și are 31 de ani. Cică cântă într-o trupă. Era foarte de treabă așa, și mi-a plăcut că nu se ascundea că e gay, tot zicea de faza asta. Am râs împreună de niște pizde care își fâțâiau bucile pe acolo. Cică n-a putut să înțeleagă niciodată cum pot unui om să-i placă mamelele. Cică la orice cățea sau alt mamifer feminin, sunt considerate mai frumoase alea care n-au grăsime în mamele, alea cu sfârcurile abia vizibile. Zicea că nu înțelege de ce la femelele umane e altfel. Mda, pula mea, ți-ar fi plăcut de el... Las' că-l găsim p-aci, n-are unde să fie ascuns, apare el. Cât pe ce să terminăm și al doilea rând, apare gagiul lui ăsta. Arăta altfel de cum îmi imaginam eu, era un fel de cocalar din ăsta cu mulți mușchi pe el, care trage de fiare. Îmbrăcat în pantaloni de trening și un maieu alb. Belea, belea, ăștia doi încep să-și ia limba-n gură la terasă, și știi cum e terasa aia... e plină de țărani. Mă și vedeam în mijlocul unei încăierări. Da' o fi fost ora mai bună pentru gay, happy gay hour, naiba știe, nimeni nu se revoltă. Sebi ăsta mai comandă un rând, cocalarul bea limonadă, se mai pupăcesc ei, mai schimbă o vorbă, plecăm. Poponărașul, după astea 3 beri, zici că zboară cu motoru'. Depășim camioane, tiruri, microbuze, curvele ieșite la soare la produs, un moș cu un pește prins la baltă, mașini de familiști, mașini de pițipoance, un biciclist, un copil, șase câini, un iepure, un tractor, 12 căruțe. Ajungem. Pula mea. Bă, Machi, bă, da' tu nu prea bei din berea aia, bag seama. Dă-o-ncoă, pula mea, se încălzește.

10. Sex cu proaste

singurii care există pentru mine sunt cei nebuni, nebuni după viață, nebuni să vorbească, dorind nebunește să fie mântuiți, cei lacomi să aibă totul deodată, cei care nu se plictisesc niciodată și nu spun banalități, ci doar ard, ard, ard ca niște formidabile focuri de artificii, explodează aidoma unor păianjeni de foc printre stele iar lumina albastră din mijloc face bum și toată lumea oftează: «Aaaah!».
(Jack Kerouac*, Pe drum)*

Povestea plină de aventuri pe care tocmai ne-a spus-o l-a însuflețit pe A., care are două pete roșii în obraji și un chef nestăvilit de a goli halbele tuturor, ba chiar de a împuțina și proviziile alcoolice de sub masă. Ce să-i reproșezi, doar el le-a adus. Dar mai frumoasă decât fața însuflețită și pasionată a lui A. este Elena, cu sânii ei mici și rotunzi în sutienul negru de la costumul de baie, cu triunghiuri peste sfârcurile întărite de briza uliței și cu picioarele ei bronzate, cu puf blond în apropierea pantalonilor scurți, sfâșiați, pictați cu logo-ul de la AC/DC. Mai frumos decât Elena e poate doar frati-su, Cofrag, a cărui iubită a sunat să-i spună că nu mai ajunge în Vamă. Mai frumos decât el nu pot fi, firește, decât eu. Și mai frumos decât noi toți e tufișul din Vamă, care în tot timpul cât s-a derulat povestea lui A. a scuipat diferite sortimente de păsări.

Mă întorc spre Elena și-o întreb:

„Vrei să mergem în altă parte?”

Cum Elena e în culmea fericirii, iar Cofrag nu pare să emită niciun fel de proteste în direcția propunerii mele (înainte să ajungem îmi precizase, așa în treacăt, că nu-i virgină, ba chiar e cam „năzbâtioasă” – ăsta fusese cuvântul), plec cu

blonda micuță. Ajung în stradă și mă chiorăsc mai de aproape la tufiș. S-a oprit din scuipat și, așa, la o vedere amănunțită, pare un boschet normal, un boschet ca toți boscheții. Dar tocmai asta-i faza. Lucrurile nu trebuie privite așa. În primul rând, nu trebuie privite foarte de aproape. Apoi, nu trebuie niciodată privite cu neîncredere. Neîncrederea închide multe uși și-ți face viața mai plictisitoare, mai seacă. Trebuie să privești lucrurile acceptând din start că ele te-ar putea surprinde la un moment dat, că au o viață a lor, proprie, de care tu n-ai habar. Că nu le cunoști, dar că ai vrea s-o faci.

„Hai pe plajă, să ne uităm la mare. Iubesc marea de n-ai idee”, zice Elena.

E scundă, capul ei cu șuvițe blonde îmi ajunge undeva mai jos de umăr. E genul ăla de gagică cu oase minuscule, cu ceva cărniță pe ele, dar care pare oricum minionă, subțire. Și pielea ei are un miros aproape fermecat, ceva ca mirosurile care-ți apar în vise, ceva între mâncare bună și alge uscate. Ne ținem de mână și la un moment dat ajung pe jos, cu Elena peste mine, fără să știu prea clar dacă eu m-am împiedicat, dacă ea s-a împiedicat, sau dacă am ales amândoi să ne trântim pe nisip. Mă sărută, și simt pe buzele mele buzele pline, cărnoase, ale lui Cofrag, doar că versiunea lor feminină. Pe sub pantalonii scurți, scurți, din blugi, Elena nu poartă slip. Are labiile micuțe, nu foarte ieșite în afară, ușor umede... Sunt întrerupt însă din explorare de către Machi și A., care ne-au ajuns din urmă și s-au așezat lângă noi, pe nisip.

A. îmi întinde votca aia a lui, hâțânată de toate aventurile prin care a trecut împreună cu posesorul ei. Votca blestemată de piranda din Fetești. Beau cu Elena din votca lui A.

„Unde-s Cofrag și cu fata aia?”, întreb eu.

„I-am lăsat la terasă. Nu voiam să venim prea mulți și să vă deranjăm”, zice A. și-mi face cu ochiul.

A. se uită la mare, eu explorez fesele Elenei care nu pare să se jeneze prea mult de prezența celor din jur, Machi pleacă la Alimentara și revine cu câteva sticle de bere. A. desface 4 din ele cu dinții. Bem. Amestecăm cu votcă. A. aprinde un joint.

„Mai tragem din chestia aia de mai devreme?”, mă întreabă blonda, și-i zic că da, dar mai încolo. Trasul pe nas mi se pare un pic incomod, fiindcă trebuie să te poziționezi mai complicat, nu trebuie să bată vântu’, trebuie ceva cu care să faci liniuțe, trebuie să ai bancnote de rulat.

„Băăă!”, zbiară A. dintr-odată, „uite pe Sebi! Ăla cu motoru’, poponarul! Ce v-am zis, că-i pe aici... Sebiiiiiiiii!”, urlă până în cealaltă parte a plajei, spre bulgari. Mereu mă uimește cât de bine vede cretinul ăsta.

Sebi, se pare, îl recunoaște și vine spre noi. Sau poate vine așa, într-o doară, chiar dacă nu-l recunoaște. În același timp, dinspre Ovidiu, vin și Cofrag și urâta, amica Elenei.

Ne întâlnim toți pe nisip.

Sebi inițiază rapid o conversație cu Machi, pe care pare să-l placă. A. bea băutura tuturor, Cofrag mă privește ciudat, dar sigur n-are legătură cu Elena.

A. dispare pentru o jumătate de oră, se întoarce supărat.

„Să-mi bag pula, n-ai unde să te caci în toată Vama... nu e hârtie igienică la nicio budă!”, zice el, ofticat. „Ce dracu’, dacă ești patron de bar, nu te duce și pe tine mintea să bagi niște hârtie la budă, niște ziare măcar, poate vrea omu’ să se cace după atâta bere...”

„Stai că-ți dau eu”, spune Sebi, și deschide rucsacul. Claie peste grămadă, în rucsacul lui sunt tot felul de hârtii igienice, care roz, care albă, bleu, vernil sau bej... Cât pe ce să mă pufnească râsul.

„Mda”, zice Sebi, „am eu fetișul ăsta cam stupid... De fiecare dată când intru într-o budă, nu pot să plec fără să iau sulul de hârtie igienică. Mi se trage de la o diaree mai veche, am mereu teama că o să rămân fără hârtie de șters la fund. Stupid, right?”

„Și asta ai ciordit-o din Vamă?”, zice A., cam înfuriat.

„Nu numai, și de pe drum. Și din bodega din Mangalia am luat una. Uite, asta roz”, zice el, și-i întinde lui A. hârtia igienică din Mangalia.

„Dă-i și un autograf, ceva, pe ea”, propun eu.

Toată lumea râde.

Dintr-odată, Machi se ridică și-mi zice:

„Te superi dacă faci câțiva pași cu mine? Vreau să vorbim ceva.”

„Bine”, zic.

Ne depărtăm puțin, spre 2 Mai. Se oprește la un moment dat si-mi zice:

„După ce ai plecat de la terasă, m-am dat la ăla, la Cofrag.”

„Cool”, zic.

„Irelevant”, zice Machi. „M-a refuzat.”

„Nașpa”, zic.

„Mda. I-am pus mâna pe un bulan și a sărit ca ars, cică mi-am făcut o părere greșită despre el, bla, bla. Da’ zi tu, acum sincer... nu ți s-a părut că se uita așa la noi, mai nu știu cum? Am crezut că e available. Că-i măcar bi...”

„Bre”, zic, „el o fi... Poate nu-i place de tine, atâta tot, dracu’ să-l ia.”

„Chiar așa, irelevant. Ție îți place de sor-sa?”

„Nu chiar. Habar n-am.”

Ba da, îmi place. E exact pizda pe care voiam s-o găsesc aici. Blondă, prostuță, dar nu arogantă cum sunt toate proastele. O tipă cu care să începi totul de la zero. Care să nu știe pe ce lume este, dar care are curiozitatea s-o descopere. Numai că nu știu ce să fac cu ea. Dacă are rost să fac ceva. Oricum, nu cred că Elena îmi mai poate fi utilă

după ce plecăm de aici, iar aici nu știu exact cât timp o să stăm. Cred că depinde de Machi, cât ne poate finanța. Și cine știe, poate și de poponărașul nou, cu motorul. Mai e și o bucată de Sab în ecuație... Până la urmă, situația arată bine. Nu cred c-o să ne întoarcem prea curând. Iese cel mai bine când depinzi de mai mulți oameni în loc de unul singur.

Ne așezăm pe un bolovan și ne uităm la mare. E agitată, nemulțumită. Îmi place s-o asemăn, de fiecare dată când o privesc, cu câte un animal.

„Auzi”, zice Machi.

„Zi, ce-i?”, întreb eu.

„O să mă pocnești acu’ dacă te sărut?”

Azi, marea e câine. E un câine care dă entuziasmat din coadă. Și mârâie. Machi deja m-a luat de mână, așa că e mult prea complicat să zic că n-am chef să mă ling. Mai ales că a mai fost refuzat astăzi o dată. Mi-e simpatic, nu vreau să fie rănit. Mă aplec puțin și-l sărut. Are gust de bere și limba mare, umedă. Mă duce cu gândul la o vacă uriașă care m-a lins pe față într-o vară, pe când dormeam pe un câmp. Machi nu e mulțumit cu un sărut pe fugă, vrea mai mult, dau să închei demonstrația de afecțiune, dar el încă nu e pe deplin satisfăcut, așa că-l mai las vreo 2 minute să se joace cu buzele mele. Adevărul e că am făcut sex cu vreo câteva sute de oameni în plus față de numărul celor cu care mi-am dorit cu adevărat s-o fac. Uneori, e mult prea obositor să te împotrivești. În plus, oamenii leagă totul de sex, așa că dacă nu fuți o pizdă care vrea s-o fuți, automat o s-o jignești atât de rău încât nu vei mai putea avea niciun fel de relație cu ea. Cunoscusem, acu’ vreun an și jumătate, în Argentin, o actriță în vârstă, la vreo 52 de ani, de la Teatrul de Comedie. Arăta de vreo 40, era ok, dar pe mine nu mă ducea câtuși de puțin gândul la sex atunci când stăteam cu ea. Îmi plăcea s-o ascult vorbind, îmi plăcea grozav timbrul vocii ei. Îmi plăcea și s-o văd jucând în

piese. Era căsătorită, și ieșeam des cu ea și cu soțul ei, îmi făceau cinste, mă invitau în casa lor, mă lăsau să împrumut orice carte îmi doream. Apoi, într-o zi în care eram groaznic de răcit și nu puteam respira, nici măcar pe gură, fiindcă mă dureau și amigdalele de-mi venea să mi le scot cu furculița și să le arunc într-o oală care fierbea pe foc, ea a ieșit din baie îmbrăcată cu un rahat de kimono sexy, mătăsos, roșu, l-a scos peste cap și a început să îmi descheie cămașa. Am refuzat-o, nu pentru că mi-ar fi fost al naibii de greu s-o fut – fiindcă nu-mi era deloc –, ci pentru că eram răcit, aveam amețeală și nu puteam respira. Aș fi futut-o fără probleme dacă s-ar fi dus mai întâi la farmacie și mi-ar fi cumpărat Bixtonim. Refuzul meu însă i-a dat viața peste cap. A făcut o criză, în care mi-a reproșat că stau cu ea numai pentru bani, pentru invitațiile la teatru, pentru cărțile împrumutate, că mă urăște fiindcă am umilit-o, că sunt un pervers fiindcă am încurajat-o să se îndrăgostească de mine, știind că mie îmi produce repulsie trupul ei îmbătrânit. Am vrut s-o asigur că nu-i așa, că aș fi futut-o dacă nu aveam nasul înfundat, că trupul ei nu-mi pare deloc dezgustător, că singurele trupuri dezgustătoare mi se par cele ale vedetelor TV, ale pițipoancelor de plastic, gonflabile pe care dai banii degeaba. Al ei era chiar atractiv, pentru că era altfel. Te putea surprinde, iar surprizele, chiar și cele nu tocmai plăcute, mă excitau întotdeauna. Dar mi-am dat seama că e inutil să-i spun toate lucrurile astea. Le-ar fi luat drept scuze, drept justificări mincinoase. Adevărul era că se simțea groaznic în propria ei piele, nu putea accepta că îmbătrânise, și proiecta asupra mea frustrările astea. Am plecat, vag trist. Viața ei s-a schimbat radical din ziua aia. A început să poarte numai haine de babă, închise până-n gât, papuci oribili în care își băga cele mai grosolane dresuri. Renunțase să frecventeze barurile și terasele studențești care îi plăceau înainte foarte mult. N-o mai vedeai decât în piese, pe scenă, dar

și acolo își pierdea treptat strălucirea. A divorțat. S-a pensionat mai devreme, pe caz de boală, în urmă cu 2 luni, prin martie, am aflat de la televizor, în timp ce beam într-o bodegă, că a fost găsită moartă în apartamentul ei, de unde veneam să împrumut cărți. Libertatea și Cancan au scris că s-a sinucis.

Machi s-a înfierbântat, acu' mă pipăie peste tot, vrea să ne-o tragem pe plajă. N-ar fi chiar nașpa, dar e cam aiurea ziua. Mă rog, cu o pizdă e decent să ți-o tragi și ziua, dar Machi e Machi.

„Hai să ne întoarcem", zic, „am chef de bere."

Acceptă, fără chef. Se ridică cu greu și pornește în urma mea. Ajungem la gașca veselă, care s-a întregit și cu Sab.

„M.", zice Sab, „au deschis lângă ăștia unde am stat noi mai devreme o bodegă marfă, tot cu rockăreală. Hai să bem acolo!"

„Hai", zic.

O iau de mână pe Elena și pornim în capul convoiului. Cel mai mult mă încântă ideea că voi revedea tufișul turbat.

Vreo juma de oră mai târziu, m-am îndrăgostit. Mă pupam cu Elena și ea, necunoscuta, o rockeriță cu părul negru și creț, a venit și a întrebat dacă banca din fața noastră e liberă. Mi-a plăcut tupeul ei, chiar nesimțirea, ar fi zis unii mai proști. De obicei, o pizdă nu vine să se pună în fața unora care se ling, dar ea a venit, fiindcă îi plăcea de noi. Și pentru că nu-i păsa deloc ce nu se face, ce nu-i frumos. Fiindcă restul găștii aiurite rămăsese cu Sebi, care urma să-i ducă la el la gazdă și să le dea niște whiskey, i-am spus rockeriței brunete și crețe că e liber și chiar am invitat-o să stea. Era mișto, avea trăsături cumva memorabile și avea ceva aiurea, ceva greșit la moacă, ceva care mă fascina. Nasul, ochii, nu știu... Prezența ei acolo mă făcuse să uit complet de tufișul turbat. Am continuat să mă ling cu Elena, fiindcă știam că bruneta se uită la mine și asta mă

excita. A fost, din toată perioada în care am frecat-o cu Elena, atât în Vamă cât și-n București, cel mai erotic moment al nostru.

Când Elena s-a dus la bar să mai ceară bere, necunoscuta mi-a zis că o cheamă R.

„M.”, i-am spus, “Îmi pare bine.”

Era cam de vârsta Elenei, poate chiar mai mică. Aveam chef s-o întreb tot felul de rahaturi, dar parcă dintr-odată nu mai puteam articula nimic. Aș fi vrut să dispară tot în jurul nostru, lumea să se transforme într-o budă imensă, iar noi să stăm pe jos și să tragem pe nas. Pe urmă să ne ținem de mână. Să nu fie nevoie să-i spun nimic din ce mi-ar trece prin cap în momentul ăla. Ea să știe tot, să mă știe pe mine, tot ce sunt...

După aia am mai băut, am băut mult, nu prea mai știu cum s-a întâmplat, dar bruneta creață a venit pe partea noastră a băncii, s-a așezat în spatele Elenei, care stătea în brațele mele și am făcut un fel de cerc în mijlocul căruia era blonda. M-am sărutat cu bruneta, bruneta s-a sărutat cu blonda, eu cu blonda, toată lumea s-a pipăit cu toată lumea până ce s-a întors și restul găștii aiurite, matrafoxată bine de whiskey-ul lui Sebi, pe care-l aduseseră cu ei. Cea mai leșinată părea Sab care, pe lângă că era beată ruptă, îi făcea avansuri lui Sebi. Gagica adusă de Elena în Vamă se pierduse undeva pe drum, n-o mai văzusem de când cu tufișul. Nu reușeam să pricep dacă se înfiripase ceva între Machi și poponărașul agățat de A. pe drumul spre Vamă. Mi-ar fi părut bine să se lege ceva, ca să mi-l ia pe Machi de pe cap.

M-am îndrăgostit, așadar, și avea să mă țină 5 zile, 5 zile întregi, cât am stat în Vamă. Nu știu dacă mi se mai întâmplase să fiu îndrăgostit atât de mult. Cred că da, în clasa a 4-a, dar pe atunci nu eram chiar nihilist și mizantrop.

După astea 5 zile, aveam s-o uit complet, să mă mint că nu a existat, să-mi spun că a fost o pizduță banală, o gagică cu tricouri cu trupe black

metal așa cum erau multe pe acolo, cu părul vopsit negru și creț, de care era plină Vama.

Faza e că, de a doua zi, R., bruneta creață, s-a făcut nevăzută. Am căutat-o ca un bezmetic, până și în tomberoane am căutat-o; e drept – eram drogat, dar ceva îmi spunea că s-ar fi putut ascunde acolo, ca să-mi facă în ciudă.

După câteva ore, în seara aia, i-am spus lui Machi că m-am îndrăgostit. Împărțeam 12 beri, 2 sticle de vin și o votcă, un Polar. I-am zis că îndrăgostirea mă scârbește profund. Iubirea înseamnă negarea libertății, iar libertatea este cel mai scump lucru pe care-l poți avea, singurul lucru pentru care merită să lupți pe lume. Sufletele libere, i-am spus lui Machi, sunt transparente, ca șamponul ăla mișto care nu are un miros prea puternic. Ele zboară și-și văd de treabă, sunt fericite, sunt libere. Atunci când ne îndrăgostim, sufletele devin grele și unsuroase. Lipicioase, ăsta a fost cuvântul pe care l-am repetat o seară întreagă. După vreo șapte ore de discuții, ne-au dat afară de la bodegă, fiindcă Machi începuse să se pișe pe toate mesele, la rând. O porcărie. De parcă nu puteau să le șteargă cu o cârpă... În fine. Așa mi se păreau sufletele îndrăgostite – lipicioase, ca petele consistente de spermă proaspătă. Sufletele care caută să se lipească unul de altul, să devină sclave cu bune știință, cu propriul consimțământ. Îmi simțeam sufletul așa, tulbure, greu, lipicios, și o uram pe brunetă, care își mai și luase tălpășița. Habar n-am dacă Machi a înțeles cu adevărat tot ce i-am spus. Nu voiam decât să priceapă împreună cu mine – adesea aveam nevoia asta, ca omul de lângă mine să călătorească împreună cu mine prin același tunel al minții, să raționeze cu mine așa cum ar face sex cu mine, să ajungem împreună la concluzii. În loc de asta, n-am obținut decât un Machi îndrăgostit și mai până peste cap. De fiecare dată, când îi făceam unei persoane confesiuni

erotico-sexuale despre alți oameni din trecutul meu, persoana aia sfârșea prin a se îndrăgosti de mine.

Se făcuse aproape dimineață și, cum Machi începuse să vomite pe toate corturile – mă rog, nici nu erau prea multe –, l-am parcat lângă al nostru și am luat-o pe Elena, care stătea ca proasta în fața unui cort și aștepta răsăritul. Nu mai aveam băutură. Am umblat pe toată plaja după A., gândindu-mă că i-a mai rămas lui ceva în rucsacul magic, blestemat de piranda din Fetești. L-am găsit tocmai pe când soarele înroșea în depărtare apa. Nu-mi plăcea răsăritul, mă plictisea. Îl văzusem de prea multe ori.

A. dormea într-o barcă și, când l-am întrebat dacă mai are ceva de băut în rucsac, a sărit ca ars și și-a dat seama că a pierdut, în timpul nopții, rucsacul.

„Nașpa”, i-am zis, după care am plecat cu Elena spre Alimentara din sat, să așteptăm să se facă 7 și să deschidă.

Era vreo 6 jumate, dar jumătatea asta de oră până la deschiderea Alimentarei mi s-a părut apăsătoare, chinuitoare, ca un prosop ud și greu pe care ți-l pune cineva pe cap și te obligă să-l lași acolo. Nu o puteam suporta pe fetița asta, fără alcool, nici măcar nu mă puteam uita la ea. Totul mi se părea inutil. N-ai ce pula mea să faci cu oamenii când ești treaz. Era frumoasă, avea ochii mari și albaștri, gene lungi, buze cărnoase, sâni, fund, labii, tot rahatul, dar mă deranja enorm că era acolo cu mine. N-o cunoșteam pe tipa asta și nu mă interesa s-o cunosc. Era o ființă pe care o vrei în preajma ta doar atunci când ești excitat, când ești pe rage mood, când simți că vrei să dărâmi, să spargi, să ucizi. Acum nu aveam ce să fac cu ea. God, și era de abia 7 fără 20...

Vorbind cu ea de chestii felurite, de la filosofări de liceană, de la complexele ei de

inferioritate ca soră mai mică, la faze vag mai interesante, cum ar fi mărturisirea ei că uneori se sperie fiindcă i se pare că timpul trece prea repede și nu a apucat să simtă, să facă lucruri ieșite din comun, i-am văzut pe Machi, Cofrag și Sebi mergând pe drumul principal, ținându-se toți de gât și legănându-se. Carevasăzică, îl pescuiseră pe Machi mort de beat de la cort, unde îl lăsasem eu. Avea să se pișe și pe aici, pe scaune, probabil, dar era ok. Alimentara era un loc amical, bestial chiar, fără fițe.

I-am strigat și s-au bucurat teribil să ne vadă. S-au pus și ei pe bordură, sub noi, care eram la etaj, și am continuat să așteptăm. Sebi avea o votcă la plastic și mi-a aruncat-o de două ori în sus, dar n-am reușit s-o prind, așa că am lăsat-o baltă. Am băut din ea abia 5 minute mai târziu, când Elena s-a dat jos ca să se pișe – s-a enervat că n-a găsit hârtie igienică nici aici, deci poponărelul făcuse un tur complet al Vămii – și s-a întors cu sticla. La 7 fix au deschis. Machi a intrat să ceară 10 beri – 2 de căciulă, că muream de sete – dar vânzătoarea, o babă încăpățânată, tot insista că nu e încă rece, că frigiderul a fost oprit peste noapte, bla, bla.

„Irelevant, o bem așa, caldă! Dați-ne-o așa!”, zbiera Machi dinăuntrul Alimentarei, spre hazul nostru. Elena l-a rugat să ia și o pungă de pufuleți. Machi a ieșit cu zece sticle de Bucegi în mâini și cu punga de pufuleți prinsă în dinți, dar, căcat!, n-a văzut o treaptă, s-a împiedicat și a scăpat două din sticle pe jos. Cofrag a sărit și a ridicat rapid una. Mai avea ceva bere și a dat-o pe gât.

„Sunt destule”, zice Elena, „oricum eu nu vreau decât una.” Au venit și ăștia trei sus la masă și, când să dăm noroc, o vedem și pe Sab alergând spre noi. O strig, se bucură, deși pare să aibă ceva treburi neterminate cu Sebi, la care se uită urât, cu furie. Îi dăm și ei o bere.

„Bine că am luat mai multe decât suntem!”, zice Cofrag, și dă încă o dată noroc cu mine. „Doar

A. mai lipsește”, zice el.

„Nu zi de multe ori, că acu’ apare”, zic și eu.

Cofrag a dat-o la o parte pe sor-sa ca să stea lângă mine. Sunt frumoși amândoi, și adevărul e că dacă mi-aș imagina acum o partidă de futut în trei, cu ei amândoi, aș avea o erecție ca dracu’. Și berea asta, de dimineață, m-a transportat încet într-o cu totul altă lume. Lumea aia wild, adevărată. Lumea în care mă simt întreg, mă simt stăpân pe mine, iar gândurile mele au o claritate care uneori sperie, în special pe alții, mai puțin pe mine.

Cofrag și-a schimbat blugii, acum are unii la fel cu ai mei, negri, rupți, tăiați, prinși cu lanțuri și ace de siguranță. Doar că el, în loc de bocanci, are tenișii.

Mă lăsase în Ploiești, tirul ăla care mă luase cu autostopul acu’ 4 ani, când fugisem de-acasă. Cum nu prea aveam ce să fac, m-am apucat să tai orașul în lung și-n lat, doar-doar s-o găsi ceva interesant de făcut. Am dat de o gașcă de rockeri în parc, am mers cu ei la o bodegă, au făcut cinste. Erau simpatici, haioși, țăcăniți și împrăștiați, cam la fel cum suntem noi acuma. Am vorbit vrute și nevrute, despre trupe, despre tricouri, despre albume, concerte. S-a făcut seară. O gagică din gașcă m-a invitat să dorm la ea, stătea la casă, aproape de centru. Era cât pe ce să zic da, dar mi-am amintit de niște amici de-ai mei care erau plecați pe munte, la o cabană pe lângă Timișul de Jos sau Timișul de Sus. M-am hotărât să ies la autostop și să ajung la ăia. La fix, mă gândeam, mă ia acum o mașină și ajung cum se crapă de ziuă pe munte, la cabana lor. Gagica aia care voia să dorm la ea a încercat să mă convingă să renunț, să plec abia a doua zi dimineața, pe lumină. Luăm băutură și mergem la mine, tot repeta ea, și, din câte-mi amintesc, vag, ce-i drept, era și drăguță. Dar am refuzat. Mi se părea că dacă stau pe loc fut lucrurile, că trebuie să merg mult, să întâlnesc o

grămadă de oameni, să văd peisaje noi, să schimb culori. Deh, 14 ani.

...Dăm noroc cu Sab, nu apucăm să terminăm sticlele că, param-pam-pam, iată și pe A. E încă departe, abia dă colțul străzii care vine dinspre plajă, dar îl recunosc imediat. Îl am de mult pe A. Ne-am cunoscut într-o seară de la sfârșitul unei veri, prin ’93 cred, când am spart amândoi cu mingea un geam. Nu mai știu cine șutase. Când ne-au luat la întrebări, ne-am acoperit unul pe altul, am spus că trecuse pe acolo un țigan și aruncase cu o sticlă în geam. După aia, am format împreună o gașcă, prin școală și în afara ei. Gașca s-a schimbat în fiecare an – ne certam, ne despărțeam, ne plictiseam de unii și îi înlocuiam cu alții. Noi doi nu ne-am schimbat niciodată.

„Bre, hai la o bere”, îi strig.

Are aceeași privire fericită, când mă descoperă acolo sus, pe terasă, pe care au avut-o pe rând Machi, Cofrag, Sebi, Sab, când m-au văzut. Oare de ce? Ce naiba le fac oamenilor ăstora? E drept, foarte rar mă întreb asta. În general, mă indispune întrebarea. Nu vreau responsabilități. Nu-mi place chiar din cale-afară să am mereu oameni leșinați după mine, în jur. Poate fi obositor.

Dar acum mă întreb, mă întreb pentru că așa e în fiecare dimineață în Vamă, când n-ai închis un ochi nici măcar juma’ de oră și începi din nou să bei, și soarele te bate în cap și e bine, e bine pentru că știi că oriunde vei pleca de aici vei fi tot tu, tu cu tine, niciodată nu te vei pierde, doar peisajele se succed, dar ce este în interior rămâne, ce ai acolo e în întregime al tău și nimeni nu va avea acces la el niciodată, doar dacă îți dorești tu asta, și e mișto, e o senzație super, să știi că sufletul tău și tot ceea ce simți e secretul cel mai de preț, e lucrul pe care-l iubești cu adevărat, la care te raportezi mereu atunci când ai doar pentru o clipă senzația că ai rătăcit drumul. Nu pierzi lucrurile importante. Îmi

place să plec din locuri. Nu-mi place să ajung, adaptarea la un alt peisaj mă indispune, mă obosește. Dar ador să plec. Să las în urmă schimbări, inimi frânte, da, asta contează mai puțin, să simt că plec, că mă mișc, și că vine cu mine tot ceea ce e important pe lume. Așa că, probabil, mă duc pe ici și colo ca să am de unde să plec. Un interior călător, un interior pentru totdeauna adevărat și fără de schimbare.

Ieșisem la marginea Ploieștiului și ținusem mâna ridicată ore în șir. Ploua și mă udase până la piele. Muream de somn, iar mașini nu treceau aproape deloc. Pe la 4 dimineața a oprit un individ, cu o dubă. I-am explicat că vreau să ajung în Timișul de Jos sau Timișul de Sus.

„Păi care din ele?", a întrebat.

„Nu contează, oricare", am zis eu.

„Te duc până în Bușteni", a zis el.

A vorbit mult pe drum. Era un om pe la vreo 50 de ani, foarte credincios. Mi-a umplut capul cu Iisus, cu Cina cea de taină, cu potopul pe care o să-l dea Dumnezeu ca să spele păcatele omenirii, cu milostivenia față de semeni. Îmi venea să-mi scot căștile din buzunar și să mi le bag în urechi, să tacă dracului din gură. Dar mi-a fost frică de cum ar putea reacționa. Creștinii sunt, de cele mai multe ori, foarte violenți și intoleranți.

M-a lăsat în Bușteni, în fața fabricii de hârtie.

Continua să plouă, eram plin de apă în bocanci. M-am descălțat ca să scurg apa și chiar atunci s-a apropiat de mine o femeie între două vârste, cu un măgăruș după ea, prins de o funie.

M-a întrebat dacă o cunosc pe Cami.

„Nu cred", i-am spus.

„Nu ești de prin partea locului?", m-a întrebat.

„Nu", i-am răspuns eu.

Am întrebat dacă știe vreo bodegă deschisă nonstop. Creștinul care mă luase din Ploiești îmi

dăduse 50 de mii. Puteam bea până dimineața de banii ăia.

A zis că știe o bodegă, în cealaltă parte a orașului, spre Azuga. Că mă duce acolo, dacă o ajut să o găsească pe Cami. Am pornit spre bodegă.

„Ați dormit, bă, careva?”, întreabă A., și întrebarea lui dă tonul mărturisirilor despre aventurile nocturne. Niciunul din noi nu mai ține minte cum s-a pierdut de ceilalți.

„Tu erai cu bruneta aia cu țâțe faine, puștoaica aia de la bar. Erai cu mâna prin chiloții ei”, îmi zice Cofrag.

Ochii Elenei privesc în zare, ușor arogant. Pula mea, mă gândesc, ori e bou frati-su, ori gelos, dacă aduce acum vorba de asta.

„Mda... Dar habar n-am ce s-a întâmplat cu ea.

„Păi de bine, probabil, ce să se întâmple”, zice și Sebi. „Ai plecat cu ea la corturi.”

„Da?”, zic eu.

„Îhî.”

„A plecat”, zice și Machi, „dar eu, când l-am găsit în Jack, nu mai era cu ea.”

„Pula mea”, zic.

„Noi am fost cu Elena până la bulgari”, zice Sebi, dându-mi de înțeles că l-a inclus și pe Cofrag în acest noi.

„Pula mea. Io cred că am dormit”, completează A.

„Păi și rucsacul? La cine e rucsacul? Ți l-au furat? Vezi dacă ești prost!”, se agită Sab. Ea nu ne spune pe unde, ce și cu cine azi-noapte.

„Pula mea, cine știe... Înainte să adorm, știu că m-am cinstit cu niște pescari...”

„E clar, ți l-au șutit ăia”, zice Sab.

„Nu cred. Erau băieți de treabă”, zice A.

„E, căcat. De treabă, de treabă, până au pus laba pe băutură.”

„Nu, bă, nu fi căcănară acu', că ei au dat de băut, nu io. Io cred că golisem deja rucsacul..."

„E irelevant acum cine a luat rucsacul, oricum nu-l mai găsim. Să nu ne facem sânge rău", propune Machi. „Să bem! Fac cinste!"

Terminăm berile și delegăm pe cineva mai treaz decât Machi să le aducă, să nu avem parte de accidente. Se duc Sab cu Elena. Le urmărim cu privirea coborând scările. Da. E clar, Elena e mai bună, dar nici Sab nu-i neapărat urâtă. Acu' depinde și de gusturi.

În timp ce fetele cer berea, văd o mașină oprind sub noi, la Alimentara, și-mi pare vag cunoscută. Îmi întind gâtul să mă uit, cine dracu' o putea fi, eu în general nu cunosc oameni cu mașini. Din ea iese Milena, gagica de ieri care ne-a dus până-n Constanța.

„Mili! Neața", strig eu, și deja să-i spun pe numele ăsta de alint îmi produce niște mâncărimi oarecum plăcute. Rămăsese că-i zic așa abia după ce o fut, dar na...

„Ei, ca să vezi... Ce mică e Vama! Ce faceți, măi, copii? Văd că ați ajuns cu bine!"

Vin și gagicile cu berea, ne recunoaște pe toți, îi facem cunoștință și cu restul. Rămâne și ea la o bere. Elena i-o cedează pe a ei. Zice că nu mai are chef de alcool azi.

Îmi trec așa niște chestii ciudate prin corp, ca niște unde, și soarele mă bate în cap. Cred că sunt fericit. Și simt, parcă după o mie de ani, că m-am dat jos de pe spinarea melcului. Că mi-a dat, numai și numai mie, un răgaz. Să fiu liber puțin, o vreme.

Femeia îmi explicase că fata pe care o căuta, Cami, e fiica ei și are 17 ani. Iubitul ei, un arab, care era pește, a convins-o să se prostitueze. Acum, bănuia femeia, Cami își face de lucru la hotelul ăla mare din centru, ăla din vale, care are și discotecă. Mi-a promis că îmi ia o bere dacă mergem până acolo, să verificăm, poate o găsim pe Cami.

Am pornit. Era foarte curioasă să-mi afle vârsta, nu înțelegea ce caut singur cuc, de nebun prin orașe străine de al meu. I-am zis ceva, la nimereală, inventat pe loc – că am plecat spre Cluj să-mi caut părinții adevărați, că fusesem crescut la orfelinat, ceva lacrimogen și storcător de niște beri, poate. Într-adevăr, cum am intrat în discoteca de la parterul hotelului, femeia mi-a cumpărat o bere. Am băut-o în timp ce ea a dat o tură prin local, în căutarea lui Cami.

Erau multe fufe și toate se uitau urât la tanti asta, fiindcă era îmbrăcată ca o femeie de la țară. Unde mai pui că își legase măgărușul de o băncuță din fața discotecii. Probabil se dusese vestea deja că mamaia a venit la distracție cu patrupedul după ea... Un individ cu moacă de turc, arab sau țigan s-a apropiat de ea, au schimbat câteva cuvinte, iar femeia s-a întors apoi la masă.

„Zice că nu știe nimic de Cami, că s-au despărțit de o săptămână. Minte, mamă, spune că fata mea l-a înșelat... Cami a mea nu face din astea, am crescut-o frumos, în fiecare seară se închina la o iconiță sfințită, ce știe el...”

Îi fac semn că aș mai bea o bere. Se întoarce cu încă o bere și cu un lichior, pentru ea.

„E un mincinos, zice că a plecat Cami a mea din țară... Păi cum era să plece așa, fără să-mi spună măcar: la revedere, mami? Mie, care am crescut-o? Tu ai pleca, așa, în locul ei? Aoleu, stai, mamă, că am uitat... tu n-ai părinți...”

După rândul ăla am mai băut încă o bere – eu, și încă un lichior – ea, și perspectiva femeii asupra lucrurilor s-a schimbat dintr-odată. S-a ridicat de pe scaun legănându-se și, până să-mi dau seama ce are de gând să facă, a început să danseze în mijlocul discotecii. Îmi tot făcea semne să mă alătur.

Am râs, după care m-a ridicat de pe scaun și am pășit în mijlocul localului, unde îți intrau luminile în ochi și-ți creau o stare mișto, ca și cum

tocmai ai fumat ceva tare. Mda, pentru asta plecasem de acasă. Pentru momente din astea dilii, care nu vin ele să te caute în bârlogul tău, ci, pentru a le avea, trebuie să scoți capul la intrare și să aștepți, cu ochii plini de soare, ceva. Ceva, orice.

*

When you grow up, your heart dies.
(The Breakfast Club)

„Da' când anume simți că nu trăiești destul? Când te apucă să te gândești la lucrurile astea?"

„Păi cam tot timpul mă apucă... Dar în general la chefuri, la aniversări. Să nu mai zic de Revelioane... Atunci mă lovește. Mi se pare că nu mă pot distra total și că, na, înțelegi tu... n-o să mai am șansa să mă mai distrez dacă n-o fac acum."

Mișto, mă gândesc. Cunosc o tonă de gagici care nu și-ar pune problemele pe care și le pune Elena. Când aveau 15 ani, erau niște vaci blegi care nu se gândeau decât la păpuși.

„Părerea mea e că și trișezi."

„Cum adică?", mă întreabă Elena revoltată.

E vreo 4 după-amiaza. Bem de la 7 dimineața, de când s-a deschis Alimentara și încă nu ne-am plictisit. Nu m-am mișcat de pe scaun decât ca să mă duc să mă piș. Aș mai sta aici câteva zile, pe scaunul ăsta. Cine căcat are nevoie de somn, de mâncare, de plajă...

Pe la vreo 10, când ne simțeam cu toții care mai de care mai zmeu, când Milena încă mai zăbovea pe aici, deși ar fi trebuit să fie la spital, cu pulărăul ei, A. a dat o fugă până la cortul lui Cofrag și a adus liniuțele. Cum nu bătea vântul deloc, le-am tras afară, la terasă. Erau lângă noi niște oameni din sat, ieșiți și ei la o bere, dar nu s-au mirat. Ceva mai încolo au intrat în vorbă cu noi. Când efectul ketaminei era pe sfârșite, îmi revenise vorbirea și

tot, Machi a scos trei jointuri și am aprins unul din ele.

Acum, când discut cu blonda problemele oricărei adolescente de sex feminin, a uneia care nu e chiar proastă bâtă, și totuși nici deșteaptă, mai avem un singur joint nefumat. Stă pe masă și se leagănă dintr-o parte în alta. Când o să termin de discutat cu ea, vreau să dau o tură pe la cort, să mai bag o liniuță.

„Zi, acum! Ce vrei să spui?! Cum trișez?!”

„A, da. Adică, vezi tu, doar îți dorești să te distrezi total, dar nu faci nimic în sensul ăsta. Părerea mea e că ți-e teamă de exces.”

„Nu-i adevărat!”, zice Elena. Ochii ei furioși sunt altfel decât ochii ei blegi. Acum sunt de un albastru închis, ca al mării când se pregătește să arunce cu valuri uriașe în noi.

„Hai să ne provocăm, vrei?”

„Cum adică?”, zice ea.

„Păi simplu. O să mă gândesc la un gest extrem pe care l-ai putea face tu, chiar aici, acum. Și te provoc să-l faci. Evident, va fi ceva mai ieșit din comun. Dacă refuzi provocarea, nu mai ai voie să te plângi, în special atunci când ești cu mine. Deal?”

„Hmmm, da... Mă rog, nu știu. Tu ești dus cu capul. Poate-mi ceri să mă sinucid.”

„N-o să-ți cer asta. Ai încredere în mine?”

„Mna... Hai să zicem. Ok, accept.”

„Hai să mai bem”, zic eu.

Elena intră în Alimentara, mai ia 8 beri. Am mai rămas noi, A., Machi și Cofrag.

A. dormitează, ca de obicei când e beat. Machi și Cofrag discută când despre demiurg, când despre morala de stăpân și morala de sclavi la Nietzsche. Din ce observ, Cofrag n-are o relație prea apropiată cu sor-sa.

Pe la berea a 16-a, Machi mi-a atins genunchiul pe sub masă. Ieri, cât i-am povestit cu

sufletele lipicioase, s-a abținut să se dea la mine. Azi pare să fie un pic o altă poveste.

Mai beau cu Elena, vorbim, dar chestii de rahat, și plec cu ea spre cort, să-mi dea o liniuță.

„Te întorci, bă?”, strigă A. după mine, trezit din amorțeală.

„Da, bre. In and out, și-s înapoi aici.”

„Adu’ și mie”, zice el.

„Bine, încerc”, zic, deși nu cred că am să-i aduc.

Pe drum observ că Elena e cam beată. Gata s-o calce un camion. Ce de rahat ar fi fost. Să o omoare o mașină, tocmai acum când vreau să-i lansez provocarea... Încă nu m-am hotărât ce are să fie.

Mă opresc să mă leg la șireturi, mi s-au desfăcut bocancii, și chiar atunci am iluminarea maximă a provocării pentru păsărica blondă.

„Știu ce o să faci!”, zic, entuziasmat.

„Zău?”, zice ea, neîncrezătoare.

„Da! Fii antenă aici. O să o luăm pe plajă, să mergem spre corturi și fii atentă: tu o să faci sex cu prima ființă vie care o să-ți iasă în cale. Se pune fix... din minutul ăsta. Prima ființă pe care o vezi. Nu contează dacă e bărbat, femeie, câine, bătrân, tânăr, manelist, cal, iapă, pisică... Ok? A, și mai tare, fii antenă. O să-ți țin și eu companie, ca să fiu sigur că ai făcut-o... mai exact: eu am să fac sex cu a doua ființă vie care ne iese în cale, în drum spre cort. Deal?”

Elena dă din colț în colț, i se pare prea dură provocarea. Până la urmă, zice că da, se bagă.

„Bine că n-ai zis, dracu’, prima ființă moartă, ca să fie și mai hardcore.”

„Era cât pe ce, dar ai scăpat”, zic.

Râdem și pornim spre cort. Am emoții, adică mor de curiozitate, mai bine zis. Nu atât ce va fi a doua ființă care ne va ieși în cale, ci ce va fi prima. Mor de curiozitate. Chiar înainte să ajungem la Ovidiu, o grasă cu țâțe uriașă, blondă, iese de după

stuf. În spatele ei, alergând să o prindă, o brunetă zbanghie, lungă, deșirată, piele și os.

„Belea”, zic. „Iată prada.”

Elena pufnește în râs.

„Deci eu o iau pe grasă?”, mă întreabă.

„Așa se pare”, zic eu.

Ne apropiem de ele. Amândouă sunt bete muci, se uită cu interes la noi.

„Beți o bere?”, le abordez direct.

Încep să râdă, se uită spre mine leșinate și în faza aia de flirt grețoasă pe care o abordează toate pizdele proaste, care e mult mai evidentă și ridicolă atunci când sunt alcoolizate.

„Hahaha... da! Bem! Zi, fată, bem?”, o întreabă grasa pe slăbănoagă.

„Da, de ce nu? Bem! Iar bem, hihihi!”, zice schiloada.

Pornim cu ele spre Ovidiu și ne rugăm în gând, amuzați, să nu aibă pule la ele la masă, că așa o să fie mai complicat. Dar n-au. Sunt singure.

Zbanghia îmi da bani de 4 beri, mă duc și iau. Zgârcită a dracu’, mi-a dat numai pentru la pahar. Iau la pahar.

Le informez pe scurt care-i treaba. Eu am făcut un pariu cu asta mică, că o să ne-o tragem chiar acum cu primele două fete care ne ies în cale.

„Tu” – îi zic țâțoasei – „ai ieșit prima, așadar ești a Elenei. Eu o să mă fut cu tine”, îi zic zbanghiei.

Zbanghia e în al nouălea cer.

„Bine, e tare, ne băgăm, ca să zic așa... Dar mai bem înainte, hihihi!”, zice ea.

„Sigur că bem”, o liniștesc eu. Dar nu prea mult, mă gândesc, tre’ să te și fut, să trag și o liniuță și după aia să mă întorc și la A. Dacă stă prea mult singur, se deprimă...

Țâțoasa în schimb nu e prea fericită de combinație.

„Să știi că eu sunt normală... Adică vreau să zic că nu-s lesbi. N-am făcut-o niciodată cu o fată.

Decât ce m-am sărutat cu una, la balul bobocilor, da' eram beată... Adică să nu mă înțelegi greșit", se adresează ea Elenei, „tu ești foarte simpatică și tot, dar.

„Păi uite cum vine treaba. Dacă tu nu te bagi, eu n-o mai fut pe prietena ta. Așa e pariul, ce vrei. Ori toți, ori niciunul", zic.

„Fată, ce-ai? Ne distrăm, ce dracu'! Plus că nici nu tre' să faci mare brânză! E suficient să se pupe, să se mângâie, nu?", mă întreabă slăbănoaga pe mine.

Eu și Elena încuviințăm din cap. Grasa tot nu e convinsă. Bem.

Zbanghia, în culmea entuziasmului, se duce să mai ia bere.

„Așa-mi trebuie, dacă mereu o iau înainte... Vaca asta mereu rămâne la urmă. Puteam să fiu eu a doua, să fiu în spatele ei", cugetă țâțoasa.

Ca să le împac, propun:

„Uite atunci, facem așa. După ce facem sex cum am stabilit, schimbăm cuplurile."

Grasa e fericită, zbanghia a sfeclit-o.

„Păi di ce?", întreabă ea.

„Așa mi-a venit", zic.

Bem. Mă gândesc la A., a rămas singur acolo, ăia doi nu-l băgau în seamă, erau fixați pe Nietzsche.

„Hai să mergem", zice zbanghia și se ridică.

„Cum așa, fată? Nu mai bem??!", întreabă grasa.

„Nu", zice zbanghia. „Ai uitat? Diseară avem treabă. Mergem în 2 Mai", ne explică ea. „E un bar acolo pe plajă... Ne vedem cu doi tipi."

Ne ridicăm și plecăm. Văd că o ia spre sat, nu spre plajă. Mă arăt nedumerit.

„Noi nu suntem cu cortul. Stăm la gazdă", mă lămurește zbanghia.

Ajungem la locul viitorului futai. E în curtea unei babe, care tocmai dă cu mătura. Niște găini aleargă bezmetice pe acolo.

„Ce-i, mamă, cine-s băieții?”, întreabă baba, chiorându-se la mine și Elena.

„Niște prieteni buni, doamnă. Au venit în vizită, nu stau mult.”

„Să nu faceți prostii, mamă, la mine aicișa, că mă vorbește dup-aia tot satul”, zice mamaia.

Săraca, mă gândesc. Habar n-are că prostiile sunt exact scopul pentru care vin toți turiștii pe aici prin sat.

Intrăm în camera pe care mamaia a închiriat-o fetelor, și mă belește un râs de zile mari. Observ că și pe Elena. Camera e cât o budă. Un pic mai mare ca aia de tren. O jumătate de canapea, un covor și un televizor. Ce mai, boierie.

„Cam naspa, buda e în curte”, zice grasa.

Las că mă țin, mă gândesc. Curios, dar nu-mi vine deloc să dau înapoi de la provocarea asta. Ce tâmpenie. Puteam să ignorăm ființele astea două, să le decretăm totally nonfuckable și să căutăm altele. Măcar dacă pierdem vremea, s-o facem cu plăcere...

Dintr-odată, îmi dau seama că am uitat pe care trebuia s-o ard. Cred că mi s-au cam urcat berile alea la cap... Mă dumiresc abia când țâțoasa începe să se sărute cu Elena.

O apuc și eu pe zbanghie de o mână, o trag înspre mine, și încep să-i scot maieul. Aoleu, zic, și ce țâțe are... Sau n-are, de fapt. Niște mameloane uriașe, fără pic de carne în jur. Cu sfârcuri pleoștite.

Grasa i-a ridicat fusta Elenei și trage de chiloții ei. S-a schimbat cât am stat la Alimentara, văd, acum nu mai poartă pantaloni scurți, ci o fustiță bleu pal. Chiloții sunt tot bleu. Ce tare, mă gândesc, o să fie foarte porno să o văd pe Elena dându-și limbi cu una înainte ca eu să o fut. Dacă i-as fi tras-o ieri, acum jocul n-ar mai fi avut niciun farmec.

Zbanghia crede că aici e cu giugiuleli, se apucă să mă muște de ureche, îmi șoptește ceva ce

ar trebui să fie porcos, dar e ridicol, de genul „Atinge-mă, vreau să mă atingi, așa, acoloooo”. Sau, dacă o fi porcos, la mine n-are niciun efect... Telenovelista dracu’. La ce să te aștepți... O trântesc pe pat. Nu vrea să stea în patru labe, să se sprijine în genunchi, se tot aruncă pe burtă, ca pleașca. Cum căcat s-o fut așa, pleașcă? O smucesc de labele din spate și mi-o bag dintr-odată, cu putere. Căcat, e cam largă. O fut așa, în dorul lelii, în timp ce mă uit la Elena, la numai câțiva pași de mine. Stă întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute larg, și grasa o linge. O linge cu lipăituri lungi, zgomotoase, cu poftă. Probabil își imaginează că mănâncă. O prăjitură cu ciocolată și multă frișcă. O jumătate de tort. Sarmale cu mămăligă. Pește. În timp ce încerc să mă concentrez cumva, să ignor lărgimea pizdei zbanghiei și să-mi dau drumu’, Elena începe să scâncească și termină, strângându-și coapsele ei perfecte, bronzate și cu pufuleț mic și blonduț din loc în loc, în jurul gâtului grasei, care își trece limba peste buze.

Mi-o scot din găleata zbanghiei, Elena mă apucă puțin stângace cu degetele ei lungi, și le plimbă de câteva ori pe lungimea pulii, după care își apropie buzele. E o senzație mișto, cu atât mai mult cu cât buzele ei seamănă perfect cu ale lui Cofrag și, la o adică, pot alterna fanteziile. Mă linge timid, destul de reținut, dar e mișto oricum. Când simt că îmi voi da drumul, mă întorc și mă uit prin pat după zbanghie. O apuc de coadă și i-o îndes pe neașteptate în gură, mă împing în gâtul ei, se îneacă, dar nu contează, fiindcă termin. Elena mă privește satisfăcută și cu ceva ce aduce a, nu știu, iubire, maybe. Grasa țâțoasă freacă menta, se uită la noi, așa că o apuc și pe asta și o pun în patru labe, pe pat. Nu știu exact de ce, încep să-i ling pizda. E mare, zemoasă, cu labiile lucioase și scoase mult în afară. Are floci scurți și blonduți. Îmi bag limba înăuntru și – finally – văd că este mult, incomparabil mai strâmtă ca prietena ei. Intru

în ea totuși cumva mai fără chef și mă pregătesc să urmăresc show-ul dintre Elena și zbanghie, care s-au așezat pentru un 69, lipite de corpul țâțoasei, care îmi absoarbe pula, cu pasiune și cu mișcări destul de rodate, când aud, de afară, din curte, vocea greu de confundat a lui A.:

„Bă! M.! Ești aici, bă? În casă? Ce pula mea faci?

„Mă fut”, zic eu.

„Stai că vin și eu!”, zbiară A., deși e chiar la ușă și-l auzim perfect, și ar putea vorbi chiar în șoaptă, fiindcă ar fi același lucru. Apoi imediat nu mai e la ușă, e chiar în cameră, și urmărește și el, cu gura întredeschisă, 69-ul fetelor.

„Ce tare”, zice. „Tu nu glumeai.”

Mă pufnește râsul și nu mai pot fute.

„Cine-s astea?”, mă întreabă A.

Ridic din umeri și râd în continuare. Elena și zbanghia își văd de treabă, iar zbanghia trece iar pe mood-ul așa-zis porcos.

„Linge-mă!!! Așa... Linge-mi păsărica... Aaaaa...”

Țâțoasa se întoarce spre ea, în timp ce eu încă îmi mai țin pula adânc înghițită de pereții pizdei ei strâmte, și îi desface lui A. fermoarul de la blugi. Evident, o are deja sculată. Grasa i-o ia în gură și începe să o molfăie. Îi mai dau de câteva ori la buci, după care mă întorc spre Elena, o dau pe zbanghie jos de pe ea, care tocmai zbiară: „Așa... Acolo!!! Aaaaa!”, și intru în păsărica Elenei cu o mișcare bruscă și eficientă. E superstrâmtă și se strâmbă, probabil o doare. Zbanghia încearcă să se așeze cu pizda pe fața Elenei, dar o îmbrâncesc intr-o parte. Din greșeală, cred că o lovesc cam tare peste față.

O răstorn pe Elena pe covor, în timp ce A. are parte de prima partidă de sex în trei pe luna asta, probabil, sau, de fapt, mai mult ca sigur, fiindcă suntem de abia în 2 iunie, iar o zi, aia de ieri, ne-a povestit-o în întregime. Deși, iarăși, n-am cum să

știu cu exactitate dacă e prima pe luna asta. Noaptea de ieri a fost destul de lungă.

Ejaculez pe burta Elenei, fiindcă probabil nu ia pastile, sau, oricum, who cares. Zbanghia urlă ca din gură de șarpe, baba în curte probabil s-a udat și ea. Mă ridic și plec. Pur și simplu, plec. Îi aud pe Elena și A. strigându-mă insistent, dar nu mă întorc.

Femeia cu măgarul uitase complet de Cami. Se ondula, își cobora fundul și dădea din brațe. Dj-ul serii băga în prostie Gangsta's Paradise. E drept, era și la modă sau, mă rog, fusese, odată cu filmul ăla cu Michelle Pfeiffer. Aici oricum ajungeau hiturile cu întârziere. Femeii părea să-i placă la nebunie piesa. Cine ar fi intrat, ar fi zis că e o gospodină alcoolizată zdravăn, cu un puștan bețiv, drogat și satanist, cu gusturi ciudate, care vrea să profite de ea. Tipa se legăna și se așeza în așa fel încât trebuia să fac eforturi foarte mari ca să nu-i ating sânii. Nu că aș fi vrut să-i ating sânii. După aia, rahat, au băgat Un-Break My Heart, un alt hit la modă, și femeia m-a luat în brațe. Se lăsa cu toată greutatea pe mine, în timp ce eu încercam să mă mișc cât mai puțin. Mă gândeam oare ce face măgarul, afară, în timpul ăsta.

Spre sfârșitul piesei, un fel de cocalar vag punkist s-a apropiat de mine și m-a întrebat dacă nu vreau o iarbă mortală. „E nebunia de pe lume, fratele meu, n-ai fumat așa ceva." Prețul era decent, mai ieftin ca-n București.

I-am cerut femeii să-mi dea niște bani, mi-a dat, am luat iarba de la cocopunkist.

„Numa' să n-o fumezi aici, frate, că așa e deal-ul", mi-a zis el.

I-am spus și individei că ar fi timpul să ne tirăm, că oricum pe Cami n-o s-o găsim aici. A făcut ochii mari, de parcă n-ar fi știut despre cine vorbesc.

Afară, ne-am apucat să dezlegăm măgarul, care se pornise să ragă. Când animalul era aproape liber, Dj-ul, dinăuntru, a comis-o din nou. A mai băgat o dată Gangsta's Paradise. Femeia, cuprinsă de isterie, a zis că se mai duce să danseze doar două minute. A tras și de mine, să vin cu ea, mi-a mai promis o bere, ba chiar și două, dar i-am zis că n-am cu cine să las măgarul, așa dezlegat cum era.

Pe drumul până la cortul lui Cofrag, unde se află ketamina la care visez eu acum, mă tot întreb dacă Cofrag o vede pe sor-sa goală des, dacă se excită când o vede goală, până la ce vârstă au dormit împreună, au făcut baie împreună, s-or fi jucat de-a doctorul și multe altele. Cofrag stă chiar în fața cortului, întins pe nisip. Face plajă. E nud și, căcat, arată megamișto.

„Te-ai găsit cu A.?", mă întreabă. „Eram la Alimentara și a zis la un moment dat că te-a văzut intrând într-o casă."

„Da", zic, „ne-am găsit. Hai să tragem o liniuță."

„Hai", zice el.

Intrăm în cort. E cald de zici că-i fix la dracu'. Așa trebuie să arate acolo. Și să miroasă. În cortul lui Cofrag pute a bocanci plimbați pe munte o lună întreagă, a bășini, a chiloți neschimbați de săptămâni. Ciudat, mă gândesc, Cofrag nu poartă chiloți... Iar ai Elenei n-au cum să pută așa.

În afară de căldura asta dementă și lipsa aerului de respirat, cortul lui Cofrag e și foarte înghesuit. Sunt vreo 9 rucsaci, patru saci de dormit, multe izoprene aruncate claie peste grămadă. Mă arunc și eu pe ele, pe burtă. Cofrag îmi întinde o agendă cu inimioare, pe care a presărat praful alb. Îmi dă și o bancnotă și o cartelă de metrou. Fac o linie lungă, lungă și relativ subțire. O trag. Întră fără probleme și îi simt imediat gustul, iar ochii îmi lăcrimează puțin. Cam de la al patrulea prizat, acum vreo 3 ani, nu îmi mai rămâne în nas. A. zice

că am devenit un adevărat profesionist. Cofrag trage o liniuță cam de jumătatea celei aspirate de mine. Stăm unul lângă altul în cort, întinși pe spate. Încă nu și-a făcut efectul puternic, dar și-a făcut pre-efectul. Sunt cuprins de o amorțeală plăcută, nu mă pot gândi la nimic și, cel mai grozav, nu mai simt deloc căldura.

Răsfoiesc agenda de pe care am tras. „Luni – mate, chimie, sport, dirigenție, franceză. Mers la cumpărături cu mama. Cumpărat cadou tati.

Marți – m-am certat cu Celi. O vacă împuțită. S-a dat la F. Curvă cretină... Am rupt inimioara cu best-friends pe care mi-o făcuse cadou de ziua mea.

Miercuri...”

Neinteresantă agendă, probabil e a Elenei. Oare cum o arăta agenda brunetei crețe de la bodega de rockeri... Oare are o agendă? Câți ani are? Din ce oraș e...

Îmi propun să o mai caut și în seara asta.

„Hai să înotăm! Sunt valuri uriașe. E bestial”, îmi zice Cofrag.

După ce a mai dansat de trei ori pe Gangsta’s Paradise, femeia s-a întors, a luat măgarul și am pornit spre barul care era deschis nonstop, ăla dinspre Azuga. Pe drum, m-am gândit că ar fi bine să fumez joint-ul. L-am aprins, am tras două fumuri, apoi i-am dat și ei să tragă.

„Valeu, ce mă dor picioarele”, spunea ea, din când în când, și ofta. Uitase de tot de fiică-sa.

Am terminat joint-ul și am intrat în barul nonstop, legănându-ne. Eu începusem să râd, îmi imaginam cum ar fi să mi-o trag cu femeia. Priponise măgarul de un pom, în fața bodegii, așa cum lași un câine să te aștepte când intri în magazin să cumperi pâine.

Am cerut două beri, am început să bem, iar ea s-a pornit pe vorbit. Vorbea și nu se mai oprea. Mi-a povestit despre părinții ei, despre bunicii ei,

despre toți vecinii. Afară se luminase. Mi se făcuse un somn cumplit, așa că mi-am pus capul pe umărul ei moale și confortabil și am ațipit.

M-am trezit în urlete și răgete.

„Nenorocita dracu', bețivă jegoasă, babă stricată!", urla un fel de manelist pe la vreo 25 de ani, cu un tricou alb cu sclipici, cu lanțuri la gât și multe ghiuluri. „Umbli prin bodegi, noaptea, ai?! Te-a văzut Gicu și-n discotecă, fir-ai tu a dreacu'! Acasă nu știi să șezi, să faci de mâncare, fi-ți-ar nația a ta cu tot, numai ștoarfe sunteți! Hai acasă, fir-ai a dracu', că ne vede lumea p-aci și ajungem de râsul la toți!"

Probabil cocalarul era fiul femeii, sau vreo rudă apropiată. Mi-era tare milă de ea, dar am hotărât să nu intervin. Ce rost avea... Istoria oricum avea să se repete. M-am ridicat încet și m-am fofilat prin spatele manelistului care, din câte părea, avea ceva de împărțit doar cu maică-sa, nu și cu mine.

A ieșit însă repede după mine și m-am gândit că o să sară la bătaie. Mă pregăteam să parez lovitura. Dar nu, s-a dus la copacul unde era măgarul și l-a dezlegat.

„Și pe Miluță îl lași așa ca prostu', în drum, să doarmă pe el, fi-ți-ar neamu' de râs..."

M-am așezat, între Bușteni și Azuga, la stop. Voiam să ajung la cabana aia.

Spre seară am ajuns din nou în cortul lor, tot adulmecând liniuțele, de data asta și cu A., care futuse la zbanghie și la grasă până când îi săriseră capacele. Nu plecase din casa babei decât după vreo șase ore, de când o tulisem eu. N-am reușit să-i trag de limbă să aflu ce făcuse Elena. A. îmi umplea capul numai cu fufele alea două, țâțoasa în sus, țâțoasa în jos, zbanghia așa și pe dincolo. Într-un singur punct fusesem de acord, anume că slăbănoaga avea pizda prea largă. Am presupus că

Elena s-a tirat din mijlocul orgiei, la un moment dat. S-o fi culcat undeva pe plajă. O găsim noi...

În cort, în timp ce-l așteptam și pe el să tragă, am găsit din nou agenda Elenei și am început iar s-o răsfoiesc. Ceva mi-a zis că ar putea fi interesantă ultima ei însemnare acolo, și era, într-adevăr.

„Vineri, 1 iunie – azi, de ziua copilului, am cunoscut un tip. Cel mai fenomenal, bestial și mișto tip pe care l-am văzut vreodată. Nu cred că voi mai întâlni, vreodată, pe cineva ca el. Cred că e imposibil, fiindcă tipul ăsta, M., chiar e cel mai mișto tip care există și a existat vreodată pe lume."

Ca să vezi, ce chestie, mi-am zis.

Târziu, când toți de prin Vamă erau strânși la terase, și în special în Jack, după ce o căutasem pe bruneta creață și în tomberon, și în bărcile pescarilor, și prin toate budele din Vamă prin care intrasem drogat, sau beat, sau excitat sau toate trei la un loc, am reușit să o fut și pe Milena, pe plajă. Mi-a zis, după ce mi-am dat drumul în pizda ei care-mi amintea puțin de cea a Elavacii – pizdă de femeie matură, pizdă obișnuită să fie folosită nu pentru plăcere, ci pentru a obține lucruri, „pizda unei femei puternice", cum ar fi zis proasta de Elavacă – că își dorise să facem asta din clipa în care oprise Ferrari-ul și ne culesese de pe marginea drumului.

„Nici n-am reușit să văd, pe bune, cum arătau amicii tăi din mașină. Nu-mi venea deloc să mă uit la ei. Cred că oricine stă lângă tine devine doar un obiect, un decor, un fundal care nu-ți atrage atenția, doar e și el acolo", mi-a zis ea.

Îmi mai zisese chestia asta tipa cu care făcusem cel mai mult sex, tipa măritată.

Amândouă păreau să știe de ce spun lucrul ăsta. Păreau să fie sigure pe ele. Dar, oricum, nu mi-am bătut prea mult capul. Pizde, toate la fel.

În timp ce mă matoleam groaznic, cea mai tare matolire din luna asta, și era abia 2 iunie noaptea, spre 3 iunie, deci urmau să mai vină și altele, poate la fel de brutale, poate chiar și mai groaznice, mi-am adus aminte că luni trebuia să mă înscriu la Bac și că, dacă aș fi vrut să-l dau, trebuia ca duminică noaptea să fac iar autostopul spre București.

Dar, până atunci, mai era mult, mult timp. Iar, dacă priveai sticlele înșirate pe bar, și în frigiderul uriaș al bodegii, și în lăzile din spatele depozitului and everything, îți dădeai seama că e cel mai potrivit loc în care să fii și că Bac-ul și viața de dincolo de asta, viața pe melc, e doar un ridicol amănunt.

Poate că nu mă mai întorc, mi-am zis, și am ridicat sticla de bere în semn de salut către ceva ce nu era acolo, bezna nopții, sau poate un gard de stuf, sau o femeie pe care n-o puteam vedea, sau un punker așteptând la chetă. Mi-ar fi plăcut ca Marius, țapul, să fi fost acum aici.

11. Unrecorded (I)

Jurnalul Elei (1)

În ziua în care m-a abordat M., tocmai îmi venise ciclul, îmi venise ciclu' și eram extrem de indispusă, iar ideea ca un tip ca el, sau chiar EL, să vină la masa mea să vorbească cu mine într-un astfel de moment vulnerabil mi s-ar fi părut un adevărat coșmar, dacă mi-ar fi trecut prin minte. N-a apucat însă să se contureze gândul ăsta sub formă de coșmar, căci el se și înființase lângă mine, imediat cum îmi terminasem de schimbat tamponul. Eram foarte stresată, căci aveam impresia că s-ar putea vedea prin pantalonii prea subțiri că am tampon și căutam în jur disperată un pulover sau măcar un tricou cu mânecă pe care să-l înfășor în jurul taliei, să-mi acopăr fundul. Colac peste pupăză, nu găsisem tampoanele pe care le folosesc de obicei, ci unele mai subțiri, în care nu eram convinsă că pot să am încredere. Pe scurt, fusese o zi de căcat. La birou, lucrurile merseseră cum nu se poate mai prost. George, șeful meu idiot, îmi spusese că nu sunt destul de creativă, că nu-mi dau silința și că din cauza mea firma e în pericol să piardă clienți importanți pe care contează. Am încercat fără succes să-i explic că nimeni nu se naște învățat, că sunt în ultimul an la Comunicare și e primul meu job în publicitate și că am nevoie de îndrumare, nu să se țipe la mine și să fiu bruftuluită mai ceva ca o femeie de servici. Firește, parcă vorbeam la pereți. Mi-a spus că, dacă vreau să fiu plătită în continuare, trebuie să mă decid cumva să fiu competitivă. De parcă și eram plătită pe bune... genul de job în care te șantajează să muncești peste program, știind că vrei să acumulezi experiență, că n-ai încotro, trebuie să-ți treci ceva în CV. Dar banii îmi ajungeau fix pentru

patru rochii, șase perechi de bikini, trei bluze, o fustă, un pulover, o geantă, o pereche de sandale, un parfum, patru rujuri, trei rimeluri, un epilat, doua ședințe de cosmetică, un solar, un abonament la fitness, un tuns și un coafat, un Cosmopolitan, o Elle și un ieșit în club la un cocktail cu fetele. La asta trebuia să mă limitez în fiecare lună, spre disperarea mea. Și mai avea și tupeul să-mi dea peste nas cu „te plătim”. O bătaie de joc. Amicele mele care lucrau la call center câștigau de două ori mai mult și nici nu își storceau creierii să scoată idei de sloganuri și headline-uri.

Mă durea burta, mă omorau ovarele, așa că am plecat mai devreme de la birou, cu scuzele de rigoare. Și capul mă durea, dar asta deja devenise o obișnuință în zilele de lucru. Evident, George nu m-a crezut când i-am spus că nu mă simt bine și că am niște probleme feminine – „parcă ai avut și săptămâna trecută”, mi-a zis. L-am înjurat în gând și am plecat.

Pe drumul spre Club A, unde trebuia să mă văd cu Teo și Feli, prietenele mele de ani buni, din liceu – singurele prietene adevărate, căci mai târziu am fost mult prea preocupată cu învățatul și găsirea unui job de viitor ca să mai îmi ardă să îmi fac prieteni – mi-am dat seama că îmi și venise ciclul, probabil din cauza nervilor. Am coborât și mi-am luat tampoane din primul magazin care mi-a ieșit în cale. Nu aveau decât ultraslim. Am alergat efectiv până în club, le-am zis în treacăt fetelor, care se așezaseră deja la o masă, că am treabă urgent la budă și mi-am pus tamponul. Deja mă pătasem puțin. Iar cu tricoul ăsta scurt... Mă simțeam ca dracu’, stomacul îmi era puțin umflat, iar venele parcă îmi erau foarte vizibile pe mâini. Mă simțeam urâtă și as fi vrut să nu mai rămân la suc și să mă car direct acasă, să stau în pat și să mă uit la ceva drăguț la TV, poate la o telenovelă, sau la o comedie romantică. Îmi plac filmele siropoase și numai cele cu final fericit. Dacă mă uit din

greșeală la un film care se termină prost pentru personajele principale, nu mai pot să adorm și plâng în neștire. Cu toate astea, încerc să mă uit mai puțin la telenovele. Multă lume face mișto de oamenii care se uită la telenovele. Așa fac și când îmi place o manea – fac tot posibilul să n-o ascult, fiindcă nu e de bun gust.

Cum am coborât însă scările de la toaletă, înapoi în club, fetele m-au asaltat cu tot felul de întrebări, așa că n-am mai putut să le spun că vreau să mă tirez. Nu ne mai văzusem de trei zile. O veșnicie. Mă întreabă ce idei de reclame am mai scos. Aproape că mă pufnește plânsul, dar mă apuc să le povestesc. Ele mă susțin întotdeauna și spun că sunt geniale ideile mele. Ca ultima, la o cremă depilatoare, unde, după două săptămâni de brainstorming cu colegii, după șase nopți nedormite căutând pe net inspirația, după ce am stat o zi întreagă pe mess cu prietenii și le-am cerut și lor sfatul, mi-a venit în cap următorul slogan care mie mi s-a părut mai mult decât inspirat și original: „Fii absolut seducătoare vara asta!”.

Propunerea a fost acceptată, dar George nu a părut prea încântat. Niciodată nu lăuda pe nimeni, cu atât mai puțin pe mine. Ce-i drept, mi-a dat trei zile libere pentru că a văzut ce mult muncisem și ce cearcăne aveam de nesomn. În cele trei zile îmi propusesem să stau în casă, să țin cură de slăbire și să citesc. Aveam de ales între Paradisul de după colț, o carte pe care o primisem cadou și despre care auzisem că ar fi interesantă, deși nu mai citisem nimic de autorul ăsta, un sud-american, și un manual de creație publicitară. L-am ales pe cel din urmă, pentru că am vrut să folosesc la maximum timpul ăsta liber pentru viitoarea mea carieră.

Fac o scurtă paranteză, și e legată cumva și de M. Nu fusesem niciodată la mare în Vamă de 1 mai și anul ăsta chiar voiam să merg, auzisem că e

distractiv și că sunt mulți tipi mișto, și eu chiar voiam să mă combin, chiar dacă nu neapărat o relație de durată, dar măcar... măcar să am cu cine să ies sâmbăta în oraș, cu cine să merg la mama sau pe cineva care să îmi ia flori din când în când. În plus, aș fi dat orice pentru o partidă de sex pe plajă, cum auzisem că se întâmplă pe acolo. Planificasem plecarea, cumpărasem cortul – nu mai dormisem niciodată în cort – și, ghinion, mi-a venit ciclul.

Aș fi putut pleca totuși, și să renunț la ideea cu partida de sex – și așa nu era nimic sigur, poate că nu aveam să găsesc așa ușor un tip care să îmi placă și cu care să merg până la capăt, în definitiv sexul cu necunoscuți chiar nu mă caracterizează, nu-i genul meu, dar voiam să fac și plajă. Teo m-a bătut la cap că e o prostie, de 1 mai la mare nu faci plajă, în primul rând că e prea frig și în al doilea rând stai prin bodegi să bei, dar ce știe ea? Mă rog, mai era și varianta să merg, să nu fac nici sex și nici plajă (sau să fac plajă în pantaloni scurți), dar rămânea atunci întrebarea – de ce puii mei să mai merg? Nu era oare mai bine să învăț în zilele astea ca să am un avantaj față de restul colegilor plecați la distracție? Am decis că asta e cea mai buna variantă și le-am anunțat pe fete cu părere de rău că nu mai merg.

Revin. De ce are legătură ciclul meu și plecatul la mare cu M., tipul fascinant cu părul lung cu o șuviță albastră, blugii rupți și câteva tatuaje...

Pe M. îl vedeam de câteva luni peste tot, prin toate barurile și cluburile unde ieșeam seara după job să beau o bere sau o cafea, prin cluburile unde ieșeam sâmbătă noaptea. L-am întâlnit de câteva ori și pe stradă, în Centrul Vechi, pe Blănari și chiar cred că a trecut atât de aproape de mine încât m-a atins, lăsând în urmă un miros puțin ciudat, un amestec de fum de țigară cu ceva un pic sărat, ce-mi amintea de mare. Cam așa miroseau hainele lui Teo după ce se întorcea din Vamă. Teo, în ultima

vreme, devenise cam destrăbălată, pleca cu tot felul de tipi în Vamă... Am fost șocată să îl văd pe M. chiar și pe holul Facultății de Litere, stând de vorbă cu o tipă superbă, în ziua în care m-am dus să o iau pe Feli de la cursuri. Era peste tot și începuse de vreo două săptămâni să fie tot mai des și prin gândurile mele, în momentele în care mă pierdeam cu privirea în gol, când George nu era lângă mine să mă bată la cap cu deadline-urile lui. Îmi imaginam tot felul de ipostaze cu mine și M., fără a fi ceva erotic propriu-zis. Mă trezeam dorindu-mi pur și simplu să-l cunosc, să stăm de vorbă la un suc – sau bere, probabil, nu-l văzusem niciodată bând altceva.

Era genul de tip cu care până în urmă cu câteva săptămâni nici nu mi-ar fi trecut prin cap să mă combin: iresponsabil, puțin alcoolic, scandalagiu, încrezut, poate satanist, lipsit de maniere, afemeiat, arogant și așa mai departe. Complet opusul celor doi foști iubiți alături de care petrecusem câțiva ani. Cu primul, alături de care mi-am și pierdut virginitatea, m-am cuplat în clasa a 11-a. Eram în pericol să rămân singura tipă din clasă fără iubit, așa că a trebuit să aleg până la urmă ceva. Nu m-am simțit constrânsă, nu, nu a fost chiar așa. Mai degrabă m-am simțit îmboldită să îmi aleg un iubit, împinsă de la spate către ceva ce oricum aș fi făcut și de bunăvoie. Am fost împreună trei ani, până la sfârșitul primului an de facultate. M-a părăsit pentru o tipă mai în vârstă ca el cu 5 ani, despre care mi-a spus, fără menajamente, că e mai bună la pat decât mine. După două luni de suferință, în care am stat mai mult în casă cu ochii în telenovele unde toată lumea își găsea marea iubire, în afară de mine, făcându-mă să plâng și mai mult, să mănânc tone de ciocolată și apoi să le vomit, am mers cu fetele într-un weekend la munte și l-am cunoscut pe E., cu care m-am cuplat după câteva luni de tatonări. Partidele de sex erau ceva mai reușite. Era atent,

îmi făcea cadouri, era politicos și, foarte important, se înțelegea bine cu mama. Totuși, când nu făceam sex, detectam la el o oarecare nepăsare față de mine. Adesea nu era atent când îl întrebam ceva și eram nevoită să repet. Își făcea programul cu amicii uitând complet și absolut de mine – dacă aveam examen a doua zi și trebuia să vină să mă aștepte, el uita de asta și își programa un meci de tenis. Weekend-urile le petreceam împreună, fie în casă, fie la munte sau la mare, făcând lucruri diferite – ne regăseam doar când amândoi aveam chef de sex. După doi ani și opt luni m-a părăsit din senin, tocmai când speram că se apropie momentul când mă va cere de nevastă. Toate semnalmentele că vrea să se căsătorească cu mine erau acolo – așa ziceau și revistele, așa zicea și mama. Și totuși, m-a invitat într-un weekend romantic la munte (eu exersasem deja în fața oglinzii mimica de acceptare a inelului și a cererii în căsătorie, momentul ideal la care trebuia să zâmbesc, dar totuși nu cu gura până la urechi, să nu par prea în al nouălea cer, să nu creadă că el îmi face o favoare căsătorindu-se cu mine, ci invers) ca să îmi spună că nu mai putem continua, deoarece s-a îndrăgostit. Mă așteptam să fie totul identic și de data asta: s-a cuplat cu o tipă mai în vârstă, mai bună la pat decât mine. Dimpotrivă, era vorba despre o puștoaică de 17 ani, despre care mi-a spus ceva care m-a șocat: are personalitate. Am dat într-o depresie și mai puternică față de prima dată când am fost părăsită. I-am cerut amănunte; cum adică, ce vrei să spui, eu n-am personalitate? Aș fi preferat apoi să fi lăsat lucrurile așa – mi-a spus că eu sunt neinteresantă, că nu am opinii proprii, că nu îmi doresc mare lucru pe lume și că, pe scurt, sunt o persoană banală pe care nu o poți aprecia decât pentru cum arată. Nu am mai vrut iubit după episodul ăsta. Mă gândeam deja că în vreo doi ani voi adopta un copil și îl voi crește singură, dedicându-mi viața carierei, în care voi avea cu

adevărat succes și voi fi apreciată. Sexul îmi lipsea doar din când în când, dar nici în ruptul capului n-aș fi acceptat ideea de a-mi achiziționa un vibrator care să suplinească lipsa asta din viața mea, așa cum îmi sugera Teo. Mi se părea o idee pur și simplu scârboasă, la fel de dezgustătoare ca a face sex oral sau sex în grup. Sau îmbrăcată în costumele alea ciudate, sado-maso.

Cam a șasea oară când l-am văzut pe tipul ăsta, despre care în ziua când îmi venise ciclul și eram la pământ cu starea de spirit aveam să aflu că se numește M., mi-am dat seama că aș vrea să mai fac sex, cândva. Nu neapărat cu el, nu cred că dorința mea de a mai face sex cândva avea legătură cu respectivul. Sau poate că da, în sensul că părea genul de persoană complet dezinhibată, care ar pune-o oriunde, cu oricine, fără a-și face prea multe bătăi de cap în legătură cu asta. Părea cumva, nu știu cum să spun... disponibil. Disponibil pentru aproape orice. Părea că se plimbă prin toate barurile astea, cu o bere sau două în față, salutând câte un cunoscut, agățând câte o gagică, doar ca să vadă ce se mai întâmplă, ca și cum nu ar avea un scop anume pentru care se află acolo. Oare cum o fi o viață fără scop? Dacă te uitai la el, părea mulțumit, părea pasionat de ceea ce face, orice ar fi fost ceea ce făcea. Cred că mă atrăgea de fapt pentru că îl simțeam ca fiind opusul meu. Eu nu puteam să am o zi fără un program bine stabilit de dinainte. Mi s-ar fi părut că pierd timpul, că stau pe loc. Dacă dintr-un motiv sau altul nu reușeam să respect programul autoimpus, deveneam deprimată, nervoasă, frustrată.

Îi mărturisisem lui Teo interesul meu pentru tipul respectiv și cred că făcusem o greșeală. Ca de obicei, Teo nu putea lăsa lucrurile așa. Era adepta zicalei: when you want something, go for it! Ei îi ieșea, ce-i drept. Aflând că mă interesează un anumit tip, Teo a fost la un pas de a-l aborda, pentru mine, deși foarte uimită la început de

schimbarea asta de gusturi în ce mă privește. M. era mai degrabă genul ei de tip, rebel și teribilist, un pierde-vară sexy cu care să se laude în cercul de prieteni. Am calmat-o temporar, spunându-i că vom rupe definitiv prietenia dacă face ceva necugetat, cum ar fi să vorbească cu el despre mine. A părut resemnată timp de o săptămână, mai precis până am ieșit din nou la o bere în club și l-am văzut la o masă alăturată. Eram în Expirat, era seara folk și un tip cânta destul de prost la chitară. M. stătea în penumbră, două mese mai încolo de noi, și bea bere după bere, schimbând plictisit câteva cuvinte cu o tipă care nu părea să aibă mai mult de 15 ani. Arăta puțin ca Brad Pitt în Interviu cu un vampir, deși Brad Pitt nu avea cercel în sprânceană și nici o șuviță albastră. Ideea măreață a lui Teo a fost să mă îmbete, ținându-mă de vorbă în legătură cu reclamele mele preferate, schimbându-mi berea pe jumătate goală cu una plină de fiecare dată când nu eram atentă. Pe la 1, când tipul de pe scenă terminase de cântat la chitară și lumea începuse să danseze ca într-o noapte obișnuită de weekend, lui Teo i-a venit ideea să facem și concurs de dat shot-uri pe gât. După primul rând pe care l-am dat pe gât, barmanul, foarte încântat că animăm atmosfera, ne-a mai dat două rânduri gratis. Am început să dansăm de nebune chiar în mijlocul clubului și toți se opriseră să ne vadă și chiar să ne aplaude discret. Un tip ne tot lua bere. Toți ne priveau, mai puțin M., care rămăsese în penumbră, arătând ca Brad Pitt, dar un Brad Pitt adolescent, mai diabolic și crud. Pentru mine, toate imaginile din club se reduseseră la el stând în penumbră și parcă așteptând ceva. Mi-l imaginam zvâcnind la un moment dat din întuneric, sărind și apucându-și prada, trăgând-o apoi în vizuina lui și devorând-o în tihnă, sub ochii noștri îngroziți. Era ceva ce te-ai fi așteptat de la el să facă.

Văzând că n-am de gând să fac nimic în legătură cu M., Teo îmi propune să dansăm pe

mese, să le luăm la rând și să dansăm câte o piesă pe fiecare masă, va fi distractiv. Intru în joc, sunt deja foarte amețită, nu trebuia să beau shot-urile, nici măcar nu mi-au plăcut. Ajungem și pe masa lui M. când se bagă Phoenix. Dansez pe cât de provocator sunt în stare la ora 2 dimineața, și beată pe deasupra. M. nici nu se uită la mine, continuând discuția cu puștoaica cu o creastă oribilă, colorată, pe cap, discuție din care prind frânturi despre niște concerte rock la care au fost vara trecută. Sunt frustrată, atâta bătaie de cap pentru nimic, m-am dat în spectacol și el nici măcar nu a observat. De aici lucrurile se petrec cu o rapiditate uluitoare, ca un film pe care îl dai înainte și sari secvențe, se mai potolește șirul de abia pe la 7 dimineața, cu mine acasă, stând pe vine în fața budei și vomitând. Teo, șocată că, la naiba, tot nu se întâmplă nimic între ăștia doi, sare pe mine și mă îmbrâncește în brațele lui M. Firește, în aterizarea mea de la înălțime nu aveam cum să-i cad în brațe, cu atât mai mult cu cât nici nu era atent. Îi cad efectiv în cap, cel puțin așa îmi aduc aminte. Mai grav, mă lovesc cu capul de colțul mesei și, de pe M., care nu se sinchisește să mă țină, aterizez direct pe ciment, sucindu-mi glezna. Mă doare cumplit și îmi vine să intru în pământ de rușine, dacă nu aș fi beată probabil că m-aș duce în budă și m-aș sinucide. Și Teo nu se mulțumește cu atât. În timp ce eu aștept ca proasta, efectiv ca proasta, zâmbind la pereți și ținându-mi poșeta cu farduri într-o mână, lângă masa lor, Teo îi spune lui M. că sunt îndrăgostită de el de câteva luni și că îl urmăresc peste tot prin oraș. Măcar de-ar fi fost adevărat. Chiar nu era așa... cu programul meu strict de la job, aveam eu timp sa-l urmăresc prin oraș?! M. se uită la mine, dar nu schițează nici interes, nici dezgust, o trag pe Teo de mânecă, simt că nu mai suport să fiu umilită în halul ăsta și, colac peste pupăză, puștoaica cu care vorbea M. se ridică de la masă și începe să ne îmbrâncească. Așa, din senin,

fără să-i fi făcut nimic. Teo reușește să o pocnească, puștoaica o apucă de păr și o trage cu putere, Teo țipă. M. ne privește relaxat și râde. Apar bodyguar-zii. Suntem împinse toate afară, fetița aia turbată care s-a înfipt în părul lui Teo îl strigă pe M. să vină cu ea. El termină berea fără să se grăbească, în timp ce noi parlamentăm cu bodyguar-zii, care ne spun că nu mai avem voie în club o lună de acum încolo, apare și el și plecăm.

După toate umilințele din noaptea asta, sunt totuși încântată că plec undeva cu un grup din care face parte și M. încă un străin pentru mine. Încă nu știu că îl cheamă M., puștoaica i se adresează cu apelativul „băi”. Entuziasmul îmi este curmat brusc în clipa în care gagica ne face „cățele în călduri”, venite în club „la agățat” și ne urează „futai plăcut în altă parte”. M. nu-mi aruncă, nici acum, măcar o privire. Ne lasă în mijlocul drumului și pleacă în Fire.

Am decis atunci ca, data viitoare când am să-l mai văd, să îl ignor complet. Nu prea am avut însă cum, fiindcă, în ziua care-mi dăduse atâtea bătăi de cap, imediat cum mi-am schimbat tamponul și am venit la masa fetelor, el a apărut ca din ceață și s-a oprit fix în dreptul meu, tocmai când duceam paharul cu Cola light la gură.

„Ți-ai reparat glezna?”, mă întreabă, ca și când ne-am ști de ceva vreme și recent am întrerupt o conversație. Și către Teo: „Tare croșeul ăla din Expirat, nu dai lecții? M-ar interesa”. Rămânem șocate, în special eu, cu paharul în drum spre buze. Feli se agită, nu înțelege cine e și de ce nu i-l prezentăm.

„Mă cheamă M., în caz că te roade curiozitatea”. Mi se adresează de astă dată mie, și cred că am putut identifica, bine ascuns, ce-i drept, un ușor zâmbet pe buzele lui. Sau poate doar voiam cu disperare să cred asta.

După numai două zile eram împreună, eram un cuplu. Au fost câteva săptămâni fericite. Apoi

luni... Da, cu siguranță, am fost fericită atunci, de asta acum nu mai găsesc niciun sens în nimic din ce mi se întâmplă.

Ela, 14 iulie 2002, 23.47 pm

Jurnalul Elei (2)

Ziua în care am făcut pentru prima dată sex cu M. a fost una dintre cele stresante din viața mea. Începuse prost încă de dimineață. Mă trezisem cu crampe. M-am dus la toaletă, am stat ceva timp acolo, dar crampele tot nu încetaseră. De vină era doar idioata de Teo, care îmi recomandase un ceai nou de slăbit. „N-ai nimic de la el, nu are efecte neplăcute, doar îți topește celulita", spusese Teo. Ce țeapă... Data viitoare când aveam s-o văd, o să-i bag ceaiul pe gât. Să-i topească ei ce puii mei are chef să-i topească.

După ce-mi mai trecuseră puțin crampele, mi se pusese un cârcel groaznic. Mă așezasem pe canapea, ca să-mi verific e-mailul – George iarăși mă bruftuluia că n-am terminat propunerile pentru clientul cu pasta de dinți cu aromă de vișine – și, probabil, piciorul mi s-a relaxat, iar cârcelul m-a năpădit plin de venin. Cred că deveneam ușor masochistă, mi-a trecut din nou prin minte. Mă confesasem la o bere, în urmă cu câteva seri, și lui Teo, în legătură cu chestia asta. De fiecare dată când aveam o senzație neplăcută, când mă loveam sau mă apuca din senin o durere, îmi imaginam diferite scene erotice cu mine și M. Mă ajuta să mă concentrez asupra altor părți ale corpului meu, dar, ciudat, senzația de durere se intensifica și ea. Cele două însă, plăcerea și durerea, se amestecau și rezultatul era destul de interesant. Îndeajuns de interesant ca s-o mai fac și a doua oară.

După ce scăpasem și de cârcel, mă sunase mama. Mă soma să trec pe la ea, să o ajut să bată covoarele. Niciodată nu-mi plăcuseră treburile

casnice. Credeam că mama ar fi trebuit să angajeze o femeie special pentru bătutul covoarelor, nu să mă slugărească pe mine. Nu muncisem atât să devin o femeie de carieră, ca să mă trezesc, chiar și pentru o zi, la cratiță. Sau la bătătorul de covoare.

E drept, era sâmbătă, deci nu aveam prea multe scuze. Cât de ocupată puteam fi? Am plecat la mama.

Pe drum, M. mă sunase. Îmi vorbise altfel decât îmi vorbea de cele mai multe ori, cu mai multă căldură. Avea un timbru diferit. Am fost convinsă că urma să facem sex în seara aia. Poate era un al șaptelea simț, cine știe... Eram sigură că avea să se întâmple.

De altfel, m-a invitat la o petrecere, în casa unui amic de-al lui, din gașca cu care fugise la mare de 1 mai. A., sau așa ceva.

Am ajuns la mama, dar gândul nu-mi stătea deloc la covoarele ei pline de scame. Îmi dădeam seama că nu văzusem prea mult din corpul dezbrăcat al lui M. E drept, într-o seară, în club, își scosese tricoul și dăduse din cap pe jumătate dezbrăcat – fac o paranteză, pe bune dacă am înțeles vreodată stilul ăsta de exprimare, datul din cap... brutal și aproape dezgustător... copiii ăștia care dau din cap nu se gândesc oare că-i deranjează pe cei din jur? Aruncă cu transpirație în stânga și-n dreapta, cu mătreață... e drept, M. nu era dezgustător când dădea din cap, dar M. e o excepție în multe feluri –, dar în club era întuneric, și nu reușisem să-l analizez foarte bine. În altă seară, în timp ce ne sărutam pe o bancă în parc, în Herăstrău, îi atinsesem cumva din greșeală penisul, prin blugi, și nu-mi retrăsesem mâna, fiindcă simțisem o oarecare intimitate între noi, atingându-l în felul ăla.

„Ia-l pe ăsta, e cel mai greu, da' ai grijă să nu-l dai prin rahat de câine", îmi spusese mama, aruncându-mi pe umăr ditamai covorul.

Am coborât cu el pe scări, gata să mă prăbușesc sub greutatea lui. Mă întrebam dacă M. a bătut vreodată covoarele. Știam că se înțelege foarte rău cu maică-sa, iar despre tatăl lui nu știam nimic. Nu-mi vorbise niciodată. Acum, în timp ce aruncam covorul pe bătător, cu grijă să nu-mi intre tot praful din el în ochi, de abia găsisem picături Visine pentru ochi mai limpezi, îmi imaginam mușchii lui contractându-se în timp ce lovește covorul, ștergându-și transpirația cu brațul gol, și aruncându-mi cel mai fermecător zâmbet posibil. Ar fi trebuit să-l chem pe M. să bată covoarele maică-mii. Să-i spun să se dezbrace și să le bată complet gol. Să transpire, iar eu să ling sudoarea sărată de pe corpul lui, ca pe o licoare magică.

În timp ce visam atât de frumos și pervers, Kiki, javra vecinului maică-mii, a venit lângă covor, l-a mirosit, și, până să-mi dau seama ce are de gând să facă nenorocitul, a scos un jet de urină fix pe modelul floral din mijlocul covorului.

„Kiki, zât de aici! Javră nenorocită!”, i-am strigat.

Kiki a plecat resemnat, rușinat, așa cum și merita, și s-a dus să miroasă și tufișurile de lângă bătător.

Numai de nu mi-ar umple mama capul că miroase acum covorul a pipi...

Știam că M. a făcut sex cu foarte multe tipe înaintea mea. Aveam o bănuială că m-a înșelat, în cele aproape două săptămâni cât fusesem împreună. E drept, nici nu știu exact când anume, în ce moment am fost împreună. Nu îmi făcuse oficial nicio propunere, de genul – „Ela, vrei să fii iubita mea?”... Cred că am fost împreună din momentul în care m-a sărutat prima dată, deși, între noi fie vorba, l-am mai surprins după asta sărutându-se atât cu Sab, punkerița aia mică și idioată care o lovise pe Teo în noaptea în care am vorbit cu M. prima dată, cu o altă tipă, blondă, relativ frumușică, probabil din liceu, ba chiar și cu

un bărbat. Un ciudat, care purta ziua în amiaza mare, pe stradă, bocanci galbeni.

Îl întrebasem pe M. dacă e bisexual și îmi dăduse un răspuns vag, ceva de genul că orice ființă îl poate atrage la un moment dat, și că nu face o așa de mare deosebire între bărbați și femei. „Totul este să fie originali, interesanți și să aibă ceva mișto de oferit", îmi spusese M.

Eram convinsă că, dacă voi sta destul de mult timp cu el, aveam să-l vindec de boala asta cu bisexualitatea.

Ajunsesem în casa amicului ăla, un tip cam bețiv, din câte îmi dădeam seama, și M. începuse să mă sărute și să mă împingă spre canapea. Eram și eu foarte excitată. Mi se părea însă că a nimerit cel mai tragic și nepotrivit moment pentru a face ceea ce visasem în fiecare noapte în ultimele săptămâni. De dimineață mă epilasem și, vai, sunase mama, ieșisem din cadă, vorbisem cu ea despre pisoiul care nu prea mai are poftă de mâncare și, probabil, nici nu mai vede bine cu un ochi, pe urmă îmi amintisem că, deși era sâmbătă, George mă rugase să vin la birou, că avem o ședință cu toată echipa, pe urmă apăruseră crampele, apoi cârcelul, îmi dădusem seama că sunt în întârziere, după ce mergeam la mama trebuia să ajung la birou, mă ștersesem repede cu prosopul și fugisem să bat covoarele maică-mii, iar după asta repede la birou, fiindcă George era și așa puțin supărat pe mine că întârziasem cu headline-urile.

Abia pe la prânz realizasem că, luându-mă cu vorba la telefon, nu apucasem să-mi epilez decât o axilă, cealaltă rămânând cu păr de aproape de sfert de centimetru. Părul meu fiind șaten deschis, nu se poate spune că era din cale afară de vizibil. Speram, totuși, ca M. să nu mă sune și să nu mă invite undeva unde să rămânem singuri. Poate că avea să observe părul meu de la subraț și să nu mă

mai caute niciodată. Cum era el și misogin... Cred că bărbații ne urăsc de multe ori fiindcă avem păr pe corp și uneori nu suntem prompte când vine vorba de epilare.

Dar, nenorocire, M. a sunat. Spunea că A., amicul lui, pleacă în seara asta din București și că ar vrea să ne vedem noi doi în apartamentul ăluia, să fim singuri toată noaptea. Firește, primul impuls a fost să amân întâlnirea, zicând că am o ușoară durere de cap, dar M. a insistat. A zis că-mi aduce o aspirină. Am lăsat așadar întâlnirea fixată pentru ora 19. Al doilea lucru care mi-a venit în minte – și care ar fi fost, mai mult ca sigur, cea mai bună soluție, pentru că și onoarea mea ar fi fost salvată, dar și dorința imensă de a face sex cu M. – a fost să-l rog pe George să mă lase să plec mai devreme acasă, cu măcar o oră. Ajungeam, fugeam direct în baie și mă epilam cum trebuie. Dar George nici n-a vrut să audă. Mi-a zis că, după ce că nu sunt chiar întruchiparea eficienței, mai am și multe fumuri. Culmea, nu aveam pic de fumuri. Cred că am fost cea mai umilă și docilă angajată pe care a avut-o el vreodată. Văzând că n-o scot la cap cu el, am fugit până la buticul din fața clădirii de birouri și am cumpărat un aparat de ras. Am încercat să mă epilez pe uscat, dar a ieșit o nenorocire. Pielea mi s-a iritat groaznic. Aș fi putut să merg la baie, să mă săpunesc la subraț, dar ar fi însemnat să-mi scot bluza, iar budă de la job nu era niciodată sigură. Mereu putea intra cineva peste tine. Asta mi-ar mai fi lipsit, să se ducă vorba că Ela se rade la subraț în timpul orelor de program... Chiar dacă era sâmbătă, nu conta, tot puteau să-mi iasă vorbe...

În final, am ales o soluție cu adevărat de compromis. I-am cerut Adelei să-mi împrumute o cămașă subțire, transparentă, care îmi acoperea brațele pe jumătate. Părul meu de la subraț era acum în siguranță, tăinuit. Și, indiferent ce i-ar fi trecut prin cap lui M. să-mi ceară să fac, cu niciun

preț nu aveam să-mi dau jos cămașa asta de pe mine.

Ela, 26 iulie 2002, 02.34 am

2003

Some days I pray for Silence
Some days I pray for Soul
Some days I just pray to the god of Sex
Drums and Rock TV' Roll
(Meatloaf)

1. Kanwulf @ church

Just 19 and dream obscene
with six months off for bad behavior
(Placebo, *Special Needs)*

Am adormit spre dimineață la Elena, după un futai în multe reprize, variat și intens, și după două lăzi de bere golite, plus whiskey-ul adus de Celi sau Seli sau cum pula mea o chema pe fata aia a cărei aniversare de 16 ani fusese. Sweet sixteen. De mult nu mai văzusem așa o puștoaică desfrânată. De fiecare dată când mergeam să mă piș, în baia lui Cofrag și Elena, Ceci avea un sân scos din bluză și era îngenunchiată, invariabil, în fața unei perechi diferite de blugi decât cea de dinainte. Păcat însă că nu era și frumușică. Avea o față de cal, aducea puțin cu Daniela Gyorfi. Cu siguranță, mi-ar fi supt-o și mie, dacă n-aș fi evitat din răsputeri să rămân singur cu ea. N-aveam chef de muie și, oricum, Elena s-ar fi supărat rău. Celi sau Ceci asta se dăduse la un bou din liceu, de care-i plăcea Elenei. Venise și el la bairamul panaramei. Nu prea înțelesesem de ce acceptase Elena să pună casa la dispoziție pentru petrecerea asta, dacă ele două nu mai erau chiar prietene, dar, ce-i drept, chiar fusese distracție. Cred că Elena dădea petreceri ca să-și mențină cota de popularitate la școală, pula mea. Miss fuckin' boboc.

Ațipisem pe la vreo 10 spre dimineață, și dobitoaca de Elavaca m-a trezit la 10.22, cu insistente țiuituri pe mobil.

„Alo, da", am zis eu, încercând să descopăr de ce pula mea nu văd bine cu ochiul stâng.

„M.! Doamne, Dumnezeule, cât de bine că ești treaz! Credeam că ai uitat că azi e!"

„Ăăă..." fac eu. „Ce să fie azi..."

„Nunta!!! Azi e, e sâmbătă. La 3 după-masă, n-ai uitat, nu? Vii să mă iei, da?”

Mda. Începeam să-mi amintesc. Îi zisesem vacii că o să merg cu ea la nunta unui bou de la job-ul ei. Promisese că va fi superfun, va fi băutură la discreție și totul e pe banii ei, adică pune ea banii de plic. Vrea doar să vin cu ea, „se știe că femeile care vin neînsoțite la nuntă sunt bătaia de joc a celorlalți nuntași... Unde mai pui că se simt ca ultimele ratate, la bluesuri, dacă vin singure. Zi că vii, zi că vii!”, mă implorase, și cedasem. Mă gândeam că, oricum, dacă o fac de râs pe acolo, o să mă simt cumva răzbunat. Și poate că asta avea să-l facă fericit pe Machi... Poate că Elavaca, de rușine, avea să se sinucidă.

„Mmmda. Vin. Da’ uite o chestie – vezi că vin direct la petrecere, nu mă trambalez cu tine pe la primării, biserici. Adică, totuși...”

„’Ai, mă, te rog... Măcar la biserică! Ține puțin de tot, maxim juma de oră! Și e abia la 3... Te rog, te rog, te rog!!!! Îți dau bani de mare o săptămână, de marți încolo, cât plec eu în team building în Retezat. Te rog, te rog, te rog! Zi da! Uite, la primărie mă duc singură, e acum la 1...”

„Bine, mă, Ela, mă... Vin. La biserică, adică. Unde e?”

„Aia de lângă Operă. Faci și puțin de la tine de acasă, e la doi pași.”

Da, dar din Crângași, de unde stă Elena, nu fac chiar puțin, mă gândesc.

„Ok”, zic. „La 3 sunt acolo.”

„Beton! Iubi mult de tot băiatul! Vezi să te îmbraci frumi, da?”

„B’ne”, zic și închid.

Conversația a trezit-o pe Elena, care întinde pe bâjbâite mâna după o țigară și o cola băută pe jumătate, trezită, azvârlită pe jos.

„Cine era? Neața”, îmi zice.

Elena e printre cele maxim 6 pizde pe care le-am văzut arătând mișto când se trezesc dimineața. Elena, dimineața, mahmură și răvășită, pare de vreo 13 ani. Pe umărul ei văd tatuajul pe care îl iubesc, ceva asemănător cu logo-ul de la Guns N' Roses doar că, în centru, stă scris un M. micuț. Și l-a făcut vara trecută, după ce ne-am întors din Vamă. Am fost vreo lună împreună. Tatuajul ăsta și gropițele mici și abia vizibile de deasupra fundului sunt părțile din Elena pe care le iubesc cel mai mult. Pe ea, în întregime, nu cred că o iubesc. De fapt, e prima dată sau a doua oară când îmi pun problema asta.

„O gagică, tre' să merg cu ea la o nuntă", îi zic.

„Tipa aia, Ela? Ce nașpa. Mă gândeam să ieșim în Fire diseară... Vai, în ce hal îți arată ochiul, nu știu cum mergi tu așa învinețit la nuntă, îi sperii pe ăia... pune apă rece, stai că-ți fac eu o compresă, să fumez o țigară și..."

„Păi nu văd de ce să nu ieșim. Cât pula mea pot să stau la nuntă? Putem să ne vedem în Fire pe la 11 diseară. Dă-l în pula mea de ochi. Chiar, ai idee cum l-am căpătat?"

„Nu mai știi?... Te-ai bătut cu F., mă luase la un dans și încercase să mă sărute. I-ai rupt nasul, i-ai spart o buză, l-ai mușcat... s-a dus la spital, direct. Am fost așa mândră de tine!", zice Elena, în timp ce-i aprind țigara. „Da' știi că mi-ar plăcea mult să nu te mai vezi cu ea, cu Ela asta, să nu ți-o mai tragi cu ea..."

„Eh, căcat, nu veni cu d-astea. Ce pula mea, vrei să fim ca dobitocii normali, cu bășini posesive și tot rahatul... Ți-am zis că sunt 3 motive pentru care o ard cu Elavaca: unu – e bună rău de muls, doi – am făcut un pariu cu Machi, să vedem dacă o pot face să-și dorească să se sinucidă și trei – e așa proastă încât mă inspiră, am nevoie să o văd din când în când."

„Ok, mi-ai mai zis... Da' mie treaba asta cu sinucisul chiar nu-mi place. Dacă e proastă bâtă, de ce să n-o lași în plata Domnului, de ce să-ți încarci aiurea conștiința?"

„Asta, baby", îi spun în timp ce-o pup și mă pregătesc să ies pe ușă, așa, cu ochiul umflat, cu hainele mototolite vai mama lor, „funcționează numai la ăia care au o conștiință."

Ies în stradă, e cald și soare și supermișto. Îmi aduce aminte de diminețile mahmure din Vamă, nu cele de anul ăsta, ci alea de pe vremea când de abia intrasem la liceu, și încă nu erau bodegi, nu era multă lume, era mai puțină rockereală ca acum. Ieșeai din cort și soarele te lovea direct în cap, direct în ochi, așa că erai obligat să uiți de mahmureală, să uiți tot ce gândiseși în timp ce te îmbătai. Să o iei de la capăt. Unde să mergi dimineața când te trezești, în Vamă, decât tot la bere?

N-am chef să mă duc la mine, s-o văd pe panarama de mama și să mă ia la întrebări, cu ochiul și altele. De fiecare dată când ajung acasă, după o absență mai lungă, fie că e dimineață, prânz, seară sau noapte, stă în bucătărie și învârte într-o tigaie jegoasă niște cartofi prăjiți. De atâtea ori m-am abținut să apuc mânerul tigăii și să-i arunc conținutul fierbinte direct în față, să i se imprime cartofii pai, pe jumătate făcuți, în ridurile tot mai pronunțate de pe frunte și obraji... De atâtea ori m-am abținut, încât nu știu dacă o s-o mai pot face mult și de acum înainte. Așa că mă duc la A. Până la 3, când e căcatul de nuntă la biserică, radem și vreo 6 beri.

A. îmi deschide, se sperie de ochiul meu. Îi explic pe scurt: l-am bătut pe unu'. Faza e, îi zic, că dacă-l văd acu' pe stradă, nici pomeneală să-l recunosc. Naspa, zice A., poți să te aștepți de la oricine să vină să te bată, poate orice om pe care-l întâlnești să fie ăla, da, zic, dar n-o să fie așa bou

să mai sară la bătaie, mi-a zis Elena că l-am băgat în spital. „Bine i-ai făcut”, zice A., „așa merita, căcănarul naibii. Da’, apropo, cine e, îl cunoșteai?”, întreabă el, dar îi fac semn că e prea complicat să-i explic.

Îi povestesc, tot pe scurt, faza cu nunta la care tre’ să merg cu Elavaca. Cu greu reușesc să-i explic că nu pot să-l iau și pe el.

„Bă, și ce-mi mai plac mie nunțile! Să mor io! Mă binedispun, atâta lume, dansuri, băutură, muzică... Când o bagă pe aia de la Phoenix, aia tematică, e supertare.”

„Mda”, îi zic eu, „dar nunta asta o să fie oricum de căcat. Nu cred să bage nimeni Phoenix.”

Îi cer ceva ok de îmbrăcat. M-as duce și cu tricoul ăsta cu Rotting Christ, da’ faza e că a borât azi-noapte Elena pe el, și l-am și sfâșiat într-un cui, la bodega unde am fost înainte de petrecerea de la Elena...

„Stai că-ți dau eu ceva megabelea!”, mă avertizează A. „De fapt, hai cu mine, să-ți alegi din dulap.”

Dulapul lui A. nu-i chiar dulap. E o grămadă cu vârf de haine răsturnate în mijlocul camerei, printre care sunt azvârlite sticle și doze de bere doar pe jumătate golite.

„Hai că fac un joint”, zice A.

În timp ce-l aprinde și-l pasăm unul altuia, răscolesc printre tricourile lui A., în speranța că voi găsi ceva curat și decent. Mă rog, nu-mi bat capul prea mult, dar ceva de îmbrăcat tot îmi trebuie, că mă văd diseară cu aia mică în Fire.

„Ia aici, uite tricoul ăsta cu Moonsorrow... e belea!”, îmi zice A. și-mi întinde un tricou mărimea M. La mărimi ne potrivim ok, el e doar o idee mai solid decât mine.

Tricoul arată acceptabil pentru nuntă și Fire, doar că e așa, nu știu cum, lipicios. Îl întreb pe A. care-i faza.

„A, căcat”, zice, „cred că am spermat pe el. Lasă-l în pula mea, stai că-ți caut altul.” Găsește unul cu Nargaroth, îmi place mult. Îmi amintesc faza cu legenda care circulase, că tricourile fuseseră făcute în ediție limitată, și Kanwulf pretinsese că le stropise pe toate cu propria-i spermă. Dacă A. ar fi pătat tricoul ăsta de spermă, în locul ăluilalt, aș fi avut o scuză, aș fi mers îmbrăcat cu el la nuntă și le-aș fi spus tuturor povestea cu slobozul lui Kanwulf. Da’ așa, nu pot să mă plimb cu sperma lu’ A. pe mine, e gay.

Mă decid pentru tricoul cu Nargaroth și pentru o pereche de blugi negri, tăiați pe buci și în genunchi, care-mi vin satisfăcător. Bocancii rămân ăștia pe care-i port de 4 luni nonstop, îi șterg doar puțin de noroi cu un capăt al covorului lui A., din sufragerie.

„Hai să bem până începe nunta”, îi zic.

„Pfoai”, face A. „Credeam că nu mai întrebi odată!”

Elavaca avea să susțină apoi că de vină pentru toată tărășenia a fost doar nesimțirea mea, misoginismul meu, precum și imaturitatea mea când vine vorba despre relații, totul culminând cu incapacitatea mea fizică și mentală de a mă dedica unei relații monogame. Eu zic că ăsta e bullshit. De vină pentru tot căcatul care s-a petrecut a fost căldura, zăpușeala asta nesuferită de mijloc de iulie.

N-am băut cu A. mai mult de 18 beri, și alea doar la halbă și, dacă nu mă fute memoria în momentul ăsta, cred că au fost și la 0,4. Dar căldura nenorocită ne-a moleșit de-a dreptul și, cum stăteam așa la umbră pe terasă, și A. se contrazicea cu mine în legătură cu starea naturală a lui Locke și cu contractul social al lui Rousseau – eram în primul an la Filosofie – am uitat să ne mai consultăm ceasul. Adevărul e că niciunul din noi nu avea unde să meargă – adică, undeva unde să fie nerăbdător să meargă. Abia când m-a sunat Elavaca

să-și ceară scuze că a întârziat, fiindcă, zicea ea, la Starea Civilă și-a dat seama că pantofii erau foarte nepotriviți, o tipă avea la fel ca ai ei și, în plus, nașa a avertizat-o că nu se potriveau cu rochia, așa că a dat o fugă până acasă să și-i schimbe, dar, acasă, după ce a băut o cafea, i s-a făcut rău, poate din cauză că în ultimele 6 zile ținuse o dietă compusă exclusiv din lichide, ca să nu fie balonată la nuntă și să pară că are picioarele umflate, dar, spune ea, „sunt într-un taxi și ajung în 5 minute, a început cumva?”, mi-am dat seama că uitasem de nuntă și că era 15.20 și eu eram încă la mama dracului, într-o bodegă de lângă blocul lui A. Am hotărât să mai beau doar o bere și să o întind.

Era 16.35 când am ajuns la biserică, dar, culmea, nunta Elavacii încă nu intrase înăuntru. Ea stătea resemnată într-un colț, într-o rochie albă care o făcea să arate ca o gâscă, fumând o țigară slim. Cred că plânsese, fiindcă avea ceva negru întins pe la ochi, sau, poate, cine știe, încercase de dragul meu un look ușor goth. În cap își făcuse un fel de cârnat uriaș care ținea, probabil, loc de coc. Când m-a văzut îmbrăcat cu tricoul cu Nargaroth s-a albit puțin la față, dar, mai mult ca sigur, trebuie să fi fost o reacție normală din pricina căldurii, sau a dietei pe bază de lichide care, dacă e să fiu sincer, nu părea să fi funcționat deloc, căci Elavaca arăta balonată și constipată.

„Sorry c-am întârziat”, i-am spus. „Am avut numai belele, pe maică-mea a inundat-o o vecină, a trebuit să car cu ea vreo 60 de găleți cu apă.”

„Nu-i nimic”, mi-a zis, cu dinții ceva mai strânși ca de obicei. „Ai băut și o bere cu vecina, în timp ce cărai gălețile?”, mi-a spus ea, după ce se apropiase să mă pupomiroasă.

„Nu, e mirosul ăleia de ieri”, am lămurit-o eu. „Văd că încă n-a început.”

„Mda, n-a început. Dacă ai și ce nervi pot să am... Hai cu mine acolo pe bancă, să-ți povestesc ce am pățit. Am ajuns ca vai de capul meu, alergată

și transpirată, numai ca să constat că încă nu începuse. Nici pomeneală să mă înștiințeze și pe mine careva... E drept, în afară de George, șeful meu, care e mirele, nu cunosc pe nimeni, dar oricum. Și să vezi, când ajung aici, după ce-mi cursese machiajul, mă ia nașa deoparte să-mi spună că sunt o neobrăzată că port rochie albă. Cum?!, am întrebat-o gândindu-mă că n-am auzit bine. Zicea că e indecent să fii doar o invitată banală și să porți alb, ca mireasa. S-a rățoit când a văzut și florile mele prinse în coc... că așa ceva nu poartă decât mireasa. Jumate de oră am plâns!", îmi spune Elavaca, luându-mă tandru în brațe. Profit de situație și îmi șterg palmele transpirate pe rochia ei. Da, are dreptate, cam proastă ideea cu alb... ia uite, i-am lăsat dungi gălbui. Și, când îmi spune cât a costat-o cocul la coaforul central, de fițe, 800.000, mă gândesc că poate și eu aș fi plâns în locul ei.

Observ că nunta intră în biserică, a fost chemată de popă. Îi spun Elavacii că mai rămân să fumez o țigară, și vin pe urmă. Elavaca intră resemnată, cu rochia ei albă, balonată, constipată și cu rimelul întins pe obraji.

Aștept, fumez 4 țigări, ăia tot în biserică. Zic, hai să intru și eu, poate e fun.

Cum intru, vreo 16 ochi de babe se întorc spre mine, și vreo 10 degete se duc la buze, în semn de Șttt. Observă tricoul meu și blugii găuriți și încep să șușotească între ele. Mă apropii, înaintez pe culoar, și fac și eu, la rândul meu, în ton cu gestul babelor – Șttt. În față, o imagine bestială: popa se ține de mână cu mirele, mireasa, nașii, și au făcut o horă. Se rotesc într-un ritm lent și par să ducă dorul unei manele, care să anime puțin spiritele. Ce horă leșinată, îmi zic, după care mă uit după Elavaca. Stă țeapănă într-un colț, cu bărbia scoasă înainte. Văd că nu e nimic amuzant pe aici, așa că ies din nou și hotărăsc să-i aștept afară.

După vreo 10 minute, Elavaca iese și se uită după mine cu un aer disperat.

„M., iubi! Hai repede! Trebuie să mergem și noi să-i felicităm, să le urăm casă de piatră!”

„Păi mergi singură, te aștept aici.”

„Nu se poate!!! Ce naiba... vrei să creadă George că am venit singură?! I-am vorbit oricum despre tine, abia așteaptă să te cunoască.”

Intru în urma balonatei, regretând țigara din care nu fumasem decât jumate. Mai mult de atât, regretând berile pe care acum le-aș mai fi putut bea cu A. la terasa aia răcoroasă, fără babe îmbrăcate ca la cimitir, cu dresuri groase și oribile în sandale care erau la modă pe vremea WW2, care șâșâie fiindcă intri cu tricou de satanist în biserică și se așteaptă automat să faci scandal.

Ajung, târât de Elavaca, în fața celor doi miri.

„Casă de piatră! Să fiți fericiți și să aveți o mulțime de copii frumoși, să crească mari și sănătoși și să vă bucurați de ei!”, le zice Elavaca, și se întinde să pupe mireasa. Se pupă amândouă în aer, ca să nu se păteze de ruj pe obraz. O pup și eu pe respectiva, în colțul gurii. Se fâstâcește. E drăguțică și nu cred că are mai mulți ani ca mine, 19, maxim 20. George, șeful Elavacii, e naspa cu spume. Înțepat, chel, îmbufnat. Îi întind mâna și-i zic felicitări, dar el mă ia în brațe și mă pupă. Mă șterg pe obraji cu mâneca tricoului.

„De ce te-ai șters, nu ești în toate mințile?!", țipă Elavaca când suntem din nou afară, și-mi aprind o altă țigară. „Acum o să se simtă ofensat. O să țină minte că ai făcut asta! O să mă taxeze!”

Tocmai vreau să-i răspund ceva mai de dulce, să-i zic că aș fi preferat să continui să golesc berile cu A., când o babă oribilă, cu o coafură de nebună, sare la mine, mă prinde de mână, îmi înșfacă țigara aprinsă și o aruncă cât colo.

„Nu-i voie să fumezi în fața casei Domnului!”, strigă ea, cu o voce pițigăiată.

Elavaca îmi face semne disperate. S-a așezat în spatele babei și îmi arată spre mire, apoi spre babă, un gest ciudat, cu niște degete împreunate.

„De ce să nu fumez? Și Isus fuma. Știți dumneavoastră cine este pe tricoul ăsta? Tatăl lui Isus”, îi spun.

Elavaca e din nou albă la față.

„Rușine! Voi, generația de azi, nu mai aveți pic de respect față de învățătură, față de Biblie! Toată ziua bateți mingea pe maidan, jucați tontoroiul.”

„Ba, dimpotrivă, eu nici măcar nu știu să joc fotbal”, îi spun babei, care se depărtează bodogănind și fornăind pe nări, cu aerul că i-am adus o jignire personală. Ce tâmpenie. Nu înțeleg de ce iau unii religia chiar atât de personal, de implicat. Pula mea, e o poveste ca toate poveștile, fiți mai relaxați... În timp ce-mi spun asta în minte, baba nebună, probabil de nervi, se împiedică în tivul rochiei albastre, lucioase, și se prăbușește pe scări.

„Mămica! A căzut mămica! Mami, ești bine?!”, se aude din mulțimea adunată în fața bisericii, și mirele se repede, disperat, să-și culeagă pe mă-sa de pe scări.

Printre cei care au sărit să o ridice se află și Elavaca. De fapt, ea e prima care o apucă de braț și o trage în sus.

„Lasă-mă-n pace, curvo!”, îi șuieră baba. „Tu, cu golanul tău, cu ereticul tău, ați venit aici numai ca să mă supărați, să mă îmbrânciți pe scări, să-mi luxez șoldul.

„Ești bine, mămică?”, urlă neghiobul de mire, ajuns și el lângă mă-sa. „Cine te-a îmbrâncit, mami? Zi-mi, să îi crăp capul!”, urlă el.

„Nimeni, a fost o neînțele...” încearcă Elavaca să-l calmeze.

„Tu taci din gură! Te-am întrebat eu pe tine? Zi, mămică, care-i ăla, că foc îi dau!”

„Uite acolo, acolo... Era un golan care fuma aici, în fața casei Domnului”, zice baba, dar, din

fericire, mai ales pentru Elavaca, arată în partea opusă ăleia în care sunt eu.

„Ei, lasă, mămică, lasă... Hai acuma, totul e bine. Uite, mergem la masă, servești un coniăcuț”, îi zice mirele. Mireasa s-a apropiat și ea și o mângâie pe soacră-sa.

Ce naspa, îmi zic, ce disperați trebuie să fie unii de foame, ce copilărie traumatizantă au avut dacă acum se înhamă să sugă pula o viață întreagă, doar pentru bani. Cu toate astea, mireasa nu-i chiar schiloadă, n-ai zice că n-are ce pune pe masă... ba are chiar un fund rotunjor și apetisant. Și nu are nici picioare în paranteză, semnul distinctiv al ălora care n-au avut ce mânca în copilărie, sau au crescut la coada vacii. Poate, cine știe, îi trebuie mire ca să-și pună silicoane... deși nici asta n-ai zice, e chiar bine dotată. Mister total, dar poate am să-l rezolv la local, îmi aprind o altă țigară.

„Hai și noi, că se umplu mașinile și rămânem dracului pe dinafară”, îmi zice Elavaca, pe un ton cam răstit.

Pare foarte stresată, chiar epuizată de nunta asta. Și când te gândești că nici n-a început măcar.

2. Satin, pișcoturi, manele

It echoes in my brain
I didn't mean it
did too much cocaine
I didn't mean it.
Your memory will fade
I didn't mean it
I know you feel betrayed
I didn't mean it
I just wanted to get laid
I didn't mean it
(Placebo*, Slackerbitch)*

Prindem locuri într-o mașină în care nu prea sunt locuri. În spate, unde intrăm noi, stau deja două pupeze. Una din ele e chiar mișto, brunetă, cu părul buclat, îmbrăcată într-o rochie neagră care mai mult nu e decât e. Anyway, îi lasă la vedere gâtul, sânii, talia, cracii, fundul. Mă așez lângă ea, o înghesui puțin, și o iau pe Elavaca în brațe. E teribil de grea și de udă, transpirată. Colac peste pupăză, mă mai și înțeapă în picior cu tocul unuia din pantofii ei caraghioși.

„M.”, zic eu, și-i întind mâna brunetei sexoase.

“Antonia”, zice ea.

Are multe inele de argint pe degetele subțiri. E marfă.

Dincolo de ea, mai e una bucată pizdă, dar pare trecută și neinteresantă. Ei nu-i întind mâna.

„E prima nuntă la care mergeți împreună?”, ne întreabă brunetă seminudă.

„Dar de ce presupui asta? Scrie pe noi cumva?”, sare Elavaca, țâfnoasă.

Mă întreb dacă pizdele știu să se raporteze corect una la alta, dacă fiecare își dă seama unde se

poziționează, ca nivel de sex-appeal, față de celelalte.

Mașina ia o curbă, cad peste Antonia, cu Elavacă cu tot.

„Ai și tu grijă, ține-te de ceva!”, strigă Elavaca. „Mi-ai șifonat rochița!”

Căca-m-aș pe ea de rochiță, îi zic în gând. A dracu’ rochie ține cald ceva de neimaginat, mai ales că Elavaca mi-a răspândit-o peste tot – pe picioare, pe coaie, pe burtă, mai are să mi-o pună și în cap. Îmi promit ca, înainte de terminarea serii, să arunc cu un lichid foarte colorat pe ea.

Antonia are carnea tare, incitantă, parfumată. Îmi lipesc piciorul de coapsa ei. Mă lipesc cu umărul de sânii ei, nu protestează. Vita de Elavaca nu observă, e ocupată să-și aranjeze cocul de 800.000, bine apretat. Pute a cosmeticale de-ți mută nasul. Urâta de lângă Antonia deschide geamul.

În sfârșit, ajungem la local.

„Hai să mai stăm, să fumăm o țigară, să nu creadă George că suntem nemâncați și ne repezim să ocupăm mesele”, zice Elavaca.

God, câtă prostie sub cocul ei apretat, mă gândesc, în timp ce o pierd din ochi pe Antonia, care intră în restaurant. De parcă mirele n-ar ști că oamenii au venit doar ca să mănânce și să bea. Văd că restaurantul are și terasă, aș putea să-l chem pe A. aici, să bem pe terasă. Să evadez de la nuntă, să fut nunta, într-un final, intrăm și noi.

Machi îi tot dădea zor că nu poți fi o ființă totală, un om rupt cu totul și cu totul de semenii tăi imbecili, până nu faci pe cineva să se sinucidă. Într-o noapte, puțin enervat de insistența lui, l-am întrebat: „Tu ai făcut?”

N-a mai vorbit cu mine o săptămână după asta.

Gagicuța simpatică, mireasa adică, ne oferă un pahar lunguieț cu șampanie și câte un pișcot. Refuz pișcotul, în schimb iau de pe tavă două

pahare cu șampanie. Elavaca e speriată de zici că s-a anunțat începerea războiului.

„Ce faci? Te vede George, se uită chiar acum la noi!”, îmi șușuie printre dinți.

O ignor și mă îndrept cu mireasa mișto, care ne conduce, spre masa unde vom sta. E plină de babalâci, plus trei pipițe și un imbecil, care își potrivește din minut în minut papionul.

„El e Mircea, colegul meu de la agenție”, zice Elavaca. „Soția lui, Clara”, mai zice, arătându-mi pe cea mai urâtă dintre pipițe. Căcat, toate femeile urâte seamănă între ele. Nu e o constatare ad-hoc, ci mai degrabă o confirmare. Din fericire, la masa de alături, cu spatele gol lipit de scaunul pe care urmează să mă așez eu, e Antonia. Ridic cu paharul de șampanie spre ea.

„Hai să luăm loc. Ce mai faceți, v-ați distrat la biserică?”, îi întreabă Elavaca pe comeseni.

„Da, a fost foarte reușită slujba!”, zice o pipiță. „Atât am plâns la sfârșit, când i-a binecuvântat părintele...”

Încep o discuție cu Antonia, peste capul chelnerului care se agită degeaba printre mese. Degeaba, fiindcă am terminat șampania, iar restul paharelor de pe masă sunt goale.

Discuția este întreruptă de Elavaca, din nou constipată și stresată, care îmi dă un ghiont în stomac și-mi zice printre dinți:

„Să nu îndrăznești să flirtezi! Se uită George la noi!”

Ba, dacă am chef, o să mă și fut, îi spun în gând partenerei mele, în timp ce-i cer chelnerului să-mi aducă o bere.

„Bere?!!”, se minunează el, oripilat. „Nu avem așa ceva, e meniu de nuntă.”

„N-aveți bere?!”, zic eu, aproape dărâmat de vestea cea incredibilă. „Dar la terasă este, nu?”

„Ce naiba te-a apucat?! Scuzați-l, nu e obișnuit cu nunțile... Ia-ți, dragă, altceva, mai fin,

nu bere, uite un Campari, e foarte bun, sau un gin tonic...”

„La terasă servim”, zice el, „dar decât sala asta e rezervată pentru nuntă... Afară e pentru oameni.”

„Aduceți-mi atunci o votcă”, cer eu.

„Simplă?!”, se minunează chelnerul.

„Da”, zic.

Elavaca e din nou indispusă. Are fața aia care parcă spune că o rod chiloții în fund.

„Vezi să nu te îmbeți. Asta ar mai lipsi, să te vadă George.”

Vine votca, o dau pe gât, cer alta. Ignorând privirile pline de reproș ale Elavacii, reiau conversația cu Antonia. Nu știu cum, se ajunge la subiectul sex în trei. Elavaca, împreună cu papițoiul de la masă, cu babele și păpădiile alea trei sunt vizibil stânjeniți, așa că ridic glasul.

„Desigur, mi se pare firesc să încerci sexul în trei, atât cu doi bărbați, cât și cu două femei. E ceva normal, ține de evoluția rasei umane. Aia care nu încearcă așa ceva sunt niște troglodiți, înapoiați, țărani...”

„Sunt de acord. Numai că eu mă simt un pic incomod cu doi bărbați, înțelegi”, spune Antonia.

“Atunci găsește-ți o tipă care îți place, plus un tip, și gata”, îi zic eu. „Uite, de pildă, dacă Ela ar fi de acord.

„Iubi, vrei să dansăm pe Patricia Kaas? Uite ce melodie frumoasă! Îmi amintește de liceu... Hai, vrei, iubi?...”, mă întrerupe Elavaca.

„Nu”, zic eu, în timp ce-i fac semn chelnerului că aș mai vrea o votcă.

Continui discuția pe teme erotice cu Antonia.

„Tu, dacă ai avea de ales, ai prefera să o faci cu două tipe sau cu o tipă și un tip?”, mă întreabă ea.

„Ambele. De fapt, au fost mișto toate experiențele mele cu două tipe, sau trei, dar și cu o tipă și un tip, sau doi tipi”, îi zic.

Elavaca se înroșește, transpiră, se uită să vadă dacă ăia de la masa noastră urmăresc discuția mea cu bruneta.

„Ce tare, n-am mai întâlnit până acum pe cineva atât de deschis la experimente. Respect”, zice Antonia și ridică paharul spre mine.

Observ că niște oameni s-au așezat la terasă, la o discuție. Mor de poftă după o bere, mă scuz, spun că mă duc la budă. Elavaca îmi zice să vin repede, o să se servească în curând aperitivele. Îmi bag pula în aperitive, îi zic în gând, și ies la terasă.

Mă așez la o masă. O roșcată îmbrăcată într-o rochie portocalie, cam de cocojambistă, vine și se pune lângă mine. Are un decolteu adânc și niște baloane uriașe. Comandăm amândoi bere. Skol la halbă. Când îmi umezesc buzele în spuma ei, deja mi se pare totul mai ok. Nunta mai frumoasă, Elavaca mai puțin proastă, iar pe Antonia aia o s-o fut cu siguranță până la sfârșitul serii. Poate o iau în Fire cu mine, deși cred că e cam bătrână pentru genul ăsta de distracție. Și portocala asta cu țâțe uriașe e tot oarecum în vârstă, pe la vreo 35 de ani.

„Este că și pe tine te plictisește nunțile, mai ales până se aprind puțin?”

„Cam da”, zic eu.

„Și pe mine la fel. Îmi place abia când o dă pe manele, să putem dansa ca lumea. Nu mi-au plăcut niciodată dansurile astea pe perechi. Parcă ar fi pentru pensionari. Eu sunt Manuela, apropo. Poți să-mi zici Lita.”

„Cool. Ca în Lita Ford”, zic eu.

„Ce?!”

„Nimic. Mai e o tipă pe care o cheamă Lita.”

„Aha. Posibil. Mai e multe. Vine de la Manuelita. Manuela, Manuelita, înțelegi? Hi, hi.”

„I see.”

„Ce?!”

„Nimic. Eu sunt M.”

„Cașto”, zice ea.

Văd că-i place berea, aproape a terminat halba. Mai cerem un rând. E drept că și căldura asta...

„La ce masă stai?”, o întreb. „Ca să știu să te invit la un dans mai încolo, din ăsta de nebișorogi.”

„Nebișorogi, ce le-ai zis-o, hi, hi... Eu stau la masa mare. Sunt mătușa lui Vasi, mireasa.”

„Aha”, zic. „Eu sunt, cum ar veni, din partea mirelui. Deși abia azi l-am cunoscut”

„Da, și eu tot azi. Păi și Vasi îl știe decât de două luni. Da’ zice că e băiat bun.”

„Sper să fie”, zic. „Cât are Vasi?”

„O lună jumate, prin februarie naște.

„Nu, la ani mă refeream.”

„Aa... Hi, hi... Am crezut că știi că a rămas gravidă. 18 are.”

„Tare” , zic.

Beau și berea a doua, mă pregătesc să mai cer, când o văd pe Elavaca ieșind cu o falcă în cer și una în pământ.

„Aici erai! Te-am căutat la budă, m-am făcut de râs pe acolo... Am dat peste George cu șlițul descheiat, ce naiba faci aici?! Au venit aperitivele. Vai de capul meu, ai băut bere... bere după votcă?!”

„Sunteți împreună? Ca și cuplu?”, întreabă portocala balconizată intens.

„Da, suntem! E vreo problemă?”, zice Elavaca.

„Nu, fată, ce problemă, de unde, întrebam și io. Lita!”, se recomandă ea, încă o dată. „Lasă, că și noi aicea am luat tot un fel de aperitiv”, zice și îmi face cu ochiul. Mă bate gândul să o iau și pe ea diseară în Fire. Ce figură ar face acolo... Și aș vrea să fac ceva cu țâțele ei, dar încă nu m-am hotărât ce. Să o fuți între țâțe sau să-ți dai drumul pe baloane mi se pare un fetiș cam over-rated. Am făcut asta de câteva ori și n-a fost mare brânză.

Intru în restaurant. Într-adevăr, am și eu în față o farfurie cu aperitive.

...Mă luase o femeie cu o Dacie, din Azuga, unde ajunsesem mergând pe jos, și mă dusese până în Predeal, după aventura cu Gangsta's Paradise și cu măgarul Miluță, din Bușteni. Nu vorbise deloc cu mine pe drum, doar îmi dăduse o pungă cu bomboane și o Fanta la cutie. Probabil credea că am mai puțin de 14 ani.

Prin Predeal m-am învârtit o vreme, dar nimic interesant. Mm, ba da, un moș care făcea poze în parcul central m-a rugat să-i pozez. Spunea că am un chip foarte expresiv și ar fi vrut să-și completeze colecția de fotografii pe care le ținea expuse, lângă ursul împăiat, ca să atragă potențialii clienți. M-am urcat în trăsurica lui, pe care o avea ca recuzită, și i-am pozat. Am primit, în schimbul timpului meu, un măr, mare și roșu. L-am mâncat, gândindu-mă ce să mai fac în următoarele ore. Am zis că, dacă tot sunt în Predeal, să urc puțin pe munte. Îmi aminteam o poiană mișto pe aici, cu multe flori, unde fusesem când eram mic, cu școala. N-am găsit poiana, în schimb am găsit un cuplu de rockeri, care coborau de pe munte. Stătuseră 12 zile, cu cortul. Am schimbat câteva vorbe și m-au invitat să bem un vin fiert, lângă căbănuțele cu obiecte de artizanat. Tipa era foarte frumoasă. Cred că aveau cam 19-20 de ani.

Am băut mult vin, au făcut cinste și cu niște gogoși. S-au speriat când au văzut ce foame îmi era. Tipul a zis că vrea neapărat să-mi lase niște mărunt, să am, în caz că nu mă întâlnesc prea curând cu prietenii mei din Timiș. Am acceptat. Pe urmă au cântat la chitară, ceva Alifantis, ceva Semnal M. Îmi plăcea gagica mult de tot și voiam să o ating, să o sărut, orice. Se făcuse deja seară, era vreo 5 și ceva doar, dar se întuneca devreme, era și ceață, așa că tipul a zis că se duce să pună cortul în poiană, nu prea departe de un hotel fițos, impozant. Ea a zis că e ok. Am rămas singuri și, fiindcă se făcuse frig, m-am apropiat de ea și am

luat-o în brațe. M-a mângâiat pe păr, mi-a dat într-o parte o șuviță care îmi cădea pe față și m-a sărutat. A fost un sărut lung, unul dintre puținele pe care încă le mai țin minte. Unul dintre puținele slab alcoolizate, în care ești încă atât de treaz încât poți prelungi fiecare senzație, o poți stoarce de tot ce are să-ți dea, o poți transforma într-o fotografie, dar una fără chip. Nu doar imaginile pot fi surprinse în poze, și astfel păstrate în albume cu coperte lucioase. Și pentru sentimente și senzații există fotografii, și astfel de fotografii sunt păstrate mai bine ascunse, mai ferite de ochii curioșilor.

Voiam neapărat să i-o trag, așa că am plecat cu tipa, de mână, pe munte. Se făcuse frig și întuneric la fel ca noaptea, iar ea tot zicea să nu ne depărtăm, fiindcă îi e frică de urs. Îi mai țin minte și numele, pe lângă senzațiile din sărutul ăla prelungit și tot ce avea să urmeze. O chema Delia.

Ne-am oprit lângă un copac mare și ea m-a trântit pe jos. Pământul era foarte rece, dar, în loc să-mi displacă răceala asta, mi-a plăcut contrastul pe care-l făcea cu corpul ei fierbinte. Mi se părea că pielea ei arde, ca atunci când ai febră sau când stai lipit de sobă. Și-a desfăcut hanoracul, și-a ridicat tricoul. I-am pipăit sânii mult timp. De văzut nu îi vedeam prea bine. Și-a desfăcut blugii și i-a împins în jos, până în dreptul genunchilor, după care m-a ajutat să intru în ea. Am futut-o destul de puțin, câteva minute în care m-am gândit la chestii ciudate, animale care se vedeau pe cer ca stelele, un măgar – care poate era Miluță – stătea cocoțat într-o trăsură, râdea cu gura până la urechi și-mi făcea cu mâna, iar o oaie neagră sărea peste un gard de nuiele și număra: 1, 2, 3, 24, 1, 2, 3, 24, după care mi-am dat drumul. Ne-am mai ținut ceva timp în brațe, m-a mușcat de gât și am simțit apoi pe buzele ei gust de sânge. În timp ce gagiul ei ne căuta, fiindcă îl auzeam – nu foarte departe – strigând „Delia! Delia, unde ești? Deliaaaaaa!!!”, ea s-a întors într-o poziție oarecum ciudată, fiindcă

acum stătea cu capul în jos pe povârniș, și mi-a luat-o în gură. Probabil se aștepta să-i dau limbi sau ceva, dar m-am prins prea târziu ce voia. Nu mai linsesem pe nimeni până atunci și aș fi făcut-o, dacă m-aș fi prins la timp. Am terminat din nou. A înghițit și s-a lins pe buze, după care iar ne-am sărutat. Mă gândeam că tipul o să ne găsească, dar plănuisem deja o replică, aveam să-i spun că îmi fusese frig, și Deliei îi fusese frig. În plus, ca plan de rezervă, mă gândeam să-i spun că fata voise doar să mă învețe ce ar trebui să fac în situații din astea, aveam să-l mint că eram virgin și că se oferise să-mi dea lecții, doar din altruism. Dar nu ne-a găsit. Poate ar fi fost mai bine. Ne-am ridicat noi singuri de jos, am luat-o de mână și ea a zis „Nu vreau să mă mai întorc!”, iar eu am întrebat-o „Vrei să vii cu mine? Peste tot unde merg eu”, și ea a răspuns „Da, oriunde”. Dar, jos, în poiană, stătea gagiul ei, iar ea s-a dus să verifice dacă a instalat cum trebuie cortul. A început să-l certe că nu a pus bețele drept și cortul e lăsat în mijloc. Mă apucase un plictis groaznic, o furie împotriva oamenilor ăstora care mă ținuseră pe loc ore întregi, o silă față de pizde, față de incapacitatea lor de a se arunca în viață, de a risca, de a trăi. Pentru imbecila asta era mai important să aibă un bou pe care să-l certe pentru toate tâmpeniile, pe care să-și verse nervii, decât să fie cu cineva care s-o facă să simtă chestii pe care nu le-a mai simțit până atunci. Așa că am plecat.

Elavaca își taie mezelurile și roșia umplută, cu gesturi îndelung studiate. Ține un deget ridicat pe cuțit, iar arătătorul bine fixat de-a lungul lui. Taie în bucățele inimaginabil de mici. Probabil un fel de ritual al nunților, fuck me. Iau o bucată de salam și o azvârl în sus, pe urmă o prind cu dinții.

„Ce naiba faci? Potolește-te! Parcă ai avea 5 ani”, îmi zice ea.

„Lasă-l în pace, să se simtă bine”, se bagă și Antonia în seamă, de la masa alăturată. „Și așa în curând toți o să fim beți, nimeni n-o să mai țină minte nimic.”

„Da, cum să nu... Poate beată o să fii tu. Mie îmi pasă ca atât eu cât și partenerul meu să ne comportăm civilizat.”

„Păi, dacă te interesa asta, poate trebuia să vii cu cineva de vârsta ta”, i-o trântește cu răutate Antonia, după care izbucnește în râs. Ca și mine, cred că a venit deja un pic alcoolizată la nuntă. Mi se pare firesc. Dacă ești treaz, cum naiba să-ți treacă prin cap să mergi la nuntă? Râd și eu.

Elavaca se ridică de la masă și fuge spre budă. Îi mănânc salamul. E chiar bun.

Mă uit să văd ce se mai întâmplă pe ring. În continuare, muzică de pensionari, cum o numise portocala balconizată. O roșcată interesantă, tot cu sâni uriași, caută un partener. Seamănă cu portocala, doar că e mai pe la 40 de ani. Mă ridic,

“Îmi faceți onoarea?”, și mă aplec ușor.

„Ooo... Mulțumesc!”, zice și mă înșfacă de braț.

Dansăm. Are straturi de șunci sub rochia bleu pal, cu volane. E mișto chestia asta. Încerc să vizualizez dacă are pubisul epilat. Cred că nu. Femeile neepilate miros într-un fel anume...

„Cred că ești cel mai tânăr și mai pus pe distracție de aici”, spune ea. „Cine e norocoasa?”

„Domnișoara”, spun, și-i arăt locul gol al Elavacii.

„A, blonda aia, mda. Cam nesărată. N-o cunosc, probabil e din partea lui George.”

„Da”,zic. „E copywriter junior la agenția lui. Dumneavoastră sunteți din partea lui Vasi?”

Îi spun pe nume miresei ca să nu par chiar picat din lună.

„Hi, hi, da, da, se poate zice și așa. Vasi e fii-mea.”

„Ah. Tocmai am cunoscut-o mai devreme pe Manuela, sora dumneavoastră. Mi se părea mie că semănați.”

„Hi, hi, ai grijă cu Lita! E o șmecheră, învârte bărbații pe degete. Îi mănâncă pe pâine. Tu ești oricum prea tânăr pentru ea.”

„Da, normal, nu m-am gândit la ea ca...”

O piesă mai antrenantă ne bruiază, mama miresei îmi scapă din brațe. Când să mă întorc la masă, o observ pe ring pe Lita. Încep să dansez cu ea. Dansul se transformă rapid în trenuleț. Mă țin cu mâinile de șoldurile puternice ale Litei. În spatele meu, șirul o câștigă pe Antonia. Când trecem prin dreptul unei coloane care ne ascunde de restul petrecăreților, Antonia îmi pune mâna pe fund și strânge.

Se termină trenulețul, mă întorc cu Antonia la masă. Rochia și așa minusculă i-a căzut de pe un umăr în timpul trenulețului. I se vede un sân aproape în întregime. Elavaca a plâns, are ochii roșii și înnegriți dedesubt. Mă privește supărată, jignită, rănită. Îmi amintesc iar de dorința lui Machi. Ce tare ar fi, zicea el, să o faci să se sinucidă. O să-ți demonstrezi că ești într-adevăr puternic, că te poți juca cu mințile și viețile oamenilor. Știu, tu crezi că oricum ești, așadar ce nevoie mai e de demonstrația asta? Ei bine, este, continuase Machi. O să vezi. O să te simți altfel după ce o să vezi lucrurile astea petrecându-se. Știi, filosofia și teoriile sunt un lucru frumos, dar viața e altceva, e hardcore.

Mă sună Elena.

„Ciao! Ești la nuntă, cum e?”

„Nașpa cu spume. Cred că nu stau mult.”

„Păi super. Eu deja sunt în Fire. Beau o bere aici în față, pe bordură. Aștept să se deschidă jos.”

„Marfă. O să vin și eu mai încolo.”

„Te pupic, atunci. See you.”

Adevărul e că am mințit-o pe puștoaică. De fapt, îmi place să văd oamenii în mizeria lor, deci

îmi place puțin și la nuntă. Imbecili fără măști, își arată ceea ce-i definește mai bine – pofta pentru mâncare, băutură, futut. Dar, dacă ar fi numai asta, ar fi încă niște animale suportabile. Nu-i doar asta. Pe oameni, atunci când sunt sinceri și lasă măștile pe chiuveta din baie, așa cum îți uiți o bijuterie, îi interesează să fie admirați și apreciați de ceilalți. Vor realizări, ca să fie invidiați. Îi interesează să nu se facă de râs, să pară respectabili, să aibă o imagine bună. Dacă toți cei din camera asta ar ști acum ce cred despre ei, și-ar îndesa cuțitele pentru pește în gât, poate și pe cele pentru sarmale. Ar muri de rușine pentru că imaginea lor, în ochii mei, e din cale-afară de ridicolă. Mă rog, dacă ar fi cât de cât mai puțin proști. Dacă ar înțelege. De fapt, s-ar consola că părerea mea nu contează, că eu sunt un refuzat al societății, un marginal, un ciudat și un satanist.

Apoi, pizdele de aici... În ultima vreme, mă excită mai mult să fut pizde cu care nu aș vrea să am o relație. Genul de proastă cu care nu poți schimba nici două cuvinte. Fie maneliste, fie babe, fie negrese... Elena și-a pierdut atractivitatea aproape imediat după partida de sex în grup de la mare, din casa babei, de vara trecută. E doar o pizdă relativ mișto, pe care nu mai am de ce să o fut. Uneori, mă gândesc că stau cu ea fiindcă aștept ceva de la Cofrag, o inițiativă, un semn.

„Văd că te simți grozav!”, îmi zice Elavaca, și nu-mi dau seama dacă și-a propus să fie ironică. Oricum nu contează.

„Sigur, baby. Cheers!”, îi zic.

Se uită la mine de parcă ar vrea să-mi înfigă o furculiță în ochi. Din păcate, Elavaca e din acea specie năpăstuită de femei pe care furia nu le face mai atrăgătoare. În loc să fie o vacă placidă, e acum o vacă înfuriată. La fel de constipată și balonată, cu cocul ei imbecil și neverosimil de scump.

Ni se aduce peștele. N-am chef de el, ies afară să mă răcoresc. Nici nu mă mai obosesc să-i spun că mă duc la budă.

Nu apuc să mă așez la masă și să mai cer o bere, că apare imediat și mama miresei. După mine, firește. Oare ar merge s-o duc și pe asta în Fire?...

Îmi spune că o cheamă Giana. Mă-sa era italiancă. S-a măritat la 16 ani, mai aflu. Are 4 copii. Clar nu are pizda epilată complet. Odată cu berea rece adusă de chelner, apare și Antonia. Se așază lângă mine. Giana mai sporovăiește vreo 3 minute, după care se tirează. Antonia s-a matolit bine. Mă apucă de gât brusc, îmi înfige în carne unghiile ei lungi și ascuțite și mă sărută. Are gust de înghețată de vanilie cu nuci. Fuck, dar până și ea e cam trecută. Îți poți da seama după cum sărută că are cam 27 de ani.

Ne întoarcem înăuntru cât încă mai e peștele. Gust și eu puțin din farfurie. Elavaca are mâncarea din față neatinsă.

„Nu-ți place?”, o întreb.

„Mi-am pierdut apetitul”, zice ea.

Nașpa, mă gândesc, dacă se apucă de greva foamei și dă colțul, Machi tot o să fie mulțumit? Ca să nu zică că sunt megaporc, o invit la un dans. E bucuroasă, fața i se destinde, și parcă nu mai pare în definitiv nici chiar atât de urâtă și bătrână. Țopăim puțin de mână, dar, spre ghinionul Elei, lângă noi vine să țopăie și Vasi, mireasa gravidă. O las dracu’ pe Elavaca, mă apuc să țopăi cu ea. O ridic și pe sus. Mesenii chiuie. Se termină dansul, mă întorc la masă. Elavaca se uită chiorâș.

Era iar noapte, în vara aia când fugisem de acasă. Ce bou am fost, mă gândeam, trebuia să-i întreb pe ăia doi care veneau de pe munte unde e cabana asta unde vreau eu să ajung, în Timișul de Jos sau în Timișul de Sus? Treceau mașini, dar nu oprea niciuna. Am stat ce am stat, după care am

ameţit, cred că îmi era somn, iar imaginea maşinilor care treceau mă ameţea şi mai mult. M-am dus în gară. Era un tren spre Braşov într-o oră şi jumătate. M-am aşezat în sala de aşteptare. Lângă, era şi un fast-food. Aveam banii de la tipul ăla, iubitul Deliei, aşa că am intrat să îmi iau o porţie de cartofi prăjiţi şi o bere. Fata care servea era amabilă, am băut cinci sticle de Ciucaş şi, când să plătesc, a zis „Las-aşa, nu-i nevoie”. Probabil se întâmpla din nou chestia aia cu pielea mea... pesemne începuse să lumineze din nou. De fiecare dată când o făcea, primeam tot felul de lucruri gratis.

M-am urcat în tren şi am plecat. Am aţipit. M-am trezit chiar când intra în Timişul de Jos. Am sărit pe peron.

Încă era întuneric beznă, să tot fi fost vreo 3 dimineaţa, poate chiar mai devreme. Pe o bancă, în gară, întins pe o blană de oaie, dormea un bărbat în vârstă. Lângă el, doi câini mari, ciobăneşti, foarte blânzi. I-am mângâiat vreo jumătate de oră. Era şi un butic, m-am dus şi mi-am luat, de jumătate din banii pe care-i mai aveam, un pachet de ţigări. M-am întors pe peron, bătrânul dădea semne că o să se trezească, aşa că l-am întrebat:

„Nu ştiţi cum se ajunge de aici la o cabană? Una cu un nume cunoscut, vin des turişti aici, în special tineri.”

„Una, aşa, de lemn, dărăpănată?”, zice el. „Refugiul ăla?”

„Cred că da”, zic eu.

„A... nu mai e.”

„Păi cum aşa, de ce?”, întreb eu.

„A ars, tataie. Sâmbătă seara a ars. A mai rămas jumătate din el, da’ nu poţi sta acolo.”

„Nasol”, zic.

Poate au ars şi oamenii ăia pe care îi ştiam eu, odată cu cabana. Oricum, nu-i ştiam prea bine. Îi cunoscusem într-un bar, acu’ vreo lună. Mersesem cu ei la câteva băute.

„N-ai unde să stai?”, zice el.

„Nu prea...”

„Mergi la stână, tataie. E icișa, aproape. Eu nu pot să vin cu tine, că aștept pe cineva să vie cu ceva pâine și rachiu. Da’ ia un câine de-al meu, îți arată el drumul.”

„Mulțumesc”, i-am zis.

Am luat un câine și am plecat.

„Baby, n-ai spus să socializez? Poftim, am dansat cu mireasa”.

Elena mă sună din nou. Ies la terasă să vorbesc cu ea. Dacă tot sunt acolo, comand și o bere.

„Auzi, tu nu poți scăpa mai curând de la panarama aia a ta? Ne-a dat drumu’ mai devreme jos în Fire, e super, a venit Dj-ul, a băgat tot ce am cerut. Acu’ e Slayer, auzi? Eu l-am cerut! E și frati-miu, acu’ a ajuns. A venit și amicul tău, A.”

„E și Cofrag?!”

„Da, mă, nu auzi? E aici. Vrei să vorbești cu el?”

„Nu, lasă. Hai că vin chiar acum!”, zic.

Mă gândesc să intru iar în restaurant și să-i spun Elavacii că tre’ să fug puțin până acasă și să mă întorc. Dar mai bine nu, ce dracu’ să mă complic degeaba. Plec spre Fire.

Petrecerea e deja încinsă de vreo 2 ore când ajung eu. Elena e îmbrăcată într-o rochiță neagră, foarte scurtă. Dansează pe o masă. A cerut de 10 ori tâmpenia aia cu Țigăncușă, țigăncușa mea, și chiar a căzut cu masa de două ori, dar a prins-o A.

A. e cam rupt de beat, a ținut-o numai pe bere de când neam despărțit. Mă apucă de gât și mă pupă.

„E toată gașca, băăă! E și Machi!”

Machi și Cofrag apar într-adevăr, cu multe beri pe care le trântesc pe masă. Beau și eu. E mult mai marfă aici decât la nuntă. Ce bine că am plecat, zic. Ce rău o să se oftice Elavaca.

Îi povestesc și lui Machi cum a fost la nuntă, Cofrag e leșinat de râs, Elena – beată bine – a venit și ea să asculte, râdem cu toții.

„Da' ești sigur-sigur, absolut pozitiv, că n-ai aruncat tu babornița pe scări?", zice Cofrag.

„N-am aruncat-o", zic.

Iar râdem.

„Să nu vină nebuna aia de Ela după tine pe aici", zice Elena. „Știe unde te-ai dus?"

„Nu", o liniștesc eu. „Nici măcar nu i-am spus că plec."

„Ouch. Bad boy, foarte urât din partea ta", face aia mică.

I-a crescut mult părul de când am cunoscut-o, anul trecut, în Vamă. E și mai blondă. Părul i se decolorează, în șuvițe, de la soare. Pe măsură ce crește, seamănă parcă tot mai bine cu frati-su. O să se facă cu adevărat frumoasă într-o bună zi.

După ce am venit de la mare, vara trecută, am mai căutat-o pe bruneta creață, dar n-a fost chip s-o găsesc. Mi s-a părut că am zărit-o într-o noapte în Le Noir, barul era în renovare, nu știu exact ce căcat, eu eram acolo fiindcă îmi dădusem întâlnire cu A. și mi s-a părut c-o văd alergând pe scări și intrând înăuntru. Am fugit după ea, dar nu era în bar. Am întrebat pe cineva, n-o văzuse. De atunci, nu prea m-am mai gândit la ea.

Însă, de fiecare dată când o văd pe Elena, îmi amintesc și de brunetă. De bodega din Vamă și de tufișul meu cu păsări.

„Hai să bem!", face A., care a adus și shot-uri.

Le dăm pe gât.

Machi se plânge că mereu îi dispare băutura. „N-apuc să beau decât jumate de sticlă", zice el.

„Dacă bei prea încet, bă", îi răspunde A., și întinde mâna după berea lui Cofrag, fiindcă pe celelalte le-a dat deja gata.

Beau, bag un joint, observ o brunetă drăguță cu tricou cu System of A Down. Îi zâmbesc, se împiedică de piciorul amicei ei, o îmbrâncește și o

suduie. Mă gândesc iar la melc, apoi la Marius și în final îmi doresc să le fi adus cu mine și pe pizdele alea avariate de la nuntă.

„Cât e ceasul?”, o întreb pe Elena.

„11 fără un sfert”, zice ea.

„La 11 mă tirez”, zic. „Da’ mă întorc!”

„Bine, o să te aștept”, zice Elena și se urcă din nou pe masă, de data asta pe o piesă de la Heroes del Silencio.

Mai beau o bere, mai schimb două vorbe cu Machi, care îmi spune că ar trebui să-i acord mai puțină atenție Elavacii, să nu mă mai port așa frumos și atent cu ea, fiindcă urmează să și-o ia în cap, ce naiba îi fac toate poftele, și mă pregătesc să plec. O pup pe Elena, dau mâna cu Cofrag, care zice că nu e sigur că mai stă până revin eu. Mă pleoștesc. Cine știe când ne mai vedem... În drum spre ieșire, aud vocea enervată a lui Machi:

„Hai că vă fut în gură. Unde căcat mi-e berea, cine și-a băgat botu-n ea? Abia am luat-o!”

Urmată de cea împăciuitoare a lui A.:

„Hai, bă, stai calm... Îți iau alta acuș’, dacă-mi dai bani...”

*

I can’t fuck
I can’t feel
I’m one bizarre motherfucker
What the fuck’s inside of me
(WASP*, I can't)*

Umblu ca un bezmetic vreo 20 de minute, nu mai găsesc localul cu nunta. Taximetristul zice că nu poate să mă ajute, atâta timp cât nu-mi amintesc cum îi zice restaurantului. N-am ce face și o sun pe Elavaca:

„Auzi, Ela, m-am pierdut... Am ieșit să iau puțin aer și m-am îndepărtat, nu mi-am dat seama, și acum nu mai știu cum să mă întorc.”

„Vin eu să te iau!!! Vai, cât m-am speriat, ai dispărut așa, fără o vorbă... Am crezut că ai pățit ceva! De ce ești copil rău și mă pui pe ace?...”

E mai blândă față de cum o lăsasem în urmă cu câteva ore. Pe pizde trebuie să le iei uneori mai dur ca să-și revină. Să priceapă ce au de pierdut.

„Păi n-am vrut... Doar că m-am rătăcit.”

„Pe unde ești?”

„Sunt la... Sunt la Kogălniceanu, într-un taxi.”

„Unde???”, zbiară Elavaca. S-a zis cu blândețea. „Ce naiba cauți acolo?!”

„Păi m-am rătăcit.

„Nu te mișca, vin eu imediat! Așteaptă-mă în stația de autobuz.”

Opresc taxiul, îi zic să aștepte cu mine. Fumăm o țigară și sporovăim una-alta. Elavaca apare rapid, în mai puțin de 10 minute. A venit și ea cu taxiul. Urlă la mine să mă dau jos din taxiul meu și să intru în al ei.

„Păi hai cu taxiul meu”, îi zic.

„Ba mergem cu ăsta! Hai dracului odată, că acuma o să se taie și tortul! O să arunce buchetul! Să vezi că ratez și furtul miresei, hai dracului, mișcă-te!”

„Nu, mergem cu taxiul meu”, îi zic.

Nicio dobitoacă nu urlă la mine așa isterică și să se mai aștepte să-i fac și pe plac. În noaptea asta s-a lins pe bot de futut. Cred că mai bine mi-ar pica acum la stomac să fut mireasa.

„Oricum, tre’ să-mi dai bani, să-l plătesc pe domnu’”, îi mai zic, arătându-i taximetristul meu.

Taximetristul meu cu taximetristul ei se salută, se cunosc.

„Cum e, frate?”, îl întreabă al ei pe al meu.

„Ei, noapte grea, ce să faci”, răspunde al meu. „Mergi prin Regie?”

„Merg, să vedem”, zice celălalt, și-i arată cu capul pe Elavaca, ca și cum de isterica asta depinde programul lui din următoarele ore.

Elavaca plătește taxiul meu, nu-i lasă omului bacșiș, îmi cer scuze printr-un gest care vrea să-i dea de înțeles că e o zgârcioabă neghioabă, proastă cu spume, pe cât e de neatrăgătoare în rochia ei învolănată, și ne urcăm în al ei.

Pe drum, îmi explică:

„Nu te supăra... Era firesc să ne întoarcem cu al meu. Gândește-te – pe mine m-a luat din fața localului, deci automat știe unde să ne ducă. În plus, dacă oamenii ăia ne văd venind cu alt taxi decât cel cu care am plecat eu, vor ști că e ceva dubios la mijloc."

„Ca de pildă?", întreb eu.

„De exemplu, că te plictisește nunta, sau partenera, și ai luat taxiul și ai fugit până prin vreun bar, în centru! Ne facem dracului de râs!", mi-o trântește ea nervoasă.

Nu mă mai obosesc să neg. Ajungem.

La intrare, bulucoi de oameni, fuste care mai de care mai lucioase și colorate.

„Ce se întâmplă?", întreabă Elavaca, impacientată.

„Aruncă Vasilica buchetul! Treci în rând dacă ești nemăritată!", îi zice o bătrână.

„Dar acum?!", întreabă Elavaca. „Nu trebuia după tort?"

„Ba da", zice babeta, "da' se ofilea al dracu' și se jena fata să arunce buchetu' ofilit la mosafiri..."

Elavaca mă îmbrâncește și se bagă în ceata de femele nemăritate, aspirante la buchetul în curs de ofilire al Vasilicăi. Ocupă un loc strategic, în rândul doi. Ține mâinile întinse, ridicate, pregătite.

Eu îmi aprind o țigară și caut din ochi șleahta de femei avariate, alea trei cu care mă conversam înainte să plec în Fire.

Vasi se mai uită cu tristețe la buchet, de parcă n-ar vrea să se despartă de el. Cred și eu. Probabil regretă deja. Nunta, toate căcaturile astea.

„Unu, doi, trei, șiiiiiiiiiii!!!!", zbiară ea.

Buchetul aterizează în brațele nepregătite ale Antoniei. Îl scapă pe jos. Disperată, ca o leoaică care își vede puiul răpit, Elavaca îi dă un ghiont Antoniei, care cade în genunchi. Îi stă bine în genunchi. Elavaca ajunge la buchet. Îl ridică și-l strânge la piept.

„Dă buchetul încoa'!", îi spune Antonia pe un ton serios, fără nuanțe, ridicându-se și scuturându-și rochia.

„NU!!!", strigă Elavaca. „E dreptul meu! Și eu vreau să mă mărit!"

„Mă doare-n cur ce vrei tu! Eu l-am prins", replică Antonia.

E chiar frumoasă, cu părul desprins, cu o șuviță care îi cade în ochi. Mai mult ca sigur că ne vom fute cândva, săptămâna asta, sau chiar în seara asta.

„Da, fiindcă te-ai întins spre el ca o plăcintă, ca o mironosiță nenorocită! N-ai văzut că venea spre mine?! Pe mine mă căuta..."

„Te căuta un căcat", îi spune Antonia, după care o lovește cu cotul în gură.

Elavaca scapă pe jos buchetul și se ține cu mâna de nas.

O puștoaică de vreo 17 ani ridică buchetul. Îl strânge și ea la piept.

Ce tâmpenie, mă gândesc. Chiar și în ziua de azi, femeile încă mai vor să se mărite? De ce? Cred că nu-i vorba de măritiș neapărat, ci mai degrabă de a face în ciudă celorlalte. Una din cele două rude ale miresei, Lita sau Giana, mama sau mătușa, se apropie de mine. Cred că m-am îmbătat un pic, fiindcă nu prea mai pot să le disting. Una era mai bătrână, una era mai portocalie, dar care e Lita, care e Giana... asta n-aș putea spune. Îmi cere un foc și-mi face cu ochiul. Pe mine mă pufnește râsul. Nu știu cum, bag mâna în buzunarul de la spate ca să găsesc bricheta, și dau acolo de un joint puțin turtit, cu siguranță strecurat de A. în buzunarul meu, într-un moment de neatenție. Nu-l

aprind acum, că deja sunt puțin luat și oricum mă distrez, ce rost are să irosesc iarba? Las-o pentru când treburile vor deveni serioase. Poate rămân, în pula mea, singur cu Elavaca. Realizez că femeia de lângă mine e Lita și nu Giana abia când sor-sa, Giana, o strigă dinăuntru:

„Manuelito! Haidi c-am vorbit să-ți bage cântecul ăla de-îți place ție, cu Iglesias!”

Rămân să fumez singur, Lita se tirează direct pe ringul de dans. Intru și eu.

Elavaca stă la masă cu o față lungă, zici că a greșit salonul și a intrat la morți. Oricum, nimeni n-ar învinui-o. La români, nunțile seamănă fascinant de mult cu înmormântările, și invers.

A udat niște hârtie igienică cu apă rece și o ține la falcă, deși aveam impresia că Antonia a lovit-o în bot, nu în falcă. Mă așez și eu lângă ea. Antonia și-a schimbat locul la masă cred, nu mai e în spatele meu.

Vasilica e în mare vervă. Și-a rupt rochia de mireasă, i-a păstrat trena și căcaturile din partea de jos, dar ca top nu mai are volane, ci doar un corset. Probabil a fost de la început o rochie de mireasă 2 în 1. Cu versiunea sexy inclusă, pentru după ora 11, când se bagă manele. Îmi vine o idee. Îmi amintesc că Elavaca spusese că urmează să fie furată mireasa... Oare ce s-ar întâmpla dacă aș fura-o eu?

A. îmi dă un bip, îl ignor și mă îndrept spre ring. O iau pe Vasi de mijloc. A. dă încă un bip. Îl sun, poate e important. Dau, pe moment, drumul miresei.

„Da, bre.”

„M., ce faci, coaie? Bă, tre’ să-ți spun ceva, da’ vreau să-mi promiți că n-o să te superi...”

„E important? Că aș avea ceva de făcut acu’.”

„Ce, bă? Ce ai de făcut?”

„Vreau să fur mireasa.”

„Haha, te-ai tâmpit... ce tare! Păi fur-o, dă-o-n pula mea, adu-o-n Fire. Uite ce voiam să-ți spun...

Da’ zi mai întâi: coaie, jur că nu mă supăr.”

„Nu mă supăr, coaie, ai de pula mea... Ce-i cu jurămintele astea, ce pula mea puteai să faci?”

„Am futut-o pe Elena...”

„....”

„Să moară mama, eram sigur că te superi! Coaie, ai jurat! Ba să mor io, n-ai jurat... N-ai zis: JUR! M-ai tras în piept, futu-ți morții mă-tii!”

„Bre, nu fi retard. Normal că nu mă supăr. Doar mă gândeam cum pula mea ai reușit. Unde ai futut-o, în club?”

„Nu, bă, nu-n club... Aici, afară. Știi ruinele alea, de vizavi de Fire? Acolo am futut-o...”

„Bravo, bre. Stai calm, de ce pula mea să mă supăr? Mie de fapt îmi place frat-su, ți-am mai zis.”

“A-oleu, să-mi bag pula, da, așa e.... Pe ăla oricum nu-l fut.”

„Eh, n-are a face, poți să-l fuți și pe Cofrag. Auzi, hai că mă duc să fur mireasa și după aia vin și eu în Fire.”

„Să vii neapărat! Am agățat și șase blonde. Una zice că te cunoaște. Ne-au făcut cinste, da’ să vii și tu, că altfel, pula mea, se tirează.”

„Ok, vin. Cofrag mai e?”

„Da, mai e. S-a făcut cam muci, dacă mă întrebi pe mine...”

„Marfă. Păi mai dă-i și tu să bea...”

„Okidoki. Hai, ceau. Deci ești sigur-sigur-megasigur că nu te superi că am futut-o pe asta mică?”

„Nu mă supăr, nu fi bou.”

„Hai, te-am pupat.”

„Pa.”

Mă întorc la Vasi. Dansează în cerc și e beată, cel puțin așa pare. O apuc de mână.

„Hai până afară.”

„Oaaaau... viiin!”

O trag după mine, încercând să atrag cât mai puțin atenția. Faza e că oricum nu se gândește

nimeni că fur mireasa. De obicei, ăia care fură mireasa sunt maneliști. Doi nuntași care mă văd că plec cu mireasa de mână se gândesc, probabil, că vreau doar s-o fut.

„Da' unde mă duci, uuuu.... Hai să mai luăm un Campari, mi-am lăsat paharul pe maaaasăăăăă. Stai, nu mă trage așa, că am tooooaceeee!"

Ne-am îndepărtat deja puțin de local, dar habar n-am unde să o duc. E complicat s-o duc în Fire. Plus că mă vede careva pe acolo cu o mireasă, mă fac de căcat. Ochesc o cabină de telefon. Trag mireasa spre cabina de telefon, intrăm, ne înghesuim înăuntru. Rochia e acum uriașă, mă acoperă, umple trei sferturi din cabină. Vasi are curul mare și sânii mari, ca toate din familia ei. Cred că am chef s-o fut. E fun, încep să râd.

„Și ce facem acuuuum? De ce m-ai adus aici?", zice ea și își împinge bazinul puțin în față. Pare genul de pizdă care se excită serios atunci când se îmbată.

„Păi am vrut să te fur. Adică să fur mireasa, you know.

„Hăhăhăhăhăăăăăăă Păi și cu cine ești în legătură?"

„Cum adică?"

„Adică cu care ești înțeles, cu cine ești pe felie? De la nuntă? Cu ce băiat? Ca să ceară ceva pe mine, haoleu... Păi m-ai răpit așa, degeaba? Hahahaaaa!"

„Păi habar n-am cum pula mea se face, nu prea merg la nunți."

„Hahăăăăăă Las' că n-are nimic. Care s-a înțeles cu bărbată-meu o să mă mai fure o dată."

„Seems like", zic eu. „...Wanna fuck?"

„Hăăă? Ce?"

„Nimic."

Stâna la care mă dusese câinele moșului nu era foarte departe. Am mers vreo 40 de minute, atât în urcuș, cât și drum drept, și mi-am dat seama că

m-am apropiat după ritmul în care ciobănescu' dădea din coadă. Când am văzut și ceva oi, câinele a început să latre.

Un cioban, și mai bătrân decât moșu' din gară, stătea rezemat în toiag, ca în poze.

„Bună ziua", i-am spus, „am venit să vă aduc câinele și aș vrea să rămân să dorm o noapte aici."

Ciobanul s-a uitat la mine, a zâmbit și a zis:

„Bine, tataie, de ce nu, da' să știi că nu te apăr de urs... Te bagi înăuntru când se lasă seara."

Mi-a arătat unde aveam să stau. Era un fel de staul de animale, cu multe piei pe jos, cu brânză atârnată pe tavan, cu blană de oaie împrăștiată și ea pe acolo. Părea foarte călduros și confortabil. Mi-am lăsat ce aveam la mine acolo, am mâncat niște mămăligă tare cu brânză, și am plecat să mă plimb pe munte.

„Se întunecă devreme, să ai grijă, tataie", a zis ciobanul.

„O să am, mulțumesc."

„Ia și-un câine", mi-a mai zis el.

L-am fluierat, dar câinele n-a mai vrut să vină cu mine.

Am găsit o potecă cu marcaj o bulină roșie, și am pornit pe ea. Ducea în sus, prin pădure. Am mers ce-am mers, mi s-a făcut sete și m-am gândit că sunt un bou, ar fi trebuit să iau de la moșu' măcar o sticlă cu apă. Ar fi mers și ceva alcool. M-am oprit și m-am așezat pe o buturugă. La dracu', nu puteam să pricep ce nu mi se părea ok din tot ceea ce mă înconjura, de ce nu eram pe deplin fericit, de ce, de câțiva ani, nu mai așteptam ziua de mâine cu bucurie, cu entuziasm. Bănuiam că avea cumva legătură cu vara trecută, când futusem pentru prima dată o gagică. De atunci, lucrurile își pierduseră calmul ăla luminos, căldura care te făcea să crezi că ai tot timpul din lume de partea ta. Începuseră să se învârtă din ce în ce mai repede, ca mașinuțele alea în care te urci și, după prima tură, îți dau senzația că îți vor oferi o călătorie ușoară,

plăcută, după care se apucă să se rotească din ce în ce mai repede, amețești, ți-e puțin rău, dar îți și place și parcă n-ai vrea totuși să te dai jos.

Nu-mi plăceau oamenii, în sine, nu-mi plăcea ideea de comunitate, nu-mi plăcea să vorbesc cu oricine, nu-mi plăceau atingerile, mai ales când eram treaz. Și totuși, cum se făcea de ajunsesem atât de prins de oameni? Cum se făcea că nu prea mai reușeam să am momentele mele singur, momentele care să fie doar ale mele? Cu cât stăteam cu mai mulți oameni în jur, cu atât ei se înmulțeau, veneau și alții, apoi alții, toți dorindu-și să stea în preajma mea, să-mi spună ceva, să-mi dea ceva, să-mi ceară. Oare asta însemna plecarea mea de acum, o încercare de a-mi regăsi singurătatea? Mi-o doream cu adevărat?

S-a împins cu bazinul tot mai mult în mine. Își urcă încet piciorul de-a lungul coapsei mele. Chicotește și-și aranjează părul. Chiar, ce dracu' fac acum cu mireasa furată? Trebuia să mă gândesc dinainte. Așa, stăm și ne plictisim, ne uităm unu' la altul, devine penibil. Ca să nu stau totuși degeaba, o apuc de cocul desfăcut și îi bag limba în gură. Fără preludiu, fără nimic, fuck her. Cât de manelistă să fii să nu știi ce-i aia fuck?...

Geme și îmi caută fermoarul de la blugi, îl găsește.

„Fute-mă! Hai, acum, repede.... Căca-m-aș în ea de nuntă, de tradiție, n-am avut voie să fac nici măcar petrecerea burlăcițelor.

Îi caut pizda, dar e foarte complicat, cu rochia aia de căcat. Peste tot volane, volănașe, numai alb, alb, satin, dantelă, pula mea, dracu' îi găsește fofoloanca. Mă ghidează ea, dar e cam beată și până la urmă reușesc să-mi bag pula tot în rochia de mireasă. Trag de rochie, se rupe.

„Aulio, ce-mi făcuși?! Las', nu-i nimic, foarte bine, bărbată-miu a plătit-o, cu maglavaia aia de mă-sa! Fute-mă tareee!"

Reușesc, cu chiu cu vai. O fut ce o fut, păsărica ei se contractă des, puternic. La un moment dat, din senin, apare o babă și se sprijină cu curul de cabina telefonică.

„Nu te opriiii! Să nu te oprești!”, zbiară mireasa. Fix în momentul ăla îmi amintesc că e borțoasă și chestia asta reușește să mă excite îndeajuns. N-am mai futut decât două pizde gravide.

Baba, care a crezut că Vasi i se adresează ei, se holbează înăuntrul cabinei. Vede că e vorba de o mireasă și scoate un zâmbet retard, cu gura până la urechi.

„Mânca-te-ar mama, frumoasă mai ești”, zice ea. Nu i se pare prea ciudat că stă cocoțată pe mine, probabil se gândește că-s mirele și n-am mai avut răbdare până acasă.

„Stai să-mi scot corsetul”, zice. „Să-mi vezi sânii.”

„Nu-i nevoie”, zic, gândindu-mă că o dăm în prea multe complicații. Culmea că nici măcar n-am plecat cu ea de la nuntă ca s-o fut, ci doar așa, de fun. Nu mă gândeam s-o fut...

„Aaaaaaaa”, urlă Vasi, mai mult de la alcool probabil decât de la sexul pe brânci. Îmi dau drumul în pizda ei, Vasi îmi strânge pula cu mișcări ritmice, din ce în ce mai puternice.

„Aaaaaaa.... aaaauuuu!”, urlă ca o cățea în călduri. N-am chef să mai rămân în ea, așa că mi-o scot și mă șterg pe rochia de mireasă. E albă, nu se vede.

E foarte roșie la față, transpirată, iar cocul i-a căzut de tot. Căcat, trebuie să mai pierd vreo jumate de oră cu ea pe aici, să se calmeze, altfel toată lumea o să știe că a futut-o cineva. Se lasă cu scandal.

„Mă duc până la chioșc să iau o bere”, îi spun. „Stai aici.”

„Ia-mi și mie țigări, orice, numai să fie mentolate. Mereu am poftă să fumez după.”

„Bine”, zic.

Iau un Ursus la doză și un pachet de mentolate pentru mireasă.

„Aolo”, zice, „nu-s bune, sunt tari, mă doare inima de la ele.”

„Căcat”, zic.

„Las’ că-s bune, decât deloc. Auzi...”

„Da.”

„Ai vrea să ne mai vedem? Vreau să zic, după nuntă? Ai ceva împotriva relațiilor cu femei măritate?”

„N-am”, zic. „Dar oricum o să naști...”

„A, nu-ți fă griji, am întrebat doctorul și mi-a zis că pot avea relații intime până în luna a șaptea, sau chiar și după aia, doar să fiu atentă, să nu fie prea brutal partenerul.”

Vasi s-a trezit de tot. Ca să vezi, ce face uneori un futai rapid dintr-o mireasă. Faza e că m-a pufnit râsul când a spus „relații intime” și nu reușesc să mă abțin. Cu cât încerc să mă abțin, îmi vine și mai tare să râd.

„De ce râzi? Am văzut și în filme chestia asta. Tot ce contează e să stea gravida deasupra, sau pe o parte...”

Mă pufnește un râs total. Vasi mă privește enervată.

„Ești un porc, tu, ți-a mai zis cineva asta?!”

„Nu râdeam de faza cu graviditatea, doar că, nah... ne-am futut o dată, la o nuntă... la a ta, mă rog, dar n-are prea mare importanță. Nu am cum să mă văd cu toate tipele cărora le-o trag la întâmplare. Nu-mi ajunge timpul, și nu mă ține nici ficatul, nici chiar pe mine, să ies cu toate.”

„La întâmplare?! Ești măgar. Am crezut că îți place de mine, de-adevăratelea....”

„Am zis eu că nu-mi place?”

„Hai, lasă, lasă... Nu pun eu botul la din astea. Dă-mi un șervețel, m-ai umplut pe rochie, pe pantofi...”

„N-am.”

„Trebuia să cumperi. Dacă tot ai fost la chioșc...”

O ignor și-mi aprind o țigară. Până la urmă, își ridică un colț al rochiei de mireasă și se șterge cu el între picioare. Termin țigara.

„Hai”, zic. „Te-or căuta oamenii ăia să te fure.”

„Aoleu”, că bine zici. „Căca-m-aș, cât am întârziat!”

Plecăm spre local. Chiar înainte să intrăm, îmi zice:

„Te rog io mult, nu te supăra că te-am făcut porc. Îmi place mult să pierd vremea așa cu tine, făcând una-alta. Știu că abia ne-am cunoscut, dar nu m-am mai simțit așa cu un gagiu. Îți las numărul meu de telefon și, când ai timp, poate mă suni. Când o fi, dacă o fi. Dacă vrei.”

„Ok”, zic. Așa da. Asta mai merge. „Cred că o să te sun.”

„Mulțumesc tare, pupi”, zice ea, și primesc un pupic umed pe obraz. Își ridică pe urmă poalele rochiei și fuge înăuntru.

Îmi aprind o altă țigară. Căcat, mi se termină pachetul, tre’ să-i cer Elavacii niște bani.

3. Oamenii ceilalți

I became insane, with long intervals of horrible sanity.
(Edgar Allan Poe)

Am ajuns în Fire cu toate pizdele după mine. Cu excepția miresei. Nici n-am invitat-o, dar nici nu cred că ar fi acceptat. Fugise și așa destul de la propria ei nuntă.

Aici e și Lita, și aialaltă, Giana, și Antonia. Pe drum nu mai știu exact ce s-a întâmplat, dar știu că m-am distrat. Am mers și pe jos, Antonia se încăpățâna să mă descheie la șliț în mijlocul drumului, i-am zis să aibă răbdare să ajungem în club.

Elena a rămas și ea în Fire, împreună cu Cofrag. M-am îmbătat. Cofrag m-a luat de mână. Elena a zis că mă provoacă să dansez cu frati-su pe o melodie de dragoste și să ne luăm limba-n gură. Bine, am zis. Cofrag părea și el de acord. După aia a provocat și pizdele de la nuntă, Giana, Antonia și Lita, să facă la fel, dar fără succes. Așa a aflat că alea două mai grase sunt surori. „Ce scârbos! Nu mă pup cu sor-mea", a zis Lita, sau poate era sor-sa, vizavi de propunerea pușt oaicei. Antonia era, în schimb, dispusă să se pupe și să se fută cu aproape oricine. Chiar și cu A.

Eram din ce în ce mai mort de beat și m-am pupat cu Cofrag pe Manowar, cred că pe Heart of Steel. M-am jucat chiar cu cureaua lui de la blugi, moment în care s-au adunat foarte multe pizde în jurul nostru. Un frustrat, plin de invidie, a venit și ne-a amenințat că ne bate dacă nu ne oprim. „Mergeți într-un bar de poponari, nu într-un club studențesc!", a urlat el. Evident, din moment ce pizda lui stătea cu ochii lipiți de noi și bineînțeles că se udase. Era un bou, treaz ca o pulă la ora aia.

Cine căcat e treaz sâmbăta noaptea pe la 3? Un trist.

M-am retras cu Cofrag într-un loc mai intim, unde am văzut că și Elena se pipăia cu Antonia, iar în mijlocul lor stătea A., așteptând și el să pice ceva, de preferat păsărică, nu conta de la cine. Băuse berile tuturor, și acum se întindea și spre băuturile fetelor, care primiseră, fiecare, câte un gin tonic la intrarea în club, din partea casei.

Pe urmă știu că m-am plimbat pe la mese, m-am așezat unde s-a nimerit, am luat oameni în brațe, am vorbit cu ei, i-am pupat. Era și o tipă foarte mișto, cu o rochie în dungi, decorată la spate cu o coadă de vulpe. Am stat mult unde dansau oamenii, am făcut o horă pe Zdob și Zdub, am făcut pogo pe Guano Apes, System of a Down, Nirvana și Vița de vie. Când eram foarte beat, era marfă să fiu în mijlocul oamenilor ăstora. În club se comportau diferit față de cum se comportau pe stradă, și nici nu era vorba numai de asta, despre cum se comportau, ci despre cum erau de fapt. Aici, nopțile, cu mult alcool în jur, deveneau mai intensi, mai puțin falși, erau dispuși să trăiască în sfârșit. Să se arunce în tot felul de situații imprevizibile, să se lase duși de val. Să simtă și să trăiască.

A doua zi, dacă i-ai fi întâlnit în autobuz, sau la coadă la legume, așa cum mi s-a și întâmplat de nenumărate ori, între tine și ei apărea o ușoară senzație de jenă. Ca și cum ai fost martor la o orgie în care au fost actorii principali, și acum îi vezi pentru prima dată îmbrăcați. Aveam două genuri de soluții pentru situațiile astea: fie socializam cât mai puțin cu ei, pe lumină, doar strictul necesar, fie, a doua variantă, îi invitam din nou în club, să bem în continuare. Mulți acceptau a doua variantă. Poate erau și un soi mai bun de oameni, acum nu știu ce să zic. Poate chiar le plăcea să trăiască, spre deosebire de șobolanii maturi, cu o traiectorie bine

desenată în viață care, credeau ei prostește, chiar duce undeva.

Noapte de noapte cunoșteam alți oameni, vorbeam cu ei cele mai trăsnite chestii, uneori cele mai profunde. Uneori, făceam sex cu ei. Alteori doar dormeam împreună, vomitam împreună, ne beam cafeaua împreună, făceam schimb de haine, de brățări, de telefoane, de femei, de CD-uri cu muzică, mergeam la facultate sau hoinăream prin oraș. Foarte puține nume am reținut din perioada aia. Ei nu erau nume, erau doar fețe distincte, tricouri cu formațiile preferate, piele fierbinte și o companie variată pentru alcool, cât mai mult alcool.

Pe mulți îi țineam minte după numele clubului sau barului unde i-am cunoscut. Mai nasol era când se duplicau, de exemplu aveam 2 blonde de miercuri din Club A, pe urmă am avut 4 blonde de miercuri din Club A, și asta începea să te încurce puțin, trebuia să le găsești niște diferențiatori. Sau, pur și simplu, să-i dai dracu' pe ăștia și să cauți alții, ca să nu te mai complici și să-ți încarci degeaba mintea.

În noaptea aia, post-Elavaca și post-nuntă, pe lângă Cofrag, mi-au mai atras atenția un tip interesant, cu o geacă de motor maro – nu mai văzusem de mult geacă de motor maro, și fata cu rochie cu coadă de veveriță la spate. Tipa veveriță mi-a lăsat numărul de telefon. Până să mă car din Fire, l-am și pierdut.

Tipul cu geacă maro mi-a dat o carte de vizită și mi-a zis să trec neapărat pe la studioul lui foto, fiindcă vrea să facă un pictorial cu mine. Am lăsat cartea de vizită pe masă și cred că a mâncat-o A. Uneori mesteca hârtie, când rămânea fără gumă sau fără bere.

Elena și-a ridicat bluza în timpul unui dans pe mese. Nu avea sutien pe dedesubt și toți au aplaudat-o frenetic. Chiar și frati-su, Cofrag.

După aia nu mai știu, eram la Elena acasă, cred. Am dormit, i-am tras-o cuiva, iar am adormit. Antonia se fâțâia goală prin cameră, dar nu reușisem să descopăr dacă și pizdele celelalte de la nuntă, Giana și Lita, veniseră cu noi sau rămăseseră în club. Cofrag m-a lins pe spate mult, încet, atent și pasionat. Apoi pe fund. Elena a făcut câteva liniuțe, ceva cu un gust ciudat, și mai închise la culoare decât alea pe care le făceam eu. În timp ce am tras, m-am gândit că mi-e dor de A. Unde dracu' rămăsese ăsta nu se știa, habar n-avea nimeni.

Mi-am adus aminte pe urmă că, din Fire, am mai făcut o oprire pe drum. Mi se pusese pata, nu știu de ce, să fut țiganca aia mică de la Pache. Așa că am plecat în căutarea ei.

Firește, mai întâi și întâi m-am rătăcit. Eram rupt. M-a agățat o femeie între două vârste, cred că am băut ceva cu ea, și cred, doar că nu sunt sigur, complet sigur, că eram prin zona Moșilor – Colentina. Ea m-a ajutat să mă urc în taxi și să ajung la Pache. Nu-mi mai aminteam curtea unde o futusem, pe mormanul de gunoi. Am încercat să mă uit prin garduri, să văd ce curte are în interior un morman de gunoi ca ăla de atunci, dar majoritatea nu aveau așa ceva. M-am așezat pe jos și am început să înjur la greu gunoierii – căcănarii dracu' veniseră și adunaseră gunoiul, distruseseră tot farmecul locului.

Cofrag a tras două liniuțe cu mine, pe urmă ne-am trântit pe covor și ne-am ținut de mână. Fetele plecaseră, nu se știe unde. De fapt, nu știam exact nici ce fete. La un moment dat, mi s-a părut că din baie a ieșit și bruneta creață, pe care o căutasem disperat toată vara, atât prin Vamă, cât și prin barurile din București. Cu siguranță, ea nu era aici, în casa Elenei și a lui Cofrag, ci doar în mintea mea. Culmea e că, iarna trecută, cred că o văzusem de-adevăratelea în Fire. Singura schimbare era părul. Și-l întinsese, acum îl avea

foarte drept și mult mai lung, mai jos de talie, la fel de negru, iar pielea ei era la fel de albă. Dar m-am dezmeticit prea târziu. Deja dispăruse. Eram convins că, de data asta, o pierdusem definitiv, nu aveam s-o mai văd niciodată, nici măcar în treacăt. I-am spus lui Cofrag că o văd chiar în clipa asta pe „fata din ketamină” și, luni bune după dimineața de acum, aveau să mă tachineze, atât el, cât și sor-sa, cu expresia asta. Dar imaginea ei era reală, foarte reală, aproape la fel de reală cum era a lui Marius.

Îmi era dor de Marius, în special când trăgeam pe nas sau când fumam un joint. Nu mă mai vizitase de vara trecută. Nu crezusem niciun moment că vorbește serios când îmi spusese că va lipsi șapte ani. Că va mai veni la mine abia după șapte ani. Dar uite că, pe măsură ce treceau lunile, începeam să calculez cât timp a trecut de la ziua aia cu Dark Funeral și cât mai e până să se împlinească cei șapte ani. Mai era ceva de așteptat... Îmi spusese că nu-l voi recunoaște în forma în care va veni peste șapte ani. Acum, pentru prima dată, îmi era frică că poate avusese dreptate. Cine știe cum va arăta? Oare de ce pula mea fusesem atât de sigur că îl voi recunoaște când se va întoarce? Poate că țapul se transformase, de pildă, în Cofrag. Poate că putea lua chiar și înfățișare feminină. Poate că Marius era Elena. Sau bruneta pe care n-o mai găseam. Poate că țapul mă punea la încercare.

„Vrei să ne punem amândoi piercing în sprânceană?”, m-a întrebat Cofrag.

„Sigur”, i-am răspuns.

„Mâine?”

„Mâine”, am zis.

După aia a început tripul strong, am căzut, am căzut o distanță considerabilă, și, așa cum cădeam într-o groapă neagră, fără fund, mi se părea că de fapt cad în timp. Aș fi vrut să cad printr-un tunel tapetat cu imagini din copilăria mea, să pot rememora totul. Când te trezești, în general nu ții

minte decât foarte puțin. Îmi doream material mult, senzații grămadă, ca să pot avea ce să uit, să rămân măcar cu câteva. Nu știu care era tripul lui Cofrag, nu mi-a împărtășit niciodată impresiile lui. Elena a tras și ea pe nas de vreo 7-8 ori, și mi-a spus că, de fiecare dată, avea un trip în care cineva îi decojea fața. „Mi-o decojea ca pe o ceapă", îmi povestea ea, speriată. M-am gândit că e lame ca frica ta cea mai mare să fie să-ți pierzi fața. Dar nu i-am spus. După ce m-am mai gândit mai bine, mi-am dat seama că nu-i chiar așa lame. Avea legătură cu cine suntem și cu măștile pe care le purtăm. Elena avea dreptate să-i fie frică. Elena nu era chiar așa pizdă proastă cum sunt majoritatea.

Spre sfârșitul tripului, îmi bătea mereu inima foarte repede. Îmi auzeam puternic bătăile inimii, ca pe niște lovituri de gong. Bang, bang, bang. Atunci știam că încep să mă trezesc. De multe ori, mă ridicam și mai trăgeam o linie.

Aș fi vrut un trip ca un film biografic, în care să mă văd pe mine în diferite momente din tot ce a fost până acum, momente pe care regizorul să le creadă definitorii pentru ce e M. în prezent. Erau bune și tripurile astea fragmentate, postmoderne, în care o imagine poate fi interpretată în câteva mii de feluri, în funcție de starea ta dintr-o anumită clipă. Dar voiam unele mai clare, în care să nu-mi chinui prea mult mintea. De pildă, mi-ar fi plăcut mult ca, atunci când sunt drogat, să am o viziune cu ziua aia caldă, însorită, în care am mers cu mama cu tramvaiul și, undeva pe la Piața Delfinului, s-au adunat norii și a început să plouă, iar pe geamul tramvaiului s-au așternut picături groase, bombate, de ploaie, iar musculițele se înecau în ele. Spaima care m-a cuprins atunci. Cu siguranță, un cadru cu moaca mea de copil înfricoșat de prima confruntare cu perspectiva morții ar fi dat grozav în film. Evident, depindea și de actor, dar aveam încredere că un regizor care ar fi știut să speculeze momentul

ăla genial cu tramvaiul ar fi avut fler și pentru a alege un actor expresiv.

Dar imaginea asta a mea, de când eram copil, cu prima mea criză adevărată de panică, nu mi s-a întors niciodată în viziuni. De parcă nu de acolo ar fi trebuit să înceapă totul, de parcă sufletul meu ar fi avut cu totul altceva să-mi spună.

*

Coae eu nu mă mai întorc.
(Marius Iulian Stancu*, întoarcerea în pivnița)*

„Cheers, dude!”

„Cheers!”, zic.

Și, în definitiv, de explorat poate că ar trebui să explorăm ceea ce n-am aflat încă. Întunericul ăla adevărat, al lucrurilor complet necunoscute nouă.

Cofrag mi-a dat mâna, degetele lui erau mai lungi decât ale mele.

După aia am pășit de bunăvoie pe un tobogan, unul diferit de orice alt tobogan văzusem în viața mea. Am alunecat prin el o vreme. Apoi, de la un punct, n-am mai stat în fund, așa cum se stă de obicei pe tobogan, ci în două picioare, pe patine, iar toboganul se lărgise, se transformase într-un tunel larg, cu pereți de gheață. Tot cam pe atunci am început să văd oameni așteptând în stații. Primul grup era format din bătrâni și un copil. Copilul, care abia le ajungea până la buric, mergea pe la fiecare cu un aparat ciudat în mână, îi mângâia pe genunchi, după care îi electrocuta. Următorul grup era format din oameni între două vârste, stăteau foarte băgați unii în alții, de parcă picioarele le-ar fi fost legate cu niște sfori invizibile care să-i facă un grup compact, așa cum legi cu sfoară bradul de Crăciun. Un alt grup, în următoarea stație, era compus din gospodine chele care gesticulau agitate. Probabil, subiectul preocupărilor lor era politica, fiindcă, din minut în

minut, se auzeau scandate cuvintele „Jos, Jos, jos cu voi! Sus, sus, sus cu noi!” Apoi am văzut un grup de pizde relativ bune, dar care aveau un singur sân. Te priveau languros în ochi, după care încercau să-și atingă unicul sân cu limba, ajutându-se, firește, și de mâini. Călătoria devenea din ce în ce mai hardcore, fiindcă la următoarea oprire am văzut un grup de negrese, care se masturbau cu vibratoare mari, roz și verzi, fosforescente. Pe urmă am văzut bătrâne spânzurate, cu capul în jos, încă vii. Deschideau și închideau gura fără să scoate vreun sunet, și mi-am amintit de peștii pe care îi aducea mama de la magazin, când eram mic și încă mai erau comuniștii, și îi arunca pe masă, uitându-i acolo, vii, o vreme. După babe, a urmat un grup de moșnegi, care formaseră un fel de trenuleț și dansau pe cântecul ăla care îți cere să bați din palme și să sari, Meneaito. După ăștia, am dat peste un grup de copii care făceau sex, apoi peste niște mâțe care prindeau porumbei. Când mă gândeam oare ce ciudățenii îmi va mai scoate în cale tunelul, am văzut-o pe bruneta din Vamă. Era acum ceva mai mare, avea vreo 16 ani, și era acrobată la circ. Sărea de la trapez, plutea prin aer, făcea diverse tumbe, după care se prindea cu ușurință de un alt aparat și aștepta, calmă, aplauzele spectatorilor. I-am făcut cu mâna, ba chiar am și încercat să o strig, dar nu m-a observat. Devenisem, ciudat lucru, invizibil.

Dintr-odată n-am mai patinat, ci am fost din nou în fund, iar tunelul se îngustase, devenise din nou tobogan, chiar dacă ceva mai lăbărțat. Alături de mine plutea, spre cine știe unde, Marius țapul. Dar nu, nu era real, era doar în mintea mea, și m-a apucat dintr-odată o tristețe uriașă, o tristețe ce nu avea să fie stinsă cu nimic, o tristețe perpetuă, care urma să mă tragă înapoi, să mă țină pentru totdeauna acolo. Marius nu mai era real, nu mai era ca pe vremuri. Devenise un căcat de fantomă. Am întins mâna.

Se făcuse noapte când m-am întors la stână. Ciobanii nu erau deloc agitați, cu siguranță uitaseră de mine. Se întorsese și nenea ăla din gară, care mă îndrumase spre locul ăsta. Făcuse bine. Cel puțin, aveam un acoperiș deasupra capului, până mâine, când aveam să hotărăsc unde voi pleca de acolo.

Unul din câini urla la lună. Avea și de ce. Era o lună minunată, mare, rotundă, galbenă. Ciobanii fumau, așezați pe niște pietre. Era cald și mirosea a rășină, a flori de vară, a singurătate. Și mai era un miros, un miros care avea să-mi dea dependență, cea mai nasoală dependență din viața mea, una mult mai atroce decât alcoolul, decât drogurile, decât sexul, decât iubirea, decât narcisismul, decât orice. Dependența asta era cel mai greu de înțeles și de acceptat de către oameni. Da, când ești drogat și dependent, oamenii te mai înțeleg, te mai scuză, uneori doresc chiar să te ajute. Se pot pune, cu ceva efort, în pielea ta și pot simți compasiune. La fel, când ești dependent de alcool. Dar dependența asta, care mi se năștea în noaptea aia pe munte – sau, poate, cine știe, mă născusem cu ea în sânge și abia acum își arăta colții, abia acum devenea reală și abia acum puteam eu să o înțeleg – nu avea cum să trezească empatie. Oamenii nu-și doreau ceea ce-mi doream eu, ba chiar, dimpotrivă, dependența mea de mirosul ăsta era pentru ei cel mai teribil coșmar, fiindcă îi arunca într-un loc de unde trebuia să se descurce singuri, erau obligați să trăiască fără păpușar, fără reguli impuse de alții. Dependența asta mă împingea pe un drum pe care aveam să pășesc singur. Să sufăr, să mă reneg, să mă întorc înapoi, să mă ridic și să pornesc din nou, să blestem, să îmi doresc să mor, să îmi doresc să trăiesc mai mult decât și-a dorit-o vreodată o ființă umană.

Acolo, sub luna mare și galbenă, lângă câinii ciobanilor, unde nu îmi puneam problema ce voi

face mâine, pe ce drum o voi apuca, mirosea a libertate.

Libertatea, coșmarul vieții mele.

În pula mea, de ce niciodată n-am putut fi o vită de turmă? De ce n-am fost păduche? De ce nu m-am putut resemna?

A meritat?

„Dude, mai tragem?”, m-a întrebat Cofrag.

„Cheers”, i-am zis eu.

*

„Se înnoptează. Poate ar trebui să las un semn. Unul pe care să-l înțeleagă și proștii, oamenii.”
(Cristina Nemerovschi*, Pervertirea)*

Înainte să mă părăsească pentru 7 ani, țapul Marius mi s-a arătat împreună cu iubita lui, o țapă foarte frumușică. Ea era normală, avea doar două coarne. Sau, habar n-am, poate nu era normală, poate că la specia lor pizdele nu au coarne deloc. Mi-a făcut cunoștință cu ea. Țapa lui Marius mi-a întins o lăbuță și i-am sărutat mănușa albă, de dantelă.

Altă dată, venise tot cu ea, dar și cu alt personaj straniu. Un șarpe, care își desfăcea pielea, atunci când vorbea cu tine, iar pielea lui îi părăsea trupul inele-inele, ca rondelele de ceapă. Odată căzută, pielea lui se transforma în scoarță de copaci. Se încolăcea peste tot în camera mea, se strecura prin ascunzișurile tavanului. Mă privea de acolo, și avea ochii mari, mari și verzi. Semăna puțin cu Elena. Un singur lucru am regretat, după ce nu l-am mai văzut: nu reușisem să aflu ce fel de muzică ascultă.

Într-un alt trip, cu Cofrag, am căpătat fobia de dinți. Mai multe tipuri de dinți umani mă urmăreau pe stradă, în parc, hotărâți să mă prindă și să mă rontăie ca pe niște sticksuri. Fugeam de dinți,

alergam până când simțeam că nu mai pot să respir. Nu era vorba că mă temeam cel mai tare de durerea pe care aș fi simțit-o în timp ce dinții mi-ar fi devorat bucăți din corp – cel mai mult mă deranja că dinții ăștia erau murdari, îngălbeniți de tutun, plini de resturi alimentare. Dacă mă întrebai, mi-ar fi plăcut mai mult să fiu ronțăit de dantura unui animal sălbatic, un leu, să zicem, nu de dinți umani. Pentru că uram oamenii, fără excepție, automat le uram și dinții. Nu voiam să fiu mâncat de oameni. Mai bine de păsări, decât de oameni. Vedeam dinții umani ca pe niște dinți nenorociți de sclavi, de vietăți amărâte, născute moarte.

Iar dinții, dinții continuau să mă urmărească asiduu, să-mi invadeze visele. O perioadă, la începutul lui 2003, n-a fost noapte fără dinți revoltați, dinți înfometați pe care numai sângele meu șiroind i-ar fi putut calma.

Într-un trip nocturn, cu Machi și Cofrag, l-am întâlnit pe omul cu înfățișare de șoarece. Nu avea doar înfățișarea împrumutată de la rozător, ci și obiceiurile acestuia. Alerga pe toate cele patru labe, se oprea în mijlocul drumului și privea speriat în toate părțile, dacă nu cumva apare vreo mașină și îl strivește. Un picior din spate îl avea puțin beteag, de unde am dedus că probabil mai avusese răfuieli vechi cu mașinile, care nu-l iubeau, și nici nu-l ocoleau. Șoarecele om însă m-a detestat din prima clipă în care m-a văzut. Dinții lui m-au urmărit în vis nopți de-a rândul. Cel mai înspăimântător a fost într-o dimineață, când dinții lui s-au înfipt în bocancul meu, și au penetrat pielea tare. Am țipat, m-am smucit, am căzut din pat și m-am trezit.

La o săptămână după nunta la care fusesem cu Elavaca, într-o noapte, m-am dus din nou pe la Pache. De data asta, gunoiul nu mai fusese strâns din curți. M-a pocnit o nostalgie direct în moalele capului, mi-a adus aminte de noaptea în care am futut țiganca, de tufișul meu din Vamă, de serile cu Cofrag și de bruneta pe care tot o mai căutam. Ce-i

drept, țiganca nu mai era de găsit. Am găsit în schimb alta, care semăna foarte bine cu ea. Culmea, și curtea în care am găsit-o pe asta semăna cu aia în care o futusem pe prima, în noaptea de dinaintea zilei în care făceam 18 ani. Tot maldăre de gunoi, coji de ceapă, pepene... Acum însă, țigăncușa cea nouă mi-a cerut bani.

„N-am”, i-am spus.

Ciudat, m-am gândit, poate că a trecut timpul... Poate că a trecut prea mult timp, între noaptea asta și cea de anul trecut, din primăvară, când mă lăsasem agățat de cealaltă.

A stat și s-a gândit vreo 3-4 minute. S-a uitat în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că n-o vede nimeni, după care a zis:

„Nu face nimic, merge ș-așa”, și mi-a deschis poarta ca să intru în curte.

Totul semăna la ea cu ce-mi aminteam din pizdulicea din noaptea ploioasă de primăvară. Pielea închisă la culoare, catifelată, rece. Sânii mici de tot, cu sfârcuri aspre. Fără chiloți. I-am băgat direct un deget în cur și a mârâit scurt. Am intrat, hotărât să termin cât mai repede. Curios, dar nu venisem pentru sex, ci pentru amintirile de atunci, voiam să regăsesc mirosul, atmosfera, ploaia, gândurile despre Ovidiu. Nu mai erau. Acolo, în curtea țiganilor, erau doar câteva găuri calde, umede, care așteptau să fie umplute, de preferat pe bani, dar uite că mergea, în definitiv, și fără. Am ejaculat în fundul strâmt al țigăncii 2, după care am îmbrâncit-o cu putere, ca s-o desprind de mine. A căzut în genunchi. Stătea în patru labe și plângea, căutându-și prin noroi căcatul pe care-l avusese prins în păr. A fost unul dintre cele mai ciudate sentimente pe care le-am avut în anii ăia. Așa cum stăteam, cu mult deasupra țigăncii 2, în timp ce ea cotrobăia prin noroi cu fusta ridicată peste mijloc, cu pulpele subțiri ca ale unui animal încă nedezvoltat, cu mirosul pielii ei care-mi amintea de al creaturilor cu coarne, mă simțeam cumva

dumnezeul ei, un idol antic, revoltat, nervos, capricios. Am simțit în clipa aia că aș putea-o omorî fără ca nimeni să-mi ceară să plătesc pentru asta. Nimic nu s-ar fi schimbat dacă aș fi omorât-o. Ba da, eu m-aș fi schimbat, m-aș fi iubit și mai mult, aș fi păstrat secretul acestei crime pentru totdeauna în suflet, iar legătura dintre mine și mine ar fi fost pecetluită cu iubire pentru totdeauna. Aș fi simțit că, după asta, orice îmi este accesibil, că nu există scop pe care să nu-l duc la îndeplinire, nu există situație din care să nu pot ieși, că nu există om care să nu mi se plece, umil, în genunchi. Lumea ar fi devenit mai simplă, mai accesibilă și, deci, mai plictisitoare. Facilă. Supusă. Nu, nu eram pregătit pentru asta, nu încă. Mai voiam să trăiesc, mai voiam să-mi placă, un timp.

Am ieșit, trântind poarta după mine. Firește, nu m-am uitat în urmă.

4. Stufstock

„ Crush the seal of blood
Unlock the chamber doors...
Just let me cease in the cosmic cold
Child of the apocalypse
I am the witness, I am tragedy”
(Lunar Aurora*, Child of the Apocalypse)*

Mă sună A. pe la vreo 2 la prânz.

„Frate, tu ai auzit de Stufstock? E un fest nou, în Vamă, azi începe, concerte, distracție, pizde, alcool, alea, alea. O să fie mai tare ca Sighișoara, toată lumea merge. Hai și noi, în pula mea.”

„Bine”, zic, „hai.”

„Bă, da’ să vezi... eu n-am bani deloc. Nu faci tu un gest elegant și o iei pe Elavaca cu tine? Așa ne-am scos.”

„Căcat”, zic, „o să fie aiurea. Very sick. Bine, hai că o iau.”

„M., fratele meu, tu ești cel mai tare din lume și o să te iubesc până când o să fac atâtea riduri pe pulă încât tot slobozul o să-mi rămână în șănțulețele alea, și o să-l caut ca un disperat fiindcă n-o să înțeleg unde pula mea s-a dus el și...”

„Marfă”, zic. „Ne vedem în gară?”

„Da”, zice A., „ne vedem la Obor, hai cu ăsta de după-amiază, la noapte suntem deja acolo.”

O sun pe Elavaca, o urgentez că „hai mai repede”. Vaca zice că nu poate, că are job, nu se poate învoi. O iau mai dur, îi zic că e absolut musai să mergem, în final acceptă. Cică să ne vedem la gară. Nu, zic, parcă presimțind că e prea proastă ca să ajungă la timp, lasă că vin eu la tine și te iau.

Mă duc la Elavaca. Elavaca, într-un halat de baie. Își tăia bătăturile. Dă să mă pupe, „hai mai repede”, zic, “Într-o oră și un sfert pleacă trenul.” „Imediat sunt gata”, zice, „doar să mă epilez pe

picioare, să-mi fac pedichiura, să mă pieptăn, să mă machiez, să mă îmbrac și să-mi fac bagajul.” Mă așez în sufragerie, desfac o bere, aprind o țigară. Mai sunt 55 de minute până pleacă trenul. Îl sun și pe A.

„Ce faci, eu sunt la Ela, în 10 minute plec spre gară...”

„Io-s aici, bă”, zice A. „Fac plinul cu bere. Crezi că ne ajung 6 peturi până-n Mangalia?”

„Ne ajung”, zic, „oricum, poate mai coborâm.”

„Bă, eu mă gândeam să mergem direct, știi, să văd și eu cum e.... Că dacă tot vii cu Elavaca, poate ne ia fumeia bilete sau dă ea bani la naș.”

„Mda, bună idee”, zic, “da’ nu știu dacă mai putem să luăm bilete, că o să întârziem. Vezi, ține și tu trenul să nu plece.”

„Bine, coaie, am înțeles. Hai, grăbiți-vă!”

Închid, termin berea, aș mai bea una. Las’ că beau în tren.

„Ela, mai ai mult?”, strig către baie, de unde se aude în continuare dușul.

„Imediat!!!”, strigă ea.

În 45 de minute pleacă trenul. Mă apuc să mă uit prin casa Elavacii. Bibelouri urâte, haine nașpa, cărți proaste. Un covor jumulit într-o parte. Aici am futut-o eu, la început, acu vreo 7-8 luni... În 30 de minute pleacă trenul. Vaca tot n-a ieșit din baie.

„Ela, hai odată, că plec fără tine. Mă așteaptă omul ăla, A., e deja în gară de o oră.

„Vai de mine, da’ ce atâta grabă pe el... Imediat vin!”

Iese într-adevăr din baie, înfășurată într-un prosop, și începe să răscolească prin șifonier. Probabil se pregătește să-și facă bagajul. Deja am imaginea trenului care se cară, în timp ce noi alergăm în urma lui.

„Mama dracului, oare unde mi-o fi costumul de baie? Vai... să știi că i l-am împrumutat lui Teo, în puii mei!!!”

„Dă-l în pula mea de costum”, îi zic, „faci plajă la nudiști...”

„La nudiști???! Nu fac nici moartă!”, se înspăimântă ea.

„Bine, atunci lasă că-ți iei un costum nou din Vamă.

„Au costume de baie acolo ?”

„Cum să nu aibă?”, zic. „Firește că au! De toate au.”

„Bine, îmi iau de acolo. Da’ unde naiba sunt rochițele de plajă, și blugii, și sandalele cu toc, și tenișii ăia care îți plac ție... Căcaaaaat!”, țipă ea enervată și aruncă în mijlocul camerei conținutul a trei sertare din șifonier.

În 20 de minute pleacă trenul din Gara Obor spre Mangalia.

„Ela, vorbesc serios, întârziem...”

„Păi și ce vrei să fac, să plec goală?!”

„Nu, dar grăbește-te, pliz...”

Reușește să-și tragă pe ea un tricou. E verde ca merele de vară, are paiete aurii și scrie pe el Rock Girl. Cool, mă gândesc, o să fiu nevoit s-o fac pierdută prin Vamă, când ajungem. Ce folos însă că are tricou, n-are blugi...

„Pe care mama mă-sii să-l iau? Să-mi iau unii trei sferturi? Ce zici? Ăștia îmi fac curul maaaaare”

„Ba îți fac un cur foarte marfă”, zic. „Hai, ia-i pe tine și s-o tulim.”

În 14 minute pleacă trenul. Sun la taxi, dau adresa, “În 5 minute e la dumneavoastră”, îmi zice o tanti la telefon. Îi mulțumesc, închid.

„Stai să mă machiez!!!!”, țipă Elavaca.

„Te machiezi în tren!”, îi zic și eu, pe un ton mai dur.

„Te-am supărat, îmi pare rău...”, se mâțâie Elavaca, moment în care mă lovește o idee genială. Mă ridic brusc de pe scaun, înșfac oja roșie de pe dulăpiorul Elavacii și o pereche de tenișI din mormanul de țoale, și o tulesc pe ușă.

„Vino înapoiiiii!”, chițăie Elavaca.

„Nu vin, vino tu aici, și-ți dau tenișii! Hai odată!”

Elavaca iese pe hol în șosete, cu machiajul doar pe jumătate izbutit. Din ușă se întoarce.

„Stai să-mi iau măcar rujul și câteva dermatografe! Imediat, doar pudra și gata!”, țipă din hol.

De jos, taxiul ne claxonează.

Iese tot în șosete, încuie ușa. Ne aruncăm în taxi, pe bancheta din spate.

„La Gara Obor, vă rog!”

În 9 minute pleacă trenul spre Mangalia.

*

„Forever wilt I bleed for Thee
Forever wilt I praise Thy dreaded name”
(Emperor*, Inno a Satana)*

Taxiul ne-a lăsat în fața gării cu două minute înainte de plecarea trenului. Tocmai îl anunțau, iar eu îi dădeam bipuri de zor lui A., care nu era nicăieri.

Am ieșit pe peron, iar Elavaca încă mai urla ca disperata că i-am încurcat tenișii. Avea dreptate. Cum i-am apucat eu în grabă din maldărul de țoale, nu am observat că unu’ era roșu, celălalt negru. Elavaca nu avusese altă variantă decât să se încalțe cu ei așa, desperecheați.

„Vai de capul meu, cine știe cu cine mă văd pe la mare, mă fac de râs, parcă-s prinsă pe gârlă, cum ajungem în Mangalia mergem să-mi cumpăr niște sandale...”, mă tot cicălise pe drum, în timp ce nu reușeam să-l prind pe A. la telefon.

Cu Elavaca după mine, care se lasă cu greu târâtă pe peron, mai ales că vrea să se oprească să ia și niște gogoși pentru drum, dar eu nu-i dau drumul la mână, îl observ pe A. în depărtare, agățat cu o mână de scara trenului, la vorbe cu o gașcă de punkeri.

„A.!!!!”, urlu eu.

„M.!!!! Ai ajuns, coaie! Hai încoa’, am păstrat locuri”, zbiară el, tocmai în momentul în care trenul se pune în mișcare.

O împing pe Elavaca sus pe scări. Are fundul mare și e cât pe ce să cadă înapoi pe peron. Mă urc și eu. Trecem prin tren, ca să ajungem la A., care ne-a păstrat locuri. A. a avut dreptate. Festul ăsta e pe cale să devină ceva mișto, din moment ce, în tren, întâlnesc pe puțin vreo 70 de cunoscuți. Pe mulți nu mai am habar de unde îi știu. Pe vreo 15-16 pizde le-am futut, dar nu mai știu când și unde. O întâlnesc pe o amică a lui Sab, mă întreabă ce mai face. „Nu știu”, zic, „nu prea mai vorbesc cu ea în ultimul timp.” „Cu cine, cu cine?”, se bagă în seamă și Elavaca, așa că sunt nevoit s-o iau din loc. Întâlnesc un tip simpatic, cred că am băut într-o seară cu el în Le Noir și ne-am pipăit. E cu gagică-sa, și asta îmi aduce aminte de niște faze porno, așa că trec mai departe. Mă abordează unu’ care zice că mă știe din Sighișoara, am tras pe nas împreună. „Nu mă mai știi, omule?”, zice el. „Ba da, cum să nu”, zic și eu, nu prea convingător. Îmi dă să beau din berea lui. Beau, îl întreb dacă merge în Vamă la fest, zice că „sigur”. „Ne vedem pe acolo”, îi zic și trec mai departe. Un rockeraș micuț, cam de clasa a 8-a, se uită admirativ la curul Elavacii și la tenișii ei în două culori. Ca să arate și ea mai normal, în taxi i-am împrumutat unul din lanțurile mele, pe care și l-a prins la blugii trei sferturi. Îi fac cu ochiul rockerașului, scot limba la el, e în culmea fericirii. Și ăsta tot la fest merge. Plecăm mai departe, mai avem vreo 4 vagoane și ajungem la A.

Cu două vagoane înainte de A., când deja simt că încep să mă amețesc rahat, toată lumea mă cunoaște, am băgat până aici niște whiskey, țuică de prune, bere blondă, bere brună, mi-au dat și o cutie la mine, un Ciucaș, votcă și vin roșu, ca să nu se supere nimeni, doar urmează să mă văd cu ei în Vamă... – dau peste una pe care am futut-o recent,

la un chef al lui Machi. Îmi sare în brațe și nu am timp să mă feresc. Până să apuc să fac ceva – e și înghesuiala pulii, toți stau pe culoar, și nu prea am cum să mă dau înapoi, ar trebui să se dea și Elavaca, apoi ăia din spatele Elavacii – tipa îmi bagă limba-n gură.

„Ei, ce faci acolo, nu ți-e puțin rușine așa?”, o atenționează Elavaca.

„Ai vreo problemă? Vezi-ți de treaba ta! Lasă tineretul în pace!”, îi răspunde tipa.

„Păi treaba mea e că te dai fără rușine la iubitul meu!”, urlă Elavaca la ea.

Eu am reușit să o dezlipesc pe necunoscută de mine și desfac berea. Să se certe pizdele, n-au decât. Cheers, îmi zic în gând.

„Nu are cum să fie iubitul tău, mincinoaso!!! Nu vezi că nu e genul tău?! Câți ani ai tu, 50?”, sare necunoscuta, înfuriată.

„Ba e iubitul meu de aproape un an și două luni, cretino!”, urlă Elavaca la ea, și e pe cale s-o apuce de păr. Mă fofilez pe lângă necunoscută, pentru ca Elavaca să aibă cale liberă. Până la urmă nu se mai bat, necunoscuta doar o scuipă pe Elavaca pe tenișii.

„Curvă paradită”, îi zice ea. „Să știi că M. și-a tras-o cu mine în timp ce era cu tine. Se vede că știi să-l ții la tine-n ogradă cum știe mama să poarte cercel în buric”, îi mai zice ea.

Elavaca e ofticată, găsesc că e timpul să o luăm din loc, o trag după mine. Nici nu ajungem bine în vagonul următor, singurul care ne mai desparte de A. și de gașca lui de punkeri, când Elavaca și începe să-mi ceară explicații.

„E adevărat ce spune amețita aia?! Cine era? O cunoșteai? Te rog să nu mă minți!”

„Adevărat o pulă. Tu n-ai văzut că era ruptă de beată?”

„Mda, mi s-a părut mie că e ceva nu chiar în regulă...”

„Păi vezi?”

„Totuși, ce nebună, să inventeze lucruri din astea...”

Îl văd pe A. în capătul culoarului, îl strig.

“Ai ajuns, băăăă!”, zbiară A. „Credeam că n-ai mai reușit să te urci.” O vede și pe Elavaca, se strâmbă în direcția ei. „Bună ziua.”

„Bună”, zice Elavaca.

Ne așezăm pe jos, pe culoar, unde ne oprise locuri. Elavaca nu poate să stea pe jos, că își murdărește blugii trei sferturi care îi fac curul mare. Se pune pe picioarele mele. E grea. Îmi amorțesc după vreo 4 minute.

Punkerii lui A. ocupă jumătate de culoar.

„Dacă vine nașu’, nu-l lăsăm să treacă, nu-ți face probleme”, îmi zice unul din ei.

„Ăsta are și cuțitul la el, he, he”, mă liniștește un altul.

„Marfă”, zic.

Elavaca se agită neliniștită pe picioarele mele.

„Dar nu-i o problemă dacă vine nașul, am eu bani să îi dau”, spune ea. “Îi zicem că n-am mai avut timp să luăm bilete, eram pe fugă. Uite, mi-am luat până și tenișii desperecheați, în grabă... O să-i explic eu cum stau lucrurile.”

„Da’ nu-i păcat de bani, doamnă?”, întreabă punkerul cu cuțitul. „Să-i dăm la naș?! Păi nu mai bine coborâm și luăm ceva de băut de ei?”

Jumătate de culoar îl aprobă cu entuziasm.

Mă enervez că Elavacii i se spune „doamnă”. Mă face să mă simt de parcă aș umbla cu mama după mine. Îmi trag piciorul amorțit de sub curul ei. Se ridică speriată.

„Ce faci, era să mă dărâmi în murdărie! Fii și tu atent.”

„Pula mea”, zic.

Beau cu A. și punkerii, intru în vorbă. Aflu că sunt din Râmnicu Vâlcea. Unu’ din ei, mai micuț, cam clasa a 9-a, zice:

„Datoria noastră, ca anarhiști, e ca atunci când vedem o mașină, fie că e scumpă, fie că nu, fie că e

nouă, fie că-i rablă, să îi înțepăm cauciucurile cu cuiul, să-i spargem geamurile și să-i zgâriem portierele! După aia, să ne și pișăm pe ea. Mașina e simbolul sistemului jegos și al burgheziei”, declară el.

Elavaca e speriată.

„Cum așa, să vandalizezi mașinile oamenilor necunoscuți? Dar ce rău ti-au făcut oamenii ăia, să-i nenorocești?!”

„Dar nu e nimic personal, doamnă. Mașina e un simbol al sclaviei.

„Vai de mine, ce gândire prostească și periculoasă”, zice Elavaca. Iar mie, în șoaptă: „Hai în alt vagon, nu vreau să stau lângă niște infractori!”

„Ela, omul spune că e bine să te pișți pe mașini, nu că s-a pișat deja! Sesizezi diferența?”

„Și mai rău, gândirea infracțională e cea mai păcătoasă”, comentează Elavaca.

Mă fac că n-o aud. Discut în continuare cu punkerii, ajungem la concluzii comune. La un moment dat, nu știu cum naiba, adorm.

Mă trezesc la Constanța, în țipetele Elavacii.

„Tu nu auzi, domnule, că nu mai am bani să-ți dau??! N-ai văzut cât am dat la naș? Am plătit și pentru tine! Nu mai am de dat, ăștia sunt banii pentru tot weekendul...”

Un punker încearcă s-o convingă să trăiască clipa, să bea acum și să nu se mai gândească ce o să facă tot weekendul. Mă șterg la ochi, mă ridic.

„Ce s-a întâmplat?”, zic.

Unul din gașcă îmi povestește că a venit nașul, Elavaca a discutat cu el și i-a dat o căruță de bani, pentru tot grupul de 28 de persoane. „Acum”, zice punkerul, „vrem să o convingem să ne dea bani să luăm ceva de băut de aici din Constanța, că mai e căcălău de mers până-n Mangalia, pe puțin două ore.”

„Lasă”, zic eu, „coborâm noi și luăm băutură”, îl liniștesc pe punker. „Pune și tu de o

bere, două, la pet, restul luăm noi.”

„Ok, frate”, zice el.

„Nu iau nimic”, se bagă iar Elavaca în discuție. „Nu mai am ba...”

O trag de mână, n-o mai las să termine explicația. Coborâm pe peron.

„Nu mai am bani de cheltuit, m-a chelit nașul ăla”, spune.

„Lasă că nu luăm pentru ăștia, luăm doar pentru noi.”

Merg la butic, iau doar opt beri la dozã. Ne urcăm în vagonul următor, după cel al punkerilor. Proasta de Elavaca începe să urle la mine, de pe peron:

„Nu e ăsta, ai greșit vagonul!!! Gașca e în celălalt!”

Un punker din gașca lui A. iese la geam să vadă cine țipă, abia reușesc s-o trag pe Elavaca sus, să n-o vadă.

Culmea, în vagonul ăsta găsim chiar și un loc liber, în compartiment. Parchez vaca acolo și ies pe culoar să beau. Desfac o bere. Îmi aduc aminte de A., care nu mai era cu punkerii când m-am trezit. Îl sun, are telefonul închis.

Termin berea, intru să văd ce face Elavaca. S-a băgat în vorbă cu o manelistă. Aia îi explică de ce e bine, când ești blondă, să-ți vopsești tot părul, atunci când îți vopsești în fiecare săptămână rădăcinile negre. Neinteresant, ies din nou pe culoar. Îmi aprind o țigară.

Pe la Costinești, apare A., ciufulit, cu cămașa descheiată, cu un nasture rupt la blugi.

„Bă, cât te-am căutat! Punkerii ăia tâmpiți mi-au zis că te-ai dat jos în Constanța și ai rămas acolo! Cât pe ce să cobor și eu...”

„Nu”, zic, „da’ le-am furat banii, de aia nu m-am mai urcat acolo.”

„Ha, ha, bestial”, zice A. „Bine le-ai făcut. Tu știi cât a dat fătuca asta a ta la naș? Vreo 3 milioane.”

„Eh, treaba ei”, zic. „Stai să-ți aduc bere.”

„Nu, lasă, mai încolo. Să vezi... Tocmai m-a futut una.”

„Se vede”, zic.

Chiar se vedea.

„Bă, da’ m-a futut de m-a spart”, mai completează A. „Mergeam eu așa, pe culoar, făceam chetă de o țigară, și asta m-a tras în cămăruța aia unde se pun bagajele, știi? Stătea cocoțată acolo și ne-am futut. Adică, mai mult ea m-a futut.”

„Și cine e, o știi?”

„Căcat, nu... n-am apucat să-i văd bine fața, era beznă, și m-a luat așa repede...”

„Las’ că te recunoaște ea, dacă e.”

„Da, poate”, zice și A. îi dau o bere, și-o desface.

Intrăm în compartiment să vedem ce mai discută proastele.

„Nu se merită să te faci acasă. Umpli casa de vopsea și nici nu-ți iese uniform. Mai bine strângi din cur, pui bani deoparte și te duci la un salon bengos”, zice partenera de discuții a Elavacii. Doar partea cu strânsul din cur mi se pare interesantă. În compartiment mai e o capră cu doi copii. Unul din ei începe să urle când îl vede pe A. O avea alergie la pierce-uri, pula mea.

„Gata, mămică, gata, ce e, te-a speriat nenea?”, zice capra și se uită urât la A.

A. scoate limba la copil. Celălalt pui al caprei începe să urle și el, mai rău ca frati-su. Ieșim pe culoar.

„Hai că acum ajungem”, zice A.

„Da”, zic.

*

Dogs eating people is cool.
(Nowhere)

În Mangalia, Elavaca nu vrea la microbuz. Că nu, că să mergem întâi să căutăm un magazin cu de toate, că ea are multe să-și cumpere. Costum de baie, o rochiță, pantalonași scurți, cremă de plajă, ulei de plajă, cască de baie, șlapi, o bluziță decoltată, un maieuț, o clamă de păr, un elastic, tampoane, o geantă pentru plajă, un prosop mic, un prosop mare, un ondulator, un șampon, un balsam, un prosop și mai mare, o pensetă, o rogojină de plajă, un halat de baie, o cremă depilatoare, o alifie contra iritațiilor, o cremă de țânțari, dopuri pentru urechi, ojă, dizolvant de ojă, o forfecuță, o pilă de unghii, lenjerie de schimb.

„Bine”, zic, „du-te tu și cumpără-ți ce vrei și noi te așteptăm aici la bodegă.”

„Să mă duc singură?!”, se scandalizează. „Dar nu cunosc orașul.”

„Păi nici noi”, îi zic.

„Cum adică, nici voi? Păi n-ați mai venit de atâtea ori la Vama Veche?”

„Am venit”, zic, “da’ n-am ars-o prin Mangalia, cu excepția câtorva bodegi.”

În fine, pleacă. Îmi dau seama că ne-a lăsat cu ochii-n soare, fără bani, fug după ea, îmi lasă bani de bere. Mă pun cu A. la bodegă, să bem bere.

Bem o bere, vedem punkerii din tren cum se duc la microbuz. Vine microbuzul, nu încap toți punkerii, se urcă doar jumate, plus vreo câțiva hipioți și 3-4 metaliști. Pleacă microbuzul. Vine altul, se urcă și restul de punkeri, pleacă și ăsta. Între timp mai vin mulți rockeri din gară. Vedem vreo 10 cunoscuți, îi strigăm, dăm mâna. Vine iar microbuzul, îi ia și pe ăștia, pleacă în Vamă. Bem a doua bere. Vine microbuzul, îi ia și pe ultimii, pleacă. Bem. Mai vine un tren, încep iar să se scurgă oameni spre microbuz. Vine microbuzul, îi ia, îi duce în Vamă. Se întoarce, ia pe alții. Elavaca nu vine. Bem. Cerem al treilea rând, vine microbuzul, îi ia pe care mai sunt, pleacă cu ei. A. oftează. Bem. Elavaca nu vine. Se întunecă, se face

frig. A. scoate un hanorac din rucsac, îmi dă să mă îmbrac. Vine alt tren, Rapid probabil, sau Intercity, cu el au debarcat și niște pițipoance. Vin toți la microbuz, îi ia microbuzul, pleacă cu ei în Vamă. Ni se termină banii de bere, vaca ne-a dat doar cât pentru 10 bucăți. 5 rânduri. O înjurăm pe Elavaca, vine microbuzul, îi ia pe toți, se face și mai frig. Nu mai vine nici tren, nici microbuz, plictiseală mare.

„Să vezi că ăsta a fost ultimul”, zice A.

„Ce ultimul?”, întreb.

„Microbuz”, zice A.

Cred că are dreptate, deja e vreo 11 și ceva. Frig ca dracu’. Nu mai avem bani de bere, ies să fac chetă prin gară. Dau de un cuplu de pensionari, le zic că nu mai am bani să-mi cumpăr bilet și trebuie să ajung acasă. „Vai, mamă, săracul copil, să rămână pe drumuri! zice bătrâna. Îmi dau cât de o bere. Mai stau să mai fac rost de încă una, să nu trag cu A. de o singură bere ca aurolacii. Găsesc o gagică, mică, ochelaristă. Îi cer bani, îmi dă, mă agață. Vine cu mine la bodegă.

„Mă duc să iau două beri”, zic.

„Ia trei”, zice ea.

„Păi n-am decât de două”, zic, și arăt banii de la ea și de la pensionari. Ne pufnește râsul pe toți.

„Lasă”, zice gagicuța, „ține-i tu pe ăia, poate-ți mai trebuie. Mă duc eu să iau trei beri.”

Vine cu berea, bem, e frig ca dracu’. Gagicuța se zgribulește, se bagă în mine, mă ia de mână. Căcat, zic, să vezi că acuma se găsește să vină și Elavaca.

Aflu că pe gagicuță o cheamă Ana și are 25 de ani, deși nu pare decât de vreo 18.

„Mă duc să iau și niște votcă, că mi-au înghețat coaiele de frig”, zice A. Ana îi dă de votcă, deși ei poate nu i-au înghețat coaiele.

Vine A. cu votca, nu apucăm s-o terminăm că apare și Elavaca.

Are o față așa cum îmi imaginez că avea maratonistul ăla care a ajuns la destinație, a strigat „Am învins!”, după care și-a dat duhul. Se trântește cu zgomot pe scaunul liber de lângă mine. Nu observă că țin o gagică de mână.

„Cât am alergat! Cât am putut să alerg! Într-un loc aveau de unele, dar nu aveau de altele, am fost la un supermarket, acolo nu aveau haine, pe urmă am luat autobuzul până la un fel de centru comercial, acolo am găsit... Dar cât am putut să alerg după casca de baie! Nu aveau pe nicăieri.”

„Ha, ha”, face A., „poate cumva fiindcă niciun fraier nu mai poartă așa ceva?”

„Ce vrei să spui?”, îl întreabă Elavaca, jignită. „Ce faceți, beți votcă?! După bere? Ia nu mai beți, că trebuie să ajungem, să găsim și cazare... Eu nu vă car în spate! Bună, eu sunt Ela”, îi zice ea Anei, pe care o observă cu întârziere. E drept, gagica e și cam minionă. E genul pe care mi-ar plăcea s-o fut în patru labe. Poate mâine. Sau diseară, după ce o cazăm pe Elavaca.

„Nu mai merge microbuzul”, o anunț pe Elavaca.

„Cum nu mai merge?! Trebuie să meargă! Ați întrebat voi?”

„Nu”, zic, „dar e evident.”

„Stai că mă duc să întreb”, zice Elavaca și pleacă. Noi terminăm votca. Îi cer numărul Anei, să-l am în caz că ne pierdem, să o caut când mă întorc în București.

Se întoarce Elavaca bosumflată.

„Cică ultimul a plecat spre Vamă acu’ o oră... Următorul e abia mâine dimineață. Voi ce naiba ați păzit de nu m-ați sunat? Îmi ziceai să mă grăbesc și aș fi venit mai repede de la cumpărături. Renunțam și la pila de unghii, la nevoie...” zice ea, deloc convinsă.

„Lasă că mergem la stop”, zic eu.

„Ba eu nu merg cu așa ceva!!! Cine știe ce descreierat oprește, eu nu vreau să ajung ciopârțită

prin pădure!”

Ana are o soluție.

“În vreo oră ar trebui să treacă pe aici niște amici de-ai mei, care au plecat în seara asta cu mașina din București. Puteam să merg cu ei, dar ei plecau abia după job, așa că am luat trenul ca să prind concertele din seara asta. Îi sun și-i întreb pe la cât or să fie aici și dacă ne pot lua.”

„Super, mersi mult”, zice Elavaca. “Îți rămânem datori.”

Da, cu un patru labe pe plajă, în fața cortului, mă gândesc eu.

Ana sună, ăia îi spun că au trecut deja de Constanța, în jumate de oră sunt aici, doar că sunt deja 4 în mașină.

„Lasă, nu-i problemă”, face A., „ne înghesuim, în 5 minute suntem în Vamă, doar n-om vrea acum condiții de lux.

„Și un câine, auziți”, ne mai comunică Ana.

„Belea”, zice A., „iubesc câinii de mor!”

„Gata, în 25 de minute sunt aici, să ieșim în stația de microbuz”, zice tipa.

Elavaca e tot ciufută.

„Nu știu cum încăpem atâția în mașină... Eventual, să mergem doar noi două, și băieții să iasă la autostop, că tot sunt obișnuiți cu asta.”

A. se uită urât la Elavaca, scoate sunete care aduc a pârțâituri.

„Ete, fleoșc”, zice el. „Acu’ o să dezmembrăm gașca doar de dragul confortului.”

„Mulțumim mult, ne-ai salvat, ești o scumpă!”, se repede iar Elavaca să arunce cu entuziasme răsuflate în direcția Anei. „Fac cinste neapărat cu un suc, ce bei, o Cola, o Fanta?”

„O bere”, zice Ana.

„Dar ai timp să o bei până vin prietenii tăi?”, se miră Elavaca.

„Da, sigur, o beau repede”, zice tipa.

Elavaca pleacă bombănind ceva, revine cu două beri și un suc ciudat, la pahar.

„Vouă v-am luat o singură bere, s-o împărțiți, că nu-i timp”, ne zice mie și lui A.

Îi dă cealaltă bere Anei, după care comentează nemulțumită:

„Nu aveau niciun fel de suc natural... Ce naiba terasă de litoral e asta?”

„E bodegă!”, zicem eu și A., într-un glas.

Ana râde.

„Oricum, să nu ai măcar câteva varietăți de suc natural, ce naiba... Doar nu-i așa greu! Iei portocale, iei grefuri, le bagi în storcător, mai pui o lămâie verde, gheață, o frunză de mentă, puțină miere și gata....”

„E cârciumă!”, zicem eu și A. într-un glas.

„Mă lași... Ce are a face denumirea? Eu spun că e inadmisibil așa ceva. Vine omul, extenuat, încălzit de la plajă, și tu ce-i dai? Suc cu conservanți?!”

„E o bombă penală, lumea vine să bea alcoale”, zicem iar într-un glas, eu și A. „Bere, votcă”, îi exemplific eu Elavacii.

„Hai, mă lași... Și femeile ce-or bea?”

Râdem împreună cu Ana, ne terminăm berile, Elavaca trage sictirită din pai sucul cu E-uri, cu o culoare ciudată. Cred că n-am mai băut suc la terasă de când eram copil, mă gândesc. Vine mașina, ne claxonează. Ne ridicăm, ne luăm rucsacii (eu n-am din ăsta), Elavaca își ia cele 15 pungușe și pungulițe, care portocalii, care verzi, care roz, și mergem să vedem cum încăpem în mașină.

În față, doi tipi, în spate, două tipe, nu chiar slăbuțe, cu o ditamai namila de câine lup, simpatic, de altfel. Mă linge pe față.

„Ia uite, mă, la el, cât e de dulce!”, face A. „Cuțu, cuțu, hai la nenea!”

Câinele îl linge și pe A. pe față.

„Mă, ce prietenos ești, mânca-te-ar tata! Cum îl cheamă?”, întreabă A. pe una din gagicile din

spate.

„E fată”, zice ea. „Ela o cheamă.”

„Ela, ha, ha, ia-auzi, și pe prietena noastră de aici tot Ela o cheamă, dar îi zicem altfel, mă rog, nu contează. I-auzi, Ela, ai o tiză!”, zbiară A., entuziasmat.

„Dați bagajele să le bag în portbagaj”, zice tipul din față, de lângă șofer.

A. îi dă rucsacul, Ana, la fel, Elavaca îi întinde și ea cele 15 pungute colorate.

„Errr... nu ați vrea mai bine să le țineți în brațe pe astea? Nu prea mai e loc și poate aveți ceva fragil...”

„Bine, nicio problemă”, zice Elavaca, cam înțepată.

Gagicile alea două se strâng una în alta, cheamă și cățeaua să stea la picioarele lor.

„Ela! Ela, șezi!”, zice una din ele.

Elavaca, crezând că o strigă pe ea, dă să se bage în mașină.

„Ho, stai!”, țipă A. la ea. „Dacă te pui tu, nu mai încăpem niciunu!

„Adică, ce vrei să zici?!”, se răstește Elavaca, convinsă că A. bate apropouri legate de dimensiunea fundului ei.

„Stai să ne urcăm noi, băieții, și vă ținem în brațe.”

Se urcă A., o ia în brațe pe Ana. Mașina e superfull deja. Ela, cățeaua, mârâie de jos, fiindcă e înghesuită.

„Hai, coaie, bagă-te”, îmi zice A.

Între A. și portieră nu mai e pic de spațiu.

Mă bag pe jumătate în mașină, stau de fapt în brațe la A....

„Hai sus”, îi zic Elavacii.

Dar Elavaca e genul care refuză să călătorească light. Înainte să-și urce fundul voluminos în mașină, aruncă toate pungulițele înăuntru. Ela, câinele, mârâie nemulțumită, fiindcă

e lovită în cap. Se urcă, în sfârșit, și Elavaca, pe mine.

Gagica din capătul celălalt al banchetei stă mai mult urcată pe câine, gagica de lângă ea îl ține, fără să vrea, în brațe pe A., pe trei sferturi, A. o ține în brațe pe Ana care, din fericire, e micuță și nu prea ocupă spațiu, A. mă ține în brațe pe mine, care o țin pe Elavaca, care e grea ca dracu'. Toți ținem, peste fețe, peste capete, peste tot, aruncate, pungulițele Elavacii.

„Sper să nu ne oprească Poliția", zice tipul de la volan.

„Atât le trebuie", comentează A., înfundat, de sub pungulițe. „Punem câinele pe ei!"

„Nu-i chip", zice șoferul, „Ela e uneori prea blândă, bleagă ca o balegă la soare."

„Poftim??!!!", întreabă Elavaca, scandalizată, de sub pungulițe.

„De câine zicea", îi explic eu, „nu de tine."

„A, ok", se liniștește ea.

Când să iasă din Mangalia, un tractor îi taie calea și mașina ia o curbă pe nepregătite. A. are acum în cap vreo șase pungi, multe din ele desfăcute, din care se preling tot felul de țoale, care mai de care mai colorate. Tot la curbă, Ana a dat cap în cap cu tipa de lângă A., iar cățeaua a chelălăit, probabil cineva a călcat-o, din greșeală.

„Noi mergem de fapt în 2 Mai, dar vă ducem până-n Vamă, acu' dacă tot v-am luat", ne zice șoferul.

Un „mulțumim" general și înfundat se aude din toată partea dreaptă a banchetei din spate. Ela latră fericită.

Ajungem în Vamă, oprește la intrare. Ne bulucim toți să ne dăm jos, cât pe ce să o dărâmăm pe Elavaca, care abia se mișcă, și e preocupată doar să-și adune conținutul pungilor. Un tip din față aprinde lumina, și observăm că Ela, cățeaua, ține în gură ceva material textil, cu siguranță răsturnat din pungulițele Elavacii.

„Vai, mi-a luat sutienul!”, strigă Elavaca. „Câine rău, dă sutienul imediat!”, se răstește la cățea.

„Nu așa, domne”, zice A. „Habar n-ai să discuți cu câinii, ești praf, o apostrofează el. „Cuțu, cuțu, dă la fată sutienul, hai, dă sutienul, nu-i frumos să iei ce nu-i al tău, cuțu, cuțu.

„Ela, jos!”, îi zice una din gagici.

Ela nimic, stă cu sutienul alb în bot și dă fericită din coadă.

„Așa mai face ea, îi cășună pe câte-un un obiect”, ne explică tipul de lângă șofer, care pare a fi posesorul Elei și iubitul tipei care a stat lângă A.

„Și cum îi dă drumul până la urmă?!”, întreabă Elavaca, distrusă.

„Nu-i dă”, zice tipul. „Nu-i dă drumul până nu-l rontăie și-l face firimițe.”

„Ei, asta-i culmea! Să priceapă că e de la Jolidon, nu-i de glumă cu asta!”, țipă Elavaca, înfuriată, și se urcă în mașină, apucă sutienul de o parte și începe să tragă. Ela mârâie și-i arată colții.

„Tu cu cine ții?”, mă întreabă A., înghiontindu-mă. Pufnesc în râs.

Elavaca trage ce trage, la un moment dat, din materialul textil zboară o bucată albă, ricoșează din botul câinelui.

„Vai de mine”, strigă Elavaca, „mi-a scos buretele!”

„Hai, mă, lasă și tu dracu’ sutienul ăla... Te pui la mintea câinelui? Dacă-i place, îi place și gata, lasă-i-l ei. Hai, că pierdem toate concertele, pula mea. Îți iei tu altul”, zic.

„Păi ș-așa, fără burete, ce să mai fac cu el”, se resemnează Elavaca, în pragul lacrimilor. Se retrage din mașină și-i lasă sutienul ca trofeu câinelui, care începe să latre fericită, dar cu labele bine ancorate încă pe pradă.

„Mulțumim, coaie”, le zice A. oamenilor cu mașina.

„N-aveți pentru ce. Poate ne vedem pe aici mâine și bem o bere”, zice șoferul.

„Bem, sigur, bem și o ladă”, confirmă A., iar toată lumea râde. Aia patru se pupă cu Ana și se urcă în mașină. Înainte să o ia din loc spre 2 Mai, Ela, cățeaua, scoate capul pe geam, fericită. În bot are sutienul sfâșiat, umplut de bale. Bretelele lui se văd, albe, din depărtare, după ce forma mașinii deja nu se mai distinge atât de clar.

„Ce scumpete de câine. Din ăsta vreau să-mi iau și io, ți-am zis?”, concluzionează A., aprinzându-și o țigară. „Mă, Ela, mă, să sari și tu cu un pachet de țigări în ora următoare, că am rămas fără...”

5. Sniff, sniff

Asta face durerea: îți amintește de tine. Când nu te doare nimic, ești un bou, un ignorant. De obicei, îți plimbi orgoliul în cutia craniană de colo-colo, prin beciuri și saloane, visezi la ce poți deveni, numai să vrei, și întârzii devenirea pentru altă zi. Până când te lovește durerea și îți amintește de corpul tău, de piele, de carne, de ochi, de foame, de pișat și de căcat, de toate, știi tu.

(A.R. Deleanu, *Îmblânzitorul apelor)*

Cu o săptămână înainte să merg la Stufstock, o frecam cu Machi pe trepte, în fața ieșirii din pasaj la TNB. Lângă noi erau niște punkeri care făceau chetă. Habar n-am cum pula mea se nimerise faza, oamenii când veneau să le dea bani ne puneau de fapt nouă banii în față, mie și lu' Machi. Punkerii se crizaseră. Mă rog, am fi putut să nu luăm banii, sau să-i luăm și după aia să-i dăm punkerilor, dar la mine era un defect cauzat de obișnuință – unu' îmi întindea bani, îi luam, zâmbeam, îi băgăm în buzunar. După vreo două ore ne-am plictisit, de fapt, eu m-am plictisit, fiindcă Machi vorbea numai de Elavaca. Că să-i pun pipi în crema de față, că să presar carbid peste ochiurile de la aragaz dimineața înainte de a-și face cafeaua, să iau cremă depilatoare și să i-o torn pe toată în șampon sau, și mai bine, în balsam, că ăla stă mai mult pe păr, să pun ardei iute în rimel, să-i înlocuiesc pastilele de slăbit cu Dulcolax etc. Mă distrau propunerile lui, era haios să-l vezi pe Machi gelos, disperat de gelozie.

Culmea e că ultimele dați când futusem la Elavaca aproape că-mi plăcuse. Renunțasem să mai am așteptări ca ea să se implice atunci când ne-o tragem, pornisem de la ideea că oricum va sta

inertă, cu excepția câtorva gemete și mângâieri pe spate, cum văzuse în ecranizările după Danielle Steel. Așa că, în timp ce i-o trăgeam, am avut pentru moment senzația că fut o moartă, o femeie puternică, plină, moartă de curând. Era o senzație mișto, pentru că îți lăsa un gust de blasfemie, de nefiresc. De fiecare dată când mă împingeam în ea, carnea ei albă și moale făcea pleosc, pleosc. Mă simțeam ca pe o saltea, iar de jur împrejur erau valuri. Înainte să-mi dau drumul, mi-am imaginat chiar că e plină de viermi, că are burta gata-gata să pocnească de viermi grași și, când mă voi împinge în ea cu toată puterea, punga care ține viermii închiși va pocni, iar târâtoarele se vor revărsa prin așternut, se vor târî peste noi, disperați că le-a fost stricată ascunzătoarea. A fost un orgasm mișto. Următoarea dată când am futut-o, am simțit-o ca pe o păpușă gonflabilă. Dar nu avea consistența aia enervantă a gonflabilelor, feelingul că fuți aer – oricât ar fi de performantă jucăria, mereu îți lasă senzația asta, ca a unui colac care se dezumflă – ci simțeai că fuți ceva dens, rezistent. Diferența între un sirop și o cremă de zahăr ars. Elavaca era crema de zahăr ars, mă rog, nu ea propriu-zis, ci pizda, burta și coapsele ei erau, restul se afla undeva într-un univers îndepărtat care nu prea mă interesa.

După ce-o futusem în astea două dăți, care fuseseră mai reușite decât toate experiențele noastre împreună de până atunci, o privisem câteva ore ciudat. Ca și cum Elavaca începea, într-un mod foarte bolnav, să fie chiar și foarte puțin a mea, să-mi semene, ca o brichetă cu care ți-ai aprins țigările jumate de an și, deja, când nu mai dai de ea prin buzunare, realizezi că-ți lipsește.

Ne obișnuim cu prea multe, prea ușor, ca toți sclavii, m-am gândit atunci, după care mi-am propus să n-o mai fut vreo 3 zile pe Elavaca. Să ne distanțăm puțin, pula mea.

„Hai să mergem în So What”, zice Machi.

“În Sovata, bre?”, îl întreb.

„Așa îi zice acum?”

„Mda”, zic eu.

„Ce irelevant...”, face el.

Ajungem în Sovata. Machi n-a mai fost niciodată aici, habar n-am ce l-a apucat acum să zică să mergem aici. A auzit multe despre locul ăsta, de la mine și de la A. Se împiedică pe scări. În față îi răsare o gagică drăguță, Machi o dă la o parte ca să se țină de perete.

Nu e nicio masă liberă, dar e ceva loc lângă unii. Ne așezăm. Machi vrea vin fiert, eu cer o bere. Nici nu apucăm să dăm noroc, că vine la noi o punkeriță și ne întreabă dacă vrem să-i luăm o bere neagră. E drăguță, puștoaică, pe la vreo 16 ani, așa că zic: „Ok.”

„No way”, zice Machi, în același timp cu mine.

Îi fac fetei semn că-mi pare rău, asta e.

Bem ce ne-am luat, unu’ de lângă noi se bagă în vorbă, ne întreabă ce ascultăm. Mereu mi se pare cam aiurea să mă întrebe asta cineva, așa direct. De fiecare dată când răspund, nu știu cum se face, dar uit taman trupa care-mi place cel mai mult în momentul ăla. Ăsta de lângă e încântat de gusturile mele, sau, poate cine știe, îi place geaca de motor, sau pletele, sau inele sau toate la un loc, plus preferințele muzicale. Machi se oftică, de ce vorbesc cu ăla, hai să mai bem. Mai bem, zic, mă duc, mai iau un rând. Nu apuc să dau noroc că vine ăla de lângă mine și-mi aduce și el o bere. Cu aia luată de Machi dau noroc cu Machi, cu aia luată de puști dau noroc cu puștiul. Beau din amândouă.

Vorbesc cu Machi, toate tâmpeniile din lume, mă ia cu criza mondială, cu nu știu ce război prin Orient, pierd firul, mai luăm alcool, mai bem, Machi o dă și el pe tărie, beau și eu votcă cu bere, Machi îmi zice că are la el ceva de tras pe nas, bine, zic, mai vorbim, iar ajungem la Elavacă, deja sunt sătul, auzi, zice Machi, nu-i zici tu ăstuia de la bar să bage trupa aia de mi-ai dat mie să ascult, aia

marfă de tot, care, bre, zic, aia, mă, de mi-ai dat zilele trecute, a, Annihilator, zic, da, exact, mă duc la bar, tipul bagă Annihilator, ascultăm, e mișto, hai să tragem, zice Machi, urcăm, ieșim afară, în fața bodegii, e noapte, nu trece nici dracu'. Trag de pe buletinu' lui Machi. Habar n-am ce dracu' e, e altceva, mai acrișor la gust. E bun. Mă pup cu Machi. Machi mai trage o linie, e ciudat, cred că și una a fost cam tare, dăm să ne întoarcem în hrubă, dar nu pot să cobor scările, morții mamei voastre de scări, unde pula mea vă duceți, vine la noi o gagică, se prinde că suntem trosniți, mă ia pe mine de mână, eu pe Machi, coborâm. În bar n-a prea mai rămas nimeni, ce ciudat, pe unde or fi ieșit, că doar am stat sus, la ieșire, n-a trecut nimeni pe acolo. Machi îmi arată o pisică scrijelită pe masa de lemn, i-o mâncat, zice, râdem, aș mai vrea să trag, e mișto, habar n-am ce a fost. O pizdă, alta decât aia cu care am coborât pe scări, vine și mi se pune în brațe. O blondă. Am vag senzația că ar putea fi Elena, e Elena?, îl întreb pe Machi, el o privește, zice „Irelevant!", gagica îmi bagă limba-n gură, nu prea am chef, habar n-am de ce anume am chef acum, aș vrea să se întoarcă Marius țapul, să-mi mai vorbească, să-mi dea sfaturi, el mă cunoaște atât de bine. Aș vrea să nu mai trecem prin timp, să nu mergem înainte, fiindcă simt că mă așteaptă ceva neplăcut, un abur întunecat, ca atunci când mergi prin ceață și pute, pute a mort, și ești convins că vei da peste un leș în următoarele clipe, pe de o parte te încearcă o curiozitate vagă, ai vrea să știi ce fel de animal mort este, pe de altă parte nu vrei mortăciuni, nu-ți plac. S-a tirat și Marius în morții mă-sii, tot am senzația aia tâmpită de sfârșit a ceva, de îmbinare a două lumi, a două vremi, ca atunci când treci din generală în liceu și din liceu în facultate, ca atunci când treci de la țâță la biberon și de la labă la futut și așa mai departe, iar Machi e la bar, spune ceva, barmanul e simpatic, are un pierce în nas, căcat, aici mi-am tras-o mai

demult cu un tip și-o tipă, Machi revine, îmi zice că a pus o piesă care-mi place mie, piesa începe, dar, rahat, chiar n-o recunosc, ce dracu' de piesă e asta, ce trupă e asta, de ce are Machi impresia că-mi place, morții mă-sii, poate Machi chiar nu mă cunoaște, nu mă înțelege, dar ciudat lucru, piesa îmi place, mda, îmi place, doar că nu știu cine o cântă, după care iar mă întorc, mă întorc mult, mult în urmă, mă întorc până în punctul ăla pe care l-aș vrea atât de mult, ăla cu tramvaiul și ziua ploioasă și mama și musculițele și panica aia ireală, nebună, dar nu-mi dă voie să mă opresc acolo, nu, clipa aia îmi este interzisă, s-a închis demult, n-o voi mai putea trăi niciodată, nu-mi rămâne decât s-o reconstruiesc, adică s-o falsific, așa voi fi mereu, un M. pe jumătate falsificat, un M. din care nu mai pot ține minte tot ce a fost, tot ce a trecut, tot ce a simțit, oare dacă nu poți cunoaște în întregime pe cineva mai poți pretinde că-l iubești, îl poți iubi de-adevăratelea, dacă Marius s-ar ridica acum din spatele băncilor și meselor de lemn si mi-ar arăta semnul dracului as fi fericit, as ști că măcar îl am pe el, el în definitiv e tot un fel de eu și după asta începe Cargo, Povestiri din gară, iar Machi se ridică și începe să dea din cap, cred că ne trezim, în curând ne vom trezi cu toții, ce oroare să te trezești din beție odată cu sclavii care se trezesc din somn, de ce mama dracului trebuie să existe atâtea asemănări derutante între oameni și șoareci, de ce poartă și ei bocanci, blugi, cum căcat nu le e jenă să umble printre noi cu măștile astea pe față, cum morții mamelor voastre vă puteți compara voi, imbecililor, cu noi, cu ființele care simt și gândesc și trăiesc pe marginea prăpastiei, n-am înțeles niciodată de ce dracului nu am voie să-i omor, de ce societatea se încăpățânează cu atâta stupiditate să ne refuze să-i facem un serviciu, să dăm cu otravă de șobolani, habar n-am, cu toții am fi mai ușori și mai simpli după asta, am duce o viață liniștită și fericită, cu sens, Ovidiu ar ridica

cornițele în aer fericit, ca un miel de câteva luni, alb și moale, fă, cretino, societate proastă, ești bolnavă, tâmpito, ai nevoie de operație, nu mai nega că e totul stricat la tine, te minți ca o vacă proastă, o să dai colțu' numai fiindcă ți-a fost frică de o banală vizită la medic, Machi se pupă și el cu una, pizdele sar mereu pe tine dacă te văd că bei și că dai din cap, au impresia că știi să te distrezi, deci știi să trăiești, și probabil fuți bine, e dimineață și se pregătesc să închidă, ne cam dau afară, ne ridicăm, urcăm scările, și eu și Machi avem câte o pizdă agățată de gât, afară e lumină, sclavii au început să circule cu Ratb-ul, șoarecii controlori îi amendează și-i ceartă pe șoarecii călători, fără să-și dea seama, nici unii, nici alții, că sunt doar șoareci și că noi, oamenii, ne căcăm pe noi de râs la vederea lor, ne urcăm cu pizdele alea două într-un troleu, habar n-am ce e, cred că 66, coborâm la Moșilor, dar n-avem idee de ce, chiar așa, oare pe unde or fi plecat toți ăia din bar, cum dracu' au ieșit de nu i-am văzut, una din pizde zice că stă la Obor, să venim la ea, ne face o cafea și niște sandvișuri, nu sună rău, dar parcă nu mai am pic de energie, mi s-a scurs tot prin vârful degetelor, prin păr, prin pișat, și nu cred că mai pot merge nicăieri, aseară eram altceva, aseară avem 19 ani, 2 luni și 16 zile, azi am 19 ani, 2 luni și 17 zile și e o diferență uriașă, acum brusc trebuie să lupt cu lumina și mahmureala care schimbă total perspectiva, mă apucă dorul de oameni, de oamenii cum ar trebui să fie ei, interesanți, inteligenți, mișto, provocatori, de oamenii care nu vor exista niciodată, care nici n-au existat niciodată fiindcă specia umană a fost de la început defectă, mereu s-a lăsat cotropită de șoareci, sufocată de ei, șoarecii au omorât oamenii adevărați încă din față și au jucat tontoroiul cu șoricioaicele lor urechiate și strâmbe pe cadavrele proaspete, după aia li s-au substituit oamenilor, au furat de la ei tot, hainele, obiceiurile, casele, cărțile, tacâmurile,

televizoarele, au început să aibă tot mai multe pretenții, i-au omorât de fiecare dată pe ăia care i-au dat în gât și au arătat că sunt doar șoareci, nu puteau să accepte că asta sunt, visul lor era să fie oameni, asta pentru că niciodată n-au fost în stare să înțeleagă că a fi om nu-i cine știe ce căcat, nu-i un motiv de laudă, e doar un fapt neînsemnat, așa cum sunt multe pe lume, așa, și eu unde pula mea mă duc azi?

6. Mama, înmormântări, pizde

dacă pe mama însărcinată aș mai găsi-o din
pântecul ei cu ghearele m-aș scoate pe-un câmp
fără gropi pe-un câmp cu lupi
flămânzi
m-aș azvârli
toate raiurile ușa-n nas să-mi
trântească
(michel martin, *evanghelie despre fericire)*

M-am întors de la Stufstock abia după două săptămâni. Am ajuns în București seara, târziu, era vreo 12 jumate – 1. Mă oprisem cu A. să mai bem pe drum. Îmi fusese cumva dor de băutele din București. Astea îți lipsesc, când pleci un timp mai lung.

Maică-mea era în bucătărie, făcea chiftele.

„Te-ai întors", a constatat.

„Da, m-am întors", am zis eu.

„Te-a căutat fata aia blondă, care lucrează în publicitate. Părea foarte disperată, am întrebat-o dacă are nevoie de bani."

„Nu cred", zic, „are."

Mi-am scos bocancii, i-am aruncat spre peretele din hol. Peretele s-a umplut de noroi, de pete maronii care se scurgeau încet spre linoleum. Maică-mea nici n-a tresărit. Măcar atât avea și ea ok, nasul tare, rezistent.

„O avea ea bani, dar, la cât de disperată era, m-am gândit că, Doamne ferește, oi fi lăsat-o tu gravidă."

Ca de obicei, mama credea că a rămâne gravidă fără să fii măritată e maximul de tragism care poate apărea în viața unei pizde.

Elavaca se supărase pe mine fiindcă o lăsasem să se întoarcă singură la București, când se terminase fest-ul. Mă rog, cred că se ofticase și că

o futusem pe aia mică culeasă în gara din Mangalia, pe Ana. Și pe încă una, căreia nu i-am aflat numele. Sau pentru că o silisem să doarmă în cort. A, da, și pentru că intrase marea în cort și-i distrusese rahaturile pe care și le cumpărase din Mangalia.

„N-am lăsat-o”, i-am zis, în timp ce scoteam și hainele împuțite din rucsac și i le așezam stivă pe hol. Să le spele a doua zi. Am căutat prin blugi, să nu rămână vreun joint pe acolo și să-l prăpădească în mașina de spălat.

„Nu poți să știi niciodată”, a zis ea pe un ton profetic. „Ți-am făcut ardei copți, mănânci?”, a întrebat.

M-a deranjat „ți-am făcut”-ul ei. Nu-mi făcuse mie, ci doar făcuse. N-avea de unde să știe că vin azi. Am vrut să-i explic, dar mi-am dat seama că sunt cam obosit. Nu merita.

„Fă și tu o baie, uită-te la tine în ce hal ești... Iar ați dormit pe acolo ca porcii, în aer liber, pe plajă, v-ați băut mințile, v-ați drogat... Ți-am zis să nu mai umbli cu băiatul ăsta, e un golan, te învață numai la prostii...”

„Porcii nu dorm pe plajă, dorm în cocină”, i-am zis. „Chiar baie mă duceam să fac.”

„Are și 6-7 restanțe la facultate, tu știi asta? Un cârd de restanțe, și lui îi arde să stea o lună întreagă la mare. Și te trage și pe tine după el... Acum, în anul 1, când trebuie să vă țineți cu dinții de carte, să vă remarce profesorii...”

„De unde știi tu câte restanțe are A.? Ce te fute pe tine grija?”

„Știu, pentru că am fost pe acolo, la voi la facultate, să mă interesez și eu. E bine că tu n-ai decât 2...”

„Hai că mă duc să fac baie. Lasă-mi în bucătărie, poate mănânc mai încolo.”

„Ah, stai așa, nu pleca... A sunat tac-tu. Vrea să vă cunoaș... mă rog, să vă reîntâlniți.”

Nu-i răspund nimic, continui să ridic stiva de țoale jegoase din hol. Căcat, uite o pereche de chiloți de gagică, tre' să fie ai Anei sau ai roșcatei din Jack. Pe ăștia nu-i las maică-mii, îi duc în camera mea. Poate și-i revendică la un moment dat posesoarea. Poate mi i-a băgat în rucsac ca să aibă motiv să ne mai vedem.

„Ai auzit, a sunat tac-tu!!!", țipă la mine.

„Am auzit, ho", zic.

„Zicea că vrea să vă vedeți. Și cică, dacă tot vă vedeți, să-l ajuți să-și renoveze buticul, că trebuie să care niște galerii și n-are cine să-l ajute. A zis că-i trebuie o mână de ajutor și m-a întrebat dacă poate conta pe tine. Eu zic să mergi... poate te face asociat. Scoți și tu un ban, ai o preocupare, nu mai golănești de dimineața până seara."

„Ok", zic. „Dar nu acum, peste o săptămână"

„De ce?", întreabă ea.

„Plec. Mâine plec pe munte o săptămână cu cortu'."

Nu-i mai aștept replica, mă duc să fac un duș. Din baie, o aud înjurând și blestemându-l pe A., un golan cu 7 restanțe, care mă trage și pe mine după el. „Iar pleacă, nici n-a venit bine și pleacă..." Mai bine să creadă că plec cu A., decât să știe că plec cu Machi și Cofrag.

În timp ce dau drumul robinetului cât mai tare, să nu-i mai aud văicărelile, îmi amintesc foaia aia pe care am scris, la rugămintea lui Machi, ce nu voi fi sau ce nu voi face vreodată.

Parcă au trecut o mie de ani de atunci.

*

You will never fight me
I cannot be replaced
(Crize*, Evil)*

Ce nu voi fi/ce nu voi face vreodată:

N-o să plec în excursie și să mănânc sandvișuri cu salam sleit, înfășurate în șervețele albe, pătate de grăsime.

N-o să port chiloți albi și șosete albe.

N-o să mă îndrăgostesc de cineva într-atât de mult încât să nu mai fiu narcisist.

N-o să refuz să fac sex cu o persoană mișto, indiferent de circumstanțe și consecințe.

N-o să devin mediocru.

N-o să devin sclav.

N-o să devin prost.

N-o să uit lucrurile care îmi plac și în care mă regăsesc.

N-o să mă schimb.

N-o să-i spun celui mai bun prieten toate secretele mele.

N-o să uit moaca țapului Marius.

N-o să pun altă ființă mai presus de mine, chiar dacă o iubesc.

N-o să ascult muzică disco și electro, decât dacă sunt amenințat cu moartea s-o fac.

N-o să accept să fiu rănit, fără să rănesc la rândul meu, mai adânc de mii de ori.

N-o să mă abțin să bat un cântăreț de manele.

N-o să renunț la un tatuaj, nici în cazul în care nu-mi mai place/nu mă mai reprezintă.

N-o să uit momentele esențiale din viața mea, care m-au făcut ceea ce sunt azi.

N-o să stric prietenii pentru o pizdă.

N-o să-mi fie rușine să fac chetă și să port piercing-uri la 85 de ani.

N-o să public poezii.

N-o să mă uit la televizor, ca vita, și să uit de mine în timpul ăsta.

N-o să citesc inscripțiile din metrou, doar ca să treacă timpul.

N-o să abandonez cititul unei cărți pe care am început-o, chiar dacă pare plictisitoare.

N-o să-mi placă Nightwish.

N-or să-mi placă pizdele trendy.

N-o să devin heterosexual.

N-o să mă împotrivesc căsătoriei între două persoane de același sex.

N-o să cred că sexul în 2 e mai interesant decât ăla în grup.

N-o să merg cu bilet în autobuz sau tren.

N-o să stau la cursuri, dacă mă plictisesc.

N-o să-mi pierd crucea întoarsă de la gât, cadou de la Machi.

N-o să port blugi largi de hip-hopist.

N-o să port adidași albi.

N-o să port portocaliu, sau verde, sau galben. Sau roz.

N-o să mă tund.

N-o să am părul periuță.

N-o să mă dau cu gel de păr.

N-o să-mi spăl singur hainele.

N-o s-o iert pe mama.

N-o să-l iert pe tata.

N-o să stau într-un apartament în care fiecare lucru să fie aranjat la locul lui.

N-o să mă plictisesc de black metal.

N-o să renunț s-o caut pe tipa de care cred că m-am îndrăgostit vara trecută.

N-or să-mi placă bodegile în care se ascultă pop sau radio.

N-o să mă uit la fotbal.

N-o să mă uit la comedii romantice.

N-o să beau o cafea cu Andreea Bănică, nici pentru 10.000 de euro.

N-o să am mașină.

N-o să-mi iau carnet de șofer.

N-o să mă mut într-un bloc de pensionari.

N-o să fac sex cu un bărbat trecut de 60 de ani.

N-o să mă sinucid.

N-o să mă mut în China sau Japonia.

N-o să-mi placă Liiceanu.

N-o să beau cafea cu lapte și zahăr.

N-o să rănesc cu bună știință animalele. Excepție: oamenii.

N-o să beau Cola light.

N-o să mă las de fumat.

N-o să-mi tratez mahmurelile cu altceva decât alcool.

N-o să cred în morală.

N-o să cred în tradiții.

N-o să citesc cărți de self-help.

N-o să merg la munte doar ca să fac grătar.

N-o să am vreo religie.

N-o să-mi placă arta cuminte, care nu trece ca un uragan peste toate valorile tale de dinaintea ei.

N-o să dau locul bătrânilor în tramvai, decât dacă sunt mahmur și mă apucă mila față de oameni.

N-o să mă intereseze politica.

N-o să mă dau cu schiurile la Poiana Brașov.

N-o să mă dau cu schiurile nici la Bușteni. Nici la Predeal.

N-o să fiu tolerant cu feministele retardate.

N-or să mă intereseze știrile mondene.

N-o să-mi iau mai mult de un câine odată, ca să nu fie gelos.

N-o să-mi pierd umorul.

N-o să fiu o marionetă resemnată.

N-o să dau bani cerșetorilor.

N-o să deschid ușa, țin haina sau trag scaunul unei imbecile, doar pentru că are vagin, labii și mamele. Excepție: când vreau să fac mișto de ea.

N-o să mă prefac că mă interesează arta doar din snobism.

N-or să-mi placă nebunii prefăcuți.

N-o să aștept să se facă verde la semafor ca să traversez.

N-o să fiu mai puțin agresiv și revoltat.

N-o să merg la nunți și botezuri.

N-o să port cravată.

N-o să fiu blând și înțelegător cu imbecilii.

N-o să am copii.

N-o să-mi vând libertatea pentru un salariu.

N-o să înjur lucrurile pe care nu le înțeleg.

N-o să las să rămână lucruri pe care încă să nu le fi înțeles.

N-or să-mi placă oamenii maturi.

N-o să fut maneliste decât pe foarte mulți bani.

N-o să merg la mare să stau la hotel.

N-o să iubesc niciodată România.

N-o să-mi iau bicicletă.

*

să-mi ierți
sufletul meu blestemat
(Taine*, Pierdut)*

Machi a murit pe 16 septembrie 2003.

Am mers la înmormântarea lui. A fost singurul eveniment din viața mea pentru care mi-am cumpărat special un tricou. Am intrat în magazinul cu tricouri rock și am cerut unul negru, simplu. „Sigur simplu?", m-a întrebat vânzătoarea. „Sigur", am zis. Nu voiam să atrag atenția nimănui, voiam doar să fiu acolo, prezent, pentru că știam că Machi s-ar fi bucurat. Nu crezusem niciodată în viața de după moarte și nici nu aveam să cred. Nu crezusem nici în drac, nici în Dumnezeu, nici în bullshit-urile budiste, bune pentru hipioți. Credeam că, după moarte, nu mai e nimic. Nu mai are cum să fie. Moartea înseamnă să nu mai funcționezi, ca o mașinărie stricată, care urmează a fi aruncată pe un maidan, la fiare vechi. Cimitirele erau maidanele unde erau aruncate corpurile oamenilor. Corpurile care încetaseră să funcționeze.

În timp ce mergeam cu troleibuzul spre cimitirul unde avea să fie înmormântarea lui Machi, m-am gândit că oamenii își îngroapă semenii nu pentru că vor să respecte cine știe ce tradiție căcăcioasă, ci pentru că mirosul corpurilor

moarte care se descompun îi deranjează. Așa cum se întâmplă și în restul cazurilor: religia e doar o scuză, un pretext, pentru treburi mult mai concrete. Cred că, dacă morții nu ar puți, oamenii rămași în viață nu ar mai pune la cale și ar investi atâta energie în circul ăsta: coșciug, îmbălsămare, popa prost, farfurii, prosoape, coroane de flori, gropari, colivă, cruci, dric, loc de veci, candelă, slujbă, capelă, acte și bani, mulți bani. Pur și simplu, ar arunca morții pe maidane.

Familia lui Machi nu era foarte numeroasă. Sau poate nu veniseră toți. Asupra morții lui plutea misterul ăla imbecil, ca atunci când moare o vedetă și fiecare crede ce vrea, și mai ales crede ceea ce îl avantajează să creadă. Mă-sa nu vrea să creadă că s-a sinucis, fiindcă n-o aranjează perspectiva ca fiul sau fiica ei să fi fost nefericit sau nefericită, iar ea să nu-și fi dat seama de asta. Ta-su nu vrea să creadă că a fost din cauza drogurilor, pentru că lumea ar începe să clevetească și i-ar fi rușine să iasă în lume. La Machi, bănuiala acoperea spectrul oarecum larg și vag între insuficiență cardiacă și supradoză de heroină.

Mă sunase maică-sa, a doua zi după ce dăduse colțul. Îmi zisese că a găsit numărul meu în mobilul lui, și câteva însemnări despre mine făcute de Machi într-un jurnal. Femeia mi-a spus că păream important pentru el. M-a invitat la înmormântare.

“Încerc să dau de toți cei care i-au fost alături, în ultima vreme. Dacă mai știi vreun prieten de-al lui și poți să-l anunți, ți-aș fi recunoscătoare.”

I-am spus:

„Regret vestea, sincere condoleanțe. Vin, bineînțeles. Da, o să anunț pe cine pot.”

După care n-am mai vorbit cu nimeni o zi întreagă.

Înainte să plec la înmormântare, l-am sunat pe A., i-am spus că Machi a murit, că azi este

înmormântarea și l-am întrebat dacă vrea să vină cu mine.

A tăcut mult timp, vreo 3-4 minute, chestie care nu se mai întâmplase niciodată. După aia, a oftat.

„Nu pot, coaie... Chiar nu pot. O să încep să plâng ca nebunul pe acolo, și nu vreau să te pun în situația asta. Nu vreau, de fapt, să fiu nici eu în situația asta. Îmi pare rău.

Nici tonul ăsta serios nu-l mai auzisem, până acum, la el.

Părinții lui Machi erau în vârstă, dar nu arătau ca niște pensionari tipici din România. Erau eleganți și stilați. Taică-su avea părul alb, ochelari cu rama abia vizibilă, pantofi de calitate și privirea pierdută. Am schimbat două vorbe cu el, dar nu cred că a înțeles mare lucru. Maică-sa m-a salutat și eu i-am pupat mâna. Era o femeie frumoasă, în jur de 60 de ani, foarte volubilă. A conversat cu toți cei veniți, a vărsat câteva lacrimi în timpul slujbei. Purta perle albe la gât.

În timp ce popa ăla caraghios boscorodea acolo în limba lui, vrăjindu-i pe oameni cu tot felul de fantasmagorii despre viața de apoi, mi-a tot venit pe limbă replica „Irelevant!”. Replica lui Machi. Avea dreptate – aproape nimic nu era relevant. La un moment dat, am zis-o cu voce tare, iar opt perechi de ochi s-au întors supărate și jignite spre mine. Oamenilor le repugnă total să le spui adevărul, de asta o mulțime de șarlatani care se pricep să-l ascundă de nu-l mai găsește nici dracu’ devin idolii maselor dobitoace.

În afară de a fi „Irelevant!”, mi se părea de-a dreptul indecent ca în anul 2000 și ceva să mai existe popă. E un scuipat pe tot ce a însemnat știința până în momentul ăsta, pe toate cărțile excepționale de filosofie, pe toată evoluția pe care se presupune că a înregistrat-o rasa umană de-a lungul timpului. E ca și cum în cel mai evoluat oraș

din lume ai pune din o sută în o sută de metri corturi în care moașe țigănci, împuțite, nebune, veșnic borțoase, legate cu turbane sau basmale la cap, invită femeile să nască în deplină siguranță.

E drept, Biserica are fler și-și alege bine instrumentele de manipulare a prostimii. Popii sunt impunători, înalți, grași, cu voci tunătoare, să creadă vitele că însuși Dumnezeu vorbește prin glasul popii. Și ăștia, ai lui Machi, ascultau pe hahalera de popă cu capetele plecate și, din când în când, scoteau suspine înăbușite. Mda, vorbea cu patos. Îmi amintea puțin de Corneliu Vadim Tudor, dar ăsta, popa, era varianta lui mai incultă și mai penibilă.

Coșciugul a stat închis pe toată durata circului. Nu l-am mai văzut pe Machi pentru ultima oară, așa cum mă așteptam. Trebuia să-l reconstitui de acum înainte numai din memorie. Să mi-l amintesc cum mersesem noi la mare, cu autostopul, și el purta bocanci galbeni. Cum mă așteptase în gară, în timp ce Sab îmi presta o felație în buda unui fast-food. Cum vomitase în boscheții de pe marginea drumului, când ne dădusem jos din taxi. Cum îi făcuse avansuri lui Cofrag. Cum ne sărutasem. Cum îi respinsesem și eu avansurile, pentru că eram prea preocupat să trag pe nas. Plouase și, cât stătusem afară în cimitir, în fața gropii unde urma să fie coborât sicriul, mi se udase părul, iar acum apa se scurgea pe tricoul negru și pe blugi. M-a enervat că nimeni nu plânsese cu adevărat, nimeni nu bocise, cum se zice în contextul ăsta. Părea o înmormântare decentă, cuminte, stilată, nestridentă, fără patimă, iar Machi nu fusese așa. Nu trăise așa, sau, mă rog, nu trăise numai așa. S-ar fi potrivit și o femeie de la țară acolo, care să plângă și să se tânguiască, să se apuce cu mâinile de coșciug și să nu-i lase să-l coboare în groapă, să stea ghemuită sub crucea de piatră și să suspine disperat.

Așa, părea că pe Machi nu l-a iubit cu adevărat nimeni. Toți regretau întâmplarea, dar nimeni nu suferea din străfundurile sufletului. Poate că ar fi trebuit să-l aduc pe A., mi-am zis. Poate că ar fi trebuit să-l aduc cu forța...

Pe aleea principală, spre ieșirea din cimitir, o pizdă s-a apropiat de mine, mi-a întins o carte de vizită și mi-a propus să pozez pentru un catalog de țoale scumpe, aduse din Germania.

Trei zile mai târziu după moartea lui, pe 19 septembrie, a dispărut Elavaca. Era, cu siguranță, o ironie din partea lui Ovidiu, melcul care începuse să sufere de reumatism. Îi plăcea să ne joace tot felul de feste... Dispăruseră în același timp, Machi și Elavaca, de parcă ar fi existat oarece conexiune între ei. Mă rog, una exista, adică eu. Dar nu era de ajuns.

Am aflat, de la Teo, pe care am întâlnit-o întâmplător, în Fire, că Elavaca era foarte supărată pe mine, că vrea să ne despărțim, și se refugiase la maică-sa. Nu cred că gestul ăsta extrem, de a se muta la mă-sa, era chiar necesar. Nu aveam de gând să o caut. Într-un fel, mă simțeam foarte ușurat că nu mai am de-a face cu ea fiindcă, după moartea lui Machi, se lăsase peste mine un fel de pâclă cleioasă, gri, care nu-mi dădea voie să mai fiu prefăcut în preajma oamenilor, nu mă mai lăsa să am relații superficiale și neautentice cu ei. Iar, din motivul ăsta, petreceam tot mai mult timp singur. Nu mă puteam împăca cu gândul că aș putea deveni un criminal, de asta încercam să evit cât mai mult posibil prezența oamenilor în jurul meu.

Mă mutasem singur.

După ce maică-mea mă ajutase la mutat, schimbasem încuietoarea.

Apoi, pe la mijlocul lui octombrie, m-am întâlnit iar cu Teo. Tot prin centru și tot

întâmplător. Eu ieșeam din Fire, ea se pregătea să intre.

Mi-a spus că Elavaca s-a sinucis.

„Știi, am vrut să te sun, să te anunț că nu mai e... Dar m-am gândit că poate ea n-ar fi vrut asta. Știi, în ultima vreme fusese foarte, foarte dezamăgită de tine. Chiar crezuse că o iubești, că aveți un viitor împreună. Voia să aibă un copil cu tine, știi... Bine, nu acum, peste vreo 3 ani, când cariera ei avea să fie ceva mai stabilă. Prima depresie a avut-o în seara în care ti-ai uitat mobilul la ea. Mă rog, dacă aș avea o minte perversă, as crede că poate ai făcut-o chiar intenționat... ca să găsești o cale ușoară de-a o termina cu Ela, știi. Biata, a văzut toate numerele gagicilor din telefonul tău... aveai peste 100. Și-a imaginat toată noaptea cum ai înșelat-o cu toate... M-a sunat și pe mine, și a plâns vreo oră întreagă la telefon. Mi-a zis că pe unele le-a și sunat, să le întrebe de unde te cunosc și dacă e ceva serios între voi. Unele au repezit-o, au înjurat-o... doar câteva i-au vorbit politicos. Una din ele a fost mama ta. Ela a zis că e o femeie tare de treabă și că îi pare rău că n-a cunoscut-o mai din timp, știi, poate ar fi ajutat-o să-ți scoată gărgăunii din cap. Pe urmă, a dat de un număr al unei tipe cu un nume ciudat, ce părea mai degrabă o poreclă. A sunat-o și pe ea. Culmea, telefonul suna în gol, tipa nu răspundea, până când biata Ela si-a dat seama că suna ceva în dormitor. Era mobilul ei. Ea era Elavaca... Asta a durut-o cel mai mult, că îi ziceai așa, să știi... Dar, biata, tu nu erai singurul ei motiv de mâhnire. Cred că nu ti-a spus – de fapt, sunt sigură că nu ți-a spus – dar porcul de George, șeful ei, la nunta căruia ați fost, o concediase. Îi făcea, de multă vreme, avansuri... Pentru că n-a avut ce face, ținea neapărat să-și păstreze cariera, la un moment dat i-a cedat... Înțelegi, chiar nu putea să-și piardă jobul ăsta. Era tot ce visase, știi... Maică-sa crezuse mereu că Ela n-o să fie în stare să reușească în publicitate... O

tachina mereu, îi spunea că nu-i bună de nimic... Habar n-ai ce presiune era pe ea... Trebuia să-și păstreze jobul. Oricine în locul ei ar fi făcut la fel. S-a culcat de vreo câteva ori cu George, dar ceva tot s-a întâmplat. Nu știu exact ce... Am înțeles că George i-a cerut ceva ce Ela n-ar fi făcut nici în ruptul capului... Un fel de serviciu sexual, probabil... Elei i-a fost rușine și nu mi-a dat nici mie prea multe detalii. Oricum, cert e că a refuzat. Patru zile mai târziu, a concediat-o. A angajat o blondă de 19 ani. Probabil, aia era dispusă să facă orice, știi... Nu s-a mulțumit cu atât, dar a și hărțuit-o pe biata Ela... Avea o înregistrare cu ei doi, făcând sex, și a amenințat că o va trimite părinților Elei... După ce că o concediase pe nedrept, mai voia și să obțină de la ea favoruri sexuale! Din ziua aia, Ela a plecat la maică-sa și n-a mai ieșit din casă. A vorbit cu mine, ore întregi, pe mobil, știi...”

„Și ești sigură că s-a sinucis? Adică, nu putea fi un accident sau ceva?”, am întrebat-o pe Teo, cu care mă oprisem, între timp, la o bere, la terasa de lângă Fire. Discuția se lungise și mi se părea de prost gust să stăm să vorbim în stradă, în fața bodegii, ca babele bârfitoare. În plus, îmi era sete. Iar Teo, cu care încă nu băusem niciodată, nu părea o companie chiar atât de nașpa.

„Eu sunt convinsă că s-a sinucis. Gândește-te, cine ar fi putut suporta atâtea deziluzii în așa puțin timp? Tu ai dezamăgit-o, porcul ăla și-a bătut joc de ea și după aia a concediat-o... Dar, pe de altă parte, maică-sa tot încerca să ne convingă că a fost un accident. Plângea că este vina ei, doar a ei. Cică îi dăduse prea multe Diazepame, ca să o trateze pentru insomnii... E drept, Ela nu mai dormea de vreo două săptămâni. Maică-sa i-a făcut rost, de la medicul ei de familie, de o rețetă pentru Diazepam. În prima seară i-a dat două, a doua seară, patru, pe urmă, șase... În noaptea în care a murit, maică-sa spunea că îi dăduse mai multe Diazepame decât de

obicei. I le pisase și dizolvase în vinul roșu, pe care i-l dăduse înainte de culcare, știi... Săraca, băuse și ea 4-5 pahare... Problema era că nici nu mâncase nimic de vreo săptămână... Nici eu nu mai știu ce să cred. Medicii au spus, într-adevăr, că moartea a venit în urma excesului de somnifere, plus surmenare intelectuală. Cred și eu, la cât muncea pentru George, biata de ea... La câteva zile după moartea ei, m-am interesat de un avocat, știi... Mă gândeam să-l dau în judecată pe nenorocitul ăla... Încă mă mai gândesc".

Ne terminaserăm berile, am mai cerut un rând.

„Ai ținut mult la ea."

„Da, am ținut enorm. Era atât de plină de viață, atât de inteligentă, de spontană... Spunea întotdeauna ce gândește și nu-i era frică de ceea ce ar putea crede oamenii din jur despre ea, știi... Era o prietenă adevărată!", a încheiat Teo.

Eram puțin blocat, nu prea știam ce să mai spun. Mă și pufnea ușor râsul, dar făceam tot ce-mi stătea în putere ca să mă abțin. Îmi plăcea Teo, cumva.

„Nici n-ai idee cât a vorbit cu mine despre tine! Ce fericită era, la începutul relației voastre, și câte griji își făcea... Că poate nu-i îndeajuns de atrăgătoare, că poate nu-i destul de inteligentă sau nonconformistă, știi... Eu am avertizat-o că, foarte probabil, ești diferit de toți foștii ei de până atunci. Dar, e adevărat, am și încurajat-o să fie cu tine, fiindcă am văzut că era foarte îndrăgostită. N-o mai văzusem așa niciodată. Speram ca tu să vezi până la urmă ce suflet minunat are, cât de sinceră și generoasă este. Poate că n-ai reușit.

Nu-mi plăcea unde ducea discuția, așa că am întrebat-o, ușor stupid:

„Și alte cauze ale morții ei n-ar putea fi?"

„Ba da... Știu exact la ce te gândești, și mie mi-a trecut prin cap... Poate a aranjat-o George. Poate i-a strecurat niște pastile, niște otravă, în apă, în ceai, știi... E drept, nu se mai văzuseră de trei

săptămâni, dar poți să știi? M-am gândit și la nevasta lui George. Una tinerică, avea copil mic, dar, din ce-am văzut eu în pozele de la nunta lor, era cam țigancă. Poate aia i-a făcut farmece. A aflat că s-a culcat cu George și o fi crezut că e vina bietei Ela, știi...”

Îmi aduc aminte de ea, de Vasi, și de cabina de telefon. Ce rochie imposibilă avea. Cum nu reușeam s-o fut, fiindcă nu-i găseam pizda în volanele rochiei de mireasă.

“Îți pare rău că a murit?”, mă întreabă, dintr-odată, pe neașteptate, Teo. Cât pe ce să mă prindă cu garda jos.

„Firește”, zic.

„Tot e bine, atunci... Ea s-ar bucura să știe că-ți pare rău. Știam eu... Știam eu că ești un tip de treabă, în definitiv. Singura ta problemă e că nu te-ai maturizat încă.”

„Probabil”, zic.

Sper să nu scap niciodată de problema asta.

„Știi... Mi-a povestit și despre prima dată când ați făcut-o... Era foarte stresată, îmi spunea că n-a apucat să se epileze cum trebuie și credea că o să te superi. Am vorbit jumate de oră la telefon, mi-a cerut sfaturi... Chiar, ai observat că nu era epilată decât la un subraț?”

„Nu”, zic eu.

Zâmbim amândoi.

„Așa i-am zis și eu... Bărbații nu observă chestiile astea niciodată, știi... Mai ales după câteva beri.”

Am mai cerut un rând de bere. Chelnerița mi-a adus berea cu cartonaș din ăla rotund dedesubt. Pe el scrisese o adresă de email: Ruxirox82@yahoo.com. Căcat... și nici n-am apucat să mă uit cum arată.

„Știi, înainte să fii cu Ela îmi plăcuse și mie de tine... Adică, mă rog, știi, e și greu să nu te remarce cineva, dacă umblă prin baruri... ieși destul de mult în evidență.”

„Da?”, o întreb.

„Da, normal. Ai așa un aer, nu știu cum să spun, trist, nostalgic, de parcă ai pierdut ceva. Probabil fetele iau chestia asta drept romantism și se îndrăgostesc în doi timpi și trei mișcări, știi...

„Poate”, zic.

“În afară de asta, pari foarte sociabil, mereu ești cu o gașcă gălăgioasă, intri în vorbă cu multă lume... E un contrast interesant cu tristețea de care ziceam mai devreme, trebuie să recunoști.

Am depistat și chelnerița agățăcioasă, în sfârșit. E bunuță, dar nu grozavă. Pe de altă parte, să ai o pizdă a ta în Centrul Vechi, la terasă... e lucru util. O să mă mai gândesc, ruxirox82. Bag cartonașul în buzunar.

„Auzi, vrei să mergem la mine să mai vorbim?”, o întreb pe Teo. „Aici e cam gălăgie.”

„Da, ai dreptate. Și soarele ăsta... e tare obositor, știi... Stai departe?”

7. Lazy porn & the two devils

Conștiința și lașitatea sunt unul și același lucru.
Conștiința e doar numele comercial. Asta-i tot.
(Oscar Wilde*, Portretul lui Dorian Gray)*

Poate că adormisem beat sau poate că totul nu era decât un trip din cale-afară de reușit. Nu știam cum am ajuns aici, dar în momentul ăla nici nu prea conta. C. stătea întins pe catifeaua roșie, subțire, care acoperea patul. Era gol pușcă și pielea lui albă, oarecum strălucitoare în bezna camerei m-a emoționat cumva, mi-a adus aminte de pielea mea care era pe vremuri atât de fierbinte și care provoca reverii oricui o privea. M-am ridicat de pe catifea, unde oricum începeam să transpir și am pornit aiurea prin încăperile tapetate cu cărămidă groasă, în căutarea unei beri, dacă se poate, rece.

C., care se perinda prin lume sub porecla Cofrag – între noi fie spus, mie mi se părea neinspirată sau, în orice caz, nepotrivită lui – nu apucase să-mi intre cu adevărat sub piele. Nu aș putea spune nici azi ce simțeam pe atunci față de el. Îl cunoscusem dintr-o pură întâmplare. Îmi plăcea să fiu în preajma lui, mai exact, îmi plăcea ca el să graviteze în jurul meu, dar nenorocirea era că nu-mi plăcea asta chiar întotdeauna. Erau zile în care atracția fizică față de el se muta total și intens către Elena, sora lui mai mică. Machi îmi spusese că așa pățesc toți bisexualii. „Avem zile în care ne trezim homosexuali puri și zile în care ne trezim hetero, ca toți proștii”, zisese Machi. Sincer, mi se părea o aberație. Eu nu mă trezeam așa. Mă trezeam în fiecare dimineață – sau seară, sau prânz, sau după-amiază – pur și simplu M. Erau zile în care nu-mi plăcea nicio altă persoană în afara mea, nici femeie, nici bărbat. În acele zile, ce ar fi spus Machi despre mine? Eram gay, eram straight? Nu

eram niciuna din cele două. Eram doar M., poate puțin narcisist.

Cine ne adusese aici nu se preocupase prea mult de bunăstarea noastră de a doua zi – nici urmă de frigider, de băuturi reci sau ceva haleală. Dacă venisem singuri și ne sechestrasem aici, de dragul unei partide grăbite de sex de moment, fusesem doi imbecili. Aș fi dat și o mie de futaiuri cu C. în schimbul unei lăzi de bere, la congelator. Nu aveam altceva de făcut decât să mă mulțumesc cu una din sticlele cu vin roșu, care odihneau pe policioara din sufragerie.

Locul în care mă trezisem alături de C. era o fostă mănăstire, astăzi semipărăsită. Pe pereți rămăseseră icoane, cruci, o grămadă de mizerii copilăroase și imbecile care aminteau de fosta ei utilitate. Cu toate astea, fie cei care viețuiseră aici îmbrățișaseră o credință până la un punct eretică, fie niște adoratori ai diavolului veniseră, cuceriseră mănăstirea și-i uciseseră pe practicanții dreptei idolatrii. Pe lângă icoanele banale și crucile care nu mai spun astăzi nimănui nimic, nu-i mai trezesc nicio emoție autentică, tronau și multe chipuri ale diavolului. Diavolul, cu o coroană de spini pe cap, stând călare pe un măgar. Diavolul, cu o curvă goală și crăcănată în brațe, sugându-i sângele, ca un vampir. Diavolul, în mijlocul unei cete de copii blonzi și angelici, ținându-le cele 12 mâini ale sale pe creștete. Și, chiar deasupra mesei unde băusem ieri, o zi și o noapte – amintirile începeau vag să-mi revină – cel mai mișcător tablou: Diavolul, ținându-și de mână un frate geamăn, un alt diavol aproape identic. Ceea ce-l deosebea pe diavolul mai mic, care era prezent doar în tabloul ăsta, erau cornițele mici care îi creșteau, în spatele coarnelor pe care le are orice drac. Un diavol cu patru coarne. Ce ar putea să însemne un diavol cu patru coarne, m-am întrebat, în timp ce turnam serios pe gât din sticla cu vin roșu. Fiecare înghițitură îmi

redeștepta memoria. Fiecare secundă în care aroma vinului îmi trecea prin simțuri – trecea și ieșea, intra și apoi se evapora repede – îmi arunca imagini cu mine și C, eu și C. pe verandă, eu și C. în curte, eu și C. mângâindu-ne în diverse încăperi, în care variau de fiecare dată covoarele, eu și C. alergând în curte după un cocoș, eu și C. îmbrățișați. Ce era însă uluitor la tabloul cu cei doi draci nu era însă anomalia coarnelor. Era vorba de priviri. Privirea pe care i-o arunca diavolul mare diavolului mic, cu patru coarne, și privirea pe care i-o întorcea diavolul mic. Era, așa, un fel de iubire. O iubire de draci. Incestuoasă și intensă.

Poate că îmi era cu adevărat sete, sau poate că vinul roșu găsit în mănăstirea părăsită era chiar bun. Prima sticlă se apropia de sfârșit când C. a intrat în sufrageria în care făcusem multe chestii cu o noapte în urmă.

„N-ai găsit berea, sau ai vrut tu vin?”, m-a întrebat.

„E și bere?! Habar n-aveam, am căutat-o de-am tâmpit și am crezut că nu e.”

„Eh, căcat. Nu m-ai târât aseară prin sat după bere? Firește că e. Vezi că e la etaj frigiderul plin.

Aici nu ajunsese încă vinul, amintirea asta nu mi-o reînviase. Așadar, eram într-un sat. O mănăstire dintr-un sat. Suna bine. Păcat că față de C., cu tot cu pielea lui albă care lumina în întuneric, ca o scoică, cum zicea Eliade în Nuntă în cer, nu mai simțeam mare lucru. Mi se părea că e aici cu mine degeaba. Mi-ar fi plăcut tare mult să fiu singur. Să fiu. Atât.

Dar C., aparent, nu simțea la fel. S-a întors cu două beri, reci ca gheața, așa cum visasem când eram pe jumătate treaz în pat, mi-a întins una din ele și cu cealaltă mână m-a apucat de ceafa și m-a sărutat. Era ok, îmi aminteam mișcările lenești și amețite ale limbii lui, buzele pline, străbătute de cute adânci. Era ok și sărutul, adică n-ar fi fost o

tragedie dacă m-aș fi excitat și am fi luat-o de la capăt cu tot ce făcusem aseară. Dar, pe de altă parte, dacă nu s-ar fi întâmplat asta, n-ar fi fost nicio pierdere. M-am desprins din îmbrățișarea lui și am ieșit pe verandă. Puteai vedea de acolo dealurile mici, până în depărtare. Habar n-aveam unde pula mea eram. Nu părea nici aproape de București, dar nici departe – și nici n-am fi avut cum să fim departe... nu-mi lipseau chiar atât de multe ore din amintire. La dracu', nu părea nici neapărat în România. Nu părea nicăieri, nu aveam repere, dar nu mă preocupa asta. Am terminat berea și i-am mai cerut lui C. încă una. Mi-a adus.

Mă deranja, la fel de mult cum mă deranja că încă nu mă făcuse să mă îndrăgostesc de el iremediabil, comportamentul ăsta servil și feminin. Oare chiar atât de îndoctrinați suntem de bășini și sistem încât, chiar și atunci când putem avea libertate deplină, alegem să ne ghidăm după niște clișee, după căcaturi prestabilite? Chiar trebuie ca din doi bărbați care trăiesc un ceva vag-erotic unul din ei să împrumute caracteristici feminine? Nici într-o astfel de relație, în care putem rescrie totul, o putem lua de la zero, nu ne putem elibera complet de pizde?

Dar peisajul era prea minunat ca să mă mai gândesc la asta. Iubeam serile, iubeam nopțile, iubeam diminețile, iubeam apa, muntele, copacii, tot. Dacă m-aș fi născut în mănăstirea asta, dacă aș fi trăit 19 ani aici, poate că acum aș fi fost altcineva. Aș fi fost o oaie. Aș fi fost un exemplar fericit al rasei umane. Un resemnat, un optimist, un vierme împuțit. De fiecare dată când ajungeam într-un peisaj care mă făcea peste măsură de fericit, care-mi dădea momente intense, îmi doream să mă fi născut și să fi trăit într-o ghenă, printre șobolani, cu miros de gunoi, așa cum puțea în curtea țigăncii pe care am futut-o cu o zi înainte de cea de-a 18-a aniversare. Gunoiul te întărește, îți dă o filosofie originală de viață. Apusul de soare sublim te face

un castrat împuțit. De unele iubiri trebuie să te scuturi, să le dai jos de pe tine și să le calci în picioare, să fugi de cadavrul lor, să fugi departe, până nu e prea târziu.

Machi îmi zisese, nu cu mult timp în urmă: „Ești aproape perfect.” Ce-mi lipsea, în viziunea lui Machi? „Ai nevoie de un impuls, de un imbold, de o experiență care să te definească. Acum e momentul pentru ea. Ești cumva la un fel de răscruce – poți alege să te schimbi, să devii mai blând, mai normal, mai prost și să mergi pe drumul populat de ceilalți oameni. Nu vei deveni un exemplar al turmei niciodată. Te vei detașa mereu de ei, vei străluci mai tare, și totuși vei fi om, om ca toți oamenii, cu slăbiciuni, limite, prejudecăți... Sau poți merge pe un drum pe care nimeni n-a mai mers niciodată. Poți fi ceva ce nimeni n-a mai fost niciodată.” Din tonul trist al lui Machi mi-am dat cu ușurință seama că el alesese prima variantă, și și-ar fi dorit tare să fi avut – când momentul lui venise – curajul să-l fi ales pe cel de-al doilea drum.

Eu nu aveam niciun fel de îndoieli. Știam că-l voi alege pe al doilea. Poate că, nu știu, începusem să mă droghez cam mult în ultima vreme, dar imaginile din viitor îmi apăreau tot mai des în minte. Marius mi le aducea. Uneori, mi se părea că Marius, țapul simpatic și metalist, e doar o versiune modificată a lui Machi. Aveau idei foarte asemănătoare.

Era un viitor trist, cel care-mi apărea în tripuri și vise. Lumea se schimbase, așa cum intuisem de prima dată c-o va face. Bucureștiul devenise un oraș împuțit, plin de culori scârboase, de reclame stridente, de femei oribile, de bărbați proști și banali, de copii dezgustători, de bătrâni înrăiți de singurătate și sărăcie, de oameni robotizați, având în minte un trio format din bani-job-carieră. Supraviețuisem. Deși prima dată nu-mi venise s-o cred, trecuse ceva timp peste lume, peste orașul

meu în care îmi trăiam cea mai mare parte a zilelor, și eu încă mai eram pe aici.

Dintotdeauna crezusem că aveam să mor foarte devreme, în ziua în care am aniversat 18 ani, am avut un sentiment ciudat. Ca și cum cineva mă scosese din viața mea și mă aruncase într-un film. Vedeam tot ce se petrece în jurul meu cu detașare. Contururile se schimbau, căpătaseră irealitate. Simțeam că ar trebui să fac un efort uriaș ca să le ating. Păreau să nu mai fie ale mele. Poate era de la ketamină, sau poate că nu. Aveam senzația că, orice urma să fac, lumea nu se va schimba cu nimic. Toate lucrurile aveau propria lor devenire, paralelă cu a mea.

Am avut o mică intuiție atunci, iar, după mai multe zile, am început s-o înțeleg cu adevărat. Nu trebuia să-mi pese de nimic altceva decât de mine. Ăsta era adevărul pe care nu aveam voie să-l uit niciodată. Dacă, printr-o întâmplare nefericită, aveam să naufragiez pe o insulă sălbatică și uitată, să îmi pierd totul, mai ales memoria, trecutul, cunoscând adevărul ăsta nu doar că aveam să supraviețuiesc, dar aveam să-mi păstrez ființa intactă, aveam să mă regăsesc complet. Numai așa puteai să nu depinzi de univers. Așa puteai să fii liber și puternic.

Nu trebuia, mai ales, să mă gândesc că universul are nevoie de mine. Asta e o capcană pentru spiritele slabe. Universul îți dă câteva indicii că ar putea folosi inteligența ta, unicitatea ta, după care, ca o pizdă hulpavă, te prinde în capcană. Te domină. Îi devii sclav. Uiți cine ești.

„M., mai ai bere? Mai vrei una?”, mă întreabă C. din sufrageria gotică, întunecată, răcoroasă, un loc unde mi-ar plăcea să trăiesc mult timp de acum înainte, cu singura condiție să nu uit adevărul ăla important. Să nu-i fac concesii universului. Să-mi spun constant că se poate descurca foarte bine și fără mine.

În viziunile pe care mi le aducea țapul Marius, nu vedeam doar o lume distrusă, lipsită de orice frumusețe, de orice ar fi putut-o face cât de cât interesantă. Cum ziceam, mă vedeam și pe mine. Și, da, eram minunat... Eram așa cum mă voia Machi. Dar bănuiala mea era că Machi nu avea foarte multă încredere în mine. Probabil, în adâncul sufletului său, nu credea că am forța necesară pentru a deveni cea mai mișto ființă care a existat vreodată pe pământ. Dar, în visele și tripurile împrumutate de Marius, deveneam chiar asta. Cea mai mișto ființă care a existat vreodată pe pământ.

„Mai adu-mi", îi spun lui C. Mai vreau bere, firește, vreau toată băutura din lume. Acum e momentul, ar spune Machi, dacă ar fi aici. Dar Machi nu-i aici. Sunt aici singur cu C., pe care am vrut mult de tot să-l fut într-un anumit moment, și acum nu mai vreau, dar asta n-are nicio importanță. Sexul e ceva de moment. Dacă pierzi momentul ideal pentru a ți-o trage cu o anume persoană, a doua oară nu va mai fi la fel. Există momente pentru fiecare din cei cu care am făcut vreodată sex. Cei de vara trecută, de pildă, au avut fiecare momentul lui. Momentul Sab, momentul Machi, momentul C., momentul Elena, momentul Milena. Derulând ceva mai mult înapoi, până și țiganca din curtea cu gunoi a avut momentul ei. Dacă aș fi futut-o a doua zi, sexul ar fi fost doar amintirea, doar surogatul a ceea ce-ar fi putut fi cu o zi înainte.

Numai biata Elavaca n-a avut, cred, niciodată, momentul ei.

8. Unrecorded (II)

Jurnalul Elei (3)

Ziua în care am plecat cu M. la fest-ul ăla din Vama Veche, ceva cu Stuf, a fost una din cele mai oribile trăite de mine vreodată. Practic, am ținut-o din situație compromițătoare în situație compromițătoare. După o zi întreagă de aventuri, în care am plonjat în lumea teribilă și parțial tembelă în care trăiesc M. și cei ca el, deja îmi trecuse prin cap că ar trebui să mă despart de tipul ăsta, deși îmi era destul de evident că este iubirea vieții mele... Dar, pur și simplu, în unele situații era clar de nesuportat. Pic de empatie, pic de sprijin nu simțeam că mai găsesc la el. Întâmplările de genul ăsta mă puneau pe gânduri... mă făceau să mă întreb dacă mă iubise vreodată cu adevărat sau fusesem doar o jucărie cu care să-și satisfacă capriciile sexuale.

Întâi ș-întâi, m-a sunat să îmi ceară să mergem la mare. Exact, nu să mă întrebe ce părere am de o astfel de excursie, ci să-mi CEARA, pur și simplu, să vin cu el. Propunerea lui, cu toate astea, nu mi-a displăcut total. În lunile precedente, plecase singur la mare. Nu mă invitase niciodată. Îi dădusem bani ca să aibă de distracție. Cu împrumut. Mă gândeam că poate nu aveam să-i mai recuperez niciodată, dar nu mi se părea o pierdere. Momentele mele cu M. erau fantastice. Eram convinsă că, și în cazul în care M. ar fi fost un tip care petrece timp cu o femeie numai pentru banii ei, tot eu aș fi fost cea câștigată...

După vreo 4 refuzuri, am luat în serios propunerea de a merge în Vamă. În definitiv, ce avea să se întâmple? M. îmi spusese că în weekend avea să fie un festival rock și toți cunoscuții lui vor

fi acolo. Era un prilej grozav pentru mine de a-i cunoaște anturajul. Poate, mă gândeam, o să mă împrietenesc cu amicii lui și ei au să-l convingă că sunt o tipă super și că nu trebuie, în niciun caz, să renunțe vreodată la mine.

M-am dus la George și i-am spus că aș vrea tare mult să plec astăzi cu 4 ore mai devreme, înainte de terminarea programului. George m-a privit într-un fel ciudat și a închis ușa biroului.

„Ce ai face pentru "Învoirea" asta?", m-a întrebat el.

„Să muncesc mai mult, să-mi iau de lucru și în weekend, să vin săptămâna viitoare cu jumate de oră mai devreme, dimineața, să renunț la pauza de masă..." i-am spus.

„Nu la asta m-am referit", a zis George și iar a zâmbit ciudat. S-a apropiat de mine și mi-a pus o mână pe cap. M-am smucit și l-am privit nervoasă.

„Ești sălbăticuță, îmi place", a zis George, după care a început să se scobească între dinți. „Hai, fugi! Dar numai de data asta", a zis el.

I-am mulțumit, mi-am strâns lucrurile și am ieșit val-vârtej pe ușă.

M. mă aștepta în fața blocului meu. Mi-a zis să mă grăbesc, că mai e puțin până la tren. N-am reținut la ce oră era. Oricum, nu aveam cum să fiu gata mai devreme de 2-3 ore. Nu aveam nimic pregătit... În plus, nu puteam pleca ca prinsă pe gârlă, fiindcă acolo urma să-i cunosc prietenii, și trebuia să fac o impresie bună. Dacă toți erau misogini ca el – și aveam o bănuială că așa era – eu trebuia să arăt nici mai mult, nici mai puțin decât o bombă sexy.

M-am băgat în baie, am început să-mi frec bătăturile, să-mi curăț pielițele, să-mi fac un peeling, căci trebuia să am picioare perfecte la plajă. Aș fi vrut să mă și vopsesc, dar M. tot o ținea una și bună că nu avem timp. Totuși, n-am renunțat la baia cu spumă relaxantă. Nu m-a lăsat însă să

stau în cadă mai mult de 5 minute. Mă tot presa, că să mă grăbesc fiindcă pierdem trenul. Colac peste pupăză, urma să călătorim cu psihopatul de A., unul din cei mai buni prieteni ai lui M., nebunul în apartamentul căruia făcusem sex cu M. prima dată. Aparent, psihopatul era deja în gară, ne aștepta. Suspectam, nu fără o urmă de oroare, că acest A. are fantezii erotice cu mine.

Când a venit marea încercare a alcătuirii bagajului, pur și simplu n-am știut de unde să încep. Am scos tot din șifonier și am răsturnat în mijlocul camerei, sperând că așa îmi va fi mai ușor să fac selecția. Voiam și hăinuțe colorate, care să-mi pună în evidență un eventual bronz, pe care eram hotărâtă să-l obțin, dar în același timp aveam nevoie și de niște haine mai trăsnite, mai rock, așa cum le-ar fi plăcut amicilor lui M. Era nevoie absolută să las impresia că sunt o tipă cool, cea mai cool.

Până la urmă, la nimereală, am dat peste un tricou perfect, care îmbina cele două caracteristici. Era verde crud, deci ar fi dat fenomenal pe bronzul meu, dar scria pe el și Rock Girl, deci ce putea fi mai potrivit? Cu blugii a fost o problemă. Nu puteam călători în fustă, fiindcă banchetele trenurilor au mai mereu o mulțime de microbi și cine știe cu ce te mai pricopsești de acolo... Am ales o pereche de blugi trei sferturi și l-am întrebat din cochetărie pe M. dacă blugii ăștia îmi fac fundul mare. Firește că nu-mi făceau. M. a zis că îmi fac un cur marfă, iar asta m-a binedispus pentru toată după-amiaza aia. Îmi plăcea mult să mă complimenteze. O făcea rar, dar, în definitiv, așa sunt bărbații.

La un moment dat, M. a țâșnit din fotoliu și, până să apuc eu să observ ce are de gând să facă, mi-a luat oja de unghii, pe care tocmai mă pregăteam s-o folosesc, odată terminat bagajul, și o pereche de tenișI, după care iese cu ei pe ușă. Doar un răgaz de un minut mai obțin, timp în care abia

reușesc să îndes în rucsac câteva hăinuțe la nimereală, vreo 6 perechi de blugi și 5 rochițe, plus câteva instrumente de machiaj.

Mă încalț în taxi și, vai! – când credeam că nimic n-o să mă mai oripileze în ziua aia! –, tenișii sunt desperecheați... Deșteptul de M. a luat unul dintr-o pereche, aia roșie, și unul din alta – un pantof negru... Mă încalț așa, icnind. Mă întreb de ce dracului o femeie trebuie să aibă nevoi sexuale. Uneori, ele o duc în direcțiile greșite și o fac să se umilească până își pierde total respectul de sine.

Ajunși afară, sunt deprimată de parcă aș fi la ciclu... Numi iese din cap scena din birou. Oare George s-a dat la mine?! Dar e căsătorit!... Are și un copil de câteva luni... Dacă ce s-a întâmplat astăzi în birou au fost avansuri sexuale, ce voi face luni? Cum va trebui să mă port? La naiba, dacă se repetă?...

Vreau să-mi iau o gogoașă cu ciocolată de la chioșcul din gară, fiindcă știu că asta mă va face să mă simt mai bine, măcar câteva ore, dar M. îmi răpește și plăcerea asta. Tot repetă că pierdem trenul. Ei, și?, mă gândesc. La naiba cu trenul! Ce aș avea acum cu adevărat nevoie ar fi ca M. să se oprească din alergat, să nu mă mai strângă așa tare de mână, și să mă ia în brațe, să mă mângâie pe păr.

Chiar cu câteva seri în urmă îi spuneam lui Teo, cu care ieșisem să bem un vin roșu la o terasă cam de fițe, că nu știu ce să mă mai fac cu M., fiindcă nu prea mai e tandru. Facem sex și după aia își pune căștile pe urechi și ascultă muzica aia oribilă, imposibilă, death metal sau black metal, cum îi zice. Sau îi dă telefon psihopatului de A. și stă cu el minute bune de vorbă, cu spatele la mine, sau chiar pe balcon sau în baie. Cred, în treacăt fie spus, că A. are fantezii erotice nu doar cu mine, ci și cu M. Teo mi-a zis că trebuia să mă aștept la lucrul ăsta. Că nu trebuia să-mi fac speranțe că vom avea o relație romantică, ci doar că ar trebui

să profit cât mai mult de chestia care m-a atras la M. și să facem sex cât mai mult posibil. Mda, i-am zis, dar eu îl iubesc și vreau să fiu cu el pentru totdeauna. Teo a râs. M-am supărat.

M. s-a întâlnit cu psihopatul, de fapt l-a văzut în capătul celălalt al peronului. În loc să aștepte să ajungem la el, sau să-i dea un bip, ca oamenii civilizați, deșteptul de iubit al meu a început să urle la psihopat și să-i facă cu mâna. Mi-era o rușine de simțeam că vreau să intru în pământ. Toți ochii oamenilor de pe peron s-au îndreptat spre noi, iar eu nu eram câtuși de puțin în situația în care să mă bucur că atrag privirile. În puii mei, aveam un pantof de o culoare și unul de alta!

Oamenii cu care era A. m-au cam speriat, deși i-am văzut doar din depărtare. Aveau părul strâns în vârful capului, sub formă de creastă, de diferite culori. Aveau multe lanțuri. În taxi, M. îmi prinsese și mie un lanț de blugi. Nu-mi plăcea, fiindcă era prea greu. În plus, îmi dădea un sentiment enervant, ca și cum aș face parte dintr-o sectă.

În timp ce-mi făceam planuri cum naiba să stau cu picioarele în așa fel încât să nu se observe că tenișii sunt desperecheați, a pornit trenul. Credeam, firește, că-l lăsăm să se ducă și îl luăm pe următorul. Dar M. – culmea încăpățânării, m-a apucat de fund și, până să mă dezmeticesc, eram deja pe prima treaptă a trenului în mișcare. Cât pe ce să mă prăvălesc pe peron... Am luat vagoanele la rând, în căutarea lui A., care, din ce văzusem, era undeva prin celălalt capăt al trenului.

O singură dată m-am simțit mai umilită decât în jumătatea asta de oră în care am străbătut 6 sau 7 vagoane de tren personal. Eram în clasa a 7-a. Avusesem ora de sport, în care noi, fetele, jucasem un meci de handbal, în care dădusem tot ce aveam mai bun. Aveam corpul groaznic de amorțit, de abia îmi mai mișcam mâinile și picioarele. Îmi zdrelisem genunchiul, dar eram atât de anesteziată încât nici nu simțeam durerea. Vedeam sângele,

amestecat cu noroi și mizeria din curtea școlii, dar nu simțeam nimic. A început ora de mate, am stat cuminte în bancă, fiindcă aveam deja un 3, dar nu era ziua mea norocoasă. M-a scos la tablă. Am luat un 4, dar asta n-ar fi fost nimic... dacă s-ar fi terminat doar cu atât. În timpul meciului de handbal se pare că-mi venise ciclul, iar acum, la tablă, cu spatele la clasă, o pată maronie se întindea cu repeziciune pe fusta mea albă, scurtă...

Evident, după asta, vreun an întreg au circulat desene cu mine, în care sângeram dintre picioare ca o vacă. A fost un an oribil. Mă consola doar gândul că mai era puțin și terminam definitiv cu colegii ăștia, urmând să dau la liceu...

După pățania asta umilitoare, a doua ca intensitate a fost plimbarea cu M. prin vagoanele de tren. Din doi oameni care ne ieșeau în cale, unul din ei sigur îl știa pe M. În special oamenii de sex feminin. Nu se salutau și ei normal – ceva de genul „Salut, M., cum o mai duci? Cine este fermecătoarea domnișoară care te însoțește?”, urmată de o strângere politicoasă de mână – nu, nici pomeneală. Persoanele de sex masculin îl salutau cu o îmbrățișare violentă, și cu o întâmpinare verbală care trebuia să conțină, invariabil, cuvântul „coaie”. Exemplarele feminine îl interpelau – vai, oroare – cu apelativul „iubitule” și cu un sărut, uneori prelungit, pe buze. Mi se făcea scârbă când mă gândeam ce boli pot avea toate fetele astea colorate, pline de cercei pe față, cu părul fistichiu, de cele mai multe ori vopsit negru, cu tricouri negre cu capete de mort sau cu animale eviscerate. De una chiar m-am luat, fiindcă a fost vacă de-a dreptul, a sărit pe M. și a început să-l sărute. I-am zis că e iubitul meu și ea a râs. Pe urmă, M. mi-a zis că nici măcar n-o cunoștea. L-am crezut.

Psihopatul de A. stătea cu niște ciudați, toți cu mulți cercei pe față – în sprâncene, în nas, în buze, ba unul din ei chiar avea un model făcut din cercei

de-a lungul obrazului. Îi stătea urât. Habar n-am cum cred unii că pocindu-se în felul ăsta își vor mai putea găsi o iubită. Culmea, ciudatul ăsta își găsise. O tipă cu trei sferturi de păr din cap ras complet. Cred și eu... Numai o cheală s-ar fi putut uita la ăsta. Ela, nu fi nesimțită, mi-am zis, lasă omul să se îmbrace și să arate cum vrea el. Ok, dar asta nu era totul. Arătau cum arătau, dar faza e că erau și toți duși cu pluta. Aveau niște idei de te băgau în sperieți. Unul din el, care nici 15 ani nu cred că avea – de fapt, mi se și adresa cu „doamna” – zicea că ar trebui să mergem pe stradă și să vandalizăm mașinile necunoscuților. Am încercat să-i explic că mașinile alea nu sunt bunurile lui, ci proprietatea privată a unui alt om, deci nu poți face așa ceva. Există și o lege care spune lucrul ăsta, nu știam exact cum se cheamă. Teo sigur știa. M. m-a contrazis. A spus ceva că puștiul vorbea doar în principiu, nu neapărat că se gândea să aplice ceea ce propunea. Eu nu vedeam diferența, ideea lui mi se părea de tot rahatul. Dar am tăcut. Mai avusesem o discuție ușor asemănătoare cu M., iar el zisese că nu pot vedea ideea generală din spatele cazurilor particulare. Mă făcuse să mă simt ca dracu’. De parcă mi-ar fi zis, direct, că sunt proastă. Ar fi trebuit să-l pun și eu la punct. Ești un puțoi, ai numai 19 ani și un pic, nici măcar n-ai făcut o facultate, n-ai avut până acum nici măcar un job normal, nu știi nimic din treburile oamenilor maturi, toată ziua bei, asculți muzică, citești și faci sex, ar fi trebuit să-i zic. Dar, cine știe... mai bine așa, cu cuvintele astea nespuse, decât să-l pierd...

După schimbul ăsta de replici, M. a adormit. M-am gândit atunci că, indiferent când va veni momentul în care ne vom despărți, indiferent din partea cui va veni hotărârea s-o facem, eu am să sufăr în draci. Mă obișnuisem tare cu el. Când nu ne-o trăgeam, mă simțeam un fel de soră mai mare a lui, care îl apără de oamenii răi din jur, de lucrurile pe care încă nu le înțelege și cu care nu se

poate descurca. Când ne-o trăgeam... mă rog, asta era altă treabă.

„Tu ce asculți?”, mă scoate din visare o întrebare din partea unui alt puști din gașca respectivă, și el tot cu mulți cercei pe fată.

Ce să ascult, zgomotul roților de tren, îmi vine să-i spun, când am deodată o revelație – poate vrea să-mi afle, de fapt, preferințele muzicale.

„Ce muzică ascult în general, asta vrei să zici?”

„Muzică, da, logic!”, confirmă el. Îi face semn unuia de lângă el: „E haioasă fata asta, îmi place.”

„Rage Against the Machine îți plac?”, mă întreabă cel cu care primul își făcuse semne.

„Ce?!”, zic eu.

„Formația”, zice el.

„A... nu știu, n-am ascultat până acum.”

„Stai că-ți dau eu să asculți o piesă marfă de marfă!”, zice primul, și-mi întinde niște căști. Ascult. E o trupă gălăgioasă, seamănă puțin cu cele pe care le ascultă M.

Ne întrerupe nașul.

„Ce-i asta, fraților, ați venit tot liceul?! Biletele, vă rog!”, se adresează el, ușor impersonal, întregii găști.

„Dumneavoastră sunteți profa?”, mă interpelează el, din senin. Probabil, unde nu am cercei pe față...

„Nu, domnule, eu sunt copywriter”, îi răspund, politicoasă.

„Bine, bine, dar cu școala, nu? Cu copiii ăștia.”

„Nu”, zic eu, „am plecat la mare cu iubitul meu, el”, și arăt spre M., care doarme. Aș vrea să-l scutur și să-l trezesc, dar doarme atât de frumos...

„Păi și ăștia, ai cui îs?”, face nașul, arătând spre gașca de cercelați. „Nu-mi ziceți, doamnă, că n-are niciunu’ bilet!...”

„N-avem, n-avem!”, se aud diferite voci din mijlocul găștii. „Noi mergem cu nașu’! Da, na-șu’,

na-șuuu'!"

„Bine, atunci", zice controlorul. „Mă duc în vagonul alăturat și, când revin, să aveți 100 de mii minim de căciulă."

„Hă, hă, noi nu purtăm căciulă, purtăm șepci", zbiară ăla micuț care zicea că trebuie să vandalizăm mașinile necunoscuților.

„100 de mii de șapcă, atunci, na", zice nașul și pleacă râzând.

Discut cu copiii, ăștia toți cu capul în nori. Pe lângă ei, M. pare chiar matur și responsabil... Ei, cică, nu vor să dea bani la naș, că sunt anarhiști și nu se face.

„Băi", zic eu, „lăsați naiba anarhismul până una-alta, a spus omul că revine și trebuie să avem banii pregătiți." O puștoaică îmi întinde, timidă, 20 de mii. „Pentru mine, iubitul meu, sora mea, iubitul ei și prietenul lui cel mai bun", zice ea. Îi accept, în protestele iubitului ei, care îi spune că e trădătoare. Alți doi îmi dau niște mărunțiș, dintr-o pungă pe care o poartă în buzunarul de la blugi. „Ăștia sunt din chetă... Erau pentru bău-tură", spun ei, cu părere de rău.

Neghiobul și psihopatul de A. șade deloc impacientat, într-o rână, și râde de mine.

„Ce faci, Ela-Bela, te-ai desemnat șefă a găștii, faci tu nașul? Să vezi ce-o să râdă M.", zice el.

„Taci din gură și dă bani, partea ta", îi zic. „Eu pun doar pentru mine și M."

„Păi uite o veste proastă – n-am niciun ban pe mine. Împrumută-mă acum, și îți dau în Vamă, după ce fac chetă."

Alte voci se aud din gașcă, încântate de ideea lui A.

„Și pe mine, împrumutați-mă și pe mine!"

„Ba pe mine!", urlă o puștoaică.

„Nu, pe mine, pe mine!"

Mi se face milă de bieții copii și încep să socotesc banii de naș. Îi număr pe copii, să văd

exact câte căciuli sunt, cum a zis nașul, dar e absolut imposibil. Nu vor să stea nemișcați, își schimbă locurile între ei, unul vrea să sară pe geam, intră prin compartimente, ies, mereu vine unul de la budă... Cu aproximație, sunt 31. Plus eu, A., și M. Asta înseamnă 3 milioane și patru sute de mii. Asta e, număr banii și aștept nașul.

Nașul vine, ducând de mână o puștoaică din gașca cercelaților anarhiști. O bruschează, o împinge. Ce porc, mă pregătesc să intervin, habar n-are cum să se poarte cu o domnișoară...

„Te ia mama dracului, numai să poftești să te arunci din trenul meu! Da' ce crezi că-i trenul, local de sinucigași? Aruncă-te, fetițo, de pe bloc, nu din trenul meu", zice el, supărat.

„De ce n-o supravegheați, doamnă?", îmi zice apoi mie. „Veniți cu atâția copii după dumneavoastră și-i lăsați de capul lor??"

Dau să zic că sunt doar copywriter și n-am venit cu copiii, i-am găsit aici, dar, în loc de asta, și în loc de apostrofările pe care le-ar merita pentru că a bruscat fata, mă trezesc că-i întind banii. Îi ia, îi numără.

„Ptiu", zice el, „ați luat-o în serios cu o sută de căciulă", și râde. „Ia, luați înapoi astea 400, lăsați-mi decât astea 3 milioane, să fie fix," zice el.

„Vă mulțumim foarte mult!", zic eu.

„Eh, nu-i bai, atâta să nu vină supra, că sunteți de capul vostru dacă e ceva."

„Ok", zic eu.

Unul din gașcă începe să cânte ceva cu „Trăiască nașul", eu mă gândesc că eu aș merita mai degrabă un „Trăiască Ela", fiindcă eu i-am salvat.

A. se uită la mine ca prostu', cum se uită el de obicei.

„Câți bani", zice. „Cât beam de banii ăștia..."

Un dobitoc. Preferă să bea în loc să meargă legal cu transportul în comun. Nu pot să înțeleg

cum naiba îl suportă M. de atâta vreme pe psihopatul ăsta.

*

Aproape de Constanța s-a trezit din somn M. și am sperat, naiv, că excursia va lua o turnură plăcută, avându-l pe el cu mine. N-a fost chiar așa. Copiii se obrăzniciseră și tot cereau să le dau acum și bani de bere – după ce plătisem și nașul pentru ei. M. le-a cerut să pună și ei bani de băutură și restul urma să completăm noi, a zis el, chestie care nu mi-a surâs câtuși de puțin. Dar, vai, nici ceea ce avea să facă M. nu mi s-a părut apoi deloc frumos. A luat banii lor și a fugit cu ei, practic. Și-a cumpărat bere la cutie doar pentru el și pentru psihopat. Nici nu-mi trecea prin cap că nu vrea să le dea copiilor banii înapoi, așa că am fost tare uimită văzându-l că se urcă în alt vagon. Când m-am prins cum stă treaba, n-am mai vorbit cu el jumătate de oră, în semn de protest. În familia mea, învățasem că să furi este un gest foarte urât. Noroc că în noul vagon am prins un loc în compartiment, lângă o tipă finuță și frumușică, cu care am schimbat impresii legate de beauty, în special despre vopselele de păr. Era o schimbare, un om normal după toată gașca aia de descreierați.

Psihopatul, care dispăruse o vreme în vagonul celălalt, venise acum după noi și tot vorbea cu M., pe hol. Vorbeau și beau bere. Cred că M. băuse deja vreo 10 beri, și mi se părea de-a dreptul indecent să umbli așa, cu trenul, beat, mai ales că era abia după-amiază. De psihopat nu mai vorbesc, ăla băuse și votcă și multe alte porcării...

Când ne-am dat jos în Mangalia, m-a apucat din nou jena fiindcă purtam tenișii de culori diferite. Rahat, și era încă devreme, avea să mai treacă până să se întunece, „Ela, ce naiba te faci?”, mi-am zis.

M. și cu psihopatul, una, două, că să ne suim în microbuz și să ne tirăm direct în Vamă. Asta era

prea de tot. Cum puii mei să plec așa, fără nimic, fără haine, fără cosmetice, cine știe peste ce dau acolo, o fi un câmp pustiu și atâta tot?! I-am spus lui M., foarte clar, că eu întâi vreau să fac cumpărături în Mangalia. „Bine”, a zis el, „noi rămânem la bodegă.” Mi s-a părut o indiferență, din partea lui, de prost gust. „Nu știu orașul ăsta”, i-am spus, sugerându-i că, doamne ferește, aș putea să mă rătăcesc. A zis că nici el nu știe orașul. Mda, dar nu asta era ceea ce voiam eu să zic. Întotdeauna, dacă te rătăcești, e bine să ai un bărbat alături, să fii în siguranță. În fine, nu i-am mai zis nimic, fiindcă eram nervoasă. I-am lăsat niște mărunțiș, să aibă de bere.

Am plecat. Am umblat ca o oaie prin toată Mangalia aia nenorocită. Nu avea magazine... când avea magazine, nu avea produse... când avea produse, nu avea cabine de probă... când avea și din astea, nu avea mai multe mărimi la haine. Mi-am dat seama la un moment dat că s-a întunecat, dar mai aveam o mulțime de cumpărat, așa că mi-am continuat periplul. Obosită moartă, la un moment dat m-am oprit la o terasă și am comandat un cappuccino decofeinizat. Cum stam eu așa și-l beam, odihnindu-mi picioarele – între timp, reușisem să-mi schimb tenișii, îmi cumpărasem o pereche drăguță tare de tot de săndăluțe – a venit la mine un tip mai negru la piele și s-a băgat în vorbă. De o impertinență totală – mi-a propus să-mi arate împrejurimile și chiar plaja. „Lasă-mă, domnule, în pace, sunt venită în vacanță la mare cu iubitul meu!”, i-am spus, la care a rânjit – era un individ foarte urât – și a zis „Da’ iubitul unde este, nu văd iubitul?” „Nu-i treaba dumitale unde este iubitul!”, am țipat la el, și am plecat de la terasă, fără să fi băut tot cappuccino-ul. M-am mai învârtit prin vreo 7-8 magazine după care, fiindcă eram complet dezorientată, am luat un taxi și i-am cerut să mă ducă la gară. M-a lăsat aproape de gară și am luat-o pe jos spre bodega unde îi lăsasem pe M. și pe

psihopat. Așa cum era de așteptat, erau încă la bere. Mă întrebam uneori dacă ăștia se opresc vreodată... adică câte naiba beri poți să bagi așa, una după alta?! Surpriză... M. se ținea de mână cu o fâță, o puștoaică, nu cred să fi avut mai mult de 17 ani. Respiră adânc, Ela, mi-am zis. Așa, inspiră, expiră, nu-i momentul să faci vreun scandal. Poate e o curvă penibilă și s-a dat ea la el. Teo mă învățase un truc. „Dacă îl vezi pe M. cu alta, nu te stresa prea tare și, orice ar fi, nu-l lăsa să vadă că ești afectată! Pe urmă, o să-și dea seama că ești geloasă și o să te șantajeze cu chestia asta. Cel mai bine, împrietenește-te cu fufa și află-i punctele slabe.” Așa aveam de gând să fac. M-am îndreptat spre M., spre fufă și spre psihopat, cu un zâmbet larg pe față, încercând să ascund cât sunt de nervoasă, de dezamăgită și obosită.

Și umilirea era încă departe de-a se fi isprăvit... M. și psihopatul m-au anunțat, cu cel mai calm aer de pe lume, că microbuzele spre Vamă nu mai circulă. Incredibil, mi-am spus, și m-am dus să mă conving cu ochii mei. „Intr-adevăr, nu mai circulă până mâine dimineață”, mi-a spus un om între două vârste, responsabil cu buticul din stația de microbuz. „Dar, dacă doriți să ajungeți în noaptea asta, vă pot duce eu cu duba, când plec de aici”, a zis și mi-a făcut cu ochiul. Oribil. M-am întors la M., umilită, stresată, obosită. Ce mai, terminată. Fâța care era cu ei, și care s-a recomandat ca fiind Ana, a zis că are ea niște amici care or să treacă pe aici în scurt timp, și merg în Vamă. Și tu de ce puii mei nu ai venit cu ei, ai vrut să vii cu trenul ca să agăți, așa e?, îmi venea s-o întreb, după care s-o răstorn cu scaun cu tot de la masă. Era micuță și firavă, aș fi doborât-o imediat. În loc să fac asta, mi-am amintit sfaturile inteligente ale lui Teo și, nu numai că nu i-am ars pumnul pe care-l merita, dar m-am și dus să-i iau o bere. Curva nu voia să bea suc, voia bere.

A venit și mașina amicilor ei, dar era deja plină. Erau patru persoane în ea, plus un câine, care puțea de-ți muta nasul. Mai lăsa și păr și bale. Bleah. Niciodată nu mi-au plăcut animalele de companie, mai ales astea mari. Am încercat să le sugerez băieților să mergem doar noi două – eu și fâța – cu mașina, iar ei să iasă la autostop. Oricum, se lăudau că mai făcuseră asta de câteva sute de ori. A. a sărit și el, mereu se băga aiurea-n seamă, că vreau să dezbin gașca. Care gașcă?, îmi venea să-i zic. Suntem doar o mână de oameni leșinați după M., atât. Până la urmă ne-am urcat care pe unde a apucat. Porcul de A. voia să mă țină în brațe, dar nu i-a mers, m-am ferit. S-a pricopsit cu fâța. Dacă e să fiu sinceră, nu era chiar urâtă. Avea trăsături fine, părul lung și șaten, umeri ascuțiți. Dar ce contau astea, din moment ce era o panaramă nenorocită... A! Unde mai pui, culmea umilirii... Pe javra băloasă și agitată o chema... Ela! Cum dracului să-ți botezi câinele Ela, cu nume de om?! Înțeleg, zi-i Vasilica, zi-i Mimi, zi-i Dorina... nu știu, un nume de câine, nu de om. De fiecare dată când tipul din față o striga „Ela”, aveam impresia că vorbește cu mine.

După multe peripeții, am ajuns în Vamă. Când m-am dat jos, am observat că pierdusem sutienul din punga lila... Sutienul pe care-l alesesem cu greu, după ce probasem 9 modele. Oroare! Unde putea fi? În botul câinelui bălos! Firește, m-au apucat toți dracii, și am început să trag de bretele, să-i iau fiarei obiectul. Jivina nenorocită... ținea cu dinții de el, de parcă ar fi știut idioata că e lenjerie de firmă! Cred că dacă fâța s-ar fi băgat și ea în treabă – numai ea mai lipsea din balamucul ăsta – îi ardeam una de-o lăsam lată pe asfalt, să se învețe minte să nu se mai țină de mână cu bărbații altor femei, prin gări. A., psihopatul, stătea și râdea de mine. Niciunul nu punea mâna să mă ajute. Până la urmă am dat drumul sutienului și javra oribilă a continuat să-l rontăie, de parcă era os. Oamenii

ăștia, mi-am zis, după ce că își iau câini pociți și fioroși, le mai și pun nume de oameni și îi mai țin și nemâncați, de ajung să rontăie lenjerie intimă. Ce lume pe dos, m-am săturat de ea ca de mere acre, mi-am zis, și am plecat cu M. să căutăm cazare. Măcar de-am găsi naibii un hotel drăguț, cu o cameră mare, călduroasă, cu tapet roz și cu o cadă în care să te scufunzi și să nu-ți mai dorești altceva decât o sticlă de șampanie și un masaj profesionist...

Ela, 31 august 2003, 17.49 pm

Jurnalul Elei (4)

La birou, auzisem în ultima vreme foarte multe remarci malițioase despre diferența de vârstă dintre mine și M. Eram sigură că tipele care făceau comentariile astea deplasate erau din cale-afară de geloase. Ca și mama, de altfel. Pentru că ea avea o viață sexuală cât se poate de plictisitoare, era geloasă pe mine că ies cu un tip mișto.

M. împlinise 19 ani, eu aveam 24, iar 5 ani nu mi se părea o diferență atât de uriașă. Cei care susțineau contrariul argumentau că, de fapt, problema nu este vârsta din buletin a lui M., ci faptul că este o persoană înfiorător de imatură și teribilistă.

„Gândește-te”, îmi spunea Angela, colega mea de birou, „peste 3-4 ani tu o să vrei copii, o să vrei să te stabilești la casa ta, în timp ce el încă o să viseze cai verzi pe pereți, o să se îmbete criță prin baruri și să plece cu toți golanii la Vama Veche, unde cine știe ce grozăvenii mai face.”

Și ea era geloasă. Îl văzuse de două ori pe M., când venise să mă ia de la birou, și încercase să flirteze cu el. Ca răspuns, M. îi vărsase, aparent din greșeală, o dată ketchup pe fustă, a doua oară suc de portocale cu votcă pe pantofi.

Când ele se abțineau de la remarcile astea malițioase, încercam să nu mă gândesc nici eu la

diferența de vârstă dintre mine și M. în fond, dacă un bărbat de 24 de ani ar umbla cu o puștoaică de 19, nimeni nu ar spune că e ceva deplasat. Nu înțeleg de ce femeile sunt întotdeauna privite altfel, dezavantajate și stigmatizate... Și mama făcea așa. Când îi povestisem, într-o discuție la un pahar de vin, că am făcut sex cu trei bărbați până acum, sărise ca arsă, răsturnase scaunul și începuse să amestece într-o cratiță de pe foc.

„Nu-i frumos, mamă!”, zisese ea, pe urmă. „Ce-o să zică acum lumea despre tine?!”

Atunci, în ziua aia, am fost un pic cam dură cu ea. I-am spus că tata, pe lângă cele două căsnicii, avusese și vreo 8 amante. Lui nu-i reproșa nimeni asta. De ce, când era vorba despre o femeile, lucrurile se schimbau? Femeile ar trebui să aibă aceleași drepturi ca și bărbații. Unde mai pui că femeile sunt mai inteligente și mai complexe decât bărbații.

Unul din lucrurile care mă enervau grozav la M. era misoginismul lui. De multe ori, se referea la femei ca la pizde, și era de nesuportat. De fiecare dată însă când îi făceam observație, începea să râdă, și mă simțeam aiurea de tot. Părea, în momentele alea, că diferența de vârstă dintre noi doi devine evidentă.

„Nu înțelegi”, i-am spus. „Chiar dacă tu crezi, în mod greșit, că o femeie poate fi redusă doar la organul ei reproducător, nu trebuie să o spui. Femeile se vor simți jignite.”

Din păcate, M., în loc să-și ceară scuze și să-și revizuiască comportamentul, a zis că-l „doare în pulă”. „Foarte urât”, am replicat eu.

Îmi era milă uneori când mă gândeam la mama lui. Eu îi toleram lui M. multe chestii pentru că făceam sex cu el și pentru că era fenomenal. Dar biata lui mamă trebuia să-i tolereze astfel de măgării doar pentru că era fiul ei. Fără să primească nimic în schimb.

Sinceră să fiu, niciodată n-am înțeles cum gândește un misogin. Cum poate desconsidera și urî femeia, după toate lucrurile pe care le facem pentru ei. În primul rând, dacă n-am exista noi, ei n-ar putea să aibă copii. Misoginii spun că toți marii oameni de știință, toți învățații și filozofii, din cele mai vechi timpuri și până astăzi, au fost bărbați, că femeile nu-s în stare de nimic. Ei bine, dacă-i așa, de ce nu au fost în stare să inventeze o modalitate de a procrea singuri, de a rămâne gravizi și a naște fără ajutorul nostru?! Pentru că nu-i duce mintea, de aia. M-am înfierbântat și am chef să-l sun pe M., să-i spun că e un bou fiindcă e misogin, și să renunțe imediat la misoginism, fiindcă misoginismul e o prostie. Când îl sun, vocea lui însă îmi provoacă reverii erotice, așa că încep să mă dezbrac lent și convorbirea noastră, dintr-un reproș la adresa misoginilor, se transformă în cu totul altceva. După ce terminăm și închid telefonul, mă simt cumva murdară. Ca și cum, pentru un început de partidă de sex, grozav, ce-i drept, am trădat cauza tuturor femeilor din lume.

Ela, 1 septembrie 2003, 23.55 pm

Jurnalul Elei (5)

Sunt foarte, foarte fericită! De jumătate de oră nu m-am mai gândit nici măcar la M, într-atât sunt de fericită! Am trimis, în calitate de colaborator, un articol, în care am pus tot sufletul meu, la o cunoscută revistă de femei – revista mea preferată! – și a fost acceptat! Sunt în culmea fericirii... Copiez articolul mai jos, ca să-l am la îndemână și să-l recitesc, dacă o să mi se întâmple cândva să-mi pierd încrederea în mine. Sunt, de azi, și jurnalistă!!!

„Deschid ochii incet, imi dezlipesc pleoapele cu mare grija pentru ca in ajun tocmai am citit pe Eva. ro ca deschisul

ochilor brusc poate sa faca riduri. Deschid intai un ochi, pe urma pe celalalt. Constat ca masca de fata pe care mi-am lipit-o ieri noapte de chipul meu neasemuit s-a intins pe perna. E semn bun, inseamna ca a intrat in piele... Ma dau jos din pat, intai cu un picior, apoi cu celalalt, pentru ca aseara am citit pe Ele.ro ca datul jos din pat cu ambele picioare deodata provoaca varice.

Intru in baie. Ma uit in oglinda. Arat un pic ca dracu', dar cine ar putea fi atat de porc incat sa-i pretinda unei femei sa arate bine la ora 4.30 dimineața? Doar un barbat, firește, un porc misogin. Ma apuca furia. Dupa ce ca gatim, facem cumparaturi, creștem copii, mai vor si sa aratam bine. E o lume atat de cruda... Dar intr-o zi, noi vom prelua puterea... Am citit asta tot aseara, pe Kudika.

Iau periuța de dinți si incep sa-mi perii podoaba dentara, proaspat detartrata la un cabinet de fite. Stupoare!!! Pentru prima data de cand o folosesc, imi dau seama ca periuța mea de dinți are forma de penis. E rotunjita la varf. O arunc cu un tipat fix in wc. Porcii dracu'. Vor sa ne gandim la sex si atunci cand ne spalam pe dinți. Firește, e o conspirație, vor sa ne incepem ziua gandindu-ne la sex. Vor sa ne domine. Sa ne subjuge. Sa ne depersonalizeze. Sa ne foloseasca. Lasa ca o sa le aratam noi lor intr-o buna zi! Vom refuza sa mai gatim, sa mai facem sex si sa nastem copii. Vom sta toata ziua la plaja. Și cand e frig vom, vom... nu stiu, vom dormi.

Pun cafeaua pe foc. Ma aplec puțin mai mult si imi ia parul foc. La naiba! E vina barbaților... ne cer mereu sa avem bucle, sa fim seducatoare. Nu ne merita.

Sunt disperata. E deja ora 5 am. La 9-30 trebuie sa fiu la birou si nu stiu inca cu ce sa ma imbrac. Astazi avem si ședința. Aleg bluza mov. O imbrac in fata oglinzii. Nu-mi plac sanii mei. Sunt prea mici. Nenorociții, ne supun mereu la presiuni sa avem sani mari. Refuz! imi sta bine bluza mov, dar constat ca decolteul este prea adanc. Șeful, un porc misogin, se va holba in decolteul meu si va uita sa imi aprecieze inteligenta si personalitatea. Aleg alta bluza, este inchisa pana in gat. O imbrac.

Partea mai grea acum incepe. Nu stiu ce justa sa aleg. As alege una simpla si eleganta, dar mi se muleaza pe fund si

porcul misogin de designer se va uita la fesele mele nonstop in loc sa imi aprecieze creativitatea. Stiu ca sunt foarte creativa, nu trebuie sa las lucrul asta sa treaca neobservat. Am gasit chiar si un head pentru o reclama la cafea. Ii spunea: cafeaua ta, cu dragoste. Eu as cumpara o cafea care vine cu dragoste la pachet. Nu mai gasesti dragoste in ziua de azi. Porcii vor doar sex.

Se face 6 am. Sunt disperata. Mai am doar 3 ore si jumatate. Cafeaua a dat in foc, a ars si ibricul. Porcii naibii! Vor sa ne si imbracam si sa si gatim in același timp. Cum sa le facem pe toate?!

Aleg in final si o fusta. Incep sa ma pieptan. Imi dau seama ca imi este imposibil sa termin toate astea pana la 9, cand trebuie sa ies pe usa. Aleg sa trec pe la un salon de hairstyling in drum spre birou.

Mi-au mai ramas doar doua ore, vai de capul meu... incep sa ma machiez. Ma resemnez la gandul ca nu voi reuși sa ajung la birou inainte de 1. Asta este, voi inventa o scuza. Porcul misogin de sef va trebui sa ma creada. Cum mama naibii isi imagineaza ca ne-am putea spala, epila, imbraca, pieptana, machia, in numai patru ore si jumatate?! Barbatii sunt inumani.

La 10 sunt gata cu machiajul. Plec. Ma urc in lift. Liftul se blocheaza intre etaje. Lncep sa tip si sa bat cu poșeta in usa, poate m-o auzi cineva. Tin la indemana spray-ul paralizant, pentru ca nu se stie niciodata cine ar putea sa vina si sa incerce, chipurile, sa ma salveze. Barbatii vor doar sex. Nu trebuie sa fiu prinsa niciodata pe picior greșit! Aștept. Ma uit disperata la ceas, se face 10.40. Un bou bate in usa liftului si injura. Barbatii sunt niște creaturi scarboase. Mereu injura. Firește, daca se gandesc numai la sex.

Vine un mos si deschide usa, imi intinde mana. Nu ma mai așteptam de vreun sfert de ora sa fiu salvata, asa ca sunt luata prin surprindere si ii dau cu spray paralizant in ochi, in timp ce strig: „Vrei viol, las' ca-ti dau eu viol!!!". Cade. Raman in lift. Dupa un sfert de ora, apare un alt barbat. Vreau sa ii dau si lui cu spray in ochi, ca sa fiu sigura, dar spray-ul mi s-a terminat! Ma salveaza. Nu-i mulțumesc, nu-i arunc nici macar o privire. E datoria lui, de barbat, sa ma salveze. Porcul. Sigur si-a imaginat ca face sex cu mine.

Ies pe usa blocului si ma indrept spre salon. Un individ imi deschide usa si spune ca arat bine in dimineața asta. Magarul! De abia ma abțin sa-l injur! Cine stie ce porcarii isi imagineaza cand se uita la mine... Vrea sa imi aranjeze parul. Refuz. Cer sa fiu luata in primire de o femeie. Imi spune ca sunt in tura numai barbati. Fac scandal, bat cu piciorul in podea. Ii intreb de ce nu angajeaza femei, de ce se considera superiori femeilor. Ma enervez in ultimul hal si plec.

Stau in statie. E ora 12. Hotarasc sa ma duc necoafata la birou. E prima data cand mi se intampla asta in ultimii 6 ani. Dar cred ca este totuşi o idee buna. Trebuie sa fiu apreciata pentru personalitatea mea, nu pentru cum arat. Un individ dubios se tot fataie in jurul meu in statie. Ma dau la dreapta, se da si el. Şi tot asa. Un porc. Imi vine sa vomit. Sigur isi imagineaza ca face sex cu mine. Imi spune ceva, instinctiv bag mana in geanta dupa spray-ul paralizant, imi amintesc ca s-a terminat. Imi cere sa ma dau din usa chioşcului, vrea sa-si ia tigari. Auzi, porcul! Sa ma dau la o parte, doar pentru ca sunt femeie! Şi eu unde sa ma adapostesc de burnița? Autobuzul soseste, in sfarsit. Dau sa ma urc. Incredibil!!! Un barbat se baga in fata. Il fac magar, idiot, porc, barbar. Ii spun ca nu se poate baga in fata unei femei. Ii cer sa imi dea mana sa ma ajute sa urc. Ma injura. Refuz sa mai iau autobuzul plin de barbati necioplіti. Trebuie sa luam atitudine!

Fac cu mana unui taxi. Nu opreşte. Magarul, trece pe langa mine si ma stropeşte. Intotdeauna, cand ploua, maşinile stropesc femeile. Barbatii nu sunt stropiti niciodata. Conspirație nenorocita... lasa ca ii vom pune noi capat intr-o buna zi.

Opreşte un alt taxi. Ma invita sa ma urc in fata. Ce obsedat! Vrea sa se uite la sanii mei tot drumul. Refuz sa-l mai iau si aştept altul.

Vine un autobuz gol. Renunț la ideea de a mai lua taxiul, si asa toti taximetristii sunt barbati. Scarbos. Special s-au facut taximetristi, ca sa se uite la sanii calatoarelor in timp ce conduc. Protestez impotriva taximetristilor. Am sa scriu un articol pe tema asta, cand ajung la birou.

Ma urc in autobuz. Aștept sa imi dea un barbat locul. Cred ca barbatii nu ar trebui sa stea pe scaun. Numai asa putem fi egali. Un mos se simte si se ridica. Porcul... s-a ridicat doar pentru ca urmeaza sa coboare! Ma asez. La radio spune ca urmeaza zile cu ninsoare. Ce misogini! Auzi, ninsoare.

Porcul de langa mine citește libertatea. Pe prima pagina sunt niște sani dezgoliți. Magarul poate ca are chiar in momentul asta o fantezie erotica. Nu ma mai mira nimic. E injositor. Pornografia ar trebui sanctionata cu inchisoare pe viata.

Se urca o tipa. E foarte draguta, dar vai! Observ ca e gravida. Ce pacat, e atat de tanara. Nu are nici 30 de ani. Ma ridic si intru in vorba cu ea. Ii explic ca societatea a evoluat si ca un avort este in zilele noastre cea mai naturala cale de a rezolva problema. Se uita urat la mine. In ce hal a ajuns tara noastra... nici la femei nu mai gasesti intelegere. Se tine de mana cu un bou. Fireste, a pacalit-o sa ii faca un copil, ca sa o tina la cratita. Ce pacat. Ar fi putut ajunge prezentatoare TV.

Ma suna un coleg, imi spune ca a inceput ședința fara mine, pentru ca am intarziat trei ore. Firește! Pentru ca sunt femeie, isi inchipuie ca se pot dispensa de mine atat de ușor. Daca eram barbat, m-ar fi așteptat sa ajung.

La radio se vorbește despre un concurs de tricouri ude. E hidos. In semn de protest, ma dau jos din autobuz. Iau un taxi. Taximetristul pune o caseta cu o melodie care incita la sex. Incredibil, cata nesimțire. Ii cer sa opreasca. Ma dau jos. De nervi, tocul mi se infige in mocheta mașinii, pantoful imi iese din picior si vai! Cad in genunchi intr-o baltoaca. Vreo 20 de barbati se uita la mine si rad. In ce lume traim! Cat de cruda este realitatea. Brusc, imi doresc sa nu ma fi nascut niciodata."

Tema articolului este misoginismul bărbaților din România. Cred că mi-a ieșit grozav, și am evidențiat punctele importante... Îl sun pe M., să-i comunic și lui vestea.

....

L-am sunat pe M. și i-am spus că am devenit colaboratoarea revistei mele preferate. Dezastru... M. nici nu auzise de revista asta... Dar nu-i nimic, asta nu mi-a tăiat câtuși de puțin elanul. Sunt foarte fericită! Cred că, în curând, renunț la publicitate, fiindcă e mult mai distractiv și mai recompensator să fii jurnalistă.

....

Am mai stat o oră ca pe ace, timp în care am băut foarte multă cafea. Mi-am făcut un ness, l-am băut, pe urmă mi-am făcut o cafea la ibric, pe care am băut-o cu puțin lapte semi-degresat. După aia mi-am făcut un cappuccino la plic și l-am sunat din nou pe M. Nu-mi dădea deloc pace ideea că el nu auzise de revista mea preferată. Trebuia să discut cu el, să mă conving:

„Bună, tot eu sunt!”, i-am zis.

„Da, ce e, zi. Sunt puțin prins cu niște treburi”, a spus el.

Mi s-a părut că aud o voce feminină pe fundal, ca și cum s-ar fi văitat. Scotea niște sunete de genul „Ai... Ah... o, da...” M-am gândit că, probabil, e mama lui. Mai mult ca sigur, nu se simțea bine. Îmi spusese că are probleme cu reumatismul.

„Ești cu mama ta?”, l-am întrebat.

„Ce?”, a zis el. „Unde să fiu cu mama?”

„Păi nu știu”, zic. „Mi s-a părut că aud o voce de femeie lângă tine.”

„A, mda, asta. Da, sunt cu mama”, zice el.

„Ce drăguț!”, exclam eu. Într-adevăr, mi se pare înduioșător să petreci după-amiaza de duminică în familie, în loc să ieși prin baruri cu amicii tăi bețivi și depravați... Cred că M. e pe cale să se schimbe. Se maturizează, simt eu lucrul ăsta.

„Termină, Elena”, mi se pare că aud din telefon. Probabil am auzit greșit, a zis de fapt, „Termină, Ela”.

„Ok, ok, termin”, zic. „Te sun mai târziu. Voiam să vorbim ceva, dar dacă ești cu mama ta nu

vreau să te rețin mult. Știu ce important e să fii cu familia.

„Pa”, zice el, după care nu se mai aude nimic.

Puii mei... Probabil a închis.

Ela, 2 septembrie 2003, 22.34 pm

2012

what matters most is
how well you
walk through the
fire.
(C. Bukowski)

1. Memories of a loser

We'll be like this beautiful literary freaks. Being brilliant, and dark. Sexy.
(Prozac Nation)

Cu B. trebuie să mă văd la 6. Undeva prin Centrul Vechi, mi-a spus la telefon. Undeva unde e mai puțin naspa, vezi tu, poate la Niște domni și fii, pe terasă la Fire sau în căcatul ăla din pasaj de lângă Mes Amis, are bere ceva mai ieftină. Sau vizavi de Suburbia, pe terasa din colț. Dacă nu, în Argentin. Cam la asta se reduce acum o bodegă din Centrul Vechi pentru noi – un loc unde e mai puțin naspa. Să fie mișto, asta nici nu se pune problema.

Cel mai nasol e în weekend. Fauna care circula în urmă cu vreo 2-3 ani prin Vama Veche se strânge acum pe aici. Pițipoance pe tocuri, curve trecute, băieței la patru ace, minore în călduri, cocălărițe cu câte o javră mini în lesă, căreia îi dau apă din scrumieră, odată campate la o terasă, și o întreabă – „E bun, mămică? Ți-e călduț tare?" Dar javra nu răspunde, doar lipăie cu disperare.

Mai trec uneori și cocote în pragul pensionării, cu acea privire ucigătoare întipărită pe chip, care ar vrea să facă orice fel de crimă fiindcă sunt – și vor fi din ce în ce mai mult – lăsate pe dinafară, de acum înainte. Într-o seară de duminică, la un pahar de bere și ceva cu garnitură de cartofi prăjiți, am văzut-o pe mama în compania unui străin între două vârste. Pe terasă la El Comandante, vizavi de Teatrul de Comedie. Am ocolit-o, trecând pe trotuarul de vizavi, deși e foarte posibil să mă fi remarcat. Eram cu A. și cu B., iar A. strigase „Hei, M.! Aia de-acolo nu-i mă-ta?" Însă, și dacă aș fi trecut pe lângă ea, sau chiar dacă m-aș fi așezat la masa vecină, reacția ei ar fi fost aceeași: a întors capul în cealaltă parte.

E o seară frumoasă și caldă de 15 iunie, vineri, deși e puțin prea devreme, încă mai e un pic prea cald pentru praful ăsta căcăcios care ți se așază în bere și agitația asta neverosimilă, imbecilă, căreia nimeni n-ar putea să-i găsească vreun rost. Pizde care țipă ca apucatele, de parcă cineva tocmai le-ar fi aruncat în mare, iar apa e rece. Dar nimeni nu le-a aruncat în apă, fiindcă suntem în căcatul ăsta de București, ci doar le-a cumpărat câte un păhărel cu umbreluță, sau o bere cu limonadă cu 1,9 % alcool.

Astăzi B. face 18 ani.

Vârsta mea din 2002.

Pe strada aia care dă în ulița unde în capăt fusese Suburbia – morții mamei lor, Șelari, Blănari, Gabroveni, pentru mine sunt o uriașă oală prin care se învârt proști, ca niște legume tocmai puse la fiert – în mijlocul ei, se află o terasă pe care o detest din tot sufletul, pentru că în fiecare noapte e plină ochi cu cocalari. E mare, cea mai mare de pe strada respectivă, cu multe mese și aparate din alea care toarnă apă pe tine. Acolo mă așez, așteptând să se facă 6. Să mă văd cu B. îmi place mult, uneori, să merg în locuri pe care nu le sufăr. Să stau în mjlocul unor oameni pe care-i disprețuiesc. Chestia asta te întărește. Te inspiră. Te face să-ți dai și mai bine seama ce ești tu, de ce apreciezi atât de mult ceea ce ești.

B. spusese că va da paranghelii peste paranghelii tot week-endul. Mă rugase, încă de marți, să-mi fac plinul de somn pentru weekendul ce urmează să vină. Alina, mă-sa porno, i-a lăsat mulți bani și s-a cărat la mare. Era fericită că B. se prezentase la Bac, după ce o amenințase o iarnă întreagă că n-o s-o facă. “Îmi bag pula, înțelegi? Nu vreau să fiu parte dintr-un sistem imbecil! Nu mă interesează să dau Bac-ul. Nu mă interesează să iau Bac-ul. Nu mă interesează să am o diplomă. Nu

vreau să dau la facultate. Nu vreau diplomă de licență. Nu vreau să am job. Nu vreau să sug pula unui șef pentru un căcat de sumă de bani, amărâtă, pe care mi-o poți da și tu, la fel cum ai făcut-o până acum. Nu vreau să-mi găsesc o pizdă proastă pe care s-o iau de nevastă. Nu vreau să fac copii cu ea. Nu vreau să fac copii cu nimeni, decât poate cu M., dacă asta ar fi posibil. Nu vreau să am mașină. Nu vreau casă, vreau să dorm pe niște cartoane putrezite în Cișmigiu. Nu vreau să am buletin, de asta i-am și dat foc. Nu vreau să votez în vecii vecilor. De ce să aleg o bovină care să conducă o țară în care nu cred? Și, dacă aș crede în ea, cu atât mai puțin – de ce să aleg o bovină să conducă o țară pe care o iubesc, cât timp am văzut că există și oameni geniali pe lume? Nu vreau să renunț la alcool, droguri și sex pe apucate. Nu vreau să nu mai fug de acasă. Nu vreau ca în serile de weekend să stau în fața televizorului și să fac laba, în loc să mă fac muci și să borăsc în budele din barurile din centru. Nu vreau să devin heterosexual. Nu vreau să umblu pe străzi îmbrăcat, dacă e una din zilele în care am chef de nudism. Nu vreau să respect băbăciunile și gravidele, vreau să am dreptul să respect numai oamenii inteligenți. Nu vreau ca, dacă se va constata că sunt nebun, să fiu internat într-un spital, ci vreau ca din nebunia mea să pot face lucruri mișto, interesante, cum ar fi arta. Nu vreau să trăiesc întreaga mea viață într-un singur oraș. Nu vreau să văd timp de câțiva ani aceleași moace pe stradă și în fața blocului. Nu vreau să mă abțin de la a ucide, a lovi, a preacurvi, a invidia, a fura, dacă așa simt. Nu vreau să mi se impună valori. Nu am nevoie să mi se spună pe cine să iubesc și pe cine să disprețuiesc. Nu vreau să-mi pese vreodată de ceea ce cred cei din jur despre mine. Nu vreau ca la 20 de ani să nu mai merg cu nașul, ci cu bilet. Nu vreau magazine cu aer condiționat, vreau magazine cu sigle comuniste, autentice, frumoase, cu litere rotunjite și ușor

stupide. Nu mai vreau manelişti în jur, nu vreau profesori agramaţi şi profe care se udă atunci când sunt strigat să ies la tablă. Nu mai vreau ipocrizie, falsitate, snobism, prostie, superficialitate, laşitate. Vreau doar să fiu eu, aşa cum sunt în zilele în care mă iubesc mai mult decât voi iubi, vreodată, o altă fiinţă umană. Vezi? De ce pula mea să dau atunci Bac-ul?", o întrebase B. pe Alina, făcând şi un gest teatral cu mâna, de încheiere.

Ascultasem tot monologul lui din hol, în timp ce fumam o ţigară. Mă întrebam, nostalgic şi gânditor, dacă, în urmă cu 10 ani, pe când aveam 18 ani, aş fi fost capabil de un astfel de monolog reuşit. Sigur, gândeam şi pe atunci toate lucrurile astea. B. le luase de la mine, iar acum le recunoşteam în el fără să am acel sentiment stupid al omului care se simte plagiat, se simte prădat de propriile lui gânduri, ci sentimentul magnific că am ajutat la trezirea şi creşterea unei fiinţe umane sublime. Simţeam că m-am multiplicat, iar asta îmi dădea o senzaţie grozavă de libertate. Aşadar, există cineva aproape identic cu mine pe lume. Aşadar, dacă voi muri mâine, nu va fi ca şi cum aş fi murit de tot. Alegerea de a rămâne în viaţă îmi aparţine acum mai mult ca niciodată. Nu mai e o datorie, e pur şi simplu o opţiune. Era foarte eliberator gândul, iar apoi senzaţia a venit ca un vânt puternic, ce mi-a înlăturat o greutate din creştetul capului, greutate pe care o ţinusem acolo ani buni, care mă apăsa cel mai mult în dimineţile mahmure, care fuseseră de-a dreptul atroce în ultimii ani. Mă apăsa şi mai tare în momentele de boală, era singurul impediment rămas în calea libertăţii totale pentru care, credeam cu convingere, venisem pe lume în urmă cu 28 de ani.

Dar apoi, imediat după senzaţia asta minunată, a venit tristeţea. O tristeţe de moarte, care m-a făcut să mă mănânce ochii, nasul, am intrat în bucătărie, am deschis frigiderul lui B. şi am scos o bere. B. era aşa cum fusesem eu, şi aşa

cum încă mai sunt. Dar ce făcusem? Crescusem o ființă desăvârșită într-o lume mai de căcat ca niciodată. Mie mi se potrivise să fiu atât de autentic și sincer în lumea în care EU avusesem 18 ani. Lumea de atunci, cea pe care melcul Ovidiu o ducea în spinare, iar țapul Marius o acuza de diferite imperfecțiuni tragice, ajungând chiar să o blesteme atunci când apărea în oglindă, fusese altfel. Fusese uneori imbecilă, scârboasă, dar fusese cumva mai sinceră, pentru că era mai în derivă decât cea de azi. Încă mai căuta un sens, încă își mai punea întrebări, pe când asta de astăzi crede că l-a găsit: bani și prefăcătorie. Asta e valoarea supremă a anului 2012. Una e scop, cealaltă mijloc. Și, cel mai grav, din lumea asta a dispărut nevoia de a fi alături de ceilalți. Nimeni nu se mai bagă în seamă cu tine într-un bar doar de plăcere. Nimeni nu-și mai permite să-și piardă timpul. Nimeni nu mai vrea să cunoască oameni, pentru că i se pare că n-are ce face cu ei, nu are ce profit să scoată de aici. Lumea nu mai vrea sex și distracție. Deadline, cerere de concediu, ședință, corporație, șef, somn, sală, aerobic, ieșire scurtă cu fetele, e-mailuri, deadline depășit, telefoane de firmă, rata la bancă, cerere de concediu respinsă, Facebook, poze compromițătoare, aveam aparat dentar, ochelari și sânii inexistenți, dacă le pui pe Facebook am încetat orice prietenie, mărire de salariu, supermarket, team building, dar să nu uităm că suntem și snobi, ia să intrăm într-o librărie, recomand Cărturești, dă bine, vai, dar ce carte să citesc? ia, fată, un Dan Puric, se zice că e mișto, Doamne, ce șunci am făcut, nu știi un nutriționist bun?, televizor, talk-show-uri, fată, o urăsc pe Drăgușanu, ce tare mi-aș dori să fiu în locul ei, ai văzut ce bronz bestial are?, al dracu' Mazăre, numai bunăciuni fute ăsta, mă piș pe el de Mazăre, Becali e mult mai tare, are zeci de gardieni la poarta casei. Mda. Criza a transformat o Românie naspa într-o Românie sinistră. Iar tristețea

mea creștea, risca să mă dărâme pur și simplu pentru multe zile de acum înainte, ca în dimineața în care aproape m-am înecat pe plajă, pe vremea când plămânii mei groaznic de obosiți nu mai puteau funcționa, nu puteau da afară apa înghițită, chiar dacă ea putea însemna moartea – zilele în care eram mult prea obosit ca să pot lupta pentru aerul pe care să-l respir.

Doar 3 ani au trecut de atunci.

B. era o ființă perfectă într-o lume de căcat. Eu făcusem asta, și el avea să sufere pentru orgoliul meu, pentru nebunia asta de a-mi crea o clonă, un amic în care să mă privesc și să mă bucur de imaginea pe care o văd acolo. Dar, poate, mi-am spus în timp ce terminam berea, iar B. o pupa pe mă-sa, se împăcau, dar nu avea să urmeze și un sex de împăcare fiindcă B. știa că sunt în hol, în plus amândoi erau treji, poate că el ar fi devenit așa oricum. Poate de asta a fost atras de mine încă de la început. Era o minciună, firește, dar a fost bună cât să dau pe gât ce mai rămăsese în cutia de bere, și B. să apară cu zâmbetul lui vampiric și să zică – „hai să bem, gata, am calmat-o", și să-mi fluture în același timp câteva bancnote de 2 milioane de lei vechi, banii pentru distracția din seara aia, oferiți de Alina, în schimbul promisiunii lui B. că se va mai gândi la tot căcatul ăsta cu Bac-ul.

„Doriți să comandați?", mă întreabă o pușstoaică, răsărită de niciunde, cu un meniu în mână, pe care mi-l întinde.

„Da", zic. „Un Ciuc normal și un Radler."

„Ok, imediat", zice.

În timp ce-mi așază berea cu limonadă pe cartonaș mă gândesc că astea sunt niște sacrificii pe care trebuie să le faci uneori. Trebuie să bei și bere cu limonadă. Trebuie să înțelegi pe deplin lumea prin care te învârți.

„Ne vedem mai devreme? Hai la 5 că nu mai poooot! Tre' neapărat să te văd", îmi zice B., la

telefon.

„Bine”, zic eu. Îi spun că sunt la terasa naşpa, aia pe care n-o putem noi suferi.

„Acolo unde m-am pişat eu într-o dimineaţă pe bar?”, întreabă B.

„Cred că da”, zic.

“În 20 sunt acolo!”

Termin berea cu limonadă, beau şi berea normală. Unde pula mea să stau cu B., mă gândesc, toate terasele de pe aici au început să fie naşpa. De fapt, nu numai de aici. Bucureştiul a devenit un mare căcat cu moţ, împuţit, plin de muşte, re-re-putrezit.

Două pizde naşpa, corporatiste scăpate azi mai devreme, ca prin minune, din lesa dătătoare de leafa la sfârşitul lunii, se uită frumos la mine. Mă enervează urâtele care ies la agăţat. Ia-ţi, în pula mea, ceva de băut şi stai flexată, în două labe, aşteaptă să te agăţ EU. Fiindcă, dacă eşti urâtă, e clar că eu trebuie să vin şi să te agăţ într-un anumit moment, când sunt fie mort de beat, fie mort de sictireală. Într-un moment în care nu mai contează nici cât negru sub unghie că eşti urâtă. Oricum n-o să te ţin minte a doua zi, şi oricum o să te dau afară din casă cât timp încă mai sunt beat. Altfel, dacă vii tu ca proasta la mine, poate mă prinzi treaz sau nu suficient de beat şi nu iese nimic. Astea două nu s-au mulţumit cu zâmbitul, ci s-au oprit ca două curci bete în mijlocul drumului. Îmi fac semne. Pula mea, poate mă cunosc ele de undeva. Dar nu-mi vine nimic în minte, aşa că mă întorc la berea mea. Aia mai înaltă şi mai urâtă îşi ia inima-n dinţi şi mă strigă:

„M.!”

„Da, io”, zic.

„Ce faci, măi? Nu ne mai recunoşti?”

„Nu”, zic.

„De la job... De unde ai lucrat tu... Eram colegi de birou.”

Job?, mă gândesc. Astea delirează. După aia îmi pică însă fisa... două proaste, din perioada mea de jurnalist. Angajatele lui G. Pula mea, ce vremuri.

„Gata, știu. Scuze, am o memorie oribilă zilele astea."

„Nu face nimic. Cum o mai duci?", mă întreabă aia mai puțin urâtă. Mi-o amintesc acum – când s-a pus la masa mea, neinvitată, bineînțeles – foarte clar. Ultima dată când am văzut-o, umbla prin birou cu un coșuleț în mână, colecta donații pentru cadoul lui G. A fost chiar în ziua în care i-am cumpărat fostei mele șefe o capră de pluș și am băgat-o în depresie. Mă mai întreb uneori dacă G. nu ar fi avut cumva soarta Elavacii dacă, din întâmplare, i-aș fi cumpărat o vacă sau un elefant femelă sau, și mai rău, o scroafa, în loc de capră. Norocul ei. Unele pizde au un noroc chior, nemeritat.

Mă uit la astea două așezate pe scaun, în fața mea, deși nimeni nu le-a dat voie să se așeze și realizez că în general corporatistele au mai mult tupeu față de alte pizde. Sunt învățate să lupte zi de zi ca să mențină un echilibru, imposibil de altfel, între muia pe care sunt obligate să o ia și ceea ce ele numesc apărarea propriilor drepturi.

Ca să nu mă plictisească păsăricile și mai tare, încerc o conversație:

„Și G., mai știți ceva de ea?"

„Daaaa, G.! Mai ții minte ce faze naspa i-ai făcut, săraca, mereu te pomenea... Ai fost cea mai solicitantă perioadă din viața ei profesională!", exclamă urâta. „Și-a dat demisia de la revistă, de la Clopoțica, în urmă cu un an și jumătate. Știi că s-a măritat, nu? Cu un iranian, sau irakian, ce era, fată? Mă rog, un arăbete. Cam trecut, pe la 60 și ceva de ani. Da' știi ceva? Eu o înțeleg. Mai bine iei un străin, chiar și mai bătrânel, dar care știe să respecte o femeie. Păi nu vezi ce-i la noi? Toți bărbații-s niște porci."

În timp ce urâta spune replica asta, o concluzie care te lasă fără drept sau dorință de răspuns, fiindcă cu astfel de proaste nu are rost să schimbi impresii, poate doar fluide dacă ești grozav de beat, dar nici măcar alea, realizez că uneori fiecare om are o anumită replică, just a line, din care îi poți deduce întreaga personalitate, cât are el acolo. Din „toți bărbații-s niște proști" a urâtei am înțeles la ce vârstă i-a venit ciclul, când s-a privit pentru prima dată goală în oglindă, cum a căpătat complexe de inferioritate, cum a fost prima ei partidă ratată de futut, cum a rămas însărcinată și a făcut avort, cum s-a cuplat cu un prost și și-a făcut planuri stupide că va deveni nevasta cuiva, cum i-a dat ăla papucii, cum a agățat un tip într-o noapte și respectivul a făcut mișto de ea... și altele, dar mi s-a făcut somn și silă. Vreau să vină B,, să mergem undeva să bem.

Îmi aduc, brusc, aminte de A. Nu ne-am mai văzut de trei săptămâni. Anul ăsta, relația noastră parcă s-a cam răcit. E drept, de doi ani a terminat cu chefurile, a avut o perioadă cât a fost bolnav, a stat în spital și a trebuit s-o lase mai ușor cu băutura. Habar n-am dacă asta a avut ceva de-a face cu rărirea întâlnirilor noastre. Poate că a venit acea perioadă în care trebuie să petrecem mai puțin timp împreună. Ne știm de atâta timp, amintirile mele sunt multe cu el și pe undeva e bine să le mai răsfirăm. Cu toate astea, l-aș suna acum. Să bem 20 de beri împreună și să-l întreb dacă mai ține minte cum le-am tras-o pocitelor alea, în Vamă, în urmă cu 10 ani. Cu Elena... Sau cum a băut cu hip-hopiștii pe tren și cum i-au blestemat pirandele sticlele cu băutură pe care le ducea în Vamă... Mda. De multe ori, mi-e dor de cele mai distructive ființe din lume. Cred că știu și care-i motivul.

„Și tu... lucrezi undeva?", mă întreabă urâta-mai-puțin-urâtă.

'Te-n pula mea, mă gândesc, firește că nu. Evident că nu. Dacă mai treceam printr-o

experiență de tipul ăleia cu G., acu' aș fi fost la pârnaie. Cât să se poată abține omu'? Nu. Nu muncesc. De vreo doi ani am tăiat și relațiile cu ai mei, total, chiar si acolo unde conta, adică financiar. M-am întors la trăit pe banii pizdelor. Dacă vreuna o să mai aibă soarta Elavacii într-o bună zi... well, e riscul lor.

„Nu", zic.

"Îmi pare rău!", zice aia mai urâtă, cu o neprefăcută părere de rău. Probabil, în mintea ei, a nu avea job – deci pula cuiva de supt – e cel mai tragic lucru care se poate întâmpla unei ființe umane.

De fapt, A. nu e cea mai nepotrivită persoană de care să te apuce dorul. Căcat, în urmă cu 4 nopți, mi-a fost dor de R. M-am trezit noaptea, mi-am aprins o țigară, eram cam amețit și am bâjbâit până la balcon. Era răcoare acolo și am fumat o jumătate de pachet, până aproape să se lumineze. Copacii vuiau, se smuceau cu putere, venea furtuna, adiau și ceva picături de ploaie, reci, și mi-am amintit de începutul toamnei în care am mers lângă ea, în tren, spre mare. Avea ochii altfel decât până atunci. O iubeam deja de vreo 2 ani, atât cât puteam eu iubi pe vremea aia – mult, enorm, mi-aș spune acum, când n-aș mai putea iubi pe cineva nici a mia parte din cât puteam iubi în urmă cu câțiva ani –, dar niciodată nu-i mai văzusem ochii atât de mari, atât de expresivi, ca și cum ar fi putut înghiți universul cu ei, toți copacii pe care îi vedeam pe geamul împuțit al vagonului, toate animalele, vii sau moarte. Cu ochii ăia îmi venise în minte în noaptea în care mi-am dat seama că mi-e puțin dor de ea. Spre dimineață însă am adormit. Am reușit să uit. Și pe R., și ochii lui R., și trenul care alerga spre mare.

Se întâmpla ceva ciudat, oricum. La numai o noapte după ce-mi fusese dor de ea, mi s-a făcut poftă de tras pe nas. Nu mi se mai întâmplase în ultimii doi ani, de când renunțasem la plăcerea

asta, forțat de împrejurări. Simțeam chiar mâncărimea aia în nări, despre care presupuneam că e doar o metaforă, atunci când o auzeam. Dar uite că pentru mine nu era deloc o metaforă, era chiar foarte concretă... pe urmă chiar mi s-a înfundat o nară, pentru câteva secunde, așa cum mi se întâmpla în timp ce praful urca, nu tocmai bine fărâmițat, din cauza condițiilor adesea improprii în care eram siliți să ne drogăm, ca ultimii aurolaci. N-am înțeles niciodată de ce pentru consumatorii de droguri nu se organizează spații speciale, destinate exclusiv acestei activități. Fumătorii au fumoar, bețivii au bodegi, futangiii au bordeluri, noi avem...bude. Dar, mă rog, cine știe când o să mai trag pe nas, așa că problema nu mai e de actualitate.

„Păi și nu-ți cauți?", întreabă din senin urâta.

„Huh?", zic eu. Mă gândeam să caut droguri, pula mea, nu mai știu de la ce plecasem.

„Job, zic. Nu cauți? Stai așa, unemployed?!"

„Păi deh", zic eu. „Mi-e lene să caut.

„Vai de capul meu", orăcăie urâta. „Ești nebun?! Revino-ți, băiete, cu asta nu-i de glumă! Trece timpul... Pierzi ani buni... Ce-o să faci tu la pensie, cu așa puțin timp în câmpul muncii? Câți ani ai lucrat, în total?"

„Nu știu... patru luni."

„Toată viața?!!!"

„Păi... da", zic eu.

„Vai de capul meu...", zice, dar de data asta pe un ton resemnat, ca și cum nici nu mai merit să-și piardă timpul cu mine. Foarte bine, mă gândesc, ia cară-te în pula mea de aici și lasă-mă să-mi termin liniștit berea. Chem ospătărița, îi mai cer un Ciuc.

„Eu de la 16 ani lucrez. Și ca să mă întrețin, dar mai ales pentru că așa se face, asta e societatea de azi. Numai așa poți avansa. Dacă nu începi devreme, încă de pe băncile școlii, n-ai făcut nicio treabă. Nu mai ai apoi vreme să-ți construiești o

carieră”, declară urâta, iar aia ceva mai puțin urâtă o aprobă din cap.

„Doriți să comandați?”, le întreabă puștoaica cu șorț pe urâte.

„Mda”, zice urâta, răsfoind meniul. „Adu-mi un frappe și o apă plată.”

„Și mie la fel”, zice mai-puțin-urâta.

„Dar de ce e atât de important să ai o carieră?”, o întreb pe urâtă, dar cu un sfert din ochiul stâng mă uit și la mai-puțin-urâtă, ca să nu creadă că o las pe dinafară.

Puștoaica aduce băuturile, ni le așază frumos în față, pleacă.

„Cum adică?”, întreabă fosta mea colegă, complet uluită, băgată în ceață. Încă mai se chinuie să priceapă ce am vrut să întreb.

„Adică de ce e atât de important pentru tine lucrul ăsta? Fii sinceră, nu-i o întrebare capcană. Sunt doar curios.”

„Păi cum să nu fie important?! Fără carieră, cine ești?”, mă întreabă.

Ups, îmi zic, stai că e o țâră filosoafă. This will be so fun.

„Deci tu vrei să spui că un om se identifică cu job-ul pe care-l are, și atât? Nu este nimic în afara lui?”, zic.

„Păi nu?”, zice și ea. Soarbe din frappe. „Căcat, asta nu e frișcă naturală!”, exclamă.

Mai-puțin-urâta o aprobă, dă nesatisfăcută din cap.

„E din aia la spray”, concluzionează ea.

„Așa, să revenim. Părerea mea că un om trebuie să se implice social... Să aibă un job, să contribuie la buna funcționare a societății. Dacă nu are un serviciu, e pur și simplu lăsat pe dinafară, un marginal, un paria...”, zice urâta.

Mă pufnește râsul. Îmi amintesc că la fel de proști erau toți de la fostul meu job. Cred și eu că sunt încă traumatizat, după trei ani, și nu-mi mai caut de lucru. O să dau colțul cu traumatismul ăsta,

n-o să mă vindec niciodată. G & co. or să fie de vină pentru sărăcirea câmpului muncii, care ar fi putut beneficia de pe urma forței mele de implicare socială constructivă.

"În plus", reia ea, „o carieră e mai mult decât un job. Depinde, uite, să fii chelneriță e un job... dar să fii manager e o carieră!", spune cu mândrie.

„De ce", zic eu, „nu poate să existe carieră de chelner?"

„NU!", zice, foarte sigură pe ea.

„Deci, spui tu, a fi manager e mai nobil decât să fii chelner, mai dezirabil. Păi asta nu-ți contrazice teoria? Aia potrivit căreia un om trebuie să facă parte din mecanismul social, să ajute la bunul mers al lucrurilor. Păi cum ar merge lucrurile bine fără chelneri? De ei nu-i nevoie?"

„Aaaa!", zbiară ea. „Vrei să mă încurci. Îmi răstălmăcești vorbele."

„Ba deloc", zic eu calm.

„Ba da, ba da, îi răstălmăcești cuvintele", zice și-mai-puțin-urâta.

„Bine, ok. Să o luăm altfel atunci. În afară de a contribui la bunul mers al societății și de a nu deveni o marginală, mai sunt și alte motive pentru care tu – tu personal – îți dorești o carieră? Și, după ce răspunzi la asta, mai gândește-te la o chestie și răspunde-mi, dacă vrei – ce ai sacrifica pentru o carieră ideală, așa cum o vezi tu?"

Am încurcat de tot urâta. Amestecă cu paiul în frișca nenaturală, din tub, și meditează adânc.

„Eu, eu... mie, păi mie mi se pare importantă cariera. Cred că așa te faci respectat, doar așa ajungi să ai viață socială. Să îți știi locul, să ai atât oameni pe poziții superioare, cât și inferioare... Să ai un ideal, să încerci să ajungi cât mai sus.

„Sunt parțial de acord", îi spun, „dar te-ai gândit dacă lucrurile astea nu le poți cumva atinge și altfel?"

„Cum adică altfel?", întreabă complet nedumerită. Și-mai-puțin-urâta e la fel de

nedumerită, mă privește consternată.

„Părerea mea e că nu ai nevoie de o carieră pentru a simți chestiile astea. Însăși lumea e construită după aceleași principii, întotdeauna vor fi oameni inferiori ție, dar și superiori. Poți avea chestia asta și în afara unei multinaționale. O ai și pe stradă, și în mijloacele de transport în comun.

„Nu-i adevărat!”, zice ea înfuriată. „Cum poți să cuantifici că un om e superior sau inferior, atâta timp cât n-ai criteriul jobului? În ce este superior, dacă nu-i cunoști poziția în cadrul unei firme?”

„Deci un om nu are altă valoare în afara jobului, iar ajungem la asta?”

„Păi dacă așa și e!”, zice ea, de data asta înfuriată de-a binelea. „O avea și alte valori, dar n-ai cum să faci o ierarhie. Adevărata valoare a omului stă în munca pe care el o face!” Își termină frappe-ul și se răstește la mine:

„Știi de fapt care e problema ta, că m-am prins? Ești un frustrat! N-ai job, nu te angajează nimeni și îi ataci pe oamenii în banca lor, care au serviciu! Le bagi tot felul de gărgăuni în cap, îi manipulezi în așa fel încât să creadă că răul e bine și, invers, binele e rău! Crezi că e mai bine să fii un vagabond, un paria care trăiește de azi pe mâine? Las’ că o să vezi tu!”

Se ridică înfuriată de la masă, de surescitare își scapă poșeta pe jos. I se împrăștie rujurile și un fond de ten, o pudră. Le culege de pe jos, în timp ce bombăne: „Știam eu că nu trebuie să mă opresc să te salut... Din politețe și din milă am făcut-o!”, îmi aruncă, plină de nervi.

Eu încep să râd.

„Să nu râzi, măgarule! De ce râzi? Să-ți fie rușine, să pui mâna să muncești, să nu te mai iei de oamenii în banca lor. Râzi de mine, bravo, râzi ca prostul! Să vezi ce-o să râd eu când o să cerșești, la bătrânețe, fiindcă n-o să ai pic de pensie! Hai, Anelise, plecăm! Auzi tupeu, nesimțire, după ce că nu are serviciu, mai și râde!”

„Da' n-am terminat băutu..."

„Acum! Plecăm, am zis!!!", strigă la mai-puțin-urâtă, care se sperie și se ridică. Își potrivește ochelarii. Soarbe o ultimă înghițitură din frappe-ul cu frișcă artificială.

„Sper nici să nu te angajeze nimeni vreodată! Nu meriți", mai spune urâta, părăsind terasa, în timp ce-și strânge buzele, un gest care o face, dacă așa ceva mai poate fi posibil, și mai urâtă.

Respir ușurat. Termin berea și cer nota. B. încă n-a apărut. Plec spre Fire, să beau și acolo o bere pe terasă.

Nici nu mă mai obosesc să mă minunez de cât de proaste erau alea două urâte. Adevărul e că, în ultima vreme, nu doar că s-a umplut de proști, dar nu mai e aproape nimeni care să nu fie prost... Urâtele sunt încă din categoria proaste rău, dar nu proaste bâtă. Există și retarzi, retarzi incredibili. Mă întreb unde pula mea o să ajungem. Îi văd pe proști ca pe o specie de extratereștri, care s-au infiltrat în oameni și, treptat, i-au transformat pe toți. Au mai rămas câteva zeci netransformați, care rezistă aici pe baricade, dar pentru cât timp? Într-o bună zi, n-o să ți se mai vândă la magazin țigări, bere sau cola, până nu aduci dovada că ești și tu prost. Ce-o să facem atunci? O să alegem să murim de foame și sete numai pentru a apăra idealul inteligenței umane? Poate că nu. Poate că nici n-o să mai avem ce să facem cu ea. Într-o lume de proști, e teribil de inconfortabil să fii deștept.

Extratereștrii se plimbă printre noi chiar și aici, în Centrul Vechi. E cam așa. Cunoști un om. Se așază cu tine la masă, comandă o bere. Și speri, speri până în ultimul moment că poate e și el unul din ultimii rămași necontaminați. Că poate nu e prost. Dar ești dezamăgit undeva pe la a doua bere. Nu era necontaminat. L-au luat și pe el. I-au luat pe toți.

2. ...in Arms

— Is there anything you couldn't do?
— I couldn't be alone.
(A Home at the End of the World)

Căcat, terasa de la Fire e plină muci. Intru să văd cum e aia de dinăuntru. Mda, recent am aflat și eu că s-a deschis terasă și înăuntru, în locul unde înainte era depozitul de lăzi de bere. Și aia e plină. Ies, îl sun pe B.

„Te pup, fraiere", zice B. A luat de la liceu faza asta cu „fraiere". Așa îi zice și milfei, „să te fut, fraiero". E, de fapt, o declarație de dragoste.

„Vezi că sunt prin centru, pe la Unirii, acum ajung", zice B.

„Eu", zic, „sunt în față la Fire, da' nu-s locuri. Hai în altă parte."

„Mda, și mai sunt cu încă un fraier după mine. Andi, cre' că-l știi."

„Pula mea, posibil..."

„Auzi, hai să ne vedem la terasă la Curtea Berarilor. Luăm bere multă, din aia la roată, la metru, pula mea, luăm câtă încape pe masă. Și diseară plecăm în Vamă!"

„Bine, bre", zic.

Ajung la Curtea Berarilor. O singură masă liberă la terasă. Mă reped spre ea, convins că, dacă nu acționez rapid, o să se ocupe și asta, și mă ciocnesc, când aproape s-o cuceresc, de un tip mișto, vag familiar. Foarte mișto, prea mișto. Are părul lung și negru, cu o șuviță albastră, lungă și ea, în partea dreaptă. Poartă o geacă de motor și blugi albaștri, sfâșiați. Un rucsac cu logo-ul de la Slayer. Un tricou cu Rotting Christ, și el sfâșiat. Bocanci ușor old school. Pielea albă, cu o strălucire aparte, care îmi scoate din pâcla minții

amintiri vechi, triste, frumoase și uitate. Genul ăla de om pe care, dacă îl vezi o dată, chiar și când ești beat, îl vei recunoaște și a doua oară. Opusul omului șoricar. Îmi zâmbește.

Bineînțeles, e B.

„Sal. Ce-i cu look-ul ăsta?", îi spun, binedispus.

„Eh, n-am făcut mare lucru. Doar mi-am vopsit niște păr în albastru. Cum mi-ai spus că aveai tu... Mai știi când mi-ai povestit faza cu A.?"

Râdem amândoi. A., care și el mă idolatriza un pic pe vremuri, se hotărâse să-și facă tot părul albastru, un fel de tribut pentru șuvița mea, ajunsă celebră și copiată de diverse pizde, pe atunci în centrul petrecerilor rock underground din București. Ei, zis și făcut. S-a interesat A. în stânga și-n dreapta cu ce poți să te vopsești albastru în cap. Câteva pizde i-au zis că există și vopsea albastră de păr, sau că poate merge la coafor și-l vopsesc acolo, dar lui A. toate astea i s-au părut din cale-afară de gay. Vopsea, auzi, și-a zis, ce căcat să mă dau cu vopsea în cap... O tanti mai în vârstă i-a zis că poate obține păr albastru dându-se cu albastru de metilen. Asta da, a zis A., nu-i așa gay, e mai degrabă medicinal. A găsit la farmacie, și-a achiziționat. Farmacista l-a sfătuit: te duci mamă acasă, iei un lighean, torni soluția, o diluezi cu apă și bagi părul acolo... dar vezi, ca să îți iasă uniform, cel mai bine bagi tot capul. A. s-a dus acasă, și-a preparat soluția, dar, zicea el, de la început mi s-a părut ceva aiurea, în pula mea, fiindcă nu era albastră, era verde. Odată umplut ligheanul cu verzitura, A. și-a desfăcut părul și și-a băgat capul în lighean. Cu tot cu față. Firește, a doua zi a apărut în Le Noir, pe unde ne rupeam noi pe vremea aia, cu fața verde, sprâncenele verzi, genele verzi, buzele verzi, nasul verde și părul, hm, nu chiar așa de verde pe cât sperase el. De fapt, sperase la albastru. I-a ieșit de tot verzeala de pe

față după mult timp, vreo 3 săptămâni... Unii i-au zis Extraterestru' în perioada aia.

„Da, mare figură și A. ăsta. Apropo, te deranjează să-l sun? Să-l chem și pe el... Nu știu ce pula mea, de vreo săptămână m-a apucat nostalgia după diverse faze."

„Ești nebun, cum dracu' să mă supăr? M-aș bucura, chiar. Cheamă-l, îl luăm și-n Vamă. Vii-n Vamă, clar, da? Altfel nu merg."

„Păi vin", zic.

Deși nu prea am chef. Vama s-a dus. Multe lucruri s-au dus. Uneori, mai prindem câte un firicel din ce-a fost, dar e atât de firav, atât de vulnerabil încât, de milă, uneori nici nu-mi vine să-mi amintesc. Să trag de el.

A mai rămas berea, au mai rămas câțiva oameni, și am rămas eu, relativ neschimbat. Nu știu, o fi de ajuns.

B. s-a schimbat anul ăsta mult, mai mult decât în toți anii pe care i-a trăit până acum. E aproape la fel de sexy cum eram eu pe vremea când aveam vârsta asta și, deși oamenii s-au schimbat grav, s-au prostit incredibil și au devenit grețos de neinteresanți, reacționează față de el cam la fel cum reacționau față de mine, pe vremea aia. B., așa cum e acum, ar putea cuceri lumea. Dar, dacă și-ar propune asta, l-ar face ceva mai puțin interesant. Nu, B. nu vrea să cucerească nimic și pe nimeni. Vrea doar să trăiască pe bune și vrea să distrugă tot ce poate distruge. E ciudat. Foamea asta de distrugere, de anihilare, pe care am avut-o atâta vreme și încă o mai am, în forma ei neschimbată, intensă, nebună, e ciudat, dar ea te face pe tine, ca individ, o ființă mai bună. Pentru că te face mai profund și mai real. I-aș ucide pe toți, chiar și azi, după atâta timp? După ce am înțeles de atâtea ori că distrugerea unor indivizi nu semnifică nimic, e doar un act gratuit? Da, i-aș distruge. Dacă doar în asta m-aș regăsi, i-aș distruge. I-aș distruge și dacă nu m-aș regăsi în asta.

Mă bucur uneori, în nopțile mele fără berbec, care a dispărut total, probabil s-a maturizat, probabil a înțeles că mie nu-mi mai este de niciun folos, mă bucur că l-am găsit pe B. și l-am transformat în ceva ce-mi seamănă atât de bine.

Mai e o fază. Deocamdată, oriunde am merge împreună, eu sunt prima ființă care atrage privirile și extazul, ochii tuturor se îndreaptă spre mine, și, abia după un timp, spre B. Cu toate astea, perioada de timp între momentul în care privirile lor se așază asupra mea și cel în care îl cercetează curioase și pe B. s-a micșorat, în ultima vreme. Mă întreb cum voi reacționa dacă într-o zi el va atrage mai multe priviri și mai multă admirație decât mine. Voi fi trist, voi fi invidios sau mândru?

Pentru prima dată ever, îmi dau seama că Marius a avut dreptate cu tot ce mi-a spus. Mă avertizase că, atunci când se va întoarce la mine, după șapte ani, n-o să-l recunosc. Imposibil, spusesem eu. Ei, și? Avusese dreptate. Nu-l recunoscusem. Venise din nou la mine, acu' trei ani, sub forma unui berbec, iar eu nu-l recunoscusem. Dacă aș fi fost Marius și nu M., n-aș mai fi vrut să trec pe la mine după faza asta. Dar el a mai venit...

„Auzi", zice B., și ies din nou din reveria asta gri. Căcat. Când mă apucă atât de multe nostalgii e un semn foarte rău. Ceva radical o să se întâmple. Pula mea, te pomenești că anul ăsta o să mă îndrăgostesc. Sau o să mor.

„Da", zic, „ce-i?"

„Să vezi. Am vorbit cu cretinul ăsta" – mi-l arată pe gagiul care s-a pus cu noi la masă, Andi, Andrei, ceva de genu' – „o noapte întreagă despre o chestie și n-am ajuns la niciun rezultat. Hai să te întreb și pe tine, da' vezi că e tare."

„Zi."

„Da' nu râzi. Fii anten: au focile ciclu?!"

Pula mea, mă gândesc, n-am văzut niciodată o focă la ciclu. Dar n-ar fi exclus. Multe lucruri mi-

au mai rămas și mie de văzut.

„Căcat, nu știu”, zic eu.

Râdem. Râdem ciudat, râdem ca acum trei ani și ceva, râdem ca la cheful ăla la care l-am cunoscut pe el. Purta un tricou cu Slipknot.

Lucrurile or să se schimbe radical, or să devină cu totul de căcat, îmi mai spusese Marius, înainte să plece departe pentru toți cei șapte ani. Șapte ani din care, dacă mă gândesc așa, la rece, n-au rămas decât alcool, mult sex și câțiva oameni. Și deveniseră de căcat. Deveniseră treptat de căcat, lumea se făcuse naspa, era cumplit de împuțită, de neinteresantă și, nu, chiar nu era vina mea. Voiam s-o văd altfel, voiam s-o văd frumoasă, dar asta ar fi presupus să mă transform mai întâi într-un imbecil.

Un timp, am crezut că e maturizarea. Că asta înseamnă ea. Că, treptat, crești și nimic din ce e în jurul tău nu te mai atrage. Îți pierzi pofta de a trăi. E și ăsta, în mod paradoxal, un instinct de supraviețuire: nu te mai implici așa mult în lucruri, nu mai iubești obiecte, oameni, locuri, cu disperare, nu îți dorești să dărâmi munții ca să obții ceva, îți pierzi visele, îți pierzi halucinațiile, îți trec emoțiile nebune și, odată cu ele, atacurile de panică... Dar nu era asta. Nu era maturizarea. Pur și simplu, lumea se făcuse de căcat, se urâțise incredibil.

Gagiul care a venit cu B., Andi, Andrei sau așa ceva, mă soarbe din ochi. Am observat că există o deosebire esențială între mine și B., care mă îndreptățește să cred că nu vom deveni identici chiar atât de curând și, mai ales, vom avea vieți ușor diferite și de acum încolo. Când oamenii îl privesc cu admirație pe B., el se fâstâcește puțin. Privirile fixe, leșinate, nu doar ale pizdelor, ci ale oamenilor în general, îi produc lui B. o ușoară, dar perceptibilă, modificare a discursului. Mie nu. M-au făcut dintotdeauna să mă simt și mai sigur pe mine, mai invincibil, mai real.

R. mi-a spus ceva asemănător cu câteva săptămâni înainte să ne despărțim definitiv. „Tu nu poți funcționa la întreaga ta capacitate decât în mijlocul oamenilor. Ai nevoie să fii idol, altfel nu ești tot ceea ce poți fi. Gândești mai bine în mijlocul oamenilor, ai umor genial numai în mijlocul oamenilor. De pildă, gândește – în ultima vreme, fuți numai când ai asistență. De când n-am mai făcut sex doar noi doi, undeva unde să nu ne privească nimeni?" Era un reproș, dar nu avea dreptate decât parțial. Nu avea dreptate, fiindcă eu sunt aceeași persoană și atunci când sunt singur, gândesc și simt aceleași lucruri și atunci când stau fără vite în jurul meu. Dar avea și dreptate, fiindcă, în ultimul timp, am nevoie într-adevăr de asistență, am nevoie de admiratori, de public, am nevoie ca oamenii să-și șoptească lucruri la ureche atunci când eu trec pe lângă masa lor, am nevoie de zâmbetele lor leșinate și de privirile lor dezaprobatoare, am nevoie de indignarea lor și de dragostea lor necondiționată. Am nevoie ca lumea să știe că am umblat pe acest pământ. Am nevoie să știe cât de norocoși, cât de privilegiați au fost că m-au întâlnit, chiar și în treacăt. Că s-au urcat într-un autobuz doar aparent banal fiindcă, cu trei săptămâni în urmă, și eu am mers două stații cu același autobuz, fără bilet, evident, transformându-l astfel dintr-un obiect jalnic, care există doar pentru că este util, într-un obiect cu semnificație. Că pun piciorușele lor patetice, încălțate cu toculețe cui sau pantofi cu talpă de biciclist și bot de manelist, pe treptele de la metrou de la Victoriei unde, în urmă cu șase ani, am borât eu la 3 dimineața. Că au privilegiul incredibil de a cumpăra un buchet de flori de Sfântă Maria sau de Valentine's Day de la țiganca care mi-a vândut un trandafir negru pentru R., pe vremea când am fost corporatist.

Ziua în care m-am despărțit de R. a fost una cu ploaie, dar o ploaie foarte ciudată. Întâi a plouat

cu soare, pe urmă a plouat cu grindină, cu stropi mari, uriași apoi, așa că a trebuit să ne refugiem sub o umbrelă, în Centrul Vechi. Ne-am luat câte o Timișoreana la sticlă. Mirosea a zile de început de școală, a septembrie, a haine pregătite puse pe spătarul scaunului, a sandviș cu unt și parizer învelit în staniol.

Știam că azi, azi-ul de atunci, trebuie neapărat să-i dau papucii, pentru că nu mai puteam să trăiesc. Mă sufocam, ca în urmă cu un an, și voiam să știu că fiecare o putem lua pe drumul lui, că nu va mai depinde de mine, că își va putea căuta independent de mine ceea ce vrea de la căcatul ăsta de lume. Știam că o să fie greu. Voiam o despărțire curată, scurtă. Fără suferință și sentimentalisme. Dar R. era, în esența ei feminină, de vrăjitoare crudă, numai suferință și sentimentalisme. Și ceva în plus, rebeliune, iar asta avea să-mi lipsească.

„Auzi", zice B. „Cu ce mergem la mare, cu trenu' sau cu stopu':

Ciudată întrebare, mă gândesc. În ziua de azi, nu mai poți merge cu nimic. Cu trenul nu mai poți merge decât foarte greu fără bilet. Nu se mai poartă chestia cu nașul. Nașul se uită la tine ca la urs când îi spui că n-ai bilet. Cred și eu... Cine să mai meargă azi fără bilet, corporatiștii? Cu bilet n-am mers niciodată, așa că n-am de gând s-o fac acum. Sunt cam bătrân ca să mă apuc de căcaturi inedite. Rămâne stopul, dar stopul... Depinzi de oameni și de aplecarea lor către aventură, iar aceasta din urmă e în ultimii ani sub nivelul 0 la toată turma. Vita se urcă în mașină și pleacă de acasă cu un scop bine definit. Nu vrea surprize, nu vrea ca scopul pe care-l are în mintea seacă să fie, cumva, perturbat sau periclitat. Așa că, probabil, nu oprește. Chiar dacă îi stârnesc oarecare fantezii. Vita, în ziua de azi, nu-și mai permite fantezii. Fanteziile sunt din cale-afară de periculoase. Și nu-s profitabile. Până la urmă, alegem stopul.

„Hai cu stopul”, zic.

„Așa mă bătea gândul și pe mine”, zice B. „Dar mai stăm să bem, plecăm de dimineață, nu?”, mă întreabă.

„Da”, zic, și asta îmi amintește de o altă dimineață când, la fel, am plecat cu stopul în Vamă și l-am uitat pe A. în București... Sper ca, de data asta, să nu mai fut vreo șoferiță, fiindcă n-am pic de chef. De când trăiesc prin locuințe de pizde am devenit mai mult gay decât bisexual. Nimic nu-i mai grețos decât să urmărești, pas cu pas, programul și viața unei pizde, toate micile gesturi – pe care proștii în general nu și le pot explica – în care se regăsesc imbecilitățile ei, clișeele scârboase și speranțele ei vomitive. Îmi aduc iar, brusc, aminte de Elena și Cofrag, cei doi frați blonzi și frumoși, care au dispărut la un moment dat definitiv din peisajul bucureștean. Probabil au plecat din țară. În casa lor, unde am făcut petreceri peste petreceri și orgii peste orgii, unde i-am tras-o Elenei la un moment dat și sub pat, s-a mutat o altă familie.

Sau au murit, dar nu cred. Nu erau genul.

R. dăduse pe gât prima sticlă de Timișoreana, după bunele ei maniere din acea vreme. Mai cerusem un rând.

Cu cât trecea timpul, îmi dădeam seama că lucrul pe care mi-l propusesem – și, mort, copt, azi trebuia să-l duc la bună îndeplinire – nu era deloc ușor. R. nu-mi fusese niciodată indiferentă. Cu R. nu putusem niciodată să fiu cinic, arogant, pervers și malițios așa cum eram cu restul oamenilor. Păcat. Dacă n-aș fi avut slăbiciunea asta pentru ea, aș fi putut fi tipul ideal și aș fi făcut-o fericită. Dar eu tot n-as fi fost fericit și nu cred că, nici măcar pentru R., aș fi putut sacrifica libertatea mea. Tot ce sunt, în definitiv.

Mi-era grozav de silă să-i dau papucii folosindu-mă de vreun clișeu și totuși îmi dădeam

seama că, inevitabil, la asta o să se ajungă. Trebuia s-o las cu impresia că despărțirea de ea e un gest altruist pe care-l fac. Că e spre binele ei. Căcat, chiar era, dar sentimentul ăsta de clișeu, grețoșenia asta a gestului văzut repetat de alții de atâtea și atâtea ori pur și simplu mă dobora. După o relație atât de cretină și nebună ca a noastră, în care am călcat în picioare totul, în care am fost tot ce puteam fi, împreună sau separat, nu eram în stare să găsesc un final cât de cât decent? Nu, nu eram, și poate ploaia aia tâmpită era de vină. Continua să plouă cu grindină, care cădea cu zgomot pe umbrela de deasupra mesei.

R. a băut și a doua bere și a mai cerut un rând. Mie îmi intra cu noduri, fiindcă vorbele pe care mă pregăteam să i le spun erau atât de patetice, încât practic, de jenă, îmi rămâneau în gât. De foarte mult timp nu mai fusesem în situația în care să nu pot spune cuvintele potrivite la momentul potrivit. Dar acum nu era vorba de alți oameni, era vorba de R. Poate avusese dreptate că, atunci când sunt singur, sunt altfel. Mai puțin inspirat, mai banal. Lângă ea, eram întotdeauna izolat de restul lumii. Îi speria, îi punea pe fugă, chiar dacă inconștient.

„Știi că D. pleacă cu o bursă în Germania? Într-o lună”, zice R.

„Ce tare”, zic. „Păi știe germană?”

„Pula mea, dracu’ s-o pieptene. Nu cred”, zice R.

Pe D. n-o mai văzusem de câteva luni. Un timp, aproape o lună, fusesem împreună, ceva de genul oficial, sau cum pula mea să zic.

R. se cuplase cu B. și cu încă unu’ , mai în vârstă, la vreo 40 de ani. B. îmi spunea că ăla era super de treabă și simpatic, avea simțul umorului și era mort după R. Atât i-ar fi trebuit, să nu fie... Anyway, lui B. îi plăcea să iasă cu amândoi. Habar n-am dacă o făcuseră în trei. B. îmi povestise, rușinat, la ora 4 dimineața, la telefon, că încercase pentru prima dată să i-o tragă lui R. și nu i se

sculase. „Frate, mi se părea așa, nu știu cum să zic, că te înșel... Te înșel de două ori.” L-am asigurat, cât am putut de bine la ora aia, luptându-mă cu o mahmureală cruntă, că n-am nimic împotrivă să o fută pe R., că nu mai suntem împreună de mai bine de o lună. În ce-l privea pe el și prezumpția că aș fi putut fi gelos că el face sex și cu alți oameni, știa că nu mă supăr pentru pizdele futute. M-aș fi supărat, poate, doar dacă s-ar fi îndrăgostit de cineva asemănător mie.

Cu toate asigurările mele, B. nu reușise niciodată să se îndrăgostească cu adevărat de R. și nici să aibă o relație cât de cât ok cu ea, în care să se simtă bine, să fie el însuși, ca atunci când era cu mine. „Nu mă pot relaxa”, îmi spunea. „Am permanent senzația că mă privește cineva și îmi vine să mă întorc din 5 în 5 minute să mă uit în spate.” Mă rog. Pe mine chestia asta m-ar fi excitat, dar B. era puțin diferit.

Oricum, aia a fost perioada în care eu am fost cu D. O perioadă cât de cât mișto. Ne-am tras-o trei zile nonstop, la un chef la B. Cheful se terminase, milf Alina și cu gagiul ei de pe atunci se întorseseră acasă, B. era rușinat că ăștia găsiseră casa varză, distrusă. Eram încuiați într-o cameră de la mansardă și nu prea au avut ce să ne facă. Au bătut, au tras de ușă... Milf se ofticase – murea de gelozie, probabil – și ne amenințase că aduce poliția. A calmat-o B.

După cele trei zile, D. începuse să-mi scrie mesaje megaextraporno, în care descria cu lux de amănunte ce-i plăcuse din ceea ce-i făcusem în astea trei zile și ce și-ar mai dori să-i mai fac. Mesajele fuseseră interceptate de mă-sa și așa am ajuns să o cunosc mai îndeaproape, după atâta timp, pe cea din al cărei vagin ieșise iubirea vieții mele, R.

Găsise în telefonul mezinei numărul meu de mobil și mă sunase. Avea o voce calmă, caldă, chiar dacă cuvintele ei nu erau tocmai blajine.

„Lasă-mi fata în pace, te rog frumos!” Așa începuse. Mă pregăteam să-i spun că m-am despărțit de R., când m-a informat că știe că am avut relații sexuale cu fetița ei de 15 ani abia împliniți. Am avut din astea și pe când avea 14, am vrut să-i spun, dar m-am abținut. „Sunt 11 ani diferență între voi, gândește-te”, mi-a spus pe un ton plângăcios. „O să-i distrugi viața și Dianei. Nu-ți ajunge ce i-ai făcut Ramonei?”, m-a apostrofat. Până la urmă, văzând că nu ajungem la niciun rezultat, mi-a cerut să ne vedem, „să mă conving și eu ce fel de om ești și ce-au văzut fetele mele la tine de le-a scos din minți așa tare”, a motivat.

Ne-am întâlnit la o terasă în apropiere de locuința ei. Asta mi-a creat un trip foarte nasol, fiindcă mi-a amintit de noaptea în care, foarte beți, fusesem pentru prima dată la R. acasă și ea îi spărsese capul lui D. cu o scrumieră de fier cu scheleți. M-a oripilat să conștientizez cât timp trecuse între astea două momente. Ce căcat făceam aici, m-am întrebat, și am ajuns la concluzia că pur și simplu nu făceam nimic. Mă plictiseam. Eram cu D. din plictiseală. De când mă despărțisem de R., mă plictiseam. Nu mi se mai întâmplase, cred, niciodată. Am fiert-o vreo două ore pe mama fetelor în suc propriu, i-am dat voie să-mi facă cinste cu 4 beri, i-am argumentat de ce am toate drepturile din lume să fiu cu D. dacă așa simt, după care i-am promis că o să mă despart de ea. Femeia a fost șocată și bucuroasă. Nu se așteptase să câștige. Oricât aș fi urât altruismul, m-am ținut de cuvânt. Ne-am mai tras-o de câteva zeci de ori, după care ne-am despărțit. D., cu siguranță, a fost mai afectată de despărțire decât de o posibilă continuare obscenă și imorală a relației noastre, bazate într-o proporție destul de mare pe sex.

Ultima dată i-am tras-o lui D. pe un bloc din centru.

Venise îmbrăcată într-o haină lungă din piele neagră, pe sub care avea numai sutien de dantelă,

chiloței minusculi de dantelă și ciorapi cu port-jartier băgați în cizme cu toc înalt și subțire. „Nu e o costumație prea potrivită pentru vârsta ta”, i-am zis, cu cel mai pervers ton posibil la ora aia, iar ea a început să-mi toarne un discurs destul de porno din care reieșea că ea este o femeie fără vârstă, poate fi și copil, dar și curvă versată, bla, bla, oricum era sexy și în noaptea aia era chiar foarte frumoasă. Începuse, în ultima vreme, să piardă din asemănarea cu R. Avea să devină mai înaltă decât sor-sa, iar pielea ei avea un luciu ciudat, ca un bronz permanent, un cafeniu deschis, foarte diferit de albeața de marmură a lui R. Îi mai crescuseră și sânii de când ne-o trăsesem prima dată și ăsta era chiar un feeling ciudat, ca și cum se transforma chiar sub ochii tăi. În seara aia, pe bloc, i-am scos cizmele și am început să-i sug îndelung fiecare deget de la picioare, prin ciorapii subțiri, negri. Avea un gust mișto, dar nu asta era cel mai atractiv, ci feedback-ul pe care-l oferea. D. vocifera mult în timpul partidelor de sex, și lansa înspre mine tot felul de vorbe care mai de care mai porcoase. Habar n-am dacă așa simțea, sau dacă făcea asta crezând că mă excită. Mă rog, sexul cu ea fusese mereu interesant, dar nu chiar grozav, deși ne-o trăgeam în draci. În timp ce-o futeam, inevitabil la un moment dat pierdeam firul. Nu mă mai puteam concentra și îmi era oarecum dificil să rămân excitat, pentru că mintea îmi fugea în cele mai diverse și ciudate direcții. D. era aproape de orgasm, iar eu mă întrebam dacă înțelegerea pe care o făcusem cu maică-sa o includea și pe R. Nici cu ea nu aveam voie să mai fiu vreodată? Ce era însă bine – D. observa repede de fiecare dată când începeam să-mi pierd interesul, în timpul futaiurilor noastre, și îmi ardea o gheară peste ochi, mă trăgea de păr sau, pur și simplu, îmi ardea o palmă. Limbajul ei devenise tot mai asemănător cu al sor-sii, dar ăsta era un lucru mișto.

Cel mai aiurea era când se încăpățâna să mi-o sugă. Atunci chiar aveam suficient timp să îmi zboare mintea la cele mai năstrușnice faze, ea fiind ocupată și pierzându-și îndârjirea de-a mă readuce cu picioarele pe pământ. Dar, cum ziceam, una peste alta, sexul cu ea era relativ interesant.

A doua zi după ultima noastră partidă de sex i-am spus lui D. că am cunoscut un tip și că m-am îndrăgostit.

„Mi s-a acrit de pizde în ultima vreme", i-am spus.

„Chiar și de mine?", a întrebat neîncrezătoare.

„Mai ales de tine."

A plecat plângând, după ce a răsturnat sticlele de pe masă, ba chiar și două scaune. Căcat, și era foarte frumoasă în ziua în care fusesem obligat s-o părăsesc. Purta o pereche de blugi mov și un tricou alb cu Sex Pistols. Avea cercei portocalii, din Vamă, cu pene de păsări. Portocalii cu verde, parcă.

„Io zic că e marfă, oricum. Poate se mai deșteaptă și ea pe acolo, cu nemții, că e proastă ca noaptea. N-am mai văzut așa copil prost", decretase R. în ziua ploioasă în care trebuia să-i dau papucii, golind și cea de-a treia bere. Mai cerusem un rând.

R., față de mine, nu se arătase deranjată sau jignită că mă cuplasem cu sor-sa. Dar, spunea D., R. doar se abținea. În realitate, devenise insuportabil de rea acasă, cu D. într-o dimineață, după o noapte în care rolurile fuseseră inversate – R. cea rebelă dormise acasă, în timp ce cumințica D. și-o trăsese cu mine în casa unei proaste care mă găzduia pe atunci –, venind acasă, D. nu și-a mai găsit jucăriile de pluș în camera ei. Ținea mult la vreo 5-6 din ele, așa că a intrat val-vârtej peste R., în cameră, care asculta Dark Funeral cu volumul la maxim.

„Mi le-ai luat tu?”, a zis D., plângând. „Unde sunt? Dă-mi-le, te rog mult, te rog... Măcar mieluțu’...”

„Le-am dat foc”, a zis R., cu cel mai blazat aer cu putință.

„Ca să vezi, vaca nenorocită... Nici măcar nu le aruncase la ghenă, știind că ar putea fi șanse să le recuperez așa... Le-a dus în spatele blocului și le-a dat foc!”, îmi povestise D., încă plângând cu sughițuri. Plângea ca în dimineața în care mă sunase, în 2009, crezând că sor-sa a murit. Când R. fusese internată la nebuni.

Am admirat-o un pic pe R. Dădea des foc lucrurilor care o enervau. Avea o perspectivă corectă asupra lumii.

„Da, poate”, am zis și eu.

Golitul berilor nu mă ajuta prea mult la ceea ce-mi propusesem. Mda, într-un mod asemănător îi dădusem papucii și lui D., dar era altceva. D. nu fusese niciodată R., nici pe aproape. D. fusese o încercare din partea mea de-a evita plictiseala. În schimb, R.... ea fusese cam tot.

O văzusem pe R. prima dată la mare, în excursia cu Cofrag, Elena, A. și Machi. Acu’ o mie de ani, un milion de ani, douăzeci de vieți. O sărutasem, îi pipăisem sânii, îi băgasem mâna sub fustă, fusese reală. Apoi o uitasem, mulți ani. Și o regăsisem într-un bar, prin 2007. Creierul meu era prea varză ca să-mi amintesc de un alt episod, un episod atât de în ceață, din Vamă. Așa cum pierdusem amintirea lui R. de la 14 ani, pierdusem o mulțime de alte lucruri din viața mea. Vag, în unele nopți, regăseam frânturi din ele, dar atât de mici și de izolate încât nu-mi foloseau la nimic. Nu puteam reconstitui mare lucru cu ele. Dacă aș fi agățat-o atunci, prima dată, dacă aș fi agățat-o pe bune și nu i-aș mai fi dat drumul, nu spun că azi am fi împreună și am fi fericiți, ci doar că am fi câștigat niște ani pe care eu singur îi cam irosisem.

M-ar fi prins într-o perioadă mai bună. Ar fi avut, poate, relația pe care o merita.

Am mai luat un rând și, în timp ce R. se răstea la chelnerița care ne adusese bere nu tocmai rece, „fiindcă", își ceruse ea scuze, „s-a stricat frigiderul", la care R. replicase – „eu cred că mai degrabă creierul tău s-a născut gata stricat" – am început să-i privesc profilul, ca atunci, în tren, în drumul spre mare. Culmea, chiar și în tripul ăla i-am dat papucii, dar după câteva ore ne-am împăcat.

Ce mă oftică cel mai mult e că nu-mi mai amintesc fața ei din 2002, de la 14 ani. Habar n-am cât s-a schimbat. În ultima vreme, se machiază foarte mult, de parcă s-ar apăra, de parcă ar vrea să ne limiteze accesul la propria ei piele. Când am cunoscut-o, nu folosea fond de ten. În rest, aceleași buze, același nas, aceiași ochi, același gât, același păr negru și ondulat, același miros. Nu știu cum pula mea o să pot trăi departe definitiv de toate astea.

Vine și berea rece și bem, uitându-ne unul la altul. R. e singura ființă din lume, în afară de B., care are tupeul să mă privească, din când în când, drept în ochi. Alții se pierd, se intimidează, doar ei doi nu. Așa mă privește și acum. Habar n-am cum să-i spun.

Mă ofticase enorm la maică-sa că, de fiecare dată când amintea de R., din „curvă" și „zdreanță" n-o scotea. Se vedea clar că a renunțat de mult la ea. Oare de ce, și cum te mai poți numi părinte dacă renunți la copilul tău? Ce are a face faptul că te-a dezamăgit? Asta e bullshit. E copilul tău, indiferent ce ar face. Am vrut atunci să-i sparg maică-sii o sticlă de bere în cap, dar m-am abținut și, în loc să o îndrept spre tăițeii roșiatici pe care madama îi avea în cap, am îndreptat sticla spre gură și am dat pe gât berile cu care mă cinstise. Poate că R. m-ar fi apreciat mai mult dacă nu m-aș fi abținut. Pe de altă parte, nu-mi mai folosește la

nimic aprecierea ei, trebuie să-i spun că o părăsesc, for good this time.

R. dă semne că nu mai e chiar trează. Acum deja e un pic degeaba să mai avem discuția asta. De fapt, e momentul de cotitură, decisiv: ori îi spun că ne despărțim chiar acum, înainte să mai bea o bere, ori amân discuția... I-am dat papucii la beție de prea multe ori, iar acum vreau și trebuie să fie pe bune. Îmi doresc să fiu liber mai mult decât vreau să fiu fericit. Asta este. Totuși, mi se termină berea în timp ce privim cum ploaia s-a oprit și s-au format bălți printre pietrele din Centrul Vechi, și în timp ce R. înjură de mama focului un aurolac care a avut sinistra inspirație de a veni taman la masa noastră ca să ne ceară măcar 5 lei, ba chiar face și gesturi obscene spre el, iar puiul de cerșetor pleacă înfricoșat de-a binelea, chiar eu sunt cel care face semn să ne mai aducă un rând. Dăm noroc și simt că acum, chiar acum, trebuie acum să-mi dreg vocea și să trec la atac, fără sentimentalisme, fără nostalgii, fără slăbiciune, toate astea trebuie să devină istorie, de mâine vreau să fiu un pic altceva, un pic mai liber, mă piș pe ea de fericire, vreau să mă pot gândi la mine ca la un întreg, ca la un obiect care nu împrăștie raze ce ajung pe alte ființe, un obiect de sine stătător, un obiect sublim, unic și...

„Coaie, vreau să ne despărțim”, zice R.

Habar n-am ce ar trebui să simt. Cert e că, acum, chiar nu simt nimic. Ușurare, furie? Nimic.

„...Adică să nu mai fim împreună, să nu mai avem o relație, pricepi, bre?”, continuă.

„Am înțeles, nu-s retard”, zic.

„K, coaie. Cam asta ar fi. Vreau să-ți spun chestia asta de vreo două luni, și tot caut momentul potrivit, dar treaba cu momentul potrivit e cel mai mare bullshit din univers. Momentul potrivit probabil vine abia după ce ai dat colțu’.”

„Cam așa e”, îi zic.

Bem și berile astea. Îmi trece prin cap că ar fi stupid, într-un fel, să mai cer un rând, din moment ce ne-am despărțit. Poate că R. nu mai vrea să bea bere cu mine, de vreme ce nu mai sunt gagiul ei...

„Whatever, ne-o mai putem trage din când în când și faze din astea”, completează R.

Carevasăzică, dacă mai e dispusă să ne futem, probabil că ar mai bea și bere cu mine. Fac semn chelneriței, îi mai cer un rând.

„Așa, bestial, voiam să mai cer eu”, zice R. „Nu spui nimic?”, mă întreabă, parcă dezamăgită.

„Nu... E ok. Adică cred că faci un lucru bun, pentru tine.”

„Mda, cam asta e, dacă rezumi... Dar vreau să înțelegi de ce-l fac. Înțelegi?”

„Poate, dar chiar n-are importanță”, zic eu.

Vin berile. R. apucă sticla cumva cu disperare și o duce la gură.

„Tu de ce crezi că am hotărât așa?”, mă întreabă.

„Uite ce e. Mă doare-n pulă, ca să fiu sincer. Ai luat o decizie, o accept și o s-o respect. Cu asta, s-a terminat, rămânem amici dacă tu o să ai chef, ne transformăm după ce terminăm berile astea fix în niște străini, dacă așa simți, și gata. Nu văd ce rost are să mai discutăm.”

R. o să înceapă să plângă în maxim 3 minute. Aș da berea pe gât și m-aș căra.

„Fiindcă pentru mine e important să afli de ce! Boule!”, urlă ea la mine.

Chelnerița scoate capul să vadă dacă mai vrem ceva. Îi fac semn că nu. Nota, eventual. Deși n-am bani, dar mă bazez că ex-baby o să achite ultima noastră semibeție împreună.

„Vreau să ne despărțim fiindcă simt cu toată ființa mea că îmi faci rău, că-mi arzi sufletul, că mă distrugi. Pricepi? Fiindcă tu nu ești făcut să fii aproape prea mult timp de un alt om! Îl distrugi. Cu cât te apropii mai mult de el, cu cât îl fascinezi, îl faci să se îndrăgostească nebunește de tine, îl

distrugi, îl omori... Anii ăștia în care am fost cu tine, mi-am pierdut tot ce aveam al meu, n-am mai fost nimic, am devenit o cârpă, o javră de câine care se ține după stăpân. Tu trebuie să trăiești cât mai neatașat de oameni. Oamenii se ard și se ofilesc lângă tine."

„Mda, știu", îi spun, mai mult din politețe, și fiindcă știu atât de bine că R. nu suportă să fie contrazisă. Pe de altă parte, îi răspund așa fiindcă știu că într-o anumită măsură are dreptate. Dar asta e de fapt problema. Că totul, la R., e mereu doar într-o anumită măsură. Că niciodată nu mă poate simți în întregime, nu mă poate cunoaște cu adevărat, nu-mi poate citi gândurile așa cum sunt ele în capul meu. Podul ăsta dintre mintea mea și a ei are, pe undeva, pe la mijloc, o spărtură. De la spărtură ar fi trebuit să pornim, dacă ar fi fost să avem o șansă.

„Idiotule", îmi mai aruncă R., terminând berea.

În momentul ăla nu mă gândesc decât la un singur lucru – că aș mai vrea să o sărut o dată. Ca în 2002, când am văzut-o pentru prima dată la mare, la bodega din Vamă, vizavi de tufișul meu drag, acum ucis, și era brunetă, creață, cu sâni mari și tricou cu capete de mort. Atât, doar să o sărut, fără să i-o trag, să știu că am încheiat rotund, frumos, cea mai lungă și chinuitoare relație din viața mea, una cum nu va mai fi alta, fiindcă voi avea eu grijă să nu mai fie alta. Dar n-o sărut. N-ar sta și, cel mai probabil, m-ar pălmui și m-ar zgâria cu unghiile pe obraz. Mă ridic și, fără să-i mai zic pa, ies din terasă.

Merg cât vreo șase terase, șase terase pline cu imbecili, cu rahați superficiali și anesteziați, care n-au învățat până acum să trăiască și nici n-o vor face, fiindcă ei nu s-au născut să trăiască, s-au născut ca să fie legume, ca să-mi asigure mie un decor, un căcat de decor și atât, un fundal. Lumea e

plină ochi cu astfel de căcați și noi, ăștia diferiți, suntem atât de inconștienți încât alegem să ne pierdem printre ei, să viețuim singuri în mijlocul lor, înecați în dejecțiile astea împuțite, scârboase, în loc să formăm împreună o mare de lumină care să dea foc lumii. Să o salveze. Aud pe cineva alergând în urma mea, dar nu mă opresc.

R. mă ajunge din urmă și mă ia de mână.

„Hai mai repejor, că am fugit fără să-i plătesc nota vitei ăleia. Ce zici, bem niște beri în Fire?”

3. Decât meduze

There is no place for us in this fucked-up world.
(The Doom Generation)

Revin la discuția cu ciclul focilor, discuție care s-a încins între B. și puștiul fără nume, sau poate Andi îl chema, puștiul care a venit cu B. și care îi e coleg de clasă. De la foci trec la discuții despre subiectele de la Bac. Mă bag și eu în vorbă, le aduc aminte de câteva perle pe care le-am citit pe Facebook.

„Da, să mor io, ce terminați", zice B.

La el în clasă, toată lumea folosește „decât" în propoziție afirmativă, mai puțin ăsta care bea acum bere cu noi la Curtea Berarilor.

B. a cerut trei roți de bere și au venit. E o grămadă de bere. Multă, multă bere, dar o dată pe an e ziua lui B. Îl pup pe gură, un sărut prelungit, și toți din jur se întorc să se uite la noi.

Mă pufnește râsul gândindu-mă că, poate, n-ar trebui să-mi mai fac griji pentru ziua în care pizdele se vor uita mai întâi la el, și apoi la mine. Am putea sta peste tot limbă-n limbă și astfel ne-am asigura că ele ne privesc pe amândoi, în proporție egală.

O pizdă de la masa vecină se uită leșinată de plăcere la noi.

Cu siguranță, va trebui să-și schimbe protege slip-ul curând. Mda, în 2012, cam toate pizdele care se respectă poartă așa ceva. Trăim vremuri ciudate. N-ai zice că pizdele au nevoie de tamponașe care să absoarbă lichidele atunci când se excită, din moment ce oamenii sunt din ce în ce mai puțin interesați de sex, și tot mai mult de carieră. Dar deja paradoxurile imbecililor nu mă mai incită deloc.

Apropo de lichide și pizde, în urmă cu vreo două luni discutam cu B. la o bere și-mi spunea că ar fi fost mai bine să nu fi arătat așa cum arătăm, să nu ne fi comportat așa cum ne comportăm.

„Să fi fost urâți și plictisitori, frate”, zisese.

„Why”, am fost curios eu.

„M-am sictirit să tot fut pizde ude fleașcă. Parcă îți bagi pula în meduze. Mi-ar plăcea să fut o pizdă doar puțin udă, și un pic mai rigidă, care să-ți dea puțin de furcă”, îmi zisese, și mda, am regăsit feelingul ăsta, și eu îl avusesem cândva.

„Try a virgin”, i-am zis.

„Și asta e de căcat, știi cum am eu fobie de sânge. Păi ori mă fut, ori leșin, pula mea”, a zis el.

Bem, și iar plutesc spre trecut, îmi vin în minte tot felul de personaje, de mult uitate. De parcă orele astea în care l-am așteptat pe B. să apară în Centrul Vechi, să dea bere fiindcă e ziua lui și fiindcă a luat Bac-ul, mi-au deschis o cutie cum sunt cele pe care unii copii le uită în podul bunicilor și le regăsesc acolo după mulți ani. De pildă, nu m-am mai gândit de foarte multă vreme la înmormântarea lui Machi, iar acum...

„Pizduței ăleia i s-au lipit ochii cu superglue de tine”, îmi sugerează amicul lui B., care nu pare a fi prea original și nici prea plin de simțul umorului. Dar merge.

„Chiar, frate, ce se uită”, zice B. „Mă duc s-o chem încoace!”

N-am chef, dar nu zic nimic. În fond, ne-am hotărât ca mâine dimineață să plecăm în Vamă, deci orice e acceptabil în noaptea asta, numai să treacă timpul.

Vine pizduța udă, pe care o remarcasem mai devreme în timp ce mă pupam cu B., facem cunoștință. E frumușică și oribil de seacă. Singurul lucru interesant pe care-l observ se află în decolteul ei multicolor, asortat cu un lănțișor finuț de aur la gât, cu o cruciuliță: are țâțele lăsate. De la un timp,

nu mai suport țâțe ca pe panouri și ca la televizor. Țâțele trebuie să aibă ceva special ca să mă atragă. Ba chiar, într-un timp, făcusem o oarecare fobie față de țâțe și mă lăsam agățat mai mult de complexate, care se futeau cu sutienul pe ele. Îmi plăcea mult mai mult așa.

Pizduța s-a așezat lângă mine, iar B. s-a mutat vizavi. Golim berile multe cu o viteză bună, aș zice, din moment ce am terminat deja o roată. E drept, și amicul necunoscut (și pariez că așa va rămâne, fără nume, chiar și după Vamă) ne este de un real ajutor. Toarnă în el de parcă are gâtlejul spart. Apetitul ăsta pentru lichide parcă îmi amintește puțin de A. Îl sun. Ocupat. Pizduța oribil de seacă vorbește mult, și asta e foarte, foarte nasol. Ce păcat că nu putem studia cumva problema, înainte de a ne avânta și a invita o necunoscută la masa noastră. Ce păcat că pizdele mute sunt din ce în ce mai puține.

Pe asta mi-o imaginez cu șase rânduri de bandă adezivă peste gură, legată cu ambele mâini în jurul unui vas de wc, cu fața în jos. Cu multe cruciulițe de aur pe ea, la gât, la încheietura mâinii, la gleznă. O adevărată adoratoare creștină. Apoi, sodomizată, încet, fără grabă, în timp ce aștepți să ți se răcească berea din congelator. Întoarsă apoi cu fața în sus, cu picioarele flexate, și sodomizată încă o dată, și mai adânc...

„...pe terasa asta, știi?”, încheie ea ceva ce ciripise în timpul fanteziei mele eretice.

„Îhî”, îi răspund, și cred c-am nimerit-o, fiindcă pare fascinată. Cu astfel de pizdițe e și foarte greu să greșești.

„Decât că dacă ai examene e mai trist, ca și student.”

Într-o vreme, credeam că am eu vreun neajuns astfel încât, pe unde mă duc, atrag numai retarde și agramate. Cu timpul mi-am dat seama că altul e adevărul. Așa sunt toate. Absolut toate. Una singură a fost altfel, dar, ciudat lucru, nu mi-aș dori

ca R. să fie acum cu mine. Mi-e bine singur, fără ea, mi-e bine chiar dacă sunt mai puțin reflexiv, chiar dacă îmi pun mai puține întrebări de la un timp. În esență, nu m-am schimbat și nici n-o să mă schimb niciodată. Doar că vorbesc mai puțin cu mine însumi. Și berbecul ăla nenorocit, dacă n-a mai vrut să apară...

„Auzi", o atenționează B. pe pizdulice. „Câți ani îmi dai mie și câți lu' ăsta?", întreabă el, arătând și spre anonim.

„A... nu știu, nu prea mă pricep Ție 20, și lui vreo 26..."

„Și lui?", întreabă B., arătând spre mine.

„22-23", zice ea, și, dracu' știe din ce motiv absurd, se înroșește în obraji.

B. râde cu poftă, ca pe vremuri. O informează că a greșit și îi dezvăluie vârsta reală a fiecăruia din noi. E consternată când află că am 28.

„Ce ciudat, n-aș fi zis. Da' e marfă să pari mai tânăr", zice ea, „Eu de cât par?"

„26", zice B.

„32", zic eu, cu toată maliționzitatea pe care o pot găsi pe căldura asta moleșitoare.

Anonimul, ca să se răzbune fiindcă l-a îmbătrânit cu 8 ani, zice:

„39!!!"

... Stă să izbucnească în lacrimi, dar apucă să zică, înainte de a pleca la budă:

„Decât 20 și o lună am.

Batem palma, amuzându-ne copios, după ce pleacă.

„Ce proastă e", concluzionează B., „da' să vezi că în Vamă găsim unele și mai proaste de atât."

Încuviințez, râzând.

„Auzi, să moară Alina", zice B., „eu nu-i dau ăsteia din berea mea! Ce pula mea, ne-am jucat cu puța în nisip împreună?"

„Păi nu-i da", zic eu. „Spune și tu că ai scuipat din greșeală într-o halbă și nu mai știi în

care.”

„Genial!”, urlă B.

Batem iar palma, pizduța se întoarce. B, care nu știe întotdeauna de glumă, îi spune că a scuipat într-o halbă, dar nu mai știe în care.

„Vai, ce scârbos”, zice ea. „Păi și nu cereți să vă aducă altele?!”

Eu și B. aproape ne căcăm pe noi de râs.

„Nu”, zic eu, „că s-a dovedit că berea cu scuipat are proprietăți afrodisiace.”

„Da?! Cât de tare, habar n-am avut! De fapt, e logic, dacă amesteci o secreție umană cu alcool... Îmi dai și mie o halbă?”, îl întreabă pe B., iar B. mă privește de parcă ar vrea să mă bată. Dar, în același timp, se și abține să nu izbucnească în râs.

„Hai noroc!”

„Noroc, să trăim!”

„La mulți ani, băăăă!!!”

4. I need them all to know

Toți merg acasă în octombrie.
(Jack Kerouac*, Pe drum)*

Căcat. Alimentara aia a noastră din sat, de care mi se făcuse un chef nebun pe drum, era închisă. Inventar, morții mă-sii. Așa că ne-am oprit să bem niște beri la Alimentara de la intrarea în Vamă, în față la Punk Rock. Era devreme, vreo 11. Eu, B. și cu amicul lui ne-am luat câte 3 beri de fiecare, Tuborgi, că doar asta era rece, și ne-am pus la căcaturile alea rotunde cu umbreluță unde stai în picioare ca-n gară. Am început să ne uităm la pizde.

Era nașpa, dacă te uitai la ele ziceai că ești în oricare altă stațiune de pe litoral. Pizdulițe colorate, roz, vernil, multe cu rochițe albe să se vadă bronzul, unele cu tocuri cui, altele cu tocuri mai groase, altele cu platforme, altele cu săndăluțe printre degete și închise cu fermoar la spate. Doar câteva cu teniși. Bocanci, nema. Rochii negre, canci. Blugi, nici atât. E drept, era și cam cald. La un moment dat mi-am scos tricoul și l-am aruncat pe pietriș. Era mai bine fără el. B. crăpa de somn, bea bere și se legăna.

Amicul lui, mi-am dat seama pe drum, era foarte îndrăgostit de el. Mă bucura asta. Mereu m-am bucurat când de oamenii pe care-i iubesc eu se îndrăgostesc și alții. E ca și cum mi-ar lua o parte din responsabilitate de pe umeri. Ca și cum n-ar mai depinde exclusiv de mine să-i fac fericiți.

Avusesem noroc. Ne luase un tir de la intrarea pe autostradă și ne adusese direct în Vamă. Mergea la bulgari. Nu mi se mai întâmplase de mult, de foarte multă vreme, să fac un stop direct. București-Vama Veche. Lui A., pe de altă parte, nu i se întâmplase niciodată. De vreo 30 de ori îl

ridicaseră mașini, camioane, tiruri, dubite, cu promisiunea de a-l duce direct până în Vamă, dar de fiecare dată se întâmplase ceva pe drum. Șoferul primise un telefon care îi futea definitiv traseul, un cauciuc explodase, tirul se răsturnase, pizda de la volan intrase într-un pom etc. Sau, și mai lame... pe A. îl apucase diareea de la niște prune pe care le găsise într-un șanț, pe jos, în timp ce făcea stopul și le mâncase, fiindcă-i era foame și se plictisea. L-a tăiat căcarea și a trebuit să se dea jos. Gagica cu mașina nu l-a mai așteptat. A. nici n-avea un look prea impresionant. Dacă ești pizdă inteligentă, nu poți sta așa după orice tip să-l aștepți să se cace. Cel mai mult mersese direct pe ruta Lehliu-Fetești. „Coaie, m-a luat unu' din Lehliu și m-a dus direct până în Fetești!", ne povestise el plin de încântare.

Azi-noapte, pe la vreo 3, mersesem în apartamentul lui Decât-20-și-o-lună și i-o trăsesem de două ori. Stătea aproape, la Rosetti, altfel chiar nu m-aș fi deranjat. Și așa, în tot timpul în care fusesem cu ea, mă gândisem dacă reușește B. să bea toată berea, dacă o să mai ceară o roată, dacă nu cumva s-a luat deja ultima comandă și, când mă întorc, o să stau pe uscat. Chiar aveam chef să mai beau vreo 3 beri după ce-o futeam pe asta. Avea un apartament într-un bloc vechi, foarte mișto. Stătea la ultimul etaj. Apartamentul era mobilat ok. Îți lăsa impresia că are mai mult gust la decorațiuni interioare decât la țoalele pe care și le pune pe ea.

Ne-am sărutat, una-alta (mă rog, asta făcusem și la terasă, înainte să plecăm) și m-a întrebat ce muzică să pună. Aveam chef de un Dimmu Borgir, fiindcă nu mai ascultasem de ceva vreme. I-am cerut. A părut să nu priceapă, așa că i-am mai cerut o dată. „Hm, n-am așa ceva", a zis, „dar, dacă vrei chestii mai dure, am Lady Gaga. Eu sunt fană, îmi plac în special melodiile ei cu tendință sado-masochistă." Am ridicat din umeri. Până la urmă, n-a mai pus Lady Gaga, a pus Laura Pausini. Asta îmi plăcea vag, dar nu era deloc muzică pentru

futut, ci pentru mers cu tramvaiul într-o zi ploioasă de toamnă, foarte aglomerată, în care nu te grăbești nicăieri. Dar m-am conformat și i-am tras-o. Era genul care fusese dezvirginată de cel mult un an. Foarte timidă și încă relativ strâmtă. Avea probleme cu lubrifierea, fiindcă era foarte stresată și emoționată, i se părea că face ceva ce nu se cuvine, probabil venea dintr-o familie de țărani ultrareligioși, ta-su o fi fost preot, și primul gând care mi-a venit în minte a fost să-l chem pe B. să o futem împreună, că tot se plângea el că dă numai peste pizde ude în exces. Dar era complicat, B. era deja beat și n-ar fi nimerit. Blocul, mai întâi, dar nici restul. Am futut-o singur, cu un puternic sentiment de vinovăție. Aveam feeling-ul ăla că ar trebui să iau ceva din pizda asta și să-i duc și lui B., o firimitură, ceva, să simt că am împărțit cu el, ca frații. Când aproape să termin, Decât-20-și-o-lună a început să țipe că vine melodia ei preferată și să dau mai tare ca s-o asculte. Am dat mai tare și nu mi-am mai dat drumu' atunci, s-a mai amânat toată tărășenia. Evident, melodia ei preferată era aia cea mai cunoscută de la Laura Pausini, cu Amori, pula mea.

La a doua tură, mi-a cerut să o leg cu niște eșarfe hipsterești de pat. Probabil așa face și Lady Gaga în vreun videoclip. Deh, cum zice și A., dacă muncești în domeniul pizdelor trebuie să te mai cultivi și tu, să știi pasul, nu-i ușor. Într-adevăr, nu era întotdeauna ușor. Am legat-o. „Nu e bine", a zis, „mai sus, să nu mă pot dezlega. Și fa-mi noduri serioase", a mai spus. I-am făcut. Mă plictisisem rău de tot, eram la limita aia între poftă de băut în continuare și un început de mahmureală. Era punctul în care iei o decizie – mai beau sau mă culc. Eu nu puteam să fac nici una, nici alta, iar Decât-20-și-o-lună nu avea nimic alcoolizat prin casă. Evident, puteam să coborâm și să cumpărăm ceva de băut, dar eu nu voiam decât s-o fut mai repede, să-i cer niște bani și să mă tirez la B., să

terminăm roata. Nu vedeam de ce s-o mai lungesc pe aici, cu pizda. Am legat-o ideal, așa cum visase ea în visele pentru care se simțea, cu siguranță, vinovată a doua zi. „Sfâșie-mi chiloții", a zis ea. Căcat, asta era mai nasol, fiindcă erau boxeraşi din ăia de pizde, dar până la urmă am reușit. Mă tot întrebam dacă și lui Lady Gaga îi sfâșie cineva chiloții în vreun videoclip. Cred că B. ar fi știut lucrurile astea. Acu', la a doua tură, era ceva mai udă. Mă rog, poate și din cauză că-mi dădusem drumul înăuntru în urmă cu vreo zece minute. Zisese că nu vrea cu prezervativ, că ia pastile. Ok, i-am zis. Mi-era mai mult decât indiferent. Am futut-o ce-am futut-o și, cum s-a terminat Laura Pausini, nu știu de ce, mi-a venit să borăsc. Nu era de la bere, nu neapărat. Mi-era ciudat, un fel de dor de R., dar nu chiar dor, mai degrabă o uram pe R. fiindcă simțeam că se impregnase în mine, în mintea mea și în mirosul pielii mele, în felul în care fut, și în păr, că tatuajele mele erau o replică la tatuajele ei și că, fără tatuajele ei, tatuajele mele și-ar pierde semnificația și n-ar putea fi înțelese niciodată de nimeni, că n-aș putea povesti nimănui nimic din perioada 2007-2012 fără să o aduc și pe ea în discuție sau, dacă mă străduiesc din răsputeri să n-o aduc și pe ea în discuție, totuși sunt obligat să mă gândesc la ea, tocmai ca să n-o aduc în discuție. După aia, îmi mai era greață și dintr-un alt motiv, dar ăsta era mult mai greu de definit. Îmi era greață fiindcă trecea timpul. Fiindcă eu nu mai eram la fel, și simțeam asta, chiar dacă cei din jur îmi spuneau că în 10 ani nu m-am schimbat deloc, da, ei bine, nu m-am schimbat pentru ei, pentru că sunt imbecili și, așa cum zicea Holden, oamenii niciodată nu-și dau seama de nimic. Dar m-am schimbat pentru mine, în ochii mei. Nu mă mai simt la fel. Dacă nu mă mai simt la fel ca în urmă cu 10 ani, înseamnă că nici nu mai sunt la fel, iar asta îmi dădea o senzație de boală, de apropiere a morții. Mereu mi-a plăcut să dorm lângă moarte.

Mda, iar ea, până acum cel puțin, a fost destul de blândă și indiferentă. A fost cuminte, dar, poate, într-o zi o să se obrăznicească, o să se sălbăticească și o să mă muște ca un câine turbat, așa cum în 2002 îl mușcase o haită de maidanezi pe A. în timp ce se chinuia, bietul, să ajungă la noi în Vamă. Și mi-a mai venit să borăsc fiindcă în câteva ore trebuia să plec cu B. în Vamă și chiar n-aveam niciun chef. Nu voiam să reîntâlnesc pe acolo umbrele a ceea ce am fost, nu voiam fantoma lui R., nu voiam să-mi pară rău după anii ăia vii și nebuni și, într-un fel, indiferenți și egoiști. Voiam să-mi construiesc ceva care să mă reprezinte în prezent, acum, dar, pe de altă parte, nici nu renunțam la oamenii ăștia, de fiecare dată trăgeam de ei, îl căram pe A. după mine, o reîntâlneam pe R., petreceam o grămadă de timp cu B., care îmi amintea din ce în ce mai mult de Cofrag...

N-am borât. Am mai dat puțin la buci la Decât-20-și-o-lună și m-am cărat pur și simplu. Nu i-am zis nimic, mi-am tras blugii pe mine, m-am încălțat cu bocancii și am plecat așa, cu tricoul ghemuit ca un batic, vârât în buzunarul din spate de la blugi, fiindcă mi-era cald. Abia când am ieșit pe scara blocului, mi-am amintit că o lăsasem legată cu eșarfa hipsterească de pat. Dar nu m-am mai întors. Îmi era lene. Cineva o să vină, la un moment dat, să o dezlege. Oricum, o să se descurce ea. Trăim în București, pula mea, ditamai metropola plină de viermi, nu în mijlocul deșertului, să crape de foame legată de pat. Și aia din romanul lui Stephen King s-a descurcat, a supraviețuit, și ea era legată cu cătușe... Mna, dacă ar fi avut băutură prin casă, poarte aș mai fi stat o țârâ.

Când m-am întors la Curtea Berarilor, B. și amicul lui dormeau cu capetele pe masă. Bere mai era căcălău, așa că m-am gândit să nu-i mai trezesc degeaba. Oricum, păreau rupți, nu cred că ar mai fi fost în stare să-mi țină companie la dat pe gât. Am

băut și am așteptat să se facă dimineață, să ieșim la autostop.

Dacă mă uitam la pizdele care treceau prin fața Alimentarei de la intrarea în Vamă, mă apuca o depresie cumplită. Urâte, proaste, seci, ipocrite.

Genul de tută corporatistă, obsedată de carieră, care abia s-a îndurat să rupă două zile de concediu, pe care să le lege cu un weekend și astfel să obțină o nuanță de bronz.

Pizda care face sex pentru a-și dovedi sieși că e, cumva, puternică, și poate învârti un bou pe degete.

Pizda care strâmbă din nas și crede că niciun tip nu e suficient de bun pentru ea.

Pizda dependentă de amica ei cea mai bună, cu care-și împarte cafeaua de dimineață, tampoanele și căreia îi dezvăluie orice amănunt intim legat de sex.

Pizda – suflet al găștii, gălăgioasă, sigură pe sine și înfiorător de previzibilă și plictisitoare.

Pizda rebelă fără cauză, care nu pricepe că e anul 2012 și rebeliunea s-a dus și ea de la o vreme, la fel ca toate lucrurile mișto, pe pulă.

Și urâte, urâte fără drept de apel. Aceiași craci, aceleași țâțe, aceleași glezne, același păr smotocit, prins în coadă, aceleași rochii cu fundă la spate, aceeași culoare de la bronz, aceleași eșarfe învelite pe corp și prinse cu un nod sub ceafă. Înalte, slabe, mici, grase, medii... nimic interesant. Nimic nu răzbătea prin pielea femeilor ăstora și nu din cauză că pielea ar fi fost mult prea opacă, prea groasă, ci pentru simplul motiv că nu se afla nimic dincolo de ea. Piele, sânge, oase și cremă de protecție solară. Azi vii, mâine moarte, și nimic între astea două evenimente, nimic notabil. A, ba da – momentul în care fată un pui sau doi și nașparlesc lumea cu încă un specimen dispensabil. Așa gândeam și în 2002, așa gândeam și 1992, când aveam 8 ani. Așa am gândit mereu. Mă

deranjează însă că oamenii se prostesc tot mai mult și mi-e teamă că, în curând, misoginismul meu se va estompa, nu va mai avea sens. Lumea se schimbă, la suprafață cel puțin. Întâlnesc prea mulți proști de ambele sexe. Mă enervează tare chestia asta, fiindcă îmi iubesc misoginismul. A fost una dintre primele mele revelații. Mi-ar părea rău să-l pierd.

B. s-a mai înviorat.

„Mai luăm un rând?", mă întreabă. „Trei de fiecare?"

„Evident", îi răspund, și-mi amintesc instantaneu de ticul verbal al lui Machi – „irelevant". Totul era pentru el irelevant, atunci când nu se referea direct la noi doi. Câtă dreptate avea...

B. revine cu 6 beri.

"Ăstuia nu i-am mai luat, că doarme pe el. Îi luăm când se trezește", zice B., arătând spre amicul lui, care s-a lăsat pe vine și a adormit cu capul pe rucsac. Grea noapte...

Oare cum naiba l-o chema?

Mă întreb cum pula mea o fi să cunosc acum un om, de la zero. Să iau primul om care îmi iese în cale, fie pizdă, fie bărbat, și să petrec un timp cu el. Să-l cunosc pe de-a-ntregul. Să știu care sunt aspirațiile lui și fricile cele mai ascunse și mai puternice. Să îi cunosc trecutul, fobiile din copilărie, cât de mult își iubește sau își urăște părinții. Ce note a luat la școală, dacă a fost bătut sau a bătut pe cineva. Ce-i place să bea, ce-i place să mănânce, care e culoarea lui preferată la îmbrăcăminte, dacă preferă genul sport sau genul elegant, dacă are un spirit trendy sau mai degrabă clasic. Ce cărți îi plac. Care e filmul care l-a impresionat cel mai mult. Angelina Jolie sau Jessica Alba? Sau, poate, Monica Bellucci? Să știu ce fantezii are legate de sexul opus. Dacă are

înclinații homosexuale. Care e primul concert la care a fost. Dacă îi plac concertele. Dacă downloadează muzică ilegal. Să știu totul... Să îi acord toată răbdarea din lume, dacă mă plictisește, să îndur, dacă mă revoltă, să strâng din dinți. Să nu pornesc de la ideea că sunt mai bun decât el, să nu-mi imaginez că există altcineva mai interesant decât el. Să-mi concentrez toată atenția. Să am bunăvoință, curiozitate și ceva ce n-am mai avut de atâția ani – iubire. Iubire pentru oamenii pe care nu-i cunosc.

Nu demult, în urmă cu vreo două luni, m-am trezit într-o noapte și mi-am dorit din tot sufletul să nu fiu mizantrop, măcar o zi. Să am o zi umanistă, în care să ies pe stradă și să nu-i mai disprețuiesc, să nu-mi vină să le ies în cale cu un cuțit în mână și să le jupoi fețele, pentru a le arăta că nu sunt decât niște măști. Să-i accept cu măștile lor, cu prostia lor inimaginabilă, cu ipocriziile lor, cu snobismul, cu fițele și superficialitatea lor, cu răutatea puternică izvorâtă din frustrare, din complexe, cu fixurile lor, cu ideile băgate cu forța pe gât de sistem, de televiziune, de tabloide, de școală. Să-i accept ca pe niște șoareci care-ți populează pivnița și cu care, într-un final, ajungi să te obișnuiești, ba chiar să le și aduci câteva firimituri de pâine uscată. În noaptea aia mi-a venit să plâng și am sfârșit prin a sparge un geam și a îndoi bara din spate a unei mașini parcate în spatele blocului meu. Și aveam, nu știu de ce, un chef puternic să ascult Crematory, Tears of Time. N-o mai ascultasem de mult.

Oare va veni o zi în care voi da șansa asta unui om total necunoscut?

B. s-a înviorat de la berea rece și am început să comentăm pizde. Aveam un feeling apăsător, ca și cum lipsește ceva din peisajul ăsta, altfel foarte familiar, și ca și cum eu trebuia să plec și să-l caut pe undeva. Firește, ca să am ceva șanse de a-l găsi ar fi trebuit să știu mai întâi ce anume ar trebui să

caut. Dar n-aveam chef să-l întreb pe B., fiindcă era obosit și sigur nu mi-ar fi dat un răspuns satisfăcător.

„Auzi? Noi dormim pe plajă? Că am uitat să-ți zic, ăsta n-a adus cortul”, zice B. și-mi arată spre amicul prăbușit pe rucsac.

„Mda”, zic, „pe plajă, sau agățăm ceva.”

„Perfect”, zice B. și a mai adăugat apoi ceva, o descriere a unei stări de fapt, cu multe adjective, dar eu nu l-am mai auzit, fiindcă deja o văzusem.

A intrat cocoțată pe motor, un motor solid, zgomotos sau mai bine zis ultrazgomotos, aparent nou sau nu foarte mult folosit și a stârnit un nor de praf sau de nisip sau pula mea, chiar în față la Punk Rock, unde a și oprit. S-a dat jos cu un gest hotărât, dar în același timp și foarte tandru, feminin, și a mângâiat spatele motocicletei. Și-a ridicat pantalonii de piele, probabil puțin largi în talie, fiindcă slăbise în ultimele luni. Apoi și-a scos casca și și-a revărsat buclele negre pe spate și în aerul de Vamă, dar nici nu era nevoie s-o facă.

Știam deja că e R.

Inițial am vrut să o strig, așa cum făceam de fiecare dată când vedeam pe cineva foarte cunoscut, cu care obișnuiam să beau. Dar după aia mi-am amintit că ultimele noastre despărțiri fuseseră nașpa, cât se poate de nașpa, se prelungiseră mult, cu beție, sex, mahmureală și iar sex și acum adevărul e că R. picase cum nu se poate mai prost. Pe de o parte, fiindcă ea era exact tot ceea ce-i lipsea Vămii ca să devină un loc viu, un loc cu sens, un loc care să-ți placă, pe de altă parte fiindcă nu voiam să fiu cu ea aici, așa cum nu voiam să fiu aici deloc, dar nu mă lăsase inima să-l refuz pe B., de ziua lui. Și R. picase prost chiar și pentru B.

„Să-mi fut una, aia nu e...”, a zis B., gata-gata să dărâme sticlele goale de pe bufetul improvizat.

„Ba da”, am zis și eu.

Amicul adormit a dat semne că se trezește. Și-a întins brațele în sus, încercând și un căscat, dar asta cumva i-a afectat echilibrul și s-a prăbușit, cu rucsac cu tot, în praf și pietriș. De acolo s-a ridicat cu o energie nebănuită, urlând un „Futu-ți morții mă-tii” din tot sufletul, un „Futu-ți morții mă-tii” adresat nu se știe cui și total neinspirat, din cale-afară de neinspirat, fiindcă s-a auzit și pe partea cealaltă a drumului, în față la Punk Rock, unde R. a întors capul să vadă cine înjură, dacă e vreun cunoscut de-al ei și a dat cu ochii fix de mine. Am ridicat sticla spre ea și ea a zâmbit, cu binecunoscutul zâmbet și și-a scuturat pletele creț. După aia, așa cum mă așteptam și cum nu prea mi-aș fi dorit să se întâmple, tocmai fiindcă știam că o să se întâmple din clipa în care am văzut motorul intrând în Vamă, a traversat pe partea noastră. Abia când a ajuns lângă noi, l-a observat și pe B.

„Cum s-ar zice, tovarăși, o ardeți romantic cu bere pe aici, pe la Alimentara”, a zis ea și a continuat să zâmbească.

Amicul lui B., trezit de-a binelea, căsca, la propriu, gura la ea, dar nu fiindcă îi mai era somn, ci pentru că era foarte fascinat.

„Eu sunt Andrei!”, a zis el, pe un ton foarte serios, ocazie cu care am aflat și eu cum îl cheamă.

„Mă bag și eu la o bere cu voi, așteptați-mă, vin imediat”, a zis R., ignorându-l total pe Andrei, și a intrat în Alimentara. A ieșit în mai puțin de un minut, cu un Ciuc și cu un pachet de Marlboro roșu. Înăuntru erau cel puțin 15 oameni la coadă, dar R., ca de obicei, se băgase în față.

„Vezi că Ciuc-ul e cald”, i-am zis eu.

„Poa’ să fie și amestecat cu pișat, la ce poftă am de bere, nici nu contează”, a zis ea.

A dat noroc cu mine și cu B., după care a dat pe gât jumate de sticlă. Așa cum făcea mereu. Întotdeauna drumul din București până în Vamă îi făcea poftă de bere.

Amicul lui B,, Andrei, a vrut să dea și el noroc cu gagica, dar a observat că nu mai are bere.

„Când ați venit?”, ne-a întrebat R.

L-am lăsat pe B. să-i răspundă, dar el s-a fâstâcit și n-a zis nimic, așa că i-am răspuns eu:

„Azi.”

„Marfă”, a zis ea. „Eu am venit în toate weekend-urile, de la 1 mai încoace. O să vină și gagiul meu spre seară. E un suedez marfă, o să vă placă de el. Joi ne-am cuplat. Apropo, unde vă puneți cortul, pe plajă?”

„N-avem cort”, am zis eu.

„Păi, belea, stați cu noi atunci. Ăsta a închiriat o vilă cu șase camere, spre bulgari. Nu se umple complet, mai tre’ să vină doar 7 tovarăși de-ai lui, doi amici de-ai mei, unu’ cu pizda lui, nu-i știi, aia mică a mea cu un cretin și cam atât. Încăpeți și voi, dacă e, dormiți pe jos, ca de obicei.”

„Aia mică e cumva D.?”, o întreb pe R.

„Da, debila. De ce, ți-o fi dor de ea?”, mă întreabă, și râde, cu râsul ăla supermegacunoscut, cu dinții mici, ascuțiți și foarte albi.

„Nu neapărat, dar eram curios s-o mai văd.”

„O să te oftici. S-a făcut cam piți. Umblă cu un hipster. Da’ na, e tot D., în pula mea, ce poți să faci?”

„Cred”, zic eu și-i zâmbesc.

Discuțiile astea, comentariile astea. Sentimentul pe care-l ai când vorbești cu cineva căruia îi poți spune orice, fiindcă te cunoaște de mult timp. Și fiindcă te iubește. Renunț la discuțiile astea și, într-un fel, renunț la anii care m-au definit, în care am crescut, în care am suferit și am înțeles tot ce știu astăzi. Renunțând la ele, la R., renunț la amintirile cu mine, renunț la trecut și la atâtea lucruri fără de care voi fi mai sec, mai normal, un pas înainte care micșorează distanța de netrecut dintre mine și restul șoricimii umane.

R. și-a terminat berea. Se întoarce și-l onorează și pe B. cu o privire, mai degrabă o

inspecție. Îl analizează scurt din cap până-n picioare. Îmi trec rapid prin minte câteva scene de sex între ei doi. Dar, cum B. e reținut ori de câte ori vine vorba de fosta mea, niciodată n-am să știu dacă ele sunt doar în imaginație sau au avut loc în realitate. Oricum, sunt din trecut, ce mai contează. R. e o parte importantă din ce am fost eu, e o amintire care-mi e dragă. E ca un loc pe care îl revizitezi iar și iar, cu speranța că în el vei regăsi urme e ceea ce ai fost, vei regăsi părți din tine. R. e un fel de Vama Veche. Cam atât.

„Și tu, ce-i cu moaca asta lăbărțată? Prea mult alcool? Băăă, ești prost... Nu trebuia să fie ziua ta cam pe acum?”

„Ba da”, zice B. „Ieri... Ieri a fost.”

„Taci, în pula mea!”, zbiară R. „Păi și nu dai și tu un telefon, nu chemi oamenii la o bere? Câți făcuși?”

„Ce să fac?”, zice B.

„Ani, în pula mea!”, urlă iar R. și-l pocnește, în glumă sau nu, peste mână.

B. varsă berea pe el.

Mereu după prima bere băută repede, R. are vocea ceva mai stridentă. Mă doare să fie acum lângă mine. Îmi dau seama că îmi lipsește, realizez cât de bine ne-am distrat împreună toți anii ăștia. Totodată, îmi dau seama că ea e, parțial, motivul pentru care în ultimul timp mă simt apatic, plictisit, lipsit de interes față de orice, lipsit de dorință, de curiozitate. Ea era pata mea de culoare. În absența ei, tot ce am avut viu și inocent am încuiat într-o pivniță întunecată, și acolo o să rămână mult timp de acum încolo.

„18”, zice B., în sfârșit.

Mi-e oarecum milă de el, îmi imaginez cât de chinuitoare trebuie să fi fost scurta perioadă în care au fost împreună. Totuși, poate că pentru R. el n-a fost numai o jucărie. Altfel nu ar fi ținut minte, chiar dacă aproximativ, data lui de naștere.

„Trăi-ți-ar”, îmi zice R. mie, „ce mic e ăsta, să-mi bag pula. Ca sor-mea. Aia face 18 abia la anu’.”

„Știu”, zic.

Mă rog, replică nu tocmai inspirată.

R. se încruntă.

„Eu fac 24 mâine-poimâine, pula mea, poți să crezi?”, adaugă ea, gânditoare. „Ce căcat scârbos, treaba asta jegoasă cu anii. Corect ar fi ca fiecare din noi să-și aleagă, în pula mea, vârsta la care vrea să rămână pentru totdeauna.”

În perioada în care am fost cu D., cum ziceam, ea fusese mai degrabă indiferentă. Nu a arătat nicio clipă că ar fi, cumva, geloasă. Și nici îngrijorată că D. ar putea păți ceva naspa, cu mine. Simțisem o ușoară dezamăgire. Sau nu. Nu mai știu.

„Dau o bere acum, dacă vrei”, propune B.

„Nu, nu vreau, ia-mi o apă plată cu lămâie, la temperatura camerei. Cu pai mov, neapărat! ...Căcat, firește că vreau o bere, ce ai, ești bou?”

„Bine”, zice B. „Bere la toată lumea, atunci.”

Întră în Alimentara.

Andrei, care a asistat cu gura căscată la toată discuția, prinde momentul să se bage și el în seamă. Se apropie de R., folosindu-se de locul din dreapta ei lăsat liber de B.

„Ai mai fost în Vamă sau e prima dată când vii?”, o întreabă el, și fix în clipa în care îi ies cuvintele din gură mă apucă mila pentru răspunsul pe care, mai mult ca sigur, o să-l primească.

„Tu cine pula mea ești?”, îl întreabă R.

„Sunt Andrei..zice el.

„Ai față de prost. Zici că ți s-a bălegat un măgar la andropauză între sprâncene, și ți s-a scurs și pe nas”, concluzionează R. evaluarea de mai puțin de o secundă, acordată lui Andrei.

A fost finuță, mă gândesc, e în toane bune.

B. se întoarce cu berile.

„Noroc”, zice el.

„Hai, să trăiești!”, zbiară și R.

„Cheers”, zic și eu.

Doar bietul Andrei a amuțit definitiv. Probabil regretă că s-a trezit din somn. Și, atunci, cel mai neașteptat, cel mai crazy lucru posibil din lume se întâmplă: pe drum, venind spre noi, observăm un tip din cale-afară de cunoscut. Poartă un rucsac imens, roșu, are un bocanc descheiat, calcă pe un șiret. Pe cap, deși e cald de îți vine să-ți verși mațele, are trasă gluga de la hanorac. După el se ține o gașcă compusă din vreo 7-8 maidanezi. Fredonează Nothing Else Matters.

Pe măsură ce se apropie, îl recunoaștem tot mai bine, dar tot parcă nu-mi vine să cred că e el. De fapt, eu îl recunosc primul, dar și el mă recunoaște la foarte scurt timp.

„M.!!!!” urlă A. la mine, și o ia la fugă spre noi, în culmea fericirii.

“A.!!”, urlăm eu și R., într-un glas.

De bucurie, sau poate și fiindcă e beat, A. se împiedică în șiretul desfăcut și cade, cât e de mare, pe jos, cu rucsacul peste el, lovindu-l în cap. Câinii se opresc cuminți în spatele lui și așteaptă. Mă duc și-l ridic.

„Ce faci, coaie, să mori tu că ești tu, ce faci, frate, aici în Vamă? Bă, ce mă bucur să te văd, să moară mama! Ăla micu’ m-a sunat să mă cheme în Vamă, da’ nu mi-a zis că o să fii și tu...”

„Te-a sunat B.?”, îl întreb.

„Da, bă, mi-a zis că-i ziua lui, alea, alea...”

Ajuns lângă bufet, o observă și pe R.

„Să moară mama, R., tu ești!!!”, urlă el.

A. o ia în brațe și o ridică în sus, apoi o lasă jos, puțin nedumerit.

„Cum vine asta, voi doi v-ați împăcat?”, ne întreabă.

R. schimbă cu mine priviri puțin încurcate.

„E, căcat, ce contează fazele astea gay, cui îi pasă? Sunt aici, cu voi, sau nu sunt?”

„Ești, coaie, ești, să moară mama de nu ești!”, urlă A. la ea.

„Ia uite, vă plac copiii mei?”, ne întreabă, și ne arată haita de câini care s-au așezat cuminți, în fund, în jurul nostru. Unu’ din ei înclină capul de fiecare dată când A. țipă.

„Din Eforie i-am luat cu mine, coaie!”, urlă A.

„Păi cu ce pula mea ai venit, de te-au luat cu câinii, cu tractorul?”, întreabă R.

„Aș. Cu unu’ de trăgea o remorcă. M-am pus în spate, și s-au suit și câinii. Chestia e că nu voiam neapărat să-i aduc în Vamă, da’ dacă tot s-au suit... Până în Mangalia m-a dus, după aia am venit pe jos. Ăștia s-au luat la bătaie cu niște maidanezi prin 2 Mai...”

„Marfă”, zic. „Tare de tot că ai venit, am vrut ieri toată noaptea să te sun, adică te-am și sunat, cred, da’ aveai mobilul închis.”

„Da, coaie, am fost beat muci. Da’ m-a sunat B. Chiar, bă, la mulți ani, coaie!”

„La mulți ani!!!”, urlăm și noi, cu toții.

B. se fâstâcește. R. îl apucă de gât și-l pupă pe gură, și am iar un feeling de deja-vu, de călătorie în timp, de lucruri care n-au să dispară niciodată de tot, au să vină iar, și iar, și iar, și au să rămână mereu undeva, și în afară de ele altceva nu prea există, indiferent ce-i în mintea noastră într-un anumit moment sau în altul. Dar nu contează, nu mă deranjează asta. E totul cum nu se poate mai bine.

5. Tufișul meu mort din Vama Veche

I'll never find anyone to replace you
Guess I'll have to make it through, this time – this time
Without you
(Guns N' Roses, Estranged)

Opt ore mai târziu sunt beat, beat muci, și mă plimb cu suedezul care e gagiul lui R., să găsim un loc unde să bem. „Ia-l pe ăsta, în pula mea, dă-i să bage ceva la mat, și mergeți voi înainte, găsiți un loc unde-i place lui, și după aia venim și noi, ca să nu ne futem picioarele degeaba", mi-a zis R. înainte să plec cu suedezul de la Pirați.

R. se făcuse și ea criță, B. vomitase de vreo patru ori, de două ori la budă și de două ori sub masă, A. era parcă din ce în ce mai treaz, înconjurat de maidanezii lui care nu voiau cu niciun chip să se despartă de el. Ca acum 10 ani, bea tot ce găsea pe masă, indiferent a cui era berea. Bietul suedez nu reușise să bea nici măcar o halbă întreagă. Cum se uita în altă parte, sau încerca să o sărute pe R., sau mângâia un câine, A., pac, îi șterpelea berea și o dădea pe gât. Suedezul observa apoi halba goală, și striga spre bar: „Another round! Beer for all my mates!!!" Doi punkeri se aciuiseră la masa noastră și primiseră și ei bere de la suedez. Asta până să-i observe R., care tocmai se descălțase fiindcă avea o pietricică în bocanc, și să arunce cu bocancul după ei. Andrei adormise din nou. „Pe ăsta io zic să-l lăsăm aici, dă-l în pula mea, e cam cocalar, ne face dracu' de râs", propusese R., dar sărbătoritul nu fusese de acord. „Știu că e cam prost, da' e băiat bun", zisese B.

Așadar, am plecat cu suedezul, care voia să-și ia o șaorma. Am găsit un chioșc cu șaorma, dar era

o coadă de-ți venea rău. Toate pițipoancele, înainte la șaorma. I-am zis că e prea mult de stat. Lui, săracu', îi era foame, și ar fi stat, dar am băgat la înaintare punctul vulnerabil: nu poți, bre, să stai atât la coadă, se dau vreo 20 de pule la R. în timpul ăsta. Așa că am plecat de la șaorma.

La un alt chioșc aveau cartofi prăjiți și hamsii, și i-am propus suedezului să mănânce cartofi prăjiți cu maioneză și hamsii cu usturoi, iar el a zis cu jumate de gură – „great fuckin' idea", așa că ne-am pus la coadă. Mergea coada mai ceva ca melcul. Erau o mulțime de cocalari în fața noastră, se tot răzgândeau, pizdele lor imbecile mereu uitau să ia ceva – lămâie, șervețel, usturoi, sare, pula-n cur. Când ne-a venit în sfârșit rândul, se terminaseră hamsiile. I-am zis suedezului să ia doar cartofii prăjiți, că sunt mai buni și măcar știe că n-o să se intoxice cu mâncare stricată, doar nimeni n-a murit din cartofi prăjiți, și suedezul a zis – „ok, good", dar chiar atunci tembelul de vânzător și-a amintit că pentru cartofi prăjiți ar mai trebui să stăm vreo 10 minute, că se terminase uleiul.

Am plecat cu suedezul nemâncat și, pe drum, a simțit miros de clătite și i s-a făcut poftă. „What's that smell", a zis el, cu un deget ridicat, de parcă ar fi vrut să mă facă atent nu la un miros, ci la un zgomot, și eu i-am zis, dracu' m-a pus, „pancakes", și el a zis că ar mânca pancakes. Așa că ne-am așezat la coadă la pancakes și am fost forțat de împrejurări să trec iar în revistă toate tipologiile de pizde din Vamă. Eram singurii bărbați la coadă la pancakes. În timp ce așteptam, și suedezul vorbea acolo cu mine în legea lui, mi-am dat seama că stau chiar pe locul unde fusese cândva tufișul care scuipa păsări. Apoi m-a luat amețeala, și o depresie de care știam că n-o să mai scap niciodată, cu siguranță nu aveam să scap de ea până când plecam din Vamă, era nu numai puternică, ci și foarte extinsă, ca un animal care se luptă să cucerească tot teritoriul. Mi s-a părut ziua aia în care văzusem

pentru prima dată tufișul atât de îndepărtată, încât parcă nu era din viața mea. Era din viața în care încă n-o cunoscusem pe R., în care nu făcusem încă sex pe bani, în care nu terminasem liceul, și apoi facultatea, în care nu-mi pierdusem o mie de prieteni, în care nu eram nihilist până la cel mai extrem punct al nihilismului, în care până și Elavaca și Machi mai trăiau. O altă viață, pe care nu-mi mai aduceam aminte dacă o trăisem, dacă fusesem eu, dacă amintirile erau ale mele și, dacă da, de ce dracu' nu erau mai clare. Simțeam că le meritam, că ar fi trebuit să fie clare, să le pot reține cumva, să le retrăiesc, poate să scriu despre ele, să fac ceva cu ele. Mi se părea groaznic de nedrept că nu le mai am decât vagi și trunchiate. Mi s-a făcut rău la coadă, am amețit, și a trebuit să ies din rând, să dau dracu' suedezul și să-mi iau o bere la pahar de vizavi.

Când m-am întors, cu paharul băut pe jumătate, suedezul stătea ieșit din rând, pe bordură. L-am întrebat ce s-a întâmplat și mi-a explicat, mai mult prin semne, că pizdele i-au luat-o în față și că și-a pierdut rândul. „Do you still want pancakes?", l-am întrebat, și mi-a răspuns, cu tristețe – „no". Așa că, am propus eu, dă-le dracu' de pancakes, hai să luăm o gogoașă, că-i tot aia. Ne-am băgat la gogoși, erau chiar vizavi, tocmai mă gândeam să-i recomand suberek cu brânză, când țața de la gogoși a închis geamul. „S-a terminat programu', gata!", a urlat ea la cei câțiva care așteptam în fața gheretei. I-am explicat suedezului că, în general, e greu să găsești mâncare în Vamă, mai ales la ora la care pizdele și cocalarii ies în oraș.

„What's this, pijde?", m-a întrebat el, și i-am explicat. „Females", i-am rezumat, și el a zis, edificat dintr-odată, „Oh. Like R. She is pijde", dar concluzia lui nu prea mi-a picat bine, plus că era complicat să-l învăț și singularul. Deși, într-un fel, se putea spune și că R. era „pijde". Era corect. R. era, într-un fel, toate pizdele din lume. În fine, l-am

dus să-și ia un porumb fiert. Am stat și aici la coadă și, când i-a venit suedezului rândul, nu mi-a trecut prin cap să-l avertizez că mâncarea galbenă o să fie fierbinte, culmea că nici nu prea se vedeau aburi ieșind din ea, așa că a pus mâna pe porumb, l-a apucat strașnic, după care i-a dat drumul pe jos și a scos un țipăt. Țigănușii de la porumb se tăvăleau pe jos de râs, și, sincer să fiu, m-a pufnit și pe mine râsul. Totuși, au fost de treabă și i-au dat alt porumb în loc. Am plecat cu suedezul, care mânca – în sfârșit! – cu poftă, să căutăm acum un loc de băut bere și să chemăm toată gașca. Dar asta a fost simplu. Cum am făcut câțiva pași, suedezul a început să urle, cuprins de entuziasm, „Here! Here! At Canapele. I love Canapele!" Canapele să fie, mi-am zis, și am urcat, în fața lui, treptele cu gresie maronie sau roșiatică, nu prea distingeam bine și, deși la Canapele în boxe urla Bon Jovi, cu Bed of Roses, în capul meu suna hipnotic Getting Away with It All (Messed Up), și suna așa încă de pe la prânz, de când ea coborâse de pe motorul ăla destul de mișto, cu părul negru și creț scuturat în vânt, care, de pe partea cealaltă a drumului, nu mai mirosea a fum de țigară, spumă de păr și ce pula mea o mai fi fost, dar lipsa mirosului specific era doar temporară fiindcă, da, mai târziu un pic, când ne-am cazat acolo unde făcuse suedezul rezervarea și ea a zis „cum vi se pare camera asta, vă coafează", eu am zis „evident", și a rămas să împart camera cu B. și cu Andrei, iar ea avea să stea în camera de lângă, cu suedezul și cu D., al cărei gagiu nu mai venea în Vamă fiindcă D. îi dăduse papucii cu câteva ore în urmă, „era hipster, dă-l în pula mea", zisese D,, și avusese dreptate R., D. se schimbase cumva, dar nu, nu era deloc piți, era doar mai feminină și ceva mai cuminte, dar era și normal, până la urmă 17 ani e o vârstă oarecum matură, te cuminți un pic la 17, și cum suedezul era ocupat cu niște amici de-ai lui, R. a venit în camera mea și am râs mult și atunci, nu mai știu

cum și de ce, dar am luat-o de mână, iar părul ei a început să miroasă cu mirosul ăla pe care-l știam și pe care nu-l puteam niciodată separa de ea, avea să rămână până la sfârșitul tuturor timpurilor cu părul mirosind așa, iar eu aveam, tot până la sfârșitul tuturor timpurilor, să mi-o amintesc așa, cu soarele care se pregătea să apună și arunca raze în camera noastră, camera închiriată de suedez, și știam că în noaptea asta ea o să vină și o să doarmă în patul meu, că poate o să ne-o tragem, poate o să ne-o tragem și cu B., dacă tot era acolo, și, în definitiv, așa ar fi fost elegant, era ziua lui, majoratul, în pula mea, mă rog, și aș fi putut s-o mai fut chiar atunci, când o țineam de mână și îi miroseam părul, să facem sex doar noi doi, așa cum își dorise ea tare în ultimii ani și nu prea se întâmplase, doar că îmi era lene, mult prea lene, și chiar așa, oare asta înseamnă să trăim, să amestecăm lucrurile până nu le mai poate descurca nici dracu' și apoi să fugim, să le lăsăm așa și să ne apucăm să stricăm altele, păi nu, de ce nu, așa până la sfârșit, lumea poate să se ducă dracu' de tot, să vină alții și să strângă după noi, noi avem probleme mai importante, avem lucruri de simțit, trăim ca să simțim și să ne doară și în felul ăsta să păstrăm lumea pentru totdeauna în noi, și în timp ce-o țineam în continuare de mână m-am simțit exact ca în urmă cu zece ani, zece ani care nu însemnaseră nimic, se evaporaseră, revenisem în același punct. Era și firesc, în definitiv, asta înseamnă să trăiești. Viața nu înseamnă să ți se întâmple lucruri, viața înseamnă doar stări, iar stările vin și apoi dispar, în urma lor nu rămâne nimic, poate doar un gând sau două. Dar ce poți face cu astea? Mai nimic. Stările, în definitiv, nu te leagă nici măcar de oameni. Fiecare și le reamintește în propriul lui fel, așa cum îl lasă memoria, și cât îl duce mintea. Apoi, pe când toată camera era invadată de soare, R. a strălucit, a strălucit așa cum n-o mai făcuse cred niciodată, și asta a fost confirmarea că m-am întors în timp, și

încă nu se construiseră toate bălăriile în Vamă, ea avea 14 ani și era barmaniță de vară, iar tufișul meu scuipător de păsări încă mai trăia, era acolo, unde azi stătuse suedezul la coadă să-și ia clătite, dar îl dăduseră pizdele pofticioase afară din rând, și habar n-am de ce și-a dus un deget la buzele ei cărnoase și a făcut „șșșt”, era inutil, fiindcă nu-mi trecuse prin cap să vorbesc, nu aveam ce să spun. Era suficient să simt.

„Let’s call in the mates!”, a zis suedezul, mulțumit de terasa unde eram, îi plăcea chiar și muzica, după Bon Jovi cu siguranță avea să înceapă Iris, așa era de fiecare dată. Le-a sunat și în vreo oră au venit, a venit întreaga gașcă, cu toții se clătinau, iar D. mi-a sărit în brațe și m-a pupat. Nu înțelegeam de ce mă pupă cu atât elan, fusesem un dobitoc, o părăsisem nașpa, o aruncasem deoparte ca pe un gunoi, nu înțelegeam de ce mă iartă. De ce mă iartă D., de ce mă iartă R., de ce mă iartă toți, mereu. De ce mă iubesc oamenii ăștia și ce mama dracului pot însemna eu pentru ei. D. purta o bluză albă, cu umerii goi, și avea brațele subțiri și foarte bronzate, sigur mai venise cu sor-sa anul ăsta de câteva ori în Vamă.

R. s-a așezat în fața mea, dar nu mai strălucea, și acum se ținea de mână cu B., iar suedezul părea să fie foarte ok cu asta. De fapt, părea chiar foarte fericit. Probabil îi priise porumbul fierbinte.

M-am dus la budă și m-am închis acolo o vreme. Aveam nevoie să fiu singur. Am fumat o țigară pe geamul care dădea undeva în spate, într-un fel de curte, plină de copaci, meri sau zarzări sau pula mea, și m-am gândit că partea asta de Vamă nu prea o văzusem până acum.

Apoi am făcut așa, un fel de inventar a tot. M-am schimbat? Poate. Nu m-am schimbat? Într-un fel, nu. Nu conta așa mult. Niciodată nu aveam să nu mai fiu eu, niciodată nu aveam să mă pierd, niciodată nu aveam să fac compromisuri, să mă las

călcat în picioare, să devin sclavul patetic al cuiva. Niciodată nu mă voi abține de la a spune ce gândesc, indiferent dacă asta rănește oameni. Niciodată nu voi înceta să simt, chiar dacă asta înseamnă suferință, pentru mine și pentru cei din jur. Dacă voi simți că trebuie să ucid, am să ucid. Lumea din jur poate să existe sau nu, poate să explodeze, poate să se ducă dracului sau, cum va fi cazul cel mai probabil, să se dezintegreze încet și să pută tot mai tare. Nimic nu va fi vreodată mai presus de mine, de tot ceea ce reprezint eu. Am înțeles atunci că asta mă făcea într-un fel nemuritor și, în plus, cea mai mișto ființă care exista pe lume. Singur eram liber. Dintotdeauna fusesem liber.

Apoi mi-am dat seama ce trebuie să faci. Care e singura cale. Trebuie să te retragi într-un loc închis, întunecos, îndepărtat. Să stai acolo și să te gândești la tine. Trebuie să te găsești. Uneori, e greu. Fără droguri, totul decurge încet, neplăcut, chinuitor. Dar merge și așa. Stai acolo o vreme, cât e nevoie. Stai și te gândești. Rememorezi. Afli ce a fost important pentru tine. Prima imagine care-ți vine în minte e cea mai importantă, pentru că restul se ordonează după ea, ca bobocii după rață. Dai deoparte învelișurile, căcatul, jegul, tot ceea ce nu contează. Din mormanul de gunoi vei apărea, la sfârșitul timpului de care ai nevoie, curat și adevărat. Trebuie să te privești apoi în oglindă și să te recunoști. Să nu-ți mai uiți imaginea asta niciodată.

Pe urmă, tot ce ai de făcut este să dai la o parte ușa, să o lovești de perete, să ieși în lume cu zâmbetul pe buze, să calci cu bocancii zimțați peste capete goale și inimi pustii. Peste mormanele de carne putredă și inutilă. Și să-i omori pe toți care se chinuie să existe, fiindcă nu pot să trăiască. Iar și iar și iar și iar. Atât cât e nevoie, până se termină. După aia, ai să vezi, lucrurile devin mult mai simple.

Cea mai mișto ființă care a existat vreodată pe pământ

Nopțile la mare cu mine singură, fără M., au avut mereu ceva prăfuit și agasant. Când nu eram cu el, îmi simțeam de fiecare dată nisipul intrat prin gură, nări, urechi, ca și cum, dintr-odată, deveneam conștientă de toate amănuntele astea imbecile pe care, atunci când eram cu el, nu le puteam observa. Îmi luasem o votcă și mă așezasem pe plajă. Poate că, până la urmă, nu nisipul era de vină, nu el îmi acapara corpul, ci sentimentul ăsta de sfârșit a ceva. Pula mea. Tristețea, ca un nisip pe creier.

...Tu nu ești făcut să fii aproape prea mult timp de un alt om. Îl distrugi. Cu cât te apropii mai mult de el, cu cât îl fascinezi, îl faci să se îndrăgostească nebunește de tine, îl distrugi, îl omori... Tu trebuie să trăiești cât mai neatașat de oameni. Oamenii se ard și se ofilesc lângă tine.

Asta i-am spus lui M. în după-amiaza aia în care ne întâlnisem în Centrul Vechi, ca să-i dau papucii. Sau, mă rog, ca să încerc să-i dau papucii. Era foarte cald, aveam poftă de multă bere și, mai mult decât orice, aș fi vrut ca el să facă dracului ceva, sau să spună ceva, prin care să mă convingă să renunț. Poate că ar fi fost de-ajuns un singur cuvânt. Știam că, în pula mea, existau foarte mari șanse să ne facem muci și, odată despărțiți, să ne împăcăm și s-o luăm de la capăt. Dar știam, cu

toate astea, că trebuie să fac ceva. Mă simțeam ca dracu'. Îmi stătea o greutate uriașă pe cap. Voiam să se decidă odată lucrurile. Să rămânem împreună, dar nu ca până acum, ci pur și simplu să încercăm să fim un cuplu, sau să o ia fiecare pe drumul lui, să-și găsească singur un rost, oricare ar fi el.

D. mi-a spus, cu câteva zile înainte, că sunt cea mai mare ipocrită care a existat vreodată pe lume. Spunea că eu nu-mi doresc de fapt să fiu normală și nici să am o relație normală. Că nu vreau să fiu ca ceilalți oameni, ca proștii. Că nu mi-am dorit niciodată și că această convingere a mea că sunt diferită a fost motivul principal pentru care m-am îndrăgostit de M.

Și D., sor-mea, oricât ar fi fost ea de maimuță nedezvoltată cerebral, avea de data asta, în pula mea, ceva dreptate.

Chiar în timp ce-i spuneam că o să ne despărțim, mi-am dat seama că nu avea să iasă nicio sfârâială din asta. Era simplu... M. era, printre altele, și cel mai bun prieten al meu. Evident, mai existau și A., și B., chiar și sor-mea, dar oamenii ăștia nu erau decât parțiali. Era greu de explicat. M. era tot, M. putea fi tot, fără pic de efort, fără să se prefacă. M. era tot pentru că așa se născuse. În schimb, toți ceilalți – A., B. sau D. – nu puteau fi decât un lucru, pe rând. Îi iubeam, asta era evident, dar nu prea conta. Când se ajungea la comparații, well... oamenii ăștia erau doar the next best thing. Întotdeauna doar a doua alegere. Mereu aveau să fie a doua alegere, mereu pe locul doi, pentru că M., pentru mine, nu fusese niciodată incomplet. M. nu avusese nevoie de ajustări. Cu M. nu te plictiseai niciodată. Cu M. învățai să descoperi acele părți din tine, de multe ori bine ascunse, cu care să nu te mai plictisești niciodată. Una din chestiile pe care le învățai trăind alături de M. era propria ta singurătate. M. m-a învățat să iubesc tăcerile mele, pauzele, timpii morți.

D., beată, într-o seară, m-a întrebat care este secretul lui M. De ce îl iubim cu toții pe M. M-am gândit la asta o vreme, am mai băut, i-am tras lui D. scaunul de sub fund în timp ce-și făcea cu ojă unghiile de la picioare, ca s-o văd cum se enervează și cum țipă, ca de fiecare dată (sor-mea era scârbos de previzibilă), după care i-am răspuns. Secretul lui M. era că el ar fi putut fi toți oamenii din lume. Că nu avea o singură personalitate, un singur stil, un singur mod de gândire. M. putea fi orice. Putea lua orice formă și îmbrăca orice haină. Ca toți criminalii, ca toți zeii.

Oare dacă nu poți cunoaște în întregime pe cineva mai poți pretinde că-l iubești?

*

Iubirea mea pentru el a început cu ură. Poate că pare contradictoriu și stupid, dar exact așa a fost. Stătea în barul ăla, în care eu fusesem barmaniță o vreme, pe Calea Victoriei, și îmi arunca priviri puțin timide, parcă vrând să vină și să mă întrebe ceva, dar neîndrăznind. M-am gândit, logic, că-și amintește de mine. Din Vamă. Din vara lui 2002, când ne întâlnisem pentru prima dată. Din vara în care fugisem de el, fiind convinsă că, dacă într-adevăr ne-am îndrăgostit, ne vom mai regăsi. Iubirea – credeam eu pe atunci – e o chestie care îi face pe oamenii asemănători să se adune în locuri, să-și întindă mâinile, să-și vorbească și să se cunoască. Așa că fugisem, convinsă fiind că fac cel mai bun lucru la care mă puteam gândi atunci. Că o să ne mai găsim încă o dată.

Când a venit la mine și s-a oprit în fața barului, cerându-mi să schimb muzica, am tras liniștită din țigară, am scrumat și abia după asta l-am privit. Deja îl uram. Nu era posibil să nu-și mai amintească! Nu putea fi atât de idiot, de bou imbecil. Pentru asta fugisem atunci? Ca să nu mă

mai ține minte? Dacă aș fi intuit în 2002 că asta avea să se întâmple vreo 5 ani mai târziu, nici nu m-aș mai fi obosit să fug. Am fi avut aventura spre care ne îndreptam atunci, iar după câteva zile fiecare am fi plecat în treaba lui. Poate m-ar fi căutat în București. Poate nu... Dar am plecat, gândindu-mă – așa se întâmpla oricui probabil la 14 ani neîmpliniți, era ca o regulă nescrisă, un romantism deșănțat care te afecta oricât de pizdă mișto și rebelă ai fi fost – că, dacă ne iubim, ne vom mai găsi.

Și acum ne găsisem din nou, stăteam față în față, și idiotul îmi cerea să schimb muzica. Nu să mă urc pe bar și apoi să-i sar în brațe, nu să ne sfâșiem hainele, nu să tragem pe nas și să avem tripul vieții noastre. Doar să schimb fututa și împuțita aia de muzică.

I-am răspuns ceva de căcat, cred că l-am și înjurat. Nu mai țin exact minte. Cred că, după faza asta jegoasă, aveam și eu dreptul la amnezia mea.

Și totuși, la câteva ore după, ne țineam iarăși de mână și, pentru mine cel puțin, cei cinci ani se schimbaseră într-o singură noapte, sau oră, sau chiar secundă. Aveam senzația că am din nou 14 neîmpliniți și că abia m-am întors de la budă, nerăbdătoare să ne pipăim din nou, să bem până cădem lați, să distrugem mese, să agățăm pizde și să fim, mă rog, noi înșine.

*

Până de curând, puteam să uit și să iert repede. Nu făceam niciun efort pentru asta. E drept, nici nu așteptam nimic de la oameni. Nu aveau cum să mă dezamăgească.

M., în schimb...

După ce ne-am dat papucii în vara aia (sau, mai bine spus, pentru a șasea oară în vara aia), am fugit de la terasă fără să plătim berile, ne-am împăcat și ne-am futut, totul într-un interval de mai

puțin o oră, am mers cu M. la Argentin să mai bem, după ce băusem în Fire și cam făcusem panaramă pe acolo, în Argentin ne-am întâlnit cu A. La masa de lângă erau niște pizde pe care le futuse M. și, în timp ce el s-a dus să schimbe o vorbă cu ele și să le ceară niște bani de bere (aveam bani, dar nu merita să scapi ocazia, așa îmi zicea M. de fiecare dată, dacă tot ești aici, și ele sunt aici, cine știe când o să mai fim cu toții în același loc...), habar n-am de ce pula mea am început să plâng. A., așa cum făcea el de obicei, m-a întrebat ce a mai stricat M. și de data asta. I-am povestit pe scurt și A. mi-a zis că are o idee...

„Da' tre' să ne mobilizăm, bă, în pula mea, să ne sincronizăm, altfel n-o să țină", a zis el.

Am fost de acord. Am dar pe gât jumătate din halba care chiar atunci poposise pe masa noastră și m-am gândit, cam pentru a șaizecea oară în săptămâna aia, la câți oameni vor plânge oare la înmormântarea mea. N-aveam chef să mor sau mai știu eu ce, dar făceam des exercițiul ăsta. Îmi plăcea să-mi imaginez cu ce aveau să fie îmbrăcați, ce urmau să vorbească între ei, care avea să vină beat, care drogat și care sober. Și cine va plânge. D. plângea. Ea plângea în toate scenariile astea. Și mama plângea, dar îmi era cât se poate de indiferent. Și purta de fiecare dată o rochie neagră oribilă, șifonată și lăbărțată, și saboți negri cu două numere mai mici. Îmi venea să-i las de pe acum un bilet: „Fă, mamă, când o să dau eu colțul, să stai în pula mea acasă."

B. plângea și el, și venea întotdeauna tripat. Iar A. era, previzibil, mort de beat și se prăbușea prin boscheții din cimitir.

M. nu venea niciodată la înmormântarea mea.

*

Ideea lui A. fusese să ne aducă pe mine și pe M. în Vamă, fără ca el să știe că eu voi fi acolo. A.,

uneori, se comporta ca o găină bătrână, punând la cale tot soiul de lipeli și telenovelisme, pula mea. Era sfârșitul lui septembrie. Nu mai eram împreună cam de două luni, deși ne mai întâlneam, în general la chefurile lui A., prin oraș, prin baruri; odată, fără ca niciunul din noi să ne dorim asta, la un chef dat de un cocalar hidos care umbla după sor-mea, un chef la care eu nu vrusesem în ruptul capului să merg, dar mă șantajase dobitoaca de D., că șterpelește bani de la mama și îmi dă pentru un fest de motoare, asta numai dacă vin la bairamul cocalarului împuțit. Când ne-am întâlnit, eu și M., chiar în ușă, ne-am salutat din cap, după care am dat buzna în living, unde era paranghelia, ca doi vârcolaci turbați, și fiecare din noi a agățat ce i-a căzut prima dată sub ochi. Era ca un concurs... Căcat, nici nu mai știu dacă am agățat atunci pizdă sau pulă.

În noaptea aia mă sunase A. și-mi zisese: „Soro, ești nebun, vine M. de dimineață, cu cocoșii, vine la mare, e cu o gașcă, cu B. cu tot, hai în pula mea și tu să vă întâlniți și să vă împăcați.” A. avea un fel tare optimist de a gândi. Pentru el, mai bine zis pentru mintea lui, nu păreau să existe obstacole în univers. Să zicem că voiai, dintr-odată, să devii putred de bogat. Ce-ți zicea A.: „Păi, coaie, bagă repede și ia-ți bilete la loto, în pula mea! Interesează-te când se dau premiile și fa-ți rezervarea pentru vacanță, ce căcat stai așa...” A. nu concepea realitatea în care ar fi fost posibil (nici nu zic probabil, ci măcar posibil) pur și simplu să nu câștigi tu la loto, să câștige altcineva. Sau să zicem că-ți plăcea bunăciunea liceului, iar aia era cuplată cu un baștan plin de bani, cu 15 ani mai bătrân ca ea. Tu îi spuneai lui A. că vrei să arzi bunăciunea, dar că bunăciunea nu pare să aibă ochi pentru tine. A. venea cu o soluție la care nu te-ai fi gândit până atunci: „Păi, coaie, ești prost... Stai pe hol, așteapt-o când iese de la ore, și pune-i piedică, frate. După ce cade lată ca pleașca, ajut-o să-și

adune bulendrele. Așa o să te remarce și o să fie impresionată că ai coaie, dar și că ești altruist, săritor.”

Așa că, pentru A., rezolvarea era ca eu și M. să ne întâlnim în Vamă, și era mai mult ca sigur că ne-am fi împăcat.

„O să-și aducă aminte de tine, ce pula mea... Când o să te vadă acolo, unde v-ați văzut prima dată, o să vezi... În pula mea, o să-și dea seama că tu ești pizda lui pe care a așteptat-o toată viața.”

Culmea, nu cred că-l auzisem vreodată pe A. să se uite la telenovele. Iar muzica lui preferată, pe lângă black metal, era grindcore, deci să mor de știu de unde i se trăgea romantismul ăsta.

Am ajuns în Vamă cu stopul. M-a luat un gagiu cu motorul. Am oprit, am băut, mi-a spus povestea vieții lui. Nu era din cale-afară de interesantă. M-a întristat teribil că tipul era atât de șters... mi-am dat seama că așa aveau să fie toți oamenii pe care urma să-i cunosc. Îmi părea rău că l-am întâlnit pe M., îmi părea rău că-mi arătase că nu sunt singurul specimen atât de mișto și de trăznit care a venit pe lume. Mă durea să știu că am o jumătate. Dacă nu l-aș fi întâlnit pe M., mi-aș fi imaginat că toată specia umană este ca fraierul ăsta șters, care m-a luat cu motorul. M-aș fi mulțumit cu puțin, m-aș fi adaptat la realitatea asta. Acum, însă, îmi era imposibil.

Din toată povestea mea cu M., singurul lucru cu care rămăsesem eram eu însămi. Eu, care mă transformasem, dar nu așa cum se transformă proștii lipsiți de personalitate care intră în relații. Mă transformasem rămânând eu însămi, o chestie pe care o preda atât de bine M. Era specialitatea lui. Și n-o conștientizai imediat... Nu, după mult timp abia, înțelesesem că îmi place mult mai mult de mine după ce fusesem a lui. Și că nu mă schimbasem, deși evoluasem atât. Pe scurt, simplificând, M. mă ajutase să devin cea mai perfectă R. cu putință. Mă rog, și scăpasem eu cu

greu de plictiseala întruchipată pe motor, care mă adusese aici, după care îmi luasem bere de la magazin și mă dusesem pe plajă, să-l aștept pe M., cică, care ar fi trebuit să ajungă odată cu cântatul cocoșilor, dacă e să-l fi crezut pe A., care zicea că știe sigur că așa va fi. Dar orele treceau, se făcea cald, soarele mă bătea în cap, începeam să picotesc de somn, așa că am scos mobilul și l-am sunat pe A.

„Sal, coaie. Îmi bag pula, nu-i urmă de M. prin Vamă. Mă trece și o depresie, de ce morții mătii m-ai adus până aici, să stau ca o vițea la soare să mă prăjesc. Singură, în pula mea, singură."

„R., trăi-ți-ar... Știu, bă, știu... Cred c-am dat-o-n bară de data asta. L-am sunat ieri la prânz pe M., să-l conving să meargă în Vamă, și am insistat, știi tu, cum vorbesc eu... I-am zis că o să fim mai mulți, că o să fie distracția de pe lume, ca pe vremuri, numai că..."

„Ți-a scăpat și i-ai zis că o să fiu și eu aici."

„Aoleu, bă, R., tu crezi că-s prost? Ce pula mea? Cum era să-i zic?!"

„Mna, mă rog. Zi mai departe. Cu ce ai dat-o atunci în bară?"

„Așa... Păi să vezi. Îi zic io că musai să meargă în Vamă, să-l ia și pe B., că aicea e nebunia de pe lume, și încep eu să-i povestesc de vara aia în care am ars împreună niște urâte, că făcusem un pariu, era și pizda aia fainã, blonda, Elena, n-o știi, ba da, o știi, v-ați lins, a fost chiar în vara în care te-a cunoscut pe tine... Mă rog, și știi tu, i-am dat așa, multe amănunte, ca să fiu sentimental și să-l apuce și pe el nostalgia și să vină în Vamă... Și i-am povestit de toate locurile unde ne puneam noi cortu', și toate bodegile, și toată muzica, și cum mergeam noi cu nașu' și cu stopu' și pățeam numai belele, știi tu, din belele în belele... Și, trăi-ți-ar, M. s-a supărat pe mine. Că cică i-am făcut chef să vină în Vamă, da' că nu poate. Era pe munte, în pula mea..."

„Căca-m-aș. Și tu nu știai că o să fie pe munte?”

„Eu știam, coaie, știam că pleacă cu unii... Îmi și zisese – coaie, plec pe 5 la munte. Da’, pula mea, am încurcat lunile, știi?

„Pula mea, cât de tipic ție, să moară Geta. Jur, când mă întorc în București, te strâng de gât.”

„...Pula mea, asta e....”

„Și aseară de ce morții tăi nu m-ai sunat? Să-mi zici să nu mai plec? După ce ai vorbit cu el.”

„Să moară mama de n-am vrut! Fix asta am vrut să fac, coaie, să te sun... Da’ m-a luat unu’ să bem, în pula mea. Am mers să bem, am zis lasă că o sun eu pe R. mai încolo așa, după aia m-am îmbătat. Acu’ trei ore m-am trezit. Și uitasem că ai plecat în Vamă, să moară mama. Însă, cum mi-am amintit... am tulit-o și m-am suit în tren!”

“În tren?...”

“În tren, coaie, în tren. Sunt în drum spre Vamă, acușica ajung! Am și trecut de Lehliu! Dacă nu se întâmplă ceva neprevăzut, în câteva ore sunt la tine. Cum căcat era să te las să stai singură pe acolo, pula mea... Ce, eu nu știu cum e s-o arzi singur? Te apucă depresia...”

„Vezi c-o să te dea nașu’ jos. Cred că ajungi cam pe la noapte, așa. Dacă ai noroc și te dă jos doar de două ori.”

„Nu mă dă el jos, frate, că nu mai sunt acuma puștan... Știu cum să abordez problema. Îl iau cu binișorul și ne înțelegem ca oamenii. Tu vezi ce faci acolo singurică, dacă se dă vreun căcănar la tine, reține-i moaca, i-o sparg eu când vin. Și vezi, bea și tu, să treacă timpul, pula mea. Măcar mai sunt deschise terasele, tot e bine... Vezi și tu, mai faci plajă... Ce pula mea să faci plajă, că-i frig...Mai dă-te cu motorul. A, ai venit cu stopu’...Vezi tu. Mai sună-mă, dacă e Să trăiți! Cum merge treaba? Auzi, R., te las un pic, a venit nașu’...”

Fusesem prea optimistă. A. nu a ajuns în seara aia, nici a doua zi dimineață, ci a doua zi pe înserat. Îl dăduse jos în Ciulnița, dar se urcase în alt vagon, pe urmă în Fetești, luase alt tren, pe urmă în Cernavodă, unde se lipise de unii și băuse cu ei, pe urmă coborâse de bunăvoie în Constanța, unde îl agățase una și-l dusese să-i arate orașul. A. crezuse c-o să-l fută, dar aia se pare că era interesată doar de o relație platonică. Se întorsese în gara din Constanța și făcuse chetă, că-i era foame. Mâncase niște cartofi prăjiți și o gogoașă cu un gem grețos, neidentificabil, și se lipise de unu' cu o dubă, care-l dusese până-n Eforie. Acolo se suise în trenul de Mangalia, dar dăduse peste un naș pe care-l știa mai demult și care vrusese să-l bată. L-a dat jos la Costinești și acolo a agățat o localnică, care l-a dus cu bicicleta până la Neptun. Din Neptun a găsit un neamț cu mașina și ăla l-a dus până la bulgari, că A. ațipise și uitase că trebuie să coboare. De acolo se întorsese pe jos și mă tot strigase. Găsise multe alte R.-uri, dar nu pe mine.

M-am bucurat, totuși, când l-am văzut. Am băut până neam făcut muci, am dormit pe plajă și a doua zi am făcut autostopul spre București. A. s-a plâns tot drumul că e frigu' de pe lume și că o să fie o iarnă a dracu' de nasoală. Am încercat să vorbim cât mai puțin despre M.

*

Eram tot într-un fel despărțită de M. când D. m-a anunțat că vrea să-și facă ziua de naștere împreună cu mine. Să dăm o petrecere de fete, în cerc restrâns. Și să-i iau ce cadou îmi trece mie prin cap, a mai zis.

Mă prinsese într-o zi aiurea. Mă uitasem la ploaia care se scursese toată dimineața pe geam și-mi amintisem de ziua în care M. se gândise pentru prima dată la moarte. În anul ăla tocmai mă

născusem eu. Sincer, mi se părea atât de greșit că nu ne putem îndrăgosti și consuma iubirea pentru o persoană de sex opus încă din copilărie. E atât de aberant, mai ales când stai și te gândești că oricum copiii au început să facă și ei sex, sau chiar poate au făcut asta de când lumea și pământul. Anii în care stătusem fără să-l cunosc pe M. mi se păreau ani irosiți. Ani în care trăisem într-o realitate provizorie, care urma să se schimbe atât de mult când aveam să-l întâlnesc pe el. Mă raportasem la o lume complet greșită. La o lume fără M. Nu-mi folosiseră la nimic ăia 13 ani și ceva, pentru că oricum el îmi dăduse toate convingerile peste cap.

Dacă în ziua aia ploioasă M. ar fi știut că undeva există și R., lumea ar fi fost diferită. El ar fi fost diferit.

Și vaca asta tembelă de sor-mea mă prinsese prost, de ziua ei. Mă nimerise exagerat de vulnerabilă. Mă gândeam, așa cum se gândise și M. cândva, la cât de trist este că îndepărtăm din jurul nostru oamenii care ne iubesc. Că ne este imposibil să găsim un punct de sprijin, în jurul căruia să construim compromisuri, dar fără să ne simțim sufletele greoaie după ce o facem. Să fim altruiști, să iubim, dar cu toate astea să rămânem liberi.

Ca și M., credeam că nu poți iubi cu adevărat dacă nu ești liber. Sclavii nu pot iubi. Sclavii nu au suflete.

În timp ce ploaia răpăia pe geamul dormitorului meu și Rammstein făcea declarații războinice în căștile mele, am știut exact ce cadou vreau să-i dau sor-mii. Am ieșit pe balconul din spate al apartamentului nostru, care nu prea mai fusese deloc folosit în ultimii ani, și din fosta cămară de murături am scos un sac mare, gri. În el erau toate jucăriile de pluș ale lui D. Pe când ea ieșea cu M., într-o noapte, foarte ofticată, am mințit-o că le-am dus în spatele blocului și le-am dat foc. M-a crezut imediat. D. era cam proastă, cam naivă și avea încredere oarbă în mine. Nu știu

de ce, probabil tot fiindcă era idioată. Dar, în ziua aia cu ploaie, în care ea făcea 16 ani, știam că o iubesc, indiferent ce ar fi fost. Și știam că relația ei cu M., care se sfârșise nasol între timp, fusese aproape în întregime vina mea.

Am scos animalele de pluș din sac și le-am zvârlit în mașina de spălat. Printre ele era și namila pe care M. mi-o făcuse cadou, din perioada în care muncise la o redacție de revistă. Trebuia să ia un cadou pentru o șefă imbecilă și, în schimb, el luase pentru mine. Făcea genul ăsta de lucruri, pe care nimeni nu avea să le mai facă pentru mine vreodată. Nu pentru că altcineva n-ar mai fi putut să mă iubească la fel. Am fost dintotdeauna sigură că un alt tip m-ar fi iubit poate mult mai mult decât M. Ar fi apreciat mai mult ceea ce eram. Pentru M., nu eram la fel de impresionantă cum eram pentru restul muritorilor, pentru că lui M. îi aminteam pur și simplu de el însuși. El era deja obișnuit cu compania oamenilor minunați. Dar altcineva, oricât m-ar fi iubit, n-ar fi putut fi la fel de inspirat, de genial, de inventiv, de mișto, de țăcănit, de narcisist, de deasupra tuturor lucrurilor. Și eu simțeam că nu pot accepta nimic mai prejos.

Cât timp s-a învârtit jegul de mașină de spălat cu jucăriile sor-mii înăuntru, am fumat și am plâns. Pe urmă le-am scos, le-am scuturat și le-am întins pe covor, să se usuce. Am fumat și am plâns. Nu, noi două nu aveam să fim niciodată cu adevărat apropiate. M. îmi răpise și asta. Îl iubeam pe el mai mult decât aș fi putut s-o iubesc vreodată pe D. După ce mi s-a părut mie că s-au uscat, le-am dat cu parfumul ei preferat, parfumul meu pe care-l adora ea și pe care nu-i dădeam voie să-l împrumute. Mi se părea oribil ca altă persoană să miroasă ca mine, fie ea și sor-mea. După aia am mai fumat și am plâns. Când s-a făcut vreo 4 după-amiază, am luat animalele de pluș și le-am aranjat în patul ei, unul peste altul – erau prea multe, câteva s-au împrăștiat și pe jos –, i-am pus

deasupra o sticlă din șampania ei preferată, un joint, un CD cu 30 Seconds to Mars, pe care-i adora, și o foaie de hârtie bleu, creponată, găsită prin rahaturile maică-mii, pe care i-am scris: „Sugi pula, fă, la mulți ani.”

Când am închis ușa camerei ei, m-a pufnit plânsul, ca și cum tocmai aș fi îngropat pe cineva.

*

Cu M. m-am mai întâlnit în Vamă abia în 2012, la ceva vreme după eșecul întâlnirii pe care o plănuise A.

Erau chiar acolo, M., B. și încă unu’, chiar la intrare în Vamă, unde îmi spusese A. că or să se oprească, data trecută îmi spusese asta, fiindcă o să le fie sete, și cine o să-l aducă până acolo cu stopu’ o să-l lase chiar la intrare. M-am dat jos de pe motor, îl văzusem deja, și s-a întâmplat ceva ciudat: am simțit și eu, pentru prima dată în viață, mirosul de care îmi zicea M. Mirosul meu, de fum de țigară, spumă de păr, și altceva, ceva ce niciunul din noi nu puteam identifica. Și m-am gândit la mine, pentru o secundă, așa cum s-ar gândi M. la mine. Cu iubire, tristețe, dezamăgire, speranță, vină, nostalgie.

După aia am traversat.

Și, jur, eu n-am fost niciodată foarte teribilistă și nici prea căzută în cap. Eram chiar normală. Aproape, mă rog. Însă când l-am văzut pe prostul ăla necunoscut cu care venise B., m-a pocnit așa un chef să fac mișto de el, cum nu mai avusesem de mult. Am intrat, mi-am luat berea și am început să bem și să vorbim. Mă rog, ei au continuat să bea, că începuseră de mult. Cred că aveau multe să-mi spună despre cum ajunseseră cu stopul aici, în Vamă. Mereu aveau. Și i-am zis prostului că arată de parcă i s-a căcat un măgar în cap, sau ceva de genul... A făcut o față de parcă i-ai fi omorât

părinții cu satârul chiar în fața lui. Dar trebuia să i-o zic, era prea penal.

M. a început să vorbească cu mine ca și cum venisem aici împreună. Am bârfit câțiva cunoscuți, pe urmă eu am zis că e scârbos cum trece timpul, că fac 24 de ani și că treaba asta mi se pare atât de SF. Că fiecare ar trebui să ne alegem vârsta la care vrem să rămânem pentru totdeauna și, în timp ce-i spuneam asta și el încuviința, m-am gândit, în pula mea, cum o să fie viața mea fără M., de acum înainte, dacă ne vom despărți pe bune. Cum îmi voi aminti de el când o să fiu bătrână. Dacă va trece un timp lung în care să nu ne vedem deloc, în care să ne aflăm la capetele opuse ale universului. Și, în timp ce amândoi beam, înjuram și urlam, mi-am dat seama că mai mult decât orice în momentul ăla aș fi vrut să-l iau de mână și să-i transmit așa că totul o să fie bine, indiferent ce ni s-ar întâmpla. Dar n-am putut. Era și B., mă simțeam un pic aiurea în preajma lui. Sau poate eram doar prea trează.

L-am luat pe M. de mână ceva mai încolo, după ce ne cazasem cu toții la vila închiriată de suedezul ăla al cărui nume l-am uitat, cu care nici măcar nu mi-am tras-o, mai târziu, când neam dus pe plajă să ne bem berile cu care plecasem de la bodega unde se încinsese o petrecere de mama focului, cu suedezul urcat pe masă, dansând pe muzică populară, cu B. care adormise pe culoarul dintre mese, trântit ca un cățel pe gresia rece. În timp ce-l țineam de mână și el mă privea adânc în ochi, m-am întrebat dacă B. l-o iubi mai mult decât îl iubesc eu. Dintre toți oamenii din lumea asta, doar B. l-ar fi putut iubi pe M. mai mult. Și tot el l-ar fi putut cunoaște mai bine, în timp. Dacă timpul lui alături de M. ar fi fost mai lung decât al meu.

Și mi-au revenit așa, multe amintiri, cu mine fără M., cu mine cu M., cu mine fericită, cu mine disperată, cu adolescența mea care fusese o luptă cu toți, în care cuvântul definitoriu era fuga.

Luptam fugind, pentru că mă trezeam în dimineți în care uram și îmi era scârbă de tot ce vedeam în jur. Și trebuia să fug, ca să nu mă las murdărită, înrobită, devastată. Abia când M. intrase în lumea mea de care fugeam, începuse să nu-mi mai fie atât de frică de ea.

Și după ce au trecut acolo, pe mal, câteva ore bune și mi-am dat seama că încă ne mai țineam de mână, mi-am spus, ca și atunci, în urmă cu 10 ani, când încă mai aveam toate speranțele din univers în fața mea, că nu-i nimic. Că orice s-ar întâmpla cu noi, chiar nu-i nimic. Nu avem ce să pățim mai rău de atât.

Într-un fel, era de necrezut că amândoi încă mai eram în viață, și la fel de neașteptat că eram aici împreună. Și era chiar mișto să nu știi ce are să fie mâine. Să te lași surprins. Să trăiești, dacă se putea spune așa. Să ieși din camera aia știind cine ești tu cu adevărat, să nu mai uiți niciodată, și lucrurile se vor simplifica după asta, se vor așeza, iar ție îți va fi aproape bine. Am băut ce mai rămăsese pe fundul sticlei de bere și l-am tras pe M. înspre mine.

Pe drumul dinspre sat se auzea apropiindu-se în cascade vocea lui A, care urla ceva despre câini, niște câini pe care-i pierduse.

M. a început să râdă și mi-a dat la o parte părul de pe față. Avusesem dreptate atunci, cu 10 ani în urmă, tot în locul ăsta, pe când tufișul nebunului meu încă mai trăia, și pe când eu eram o altă R., dar totuși aceeași R., care își trăia poate cel mai important moment din viața ei fututâ și tâmpită: chiar nu erau motive pentru care să ne fie frică.

Lucrurile revin mereu și, într-un fel, nu se pierd pe bune niciodată. Oriunde te-ai duce, fie cu toată ființa, fie numai cu gândul, eu voi fi întotdeauna aici. Pe mal, cu părul meu negru și creț în vânt, și cu un joint între buze.

Dacă ne iubim cu adevărat, o să ne mai găsim încă o dată.

Ani cu alcool și sex continuă nihilismul, mizantropia, ironia, revolta împotriva societății manelizate, reflecțiile originale, scenele necenzurate și detaliate de sex și umorul spumos din *Sânge satanic*. Romanul reia carismaticul și controversatul personaj M., cu pasaje temporale din diferite perioade ale vieții sale, viața celei „mai mișto ființe care a existat vreodată pe lume". Scena întâmplărilor este când Bucureștiul, cu barurile și cluburile în mare parte dispărute între timp, când Vama Veche, dar nu numai. În jurul lui M. gravitează atât personaje noi, la fel de memorabile, cât și aceiași R., B., A. sau D. Nostalgie, răfuiala cu timpul, dorința de a păstra intacte sentimente și ființe încheagă firul epic al întregii cărți.

Dur și extrem, dar și mai întunecat-romantic decât *Sânge satanic*, *Ani cu alcool și sex* este atât un prequel, cât și un sequel, lăsând cititorul avid în așteptarea cărții care va încheia trilogia unui nihilism actual, dezinhibat, inimitabil și adesea autoironie.

N-o să devin mediocru.
N-o să devin sclav.
N-o să-mi fie rușine să fac chetă și să port piercing-uri la 85 de ani.
N-o să mă uit la televizor ca vita și să uit de mine în timpul ăsta.
N-o să port chiloți albi și șosete albe.
N-o să mă uit la comedii romantice.
N-o să beau o cafea cu Andreea Bănică, nici pentru 10.000 de euro.
N-o să citesc cărți de self help.
N-o să merg la munte doar ca să fac grătar.
N-o să fac sex cu un bărbat trecut de 60 de ani.
N-o să merg la nunți și botezuri.
N-o să iubesc niciodată România.
N-o să-mi iau bicicletă.

Ani cu alcool și sex continuă nihilismul, mizantropia, ironia, revolta împotriva societății manelizate, reflecțiile originale, scenele necenzurate și detaliate de sex și umorul spumos din *Sânge satanic*. Romanul reia carismaticul și controversatul personaj M., cu pasaje temporale din diferite perioade ale vieții sale, viața celei "mai mișto ființe care a existat vreodată pe lume". Scena întâmplărilor este când Bucureștiul, cu barurile și cluburile în mare parte dispărute între timp, când Vama Veche, dar nu numai. În jurul lui M. gravitează atât personaje noi, la fel de memorabile, cât și aceiași R., B., A. sau D. Nostalgie, răfuiala cu timpul, dorința de a păstra intacte sentimente și ființe încheagă firul epic al întregii cărți.

Dur și extrem, dar și mai întunecat-romantic decât *Sânge satanic*, *Ani cu alcool și sex* este atât un prequel, cât și un sequel, lăsând cititorul avid în așteptarea cărții care va încheia trilogia unui nihilism actual, dezinhibat, inimitabil și adesea autoironic.

N-o să devin mediocru.
N-o să devin sclav.
N-o să-mi fie rușine să fac chetă și să port piercing-uri la 85 de ani.
N-o să mă uit la televizor ca vita și să uit de mine în timpul ăsta.
N-o să port chiloți albi și șosete albe.
N-o să mă uit la comedii romantice.
N-o să beau o cafea cu Andreea Bănică, nici pentru 10.000 de euro.
N-o să citesc cărți de self-help.
N-o să merg la munte doar ca să fac grătar.
N-o să fac sex cu un bărbat trecut de 60 de ani.
N-o să merg la nunți și botezuri.
N-o să iubesc niciodată România.
N-o să-mi iau bicicletă.

virtual-project.eu

www.hergbenet.ro

9 786068 530437 >

Table of Contents

2002
- 1. Străzi
- 2. Carnaval și eroi
- 3. Șapte ani, a zis el din oglindă
- 4. O vacă zburătoare
- 5. București Nord
- 6. Girls don’t like boys
- 7. Scânteiază, doar pentru o vreme
- 8. XII F
- 9. Tufișul meu din Vama Veche
- 10. Sex cu proaste
- 11. Unrecorded (I)
- Jurnalul Elei (1)
- Jurnalul Elei (2)

2003
- 1. Kanwulf @ church
- 2. Satin, pișcoturi, manele
- 3. Oamenii ceilalți
- 4. Stufstock
- 5. Sniff, sniff
- 6. Mama, înmormântări, pizde
- 7. Lazy porn & the two devils
- 8. Unrecorded (II)
- Jurnalul Elei (3)
- Jurnalul Elei (4)
- Jurnalul Elei (5)

2012
- 1. Memories of a loser
- 2. ...in Arms
- 3. Decât meduze
- 4. I need them all to know
- 5. Tufișul meu mort din Vama Veche

Cea mai mișto ființă care a existat vreodată pe pământ

Table of Contents

2002 3

1. Străzi 4
2. Carnaval și eroi 12
3. Șapte ani, a zis el din oglindă 23
4. O vacă zburătoare 28
5. București Nord 35
6. Girls don’t like boys 46
7. Scânteiază, doar pentru o vreme 56
8. XII F 80
9. Tufișul meu din Vama Veche 93
10. Sex cu proaste 109
11. Unrecorded (I) 140

Jurnalul Elei (1) 140

Jurnalul Elei (2) 150

2003 156

1. Kanwulf @ church 157
2. Satin, pișcoturi, manele 168
3. Oamenii ceilalți 196
4. Stufstock 209
5. Sniff, sniff 228
6. Mama, înmormântări, pizde 235
7. Lazy porn & the two devils 251
8. Unrecorded (II) 258

Jurnalul Elei (3) 258

Jurnalul Elei (4) 272

Jurnalul Elei (5) 274

2012 281

1. Memories of a loser 282
2. ...in Arms 297
3. Decât meduze 316

4. I need them all to know 321
5. Tufișul meu mort din Vama Veche 336
Cea mai mișto ființă care a existat vreodată pe pământ 343